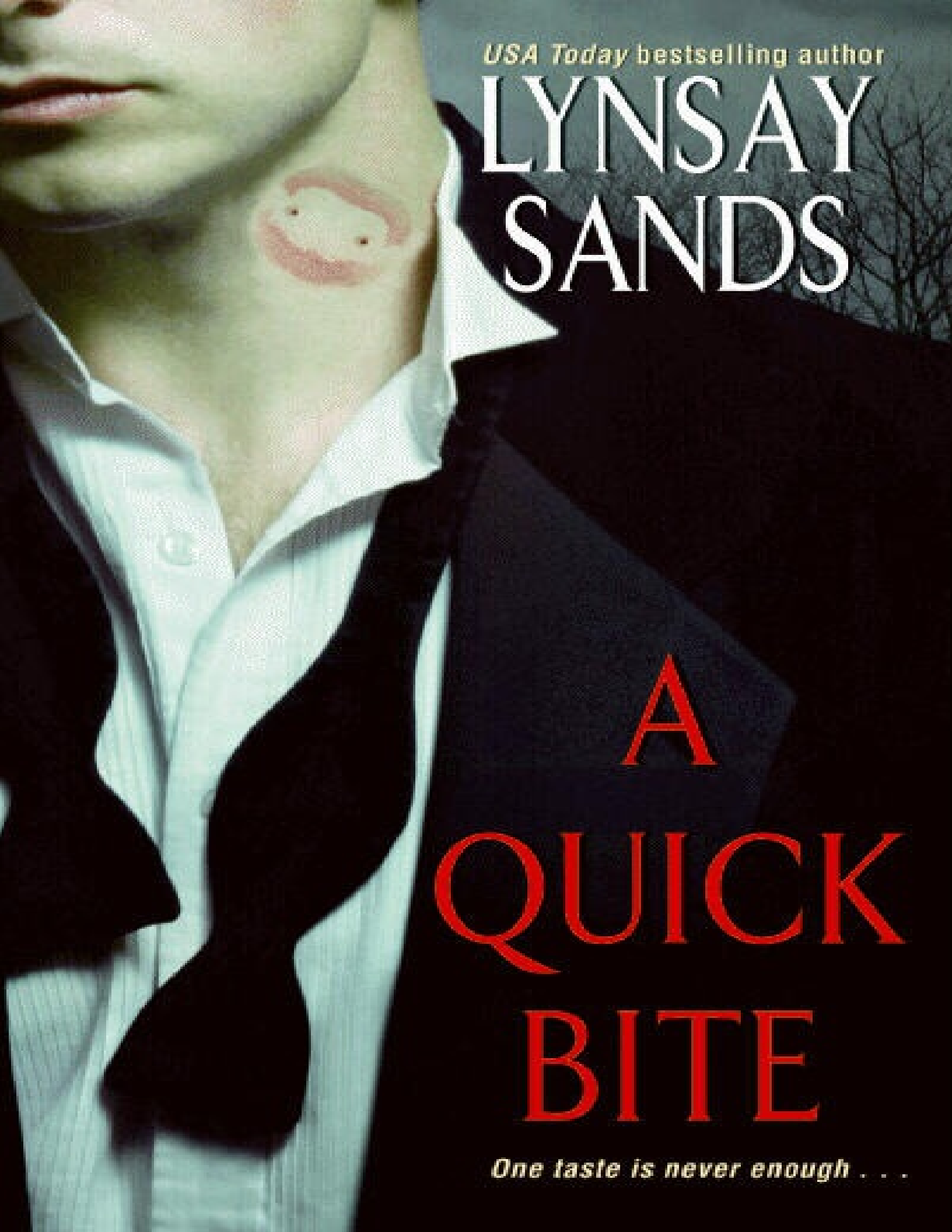

USA Today bestselling author

LYNSAY
SANDS

A
QUICK
BITE

One taste is never enough . . .

Vết cắn nhanh

Nguyên tác: A quick bite

Lynsay Sands

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

“Nào bỏ cái này ra chứ nhỉ !” Cô gợi ý khi loay hoay với cái nơ bướm ở cổ anh.

Anh thở dài khi nó được tháo ra, cảm thấy thư giãn hơn một chút trên chiếc giường, và Lissianna quyết định tháo nốt cái cà vạt của anh cho rồi.

“Đấy, khá hơn chưa?” Cô hỏi, trượt nhẹ chiếc cà vạt lụa ra khỏi cổ anh.

Người đàn ông bắt đầu gật đầu, nhưng dừng cả lại và quắc mắt khi cô cởi thêm ba cái cúc áo phía trên cùng của anh. “Sẽ khá hơn nữa nếu cô cởi trối cho tôi.”

Lissianna đánh lạc hướng anh ta bằng cách lướt nhẹ đầu ngón tay trên vùng ngực hé ra sau lần áo sơ mi cô vừa tháo nút. Cô thật sự hài lòng khi thấy một cơn run rẩy khẽ khàng dưới tay mình khi những móng tay dài của cô gãi khẽ lên làn da để trần của anh. Công việc quyến rũ này dường như dễ dàng hơn cô đã lo sợ lúc đầu.

“Cởi trối cho tôi đi.”

Mỉm cười đầy hiểu biết, Lissiana luồn nhẹ những ngón tay của mình dọc theo người anh, tới phần áo ngay phía trên chiếc thắt lưng. Hành vi khiêu khích đó khiến những sợi cơ bụng anh co thắt nhanh và hơi thở thì cao lên thành một tiếng hỗn hển.

“Chết tiệt thật,” anh nói lẫn trong hơi thở. “Té ra có những thứ còn tệ hơn là làm nô lệ tình dục cơ đấy.”

Mở đầu

Tháng Mười một năm 2000

“Chỉ là một bữa dạ tiệc nhỏ thôi mà.”

“Uh huh,” Greg Hewitt đứng đó, dùng cầm giữ chiếc điện thoại ở chỗ lõm giữa vai và cổ khi anh bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc chuẩn bị về nhà.

Giọng của Anne dần chuyển sang giọng dỗ ngọt, điều này luôn là một dấu hiệu không tốt cho lắm. Thầm thở dài, anh lắc đầu khi cô em gái cứ tiếp tục liến thoắng trong máy, kể cho anh nghe cô đã dự định những gì cho bữa tối và bao nhiêu thứ khác, tất cả chỉ để thuyết phục anh tới. Anh để ý thấy cô không nhắc gì tới những người sẽ tham gia bữa tối đó, nhưng anh hoàn toàn vẫn đoán ra được. Greg không còn nghi ngờ gì, rằng ngoài Anne, chồng của cô là John, và anh ra, hẳn sẽ có thêm một cô bạn gái độc thân nữa mà cô đang muốn giới thiệu cho ông anh già-dầu-mà-vẫn-độc-thân của mình.

“Thế nào anh?”

Greg ngưng ngang luồng suy nghĩ lại và tóm lấy cái điện thoại bằng tay. Chắc anh vừa bỏ lỡ câu hỏi gì rồi. “Anh xin lỗi, em vừa hỏi gì nhỉ?”

“Thế anh định mai mấy giờ tới nào?”

“Anh sẽ không tới đâu.” Trước khi cô kịp lên tiếng trách móc, anh vội nói tiếp. “Anh không tới được mà. Mai anh đã ở nước ngoài rồi.”

“Cái gì cơ?” Có một khoảng lặng, và rồi sự nghi ngờ bùng nổ. “Tại sao? Anh đi đâu?”

“Mexico. Anh sẽ đi nghỉ. Đây là lý do vì sao nãy anh lại gọi cho em. Mai anh sẽ bay chuyển đầu tiên đến Cancun.” Anh biết mình vừa khiến cô sửng sốt, Greg cho phép mình nở một nụ cười nhếch mép khi anh vòng cái điện thoại qua tay kia để mặc chiếc áo khoác mà anh đã vút qua một bên lúc nãy. “Mexico?” Anne nói sau một khoảng lặng dài. “Một kỳ nghỉ cơ à?” Greg không thể đoán xem liệu giọng bối rối hoang mang của cô mang vẻ thú vị, hay chỉ là một lời nhận xét thảm hại về cuộc sống cũng thảm hại của anh. Đây là kỳ nghỉ đầu tiên của anh kể từ khi anh khởi nghiệp bác sĩ tâm lý vào tám năm trước đây. Thật ra, anh chưa hề đi nghỉ kể từ khi bắt đầu học đại học kìa. Anh là một gã tham công tiếc việc đúng nghĩa, và cả tham vọng thành công nữa, điều có thể khiến anh làm việc hàng giờ liền. Và điều cũng khiến anh không có một

cuộc sống nào khác bên ngoài công việc. Cái kỳ nghỉ này đến hơi bị muộn thì phải.

“Nghe này, giờ anh phải đi rồi. Anh sẽ gửi cho em một cái thiệp từ Mexico sau. Bye em nhé.” Greg đập máy trước khi cô kịp nói gì để ngăn anh lại, anh chụp lấy cái cặp táp và phóng ra khỏi văn phòng. Anh không ngạc nhiên khi thấy điện thoại lại đổ chuông tiếp khi anh đang khóa cửa phòng lại, Anna khá là ngoan cố trong những chuyện này. Anh mỉm cười yếu ớt trước khi thấy chìa khóa vào túi áo và đi dọc hành lang tới thang máy.

Bác sĩ Greg Hewitt vậy là chính thức nghỉ phép từ phút này, suy nghĩ đó khiến anh thư giãn theo mỗi bước rời khỏi văn phòng mình. Giờ anh thậm chí còn huyết sáo khe khẽ khi anh bước vào thang máy và quay lại bấm nút tầng hầm để xe P3. Tuy nhiên tiếng huyết sáo im bật và anh vô thức lia tay về phía bảng điều khiển ấn nút giữ cửa thang máy khi nhận ra một người phụ nữ đang chạy vội để bắt kịp thang máy. Anh không cần lo lắng vì ngay sau đó người phụ nữ đã thật nhanh chân và vừa kịp lách qua ngay trước khi cánh cửa đóng lại.

Greg buông tay khỏi bảng điều khiển khi cô ta vào được trong buồng thang máy và lịch sự đứng xích qua một bên để cô ta có thể chọn tầng mình muốn đến. Anh lướt một cái nhìn tò mò về phía người phụ nữ, tự hỏi cô ta từ đâu ra. Hành lang chính đang vắng tanh khi anh tới nơi, và anh cũng chẳng nghe thấy tiếng cánh cửa đóng mở gì cả, nhưng có thể anh bị lãng đi vì những suy nghĩ về kỳ nghỉ phép cũng nên. Có vài văn phòng nữa cùng tầng với phòng anh, và cô ta có thể làm ở đó, nhưng anh không chắc mình đã thấy cô ta trước đây hay chưa.

Greg hầu như không nhìn thấy mặt người phụ nữ khi cô ta lách vào buồng thang máy, và gương mặt cô ta chỉ là một ký ức nhạt nhòa trong đầu anh, nhưng đôi mắt cô ta có một màu xanh bạc rất gọi sự chú ý. Bất thường, và đẹp tuyệt vời, chắc hẳn chúng là sản phẩm của những loại kính áp tròng nhuộm màu thôi, anh nghĩ thầm, và ngay lập tức mất hứng quan tâm tới cô ta. Greg có thể tán thưởng phụ nữ đẹp, và không có vấn đề gì khi họ làm những việc làm nổi bật vẻ đẹp CỐ SẴN của mình hơn, nhưng khi họ tới mức làm những trò NHÂN TẠO để thu hút sự chú ý, anh thường bị mất hứng ngay tức khắc.

Lắc đầu để vứt cô ta ra khỏi suy nghĩ, anh dựa người vào vách buồng thang máy thư giãn, đầu óc lập tức chuyển về hướng kỳ nghỉ trước mắt. Greg đã lên một lô kế hoạch rong chơi rồi, anh chưa từng đến nơi nào như Mexico trước đây và giờ muốn tận hưởng mọi thứ cho đã đời ở đó. Cùng với chuyện đi dạo trên bãi biển, anh cũng hi vọng tham gia vài chuyến dù bay, lặn đáy biển, và biết đâu cả vài chuyến du thuyền cho cá heo ăn trên mặt biển nữa.

Anh cũng hi vọng sẽ có một chuyến tới Bảo tàng Dân tộc Maya, một công viên sinh thái với sự tái tạo lại cách người Maya đã sống ngày xưa và những con đường mòn để du khách đi bộ và khám phá động vật bản xứ. Và rồi còn cuộc sống ban đêm nữa. Nếu sau những hoạt động ban ngày mà anh còn sức, thì anh rất muốn tới những quán bar vũ trường kiểu Coco Bongo hay là

quán cà phê Bulldog nơi mọi người xoay tròn trong tư thế bán khỏa thân trong tiếng nhạc đĩc tai.

Tiếng thang máy kêu nhắc anh về hiện tại, và khiến suy nghĩ của anh chuyển từ hướng những cô gái bán khỏa thân đang khiêu vũ tới cái bảng điều khiển thang máy trên cửa. Đèn báo hiệu tầng hầm để xe P3 đang bật sáng. Tầng CỬA ANH.

Khẽ gạt đầu lịch sự chào người đồng hành, Greg bước ra khỏi thang máy và nhìn sững vào cái khu garage để xe rộng một cách lạ lùng, và gần như vắng tanh. Với vài cô vũ nữ bán khỏa thân vẫn nhảy múa đầu đó trong đầu, phải mất vài phút Greg mới để ý thấy tiếng chân bước sau lưng mình. Anh gần như quay đầu lại nhìn sau lưng để xem ai và rồi bỏ qua chuyện đó. Âm thanh đó là tiếng cốc cốc của gót giày cao gót trên sàn xi măng; sắc nét và nhanh, và vang vọng trong cái không gian gần như vắng vẻ. Cô nàng tóc nâu hắc cũng đỗ xe cùng tầng với anh.

Cái nhìn của anh lướt nhanh một cách trống rỗng ra không gian mở trước mặt nơi đáng ra xe anh ở đó nhưng rồi nó lại bất ngờ dừng ở một trong những tấm biển báo khi anh đi ngang qua. Hai chữ cái P1 to rõ ràng màu đen sơn trên tấm biển khiến anh bước chậm lại. Bãi đỗ P1 và P2 dành cho khách của các văn phòng cũng như dịch vụ khác. Anh đỗ xe ở P3 kia mà, và anh chắc chắn rằng đã thấy đèn báo hiệu tầng P3 hiện lên ở trong thang máy khi anh ra ngoài... Nhưng chắc hẳn anh nhầm rồi. Dừng khựng lại, anh định quay ngược lại đường lúc nãy.

‘Tầng này đúng rồi mà. Có chiếc xe trước mặt đấy.’

“Phải, tất nhiên rồi.” Greg thì thầm và lại đi về phía trước. Anh tới gần chiếc xe duy nhất ở đó.

Chỉ tới khi anh mở cửa ngăn chứa hành lý phía sau xe, một ý nghĩ mới ủa vào đầu anh, rằng chiếc xe thể thao màu đỏ này không phải xe CỬA ANH. Xe anh là một chiếc BMW xanh thẫm kìa. Nhưng ngay khi suy nghĩ đó xuất hiện với điều cảnh báo rõ rệt trong đó, thì cũng là lúc nó tan biến như màn sương mù buổi sớm dưới ảnh hưởng của một cơn gió mạnh.

Thả lỏng cơ thể, Greg đặt cặp tạp của mình vào ngăn chứa hành lý rồi trèo vào trong đó, tự thu mình lại cho vừa với khoảng trống bé nhỏ, và rồi kéo cánh cửa sập lại.

hhhhhChapter 1_

“Ừhm... tóc em thơm thật đấy.”

“À, ừh, cảm ơn anh, Bob.” Lissianna Argeneau nhìn chung quanh bãi đỗ xe tối tăm nơi họ đang đi qua. Cô thở phào khi không có ai quanh đó cả. Họ chỉ có một mình. “Nhưng anh có nghĩ là anh nên bỏ bàn tay chết tiệt của anh ra khỏi mông tôi không?”

“Dwayne chứ.”

“Hả?” Cô ngược mắt nhìn lên bản mặt đẹp trai của anh ta với chút bối rối.

“Tên anh là Dwayne.” Anh ta toét miệng cười giải thích.

“Ồ,” Cô thở dài. “Ừh thì DWAYNE, anh có thể bỏ tay anh ra khỏi mông tôi không?”

“Anh tưởng em thích anh mà?” Bàn tay anh ta vẫn để nguyên trên quả mông bên trái của cô, thậm chí còn bóp lại theo một cách hơi-bị-thân-thiện-một-cách-quá-đáng.

Cố gắng kìm cái ước muốn cháy bỏng được vác anh ta lên đầu và ném vào một bụi cây nào đó như gã người vượn mà anh ta được tiến hóa từ đó, cô rặn ra một nụ cười. “Tôi có thích anh, nhưng hãy chờ tới lúc chúng ta vào xe anh đã rồi...”

“À, ừh, xe anh.” Anh ta ngắt lời cô. “Về việc này...”

Lissianna dừng phắt lại nhìn chằm chằm vào mặt anh ta, mắt cô nheo lại nghi ngờ khi thấy vẻ mặt đó mang một kiểu bối rối như ăn vụng bị bắt quả tang vậy. “Sao cơ?”

“Anh không có xe hơi.” Dwayne thú nhận.

Lissianna chớp mắt, não cô từ từ tiếp nhận thông tin trên. TẤT CẢ mọi người ở Canada trên hai mươi tuổi đều sở hữu một cái xe. Ừ thì hầu như tất cả mọi người. Cứ cho là cô nói quá lên đi, ý cô là hầu hết đám đàn ông ở tuổi hẹn hò và đang còn độc thân đều có xe hơi. Nó như là luật bất thành văn hay cái gì đó kiểu kiểu thế ấy chứ.

Trước khi cô nói gì đó, Dwayne thêm vào. “Anh tưởng EM có xe hơi.”

Nó gần như là một câu buộc tội, Lissianna để ý thấy điều đó và quắc mắt lên. Xét cho cùng, phương tiện đi lại của phụ nữ có bao giờ có ích gì đâu nào. Đã có thời kỳ mà anh ta, đại diện của phái mạnh, phải có một phương tiện đi lại, hay ít ra là lãnh trách nhiệm tìm cho họ một nơi nào đó riêng tư một cách chủ động. Giờ thì anh ta trông thật là thất vọng, cứ như là CÔ đã làm ANH thất vọng vì không có xe hơi ấy.

“Tôi có xe hơi.” Cô thấy mình đang tự bào chữa. “Nhưng tối nay tôi đi cùng anh chị em họ.”

“Con bé có mái tóc màu hồng ấy hả?”

“Không, cô ấy là bạn tôi, Mirabeau. Thomas mới là người lái xe.” Lissianna trả lời trong vô thức khi cô xem xét vấn đề. Anh ta không có xe, và Thomas thì đã khóa cửa chiếc Jeep khi họ tới đây. Cô nghĩ là mình có thể quay lại quán và hỏi mượn chìa khóa của Thomas nhưng thật tình, cô không thích việc phải dùng chiếc Jeep yêu quý của anh ta để...

“Ừhm, thôi vậy. Anh không phiền việc phải ở ngoài trời chút nào đâu.”

Lissianna thấy toàn bộ suy nghĩ của mình bay đâu mất khi anh ta choàng tay qua hông cô kéo cô sát vào người. Ngay lập tức cô ngả người ra sau một cách bản năng để giữ một khoảng cách giữa thân trên của họ, nhưng không thể nào ngăn được nửa thân dưới của họ đập vào nhau. Và thốt nhiên cái ý kiến đó trở nên hoàn toàn rõ ràng, rằng anh ta THẬT SỰ là không phiền việc ở ngoài trời chút nào. Cái vật cứng rắn đang ép vào người cô cho thấy thậm chí ý kiến đó còn kích thích anh ta ấy chứ. Rõ ràng anh ta là một gã rất dễ bị kích thích.

Lissianna quyết định nhanh chóng. Bản thân cô không hề thấy sự hấp dẫn của việc ‘ở ngoài trời’ chút nào cả, ít ra là trong một buổi tối mùa đông ở cái đất nước Canada này.

“Đi nào...” Thả hông cô ra, Dwayne chụp lấy tay cô và kéo cô vào phía sau bãi để xe. Phải tới khi anh ta kéo cô vào đằng sau một cái thùng rác đen xì bằng kim loại lớn ở góc sau cùng bãi đỗ xe thì cô mới nhận ra ý định của anh ta.

Lissianna cố nuốt cái nhận xét chán nản về cái sự ‘lãng mạn’ của người đàn ông này, và quyết định mình cũng nên biết ơn rằng vẫn còn là đầu mùa đông. Dù đợt tuyết đầu tiên chưa rơi, nhưng trời cũng đã đủ lạnh để đám thức ăn bỏ đi trong thùng rác không bị bốc mùi kinh tởm.

“Thật là tốt làm sao !” Dwayne áp lưng cô vào một trong những cái thùng rác kim loại lạnh lẽo và nhanh chóng chồm người lên cô.

Lissianna thầm thở dài, ước gì mình đừng có bỏ lại cái áo khoác trong quán cà phê hồi nãy. Cô chịu lạnh tốt hơn người bình thường thật, nhưng không hoàn toàn tốt hơn. Cái lớp kim loại lạnh băng sau lưng đang hút đi hơi nóng của cô, khiến cơ thể cô phải làm việc nhiều hơn để giữ

ấm. Cô đang mất nước và rất đói, nên điều cuối cùng cô muốn lúc này là khiến cơ thể phải làm việc nhiều hơn.

Cuộc tấn công ướm át bất ngờ của cái miệng anh ta bắt Lissianna phải tập trung vào công việc trước mắt và thuyết phục cô là đã tới lúc dành quyền chủ động rồi. Phớt lờ cái lưỡi anh ta đang 'gõ cửa' nhẹ nhàng trước đôi môi đóng kín của mình, cô bấu những ngón tay vào áo khoác anh ta và quay người, đập anh ta vào cái thùng rác hơi mạnh hơn là cô muốn, khi định đổi chỗ với anh ta.

"Wow," anh ta khúc khích cười, mắt sáng rực lên. "Một người phụ nữ hoang dại đây."

"Anh thích điều đó mà, phải không?" Lissianna hỏi khô khốc. "Vậy anh hẳn sẽ khoái điều này đây."

Cởi áo khoác anh ta ra, Lissianna luồn tay vào tóc anh ta rồi lật đầu anh ta qua một bên. Cô hạ môi xuống cái cổ đang lộ ra trước mắt.

Dwayne thì thầm những lời sung sướng khi cô lướt môi dọc theo đường tĩnh mạch ở cổ anh ta. Tới khi cô đã tìm thấy điểm cần thiết cho mục đích của mình, Lissianna hé miệng ra, hít một hơi thật sâu, và hai chiếc răng nanh của cô dài ra tới độ dài đúng của nó, sắc lẹm, và cắm phập chúng vào làn da trước mặt.

Dwayne thở gấp một tiếng và cứng người lại, vòng tay quanh cô thít chặt, nhưng cũng chỉ trong vòng một lúc thôi. Anh ta nhanh chóng thả lỏng người và thư giãn tựa vào cái thùng rác lạnh căm khi Lissianna truyền vào đầu anh ta cảm giác mà chính cô đang cảm thấy: sự thỏa mãn khi máu ủa vào chạy dọc hàm răng và thẳng vào cơ thể cô, cảm giác rung lên choáng váng khi cơ thể cô dịch chuyển một cách ham hố để đón nhận sự trao tặng này.

Cách duy nhất cô có thể dùng để miêu tả cái phản ứng lúc ban đầu ấy, là khi một con thuyền mất trật tự và mọi người trên boong dồn hết về một bên tàu khiến nó chìm xuống nước. Cơ thể cô cũng đang trải qua một cảm giác tương tự như thế, khi dòng máu đang đói khát của cô vội vàng ủa tới để đón nhận dòng máu mới này, chạy từ tất cả cả bộ phận khác của cơ thể tới phần đầu của cô, nơi những chiếc răng năng đang hút vào thứ mà cơ thể cô đang cần một cách gấp gáp. Điều đó khiến đầu cô hơi choáng váng khó chịu một chút. Cô tưởng tượng như nó cũng giống cảm giác khi một người dùng chất gây nghiện vậy. Chỉ có điều đây không phải chất gây nghiện, mà là nguồn sống của Lissianna.

Cô nghe thấy Dwayne rên lên một tiếng thỏa mãn. Nó là tiếng vang của tiếng rên thầm trong lòng cô khi cơn đau đớn trong người cô từ từ được xoa dịu một cách chậm rãi.

QUÁ CHẬM RÃI, Lissianna bất ngờ nhận ra. Có cái gì đó không ổn lắm.

Vẫn giữ cho rằng ngập sâu trong máu anh ta, cô bắt đầu lục tìm tâm trí anh ta. Chẳng mấy chốc mà cô tìm ra vấn đề. Dwayne không phải mẫu vật khỏe mạnh mà anh ta tỏ ra chút nào. Thật ra, có rất ít điều về anh ta đúng như những gì anh ta tỏ ra. Từ suy nghĩ của anh ta, cô có thể đọc được rằng cái sự cứng rắn đang áp vào bụng dưới của cô không gì khác hơn là một-quả-dưa-chuột anh ta đã nhét vào trong quần, đôi vai rộng của anh ta là do có hai miếng đệm nhồi trong áo, và cái nước da rám nắng quyến rũ thì nhờ vào một chai dầu thể thao nào đó. Tất cả là để che dấu cái vẻ trắng bệch yếu ớt của anh ta... do BỆNH THIẾU MÁU !

Lissianna rút vội răng ra khỏi người anh ta với một tiếng nguyên rửa khê. Hai chiếc răng nanh đã trở về kích thước cũ khi cô lăm lăm nhìn anh ta. Chỉ nhờ vào phản xạ mà cô luồn vào tâm trí anh ta để sắp xếp lại ký ức của anh ta cho tử tế. Cô thật giận điên người đàn ông này quá đi...

Và giận cả Mirabeau nữa, cô quyết định vậy. Xét cho cùng, là do sự nài nỉ của cô bạn gái để đưa cô ra ngoài làm một cú đóp nhanh. Cô biết thế nào mẹ cô cũng chuẩn bị sẵn cái gì đó cho cô, nên Lissianna đã muốn chờ tới bữa tiệc sinh nhật rồi mới 'ăn', nhưng Mirabeau – và cô em họ Jeanne – đã ngại rằng nước da trắng bệch của cô sẽ khiến Marguerite Argeneau bắt cô trải qua một đợt truyền máu tĩnh mạch khi cô về tới nhà.

Khi Dwayne bắt đầu tán tỉnh cô, Lissianna đã cho phép Mirabeau thuyết phục mình dẫn anh ta ra ngoài làm một cú đóp nhanh. Và giờ thì cô gặp vấn đề rồi đây. Phải một lúc cô mới nhận ra có chuyện gì đó không ổn, và phải vài phút sau cô mới tìm ra thông tin rằng anh ta bị thiếu máu. Cô chỉ còn biết hi vọng cô không lấy đi quá nhiều máu của anh ta thôi.

Xong việc với ký ức của anh ta, Lissianna nhìn Dwayne với cả sự giận dữ lẫn lo âu. Dù đã phủ một lớp kem rám nắng, trông anh ta vẫn rất nhợt nhạt, nhưng ít ra anh ta vẫn đứng được. Đặt ngón tay lên cổ tay anh ta, Lissianna kiểm tra mạch đập của người đàn ông này và thư giãn hơn được một chút. Mạch anh ta có hơi nhanh một chút nhưng vẫn khỏe. Chắc anh ta sẽ được tìm thấy vào sáng mai thôi. Dwayne sẽ không khỏe lắm trong một thời gian, nhưng nó cũng chỉ hơn điều anh ta đáng được hưởng một chút, khi lãng vãng chung quanh với những miếng đệm vai và quả dưa chuột để quyến rũ con gái. Đồ ngốc.

Sao người ta có thể ngốc nghếch thế được nhỉ? Cô nghĩ với một chút bứt rứt. Cũng như đám nít ranh ăn mặc trang điểm tỏ ra mình là người lớn, giờ tới đám thanh niên độn vai, độn ngực, bơm mỡ để trở nên hình ảnh không phải của họ, hay để trở nên cái mà họ nghĩ là hấp dẫn. Và càng ngày càng tệ hơn theo thời gian. Cô tự hỏi tại sao họ không hiểu rằng Bản thân họ là đủ tốt đẹp rồi, và nếu họ không đủ tốt đẹp, thì cái người cho rằng họ không đủ tốt đẹp, thật sự là không đủ tốt đẹp.

Lissianna cấy suy nghĩ vào đầu Dwayne rằng anh vừa ra ngoài cho có không khí vì anh đã cảm thấy không ổn. Cô nhắc mình ra lệnh cho anh ở đây cho tới khi anh ta cảm thấy tốt hơn, rồi hăng gọi taxi về nhà, trước khi bắt anh ta nhắm mắt lại và xóa sạch các ký ức về cô trong đầu anh ta. Khi đã chắc chắn mình xong việc một cách hoàn hảo, Lissianna để anh ta lại đó và quay lại đi vòng quanh đồng thùng rác về phía quán bar.

“Lissi?” Một bóng người băng qua bãi đỗ xe tối thui về phía cô.

“Cha Joseph?” Lissianna nhướng mày lên và đổi hướng đi về phía người đàn ông lớn tuổi. Vị cha xứ này là người phụ trách ở nhà tế bần nơi cô trực hàng đêm. Quán bar thường không phải chỗ ông hay lui tới. “Cha làm gì ở đây thế?”

“Bill bảo ta rằng có một đứa trẻ mới trong đám lang thang. Ông ấy nghĩ thằng bé chắc chưa tới mười hai mười ba tuổi và chắc chắn là nó thường tìm thức ăn trong đám thùng rác đằng sau quán bar này. Ta đã hi vọng ta có thể tìm thấy nó và thuyết phục nó đến nhà tế bần.”

“Ồ,” Lissianna nhìn quanh khu đỗ xe. Bill là một trong những người quen thuộc với nhà tế bần. Ông ta thường chỉ cho họ tới với những người cần giúp đỡ. Nếu ông ta đã nói là có một đứa trẻ lang thang mới thì chắc chắn là thế. Bill có thể trông cậy được trong chuyện này. Còn Cha Joseph thì hoàn toàn có thể trông cậy được trong việc hi vọng cứu giúp những người đó trước khi họ làm điều gì đó ngu xuẩn hay tuyệt vọng, hay bị kéo vào vòng nghiện ngập hoặc đi điểm.

“Con giúp cha nhé !” Lissianna mở lời. “Cậu ta chắc ở quanh đâu đây thôi. Con...”

“Không không. Tối nay con được nghỉ trực mà.” Cha Joseph nói nhanh và rồi nhíu mày lại. “Mà con không mặc áo khoác sao? Con làm gì ngoài này mà không mặc áo khoác thế hả?”

“À,” Cái nhìn của Lissianna chuyển về hướng đồng thùng rác khi một tiếng thịch vang lên ở đó. Chỉ một cái lướt nhẹ trong suy nghĩ của Dwayne là cô hiểu, anh ta vừa cục đầu vào thùng rác khi dựa vào đó nghỉ. Đồ ngốc. Cô quay lại và thấy Cha Joseph đang nhìn về phía đó. “Con để quên đồ ở trong xe anh con.”

Đấy là một lời nói dối trắng trợn, và Lissianna thật sự hi vọng người đàn ông trước mặt đã không thấy cô từ đâu bước tới, mà sẽ nghĩ là cô vừa ở trong chiếc Mazda đen nhỏ đậu cạnh thùng rác. Không muốn nói dối thêm chút nào nữa, cô khẽ xoa hai cánh tay và thêm vào. “Mà đúng là Cha có lý thật. Trời lạnh ghê ấy.”

“Ừh.” Ông ta nhìn cô quan tâm. “Con nên vào trong đi thì hơn.”

Khẽ gật đầu, Lissianna chúc ông ngủ ngon rồi chuồn lẹ. Cô đi nhanh qua khu đỗ xe, vòng qua góc quán bar và chỉ chậm bước lại khi đã vào trong nhà với tiếng ồn ã quen thuộc.

Co không thấy Thomas đâu cả, nhưng – nhờ cái mái tóc xoắn nhuộm màu tím hồng – Lissianna hoàn toàn không khó khăn gì khi nhận ra Mirabeau đang ngồi ở quầy rượu với Jeanne.

“Ừhm, trông bồ...” Mirabeau hơi ngập ngừng khi Lissianna tiến lại và rồi kết thúc câu nhận xét. «... chả khác gì cả. Có chuyện gì à?”

“Bệnh thiếu máu.” Cô phun những từ đó ra một cách chán nản.

“Nhưng anh ta trông khỏe mạnh thế cơ mà.” Jeanne phản đối.

“Độn vai và bôi kem rám nắng.” Cô nói tiếp. “Và chưa hết...”

“Lại còn gì nữa đây?” Mira hỏi khô khốc.

Lissianna nhăn mặt. “Anh ta có một quả dưa chuột trong quần.”

Jeanne cười khúc khích vẻ không tin. Nhưng Mirabeau khẽ găm gù nói. “Thế thì hẳn nó phải là một quả dưa chuột không hạt của Anh cũng nên. Gã ta trông... to thế cơ mà.”

Lissianna há hốc miệng. “Bồ nhìn lên ư?”

“Chứ bồ không nhìn à?” Cô ta phản pháo lại.

Jeanne phá ra cười sặc sụa, nhưng Lissianna chỉ lắc đầu và nhìn quanh quán. “Thomas đâu rồi?”

“Đây.”

Lissianna quay phắt lại khi tay anh đặt lên vai cô.

“Anh có nghe nhầm không nhĩ? Chàng Romeo của em nhét một quả dưa chuột vào trong quần á?” Anh hỏi với vẻ thú vị lồ lộ, và bóp khẽ vai cô một cái thông cảm.

Lissianna gật đầu với vẻ ghê tởm. “Anh có tưởng tượng nổi không?”

Thomas cười phá lên. “Thật ra, anh nghĩ là anh tưởng tượng nổi. Đầu tiên là phụ nữ độn áo lót, giờ tới đàn ông độn quần lót.” Anh lắc đầu. “Thế giới gì thế này không biết !”

Lissianna cảm thấy một nụ cười đang có ý định nger lên môi cô khi nhìn về mặt anh, và rồi

cô bỏ cuộc việc chống lại nó và cho phép sự tức giận của mình trôi đi. Thật ra cô không buồn chuyện Dwayne đã dùng quả dưa chuột để độn, thậm chí cô còn chả thèm quan tâm trong quần lót anh ta có gì nữa kìa. Trời ạ, thậm chí cô còn chẳng thật sự có ý muốn lôi anh ta ra ngoài làm một cú đóp nhanh nữa. Cô chỉ chán nản khi thấy mình thật phí hoài thời gian và nhất là việc mình thậm chí còn mất nhiều năng lượng cho việc giữ ấm cơ thể ngoài trời lạnh hơn là đông máu của anh chàng yếu ớt kia mang lại cho cô. Cô còn đói hơn là trước khi cô ra ngoài nữa. Cả đông thời gian ngoài kia chỉ làm được mỗi một việc đẩy cao cơn đói của cô lên thôi.

“Bao giờ thì chúng ta mới có thể về nhà Mẹ được?” Cô hỏi một cách hi vọng. Các anh chị em họ của cô và Mirabeau đã quyết định đưa cô ra ngoài khiêu vũ trước khi về nhà tham gia bữa tiệc sinh nhật Mẹ cô đang chuẩn bị cho cô. Lissianna đã thích cái ý tưởng đó lúc họ khởi hành, nhưng đó là khi cô chỉ đang đói thôi. Còn giờ thì cô còn cào cả ruột gan, nên cô sẵn lòng về với buổi tiệc và với bất cứ cái gì Mẹ chuẩn bị cho cô ở nhà. Thậm chí có khi cô còn chấp nhận việc truyền tĩnh mạch nữa ấy chứ. Điều này có ý nghĩa lắm đấy, vì Lissianna rất ghét việc nuôi sống cơ thể bằng việc truyền tĩnh mạch này.

“Mới hơn chín giờ có một chút.” Mirabeau thông báo sau khi liếc qua cổ tay. “Marguerite bảo bọn này là không được đưa bồ về trước mười giờ tối.”

“Ừhm,” Miệng Lissianna trễ xuống thất vọng. “Có ai biết sao tiệc bắt đầu trễ thế không?”

“Dì Marguerite nói dì phải đi lấy cái gì đó cho em trong thành phố trước buổi tiệc, và không thể làm điều đó trước chín giờ tối.” Thomas giải thích. “Và rồi thì dì còn phải lái xe về nhà nữa... nên... tiệc không thể bắt đầu trước mười giờ được.”

“Chắc bác ấy đi lấy quà cho bồ á.” Mirabeau đoán đại.

“Anh không nghĩ thế.” Thomas nói tiếp. “Dì ấy có nhắc đến cái gì đó về Lissianna và việc ăn uống của cô ấy. Anh đoán là dì đi lấy món tráng miệng đặc biệt hay cái gì đó kiểu thế.”

“Món tráng miệng đặc biệt?” Jeanne hỏi với sự quan tâm rõ rệt. “Trong thành phố ư? Sau chín giờ tối á?” Ánh mắt cô chuyển sang Lissianna đầy háo hức khi cô đoán. “Một gã Sweet Tooth chẳng?”

“Chắc là thế rồi.” Lissianna đồng tình, toét miệng cười khi nghĩ đến điều đó. Cô thừa hưởng từ mẹ mình tình yêu với kẹo ngọt, và không có gì so sánh được bằng một gã nghiện kẹo Sweet Tooth cả, và đó cũng là lý do vì sao họ thường tìm những bệnh nhân tiểu đường chưa được chẩn bệnh đang long nhong ngoài đường với tỷ lệ đường trong máu cao một cách nguy hiểm. Đó thường là một ‘bữa tiệc’ khá hiếm hoi, và còn hiếm hoi hơn khi sau đó họ thường sắp xếp lại trí nhớ của người đó và cấy vào đó suy nghĩ nên gọi điện cho bác sĩ của anh ta để sắp xếp hện thử máu, và vậy là lại bỏ một gã kẹo ngọt Sweet Tooth nữa ra khỏi thực đơn.

“Chắc hẳn là vậy.” Thomas nhận xét. “Nên dì Marguerite mới có thể sẵn lòng lái xe xuống khu trung tâm thành phố Toronto chứ. Dì ấy thường ghét lái xe trong thành phố và thường né tránh việc đó như bệnh dịch ấy mà.”

“Nếu bác ấy định lái xe,” Mirabeau góp lời. “Bác ấy có thể nhờ Bastien gửi đến một trong đám xe công ty để chở mình đi kia mà.”

Thomas lắc đầu khi nghe nhắc đến anh trai của Lissianna, đầu não của tập đoàn Argeneau. “Không, dì ấy tự lái xe đi đấy, và chả khoái việc đó chút nào cả.”

Lissianna đổi chân một cách nóng ruột và hỏi. “Thế còn bao lâu nữa mình có thể về?”

Thomas ngáp ngừng. “Ừm, hôm nay là tối thứ Sáu, và giao thông thường là không tốt lắm khi mọi người cố gắng rời thành phố vào cuối tuần.” Anh suy tư. “Anh đoán là chúng ta có thể ngồi nán thêm mười lăm phút để tránh việc về quá sớm.”

“Hay là chúng ta về bây giờ, và anh lái chậm thôi vậy?” Lissianna đề nghị

“Chán đến thế cơ à?” Anh hỏi một cách thú vị.

“Mấy người thì chắc không chán rồi. Cái chỗ này. Cứ như là chợ thịt ấy.” Cô day mũi.

“Thôi được rồi nhóc.” Thomas vò đầu cô âu yếm. Anh lớn hơn cô bốn tuổi và giống anh trai của cô hơn là chính các anh trai của cô. Nhưng xét cho cùng họ đã lớn lên cùng nhau kia mà. “Đi nào. Anh sẽ cố hết sức để lái chậm vậy.”

“Ừh, phải rồi.” Jeanne khịt mũi. “Anh nói cứ như thật ấy.”

Lissianna mỉm cười khi họ lấy áo khoác và bước ra cửa. Thomas hơi bị quá khích với tốc độ, và cô biết Jeanne-Louise nói đúng. Chắc chắn họ sẽ về sớm và khiến Mẹ cô khó chịu. Đây cũng là một cơ hội mà cô muốn chụp lấy.

Lissianna đã quên phắt về Cha Joseph khi cô đề nghị đi về, nhưng khi họ bước tới chiếc xe Jeep của Thomas, cô không thấy ông ta đâu cả. Hoặc là ông ta đã bỏ cuộc hoặc đơn giản là đi tìm chỗ khác. Suy nghĩ tiếp theo của cô là về Dwayne, và Lissiana liếc về phía đồng thùng rác nơi cô bỏ anh ta lại. Anh ta hẳn cũng bỏ đi rồi. Cô hơi ngạc nhiên là anh ta hồi phục lại nhanh thế, nhưng rồi nhún vai bỏ qua. Anh ta đâu có nằm bất tỉnh giữa bãi đậu xe đâu, nên hẳn là anh ta đã cố gọi được taxi về nhà rồi cũng nên.

Giao thông té ra cũng không tệ cho lắm. Đã khá muộn nên họ tránh được phần lớn các vụ tắc đường và về được tới nhà Mẹ của Lissianna ở vành đai ngoại ô Toronto trong khoảng thời gian không lâu lắm. Quá nhanh là khác.

“Chúng ta tới sớm tận nửa tiếng.” Jeanne Louise nhận xét từ băng ghế sau, khi Thomas đỗ chiếc xe Jeep phía sau chiếc xe thể thao màu đỏ của Marguerite.

“Ừh.” Anh liếc về phía căn nhà và nhún vai. “Dì ấy sẽ không giận dữ gì đâu.”

Jeanne Louise nạt. “Ý anh là dì ấy sẽ không giận dữ gì đâu, chừng nào anh còn chung ra với dì ấy cái nụ cười quyến rũ của mình chứ gì. Anh lúc nào chẳng khiến dì Marguerite nguôi giận nhanh chóng cơ chứ.”

“Chứ em nghĩ vì sao chị lại khoái đi cùng với Thomas khi tụi chị còn bé hử?” Lissianna hỏi với một nụ cười thú vị trên môi.

“Ồ anh hiểu rồi !” Thomas cười phá lên khi họ ra khỏi xe. “Té ra sự thật là thế đấy hả. Em chỉ khoái anh vì anh có thể làm mẹ em nguôi giận nhanh à.”

“Ừhm, anh không thật sự cho là em khoái chơi với anh đấy chứ?” Lissianna trêu khi anh đi vòng sang bước cạnh cô.

“Nhóc con !” Anh xoa đầu cô rồi tung lên.

“Phải xe của anh trai Bastien của bồ không vậy?” Mirabeau hỏi khi trèo ra từ ghế trước và đóng sầm cửa xe lại.

Lissianna liếc chiếc xe Mercedes sẫm màu và gật đầu. “Có vẻ là nó.”

“Em tự hỏi còn ai đã tới nữa.” Jeanne Louise thì thầm.

Lissianna nhún vai. “Chị không thấy thêm cái xe nào khác. Nhưng chị đoán là anh Bastien chắc hẳn đã sắp xếp cho vài cái xe công ty đi đón mọi người rồi.”

“Nếu vậy, tớ không nghĩ là đã có ai tới cả.” Mirabeau nói khi họ bắt đầu vào cửa chính. “Bồ biết là chẳng hợp thời chút nào khi có mặt đúng giờ mà. Chỉ có những đứa ngu ngốc cổ lỗ mới tới đúng giờ thôi.”

“Nếu thế tớ đoán chúng ta là những đứa ngu ngốc cổ lỗ đấy.” Lissianna bình luận.

“Không đâu, chúng ta là người lập nên xu hướng thời đại cơ.” Thomas nói và cả lũ phá lên cười.

Bastien mở cửa trước khi họ tiến lại gần. “Anh nghĩ anh đã nghe tiếng ô tô đến.”

“Bastien, ôi bồ tèo !” Thomas gần như gào lên chào, và ngay lập tức nhào đến ôm chầm lấy anh ta khiến người đàn ông lớn tuổi hơn cứng cả người lại ngạc nhiên. “Làm ăn sao rồi bồ tèo?”

Lissianna cắn môi nén tràng cười đang chực trào ra và liếc về phía Jeanne Louise và Mirabeau, và nhanh chóng liếc ra chỗ khác khi cô nhận ra hai người đó cũng đang gặp khó khăn trong việc điều khiển nét mặt trước thái độ thay đổi của Thomas. Anh vừa chuyển từ một người đàn ông chừng chạc bình thường thành một gã ma cô hảo hạng chỉ trong một nhịp đập trái tim.

“À, ừ, ừhm... Thomas, chào cậu.” Bastien cố gắng không giằng người ra khỏi vòng tay của cậu em họ trẻ hơn này. Như thường lệ, anh trông rất là bối rối và chẳng biết làm sao để cư xử với chàng trai trẻ tuổi hơn này. Đó chính là lý do vì sao Thomas cư xử như thế, anh biết rằng cả hai ông anh trai của Lissianna – hơn bốn trăm và sáu trăm tuổi đầu – luôn muốn nhìn xuống anh như là một chú cún con dễ bảo vậy, và điều đó chưa bao giờ thôi làm anh bực mình. Việc bị cho là trẻ con nhằng nhít khi bạn đã hơn hai trăm tuổi rồi có thể trở nên khó chịu một cách kinh khủng khiếp, nên anh hành động như thể một thằng khùng quanh họ. Điều đó khiến họ không thoải mái và – Lissianna ngờ rằng – khiến Thomas có thêm lợi thế. Họ luôn đánh giá thấp Thomas do định kiến của mình.

Do bản thân cũng chịu những định kiến đó nên Lissianna có thể đồng cảm với Thomas. Cô chưa bao giờ thôi tận hưởng những lúc chứng kiến các ông anh của mình khó chịu không thoải mái cả.

“Thế tiệc ở đâu hở bồ tèo?” Thomas hỏi vui vẻ.

“Nó chưa bắt đầu.” Bastien nói. “Các cậu là những người đầu tiên tới.”

“Không đâu bồ tèo ạ. Anh mới là người đầu tiên tới.” Thomas sửa lại một cách hào hứng và rồi làm như tiết lộ bí mật. “Anh không hiểu việc đó làm em nhẹ người ra sao đâu. Vì nếu chúng em là người đầu tiên tới tiệc, Mirabeau đã nói chúng em sẽ thành những kẻ ngu xuẩn cổ lỗ sĩ. Nhưng chúng em đâu phải đâu. Mà là anh kìa !”

Lissianna khẽ ho để ngụy trang cho tràng cười vừa lọt ra khỏi cổ họng cô khi anh trai cô vừa nhận ra mình bị gọi là một gã ngu xuẩn cổ lỗ sĩ. Khi cô lấy lại được bình tĩnh thì là nhờ cô nhận ra Bastien vẫn đang đứng sững tại đó và trông như một gã ngố bị làm phiền vậy. Cô hơi thương hại anh ta và hỏi. “Vậy mẹ đâu anh? Và liệu bọn em được vào nhà chưa hay vẫn phải chờ ngoài này mười lăm phút nữa?”

“Ồ không, cứ vào đi.” Bastien nhanh chân bước qua một bên. “Anh cũng vừa tới thôi mà. Và Mẹ vừa lên lầu thay quần áo sau khi để anh vào. Khoảng vài phút nữa là mẹ xuống thôi. Có lẽ em nên chờ ở phòng chơi cho tới lúc đó. Bà ấy có thể sẽ không thích khi em thấy đồng trang trí trước khi mọi người tới đâu.”

“Được thôi.” Lissianna nói trước khi vượt qua anh ta bước vào nhà.

“Chơi Bi-a không bồ tèo?” Thomas hào hứng hỏi khi anh theo Lissianna vào nhà.

“Ồ, à, ừm, không. Cảm ơn Thomas, anh phải đón từng vị khách một cho tới khi Mẹ xuống.” Bastien quay lưng đi vào sảnh chính. “Anh sẽ nói với bà ấy là các em đã tới.”

“Anh ấy thật là yêu quý anh đấy nhỉ.” Thomas nói với một vẻ thú vị, khi Bastien biến mất trong sảnh lớn. Anh dang tay lừa mọi người về phía cánh cửa đóng kín bên phải hành lang. “Đi nào, chơi bi-a với anh đi. Ai chơi cùng anh nào?”

“Em chơi.” Mirabeau nói và thêm vào. “Lissi, bồ có một vết xước trên tất chân kia.”

“Hả?” Lissianna dừng lại và cúi xuống nhìn chân mình.

“Phía sau chân phải.” Mirabeau nói, và cô quay người lại nhìn.

“Chắc tó dính vào cái gì đó ở gần thùng rác.” Lissianne lẩm bẩm về kính tỏm khi cô nhìn thấy vết rạch dài, rộng ở phía sau bắp chân bên phải của cô.

“Thùng rác ư?” Thomas hỏi lại với vẻ quan tâm... hài hước.

“Đừng hỏi em.” Cô nói khô khốc, và phát ra một âm thanh cáu gắt và đứng thẳng lên. “Em phải đi thay tất trước khi bữa tiệc bắt đầu thôi. May là Mẹ cứ nhất quyết bắt em để một ít đồ dùng quần áo ở phòng cũ khi em chuyển ra ngoài. Chắc em có vài đôi tất ở đó. Mọi người cứ đi chơi trước đi.”

“Nhanh lên nhá.” Thomas gọi theo khi cô nhảy lên các bậc thang.

Lissianna vẫy nhanh tay qua vai khi cô tới tầng một và rảo bước qua hành lang để tới phòng mình. Nhưng cô nghĩ đấy cũng là một lời khuyên tốt. Marguerite Argeneau sẽ không thích khi họ tới sớm đâu, nhưng Thomas sẽ nhanh chóng xoa dịu được các cơn giận dữ mẹ cô thôi. Vì nguyên lý do đó thôi cô cũng nên ở cùng chỗ với Thomas cùng những người khác khi gặp mẹ mình rồi.

“Đồ hèn nhát.” Lissianna tự mắng bản thân. Cô đã hơn hai trăm tuổi đầu rồi và đã quá cái tuổi phải lo lắng xem có làm mẹ mình giận hay không lâu rồi.

“Ừh, đúng ghê ấy.” Lissianna lẩm bẩm, thừa nhận rằng cô có khi vẫn còn lo lắng việc đó kể cả khi đã sáu trăm tuổi ấy chứ. Cô cứ nhìn các anh trai mình thì biết. Họ độc lập đấy, tự tin đấy,

và... già khú nữa mà vẫn còn lo xem có làm phật lòng Marguerite Argeneau không đấy thôi.

“Chắc là do truyền thống gia đình rồi.” Cô quyết định khi mở cánh cửa phòng mà vẫn còn là phòng mình cho tới gần đây, và nơi cô vẫn ngủ lại thảnh thơi khi cô tới chơi quá muộn để về nhà trước bình minh. Lissianna bước vào phòng, và rồi sững lại, mắt tròn tròn ngạc nhiên khi thấy một gã đàn ông trên giường mình.

“Oops xin lỗi, tôi nhầm phòng rồi.” Cô lồm bồm và thụt người đóng sầm cửa lại.

Và rồi Lissianna chỉ đơn giản đứng trong hành lang nhìn chung quanh khi cô nhận ra là cô hoàn toàn không vào nhầm phòng. Đây đúng là phòng ngủ cũ của cô mà. Cô đã ngủ đây vài thập kỷ để nhớ chính xác nó khi cô nhìn thấy nó. Cô chỉ không hiểu tại sao gã đàn ông đó lại ở trong đó, hay đúng hơn, cô không hiểu tại sao gã đàn ông đó lại bị trói đang tay đang chân trên giường... của cô.

Lissianna suy xét mọi việc một lát. Mẹ cô hẳn không thể cho khách trọ mượn phòng được, và nếu có, bà hẳn sẽ không làm thế mà không báo với các con. Và lại càng không thể cho anh ta mượn phòng cũ của Lissianna khi bà biết rõ cô vẫn về đây ngủ. Hơn nữa, việc anh ta bị trói vào giường cho thấy anh ta hẳn không phải sẵn lòng làm khách nhà cô được.

Cũng như là đeo cái nơ bướm trên cổ anh ta ấy, Lissianna nhớ lại cái mẫu vải đỏ chói bị vùi dập chỗ cổ anh ta khi anh ta ngẩng đầu nhìn cô.

Và cái nơ bướm đó giúp cô thở dài thả lỏng người hơn, cô nhận ra hẳn anh ta phải là sự ngạc nhiên đặc biệt mẹ cô đã lái xe vào thành phố chuẩn bị sẵn. Gã kẹo Sweet Tooth mà Jeanne nhắc đến. Dù vậy, Lissianna nghĩ gã đàn ông đó có vẻ mạnh khỏe đấy chứ, nhưng rồi, bạn chỉ có thể nói xem anh ta có bị tiểu đường hay không khi bạn tới thật gần đủ để ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào quyến rũ mà một gã bị bệnh tiểu đường chưa được chữa trị phát ra.

Vậy là, gã đàn ông này là cái bánh sinh nhật biết đi của cô (ack ack !). Và một cái bánh nhìn ngon mắt ghê là khác, cô nhớ lại vẻ ngoài rám nắng tuyệt hảo của anh ta. Đôi mắt dường như xuyên thấu người khác và rất thông minh, cái mũi cao, cằm rắn chắc... và cơ thể có vẻ hấp dẫn nữa. Anh ta trông cao ráo và rắn chắc và cơ bắp, nằm chình ình trên giường.

Tất nhiên sau kinh nghiệm với gã Dwayne, Lissianna hiểu rằng có thể có vài miếng đòn đầu đó dưới lớp áo choàng của anh ta. Cô chưa ngó xem có dưa chuột không, nhưng gã đàn ông này hẳn không rám nắng nhân tạo, bôi kem hay kiểu gì đi nữa, và cũng chưa kiểm tra chuyện thiếu máu lăm. Nhưng dù gì mẹ cô hẳn sẽ không mắc vào sai lầm của cô đâu. Marguerite hẳn sẽ phải kiểm tra để đảm chắc mang về cho con gái món quà thật tử tế như nó có vẻ, và Lissianna đang nghĩ có khi Jeanne Louise nói đúng, anh ta là một gã bị tiểu đường chưa được chẩn trị cũng

nên. Chẳng có cái gì khác đúng hơn được. Mẹ cô khó mà lái xe đưa một gã khỏe mạnh thông thường từ tận trong thành phố về trong khi bà có thể gọi pizza và đơn giản là cho cô ‘mượn’ người giao bánh một lúc như bà vẫn làm.

Vậy là anh ta là đồ ngọt cho cô ăn nhĩ, cô tự nhủ, và cảm thấy cơn đói cồn cào trong ruột. Lissianna sẽ không phiền làm một hộp nhỏ ngay bây giờ đâu. Chỉ là một hộp nhỏ để có sức chờ tới khi mẹ cô chính thức tặng quà cho cô thôi mà. Cô nhanh chóng bỏ ý nghĩ đó đi. Kể cả Thomas cũng khó mà xoa dịu mẹ cô lại một khi Lissianna làm một cú sau lưng bà thế này. Thế nên, việc vào đó và ‘ném thử’ anh ta có thể bị gạt bỏ được rồi, nhưng cô vẫn cần phải thay tất sạch.

Trong khi Lissianne biết rõ là cô nên quay lưng đi xuống phòng chơi mà không cần tất sạch, cô lại nghĩ tiếp rằng – vì dù sao thì bí mật cũng bị bật mí rồi – sẽ thật ngu ngốc khi loay hoay trong nhà với một đôi tất bẩn cả đêm. Cô chẳng nào thì cũng ở đây rồi, và chỉ mất có vài phút để vào đó để lấy một đôi tất sạch mà rõ ràng là cô đã để lại phòng khi khẩn cấp kia mà.

*hhhhhChapter 2_*

Greg nhìn sững vào cánh cửa vừa đóng kín. Anh không thể tin là có người vừa mở cửa, dừng lại – rõ ràng là giật mình khi thấy anh – và rồi xin lỗi một cách lịch sự và đóng cửa lại trong khi anh chỉ biết nằm đó như một thằng ngốc, quá bất ngờ để có thể thốt ra lời nào hay làm bất cứ cái gì. Cũng đúng khi anh làm gì có cơ hội để nói hay hành động gì cả, nhưng mà...

Cơ cổ anh giật giật vì mỗi với việc cứ phải giữ đầu nghểnh lên nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Thở dài dài hàng, Greg thả đầu lại trên gối và bắt đầu lăm bằm nguyên rửa sự ngu ngốc của mình.

Cuối cùng thì đêm nay anh cũng phải thừa nhận rằng anh là một thằng vô cùng ngu ngốc thật. Greg chưa bao giờ tự cho mình là ngốc cả. Đúng hơn, anh luôn nghĩ mình thuộc kiểu người thông minh nhiều hơn, nhưng đấy là trước khi anh trèo vào ngòi trong khoang để hành lý của một cái xe lạ hoắc và tự khóa mình trong đó chẳng vì cái lý do quái nào cả.

“Đúng là hành động ngu ngốc mà !” Greg tự nhủ, nhưng rồi quyết định dùng từ điên cuồng thì hợp lý hơn chẳng. Ngu ngốc có lẽ sẽ hợp hơn nếu anh ‘vô tình’ tự nhốt mình vào khoang chứa hành lý. Còn tự mình trèo vào và tự đóng nắp khoang chứa hành lý một cách bình tĩnh tự tin thì chắc nên được liệt vào danh sách những hành động của một kẻ điên nhiều hơn. Mà anh lại còn đang tự nói chuyện với chính mình nữa chứ, anh tự chỉ ra điều đó. Ủh, nó cũng chứng tỏ là anh đang dần đi xa khỏi khái niệm một người khỏe mạnh rồi. Anh không thể ngăn mình tự hỏi bắt đầu từ khi nào, và làm thế nào mà anh lại mất trí như thế.

Có khi bệnh điên hay lây cũng nên, anh xem xét. Có khi anh nhiễm bệnh từ một trong số các bệnh nhân của mình. Không phải nghĩa là anh đã từng chẩn trị cho ai đó bị bệnh điên. Thường thì anh hay xử lý các ca mang một chứng sợ hãi nào đó hơn, dù anh cũng có chữa trị vài bệnh nhân với những hội chứng khác mang tính dài hạn hơn. Chắc hẳn anh có mầm mống bệnh từ lâu rồi và đêm nay chỉ vô tình là đêm bệnh bắt đầu bùng phát một cách mạnh mẽ. Đó là một ý giải thích. Hay có khi bệnh điên đã truyền trong gia đình anh rồi cũng nên. Anh nên kiểm chứng lại cùng mẹ mình lúc nào đấy, để xem liệu trong gia đình họ đã bao giờ có một vài người mang bệnh này chưa.

Và không chỉ có việc tự trèo vào thùng xe khiến Greg bận tâm suy nghĩ, đó mới là hành động điên khùng thứ nhất của anh thôi, và là hành động mà anh đã hối hận ngay khi chiếc khóa thùng xe kêu cạch khi nó đóng lại. Anh nằm đó trong bóng tối, không gian chật hẹp, và tự gọi mình bằng đủ thứ tên dành cho người xuẩn ngốc trong ít nhất nửa tiếng cho tới khi cái xe đi vào căn nhà này. Rồi xe dừng lại, thùng xe được mở ra, và anh đã làm gì nào? Anh có chui ra,

xin lỗi chủ xe một cách lịch sự cho việc cư xử một cách đáng xấu hổ rồi về nhà hay không? Không hề, anh chỉ biết đứng đó, và chờ cho người phụ nữ tóc nâu anh gặp trong thang máy ra khỏi xe tới chỗ anh và rồi đi theo cô ta – một cách mù quáng nếu nói cho đúng – vào căn nhà to lớn này và lên phòng này.

Greg đã như một đứa trẻ năm tuổi ngoan ngoãn hiểu kỳ khi anh – không chờ được yêu cầu – tự trèo lên giường và dang tay chân ra để ‘được’ trói lại. Thậm chí anh còn cười với cô ta khi cô ả vỗ nhẹ vào má anh và nói. “Con gái tôi sẽ khoái cậu đấy. Cậu sẽ là món quà sinh nhật tốt nhất của tôi từ trước tới giờ.”

Sau khi cô ta rời phòng, anh nằm đó, đầu óc trống rỗng một lúc lâu trước khi cái hoàn cảnh ‘đặc biệt’ của anh hiện tại thực sự ngấm vào mớ chất xám của mình. Greg đã tiêu toàn bộ khoảng thời gian từ lúc đó để gặm nhấm câu hỏi đầy kinh ngạc : Cái quái gì xảy ra thế này? Các hành động của anh – chưa nói đến của cô nàng tóc nâu kia – chả có một tí xíu nghĩa lý gì cả. Cứ như thể trong một thoáng anh bị mất lý trí ấy. Hay mất sự điều khiển nó cũng nên. Và rồi không thể tự giải đáp được mớ bòng bong đó, anh chuyển ý nghĩ về những việc cấp thiết hơn, tỉ như, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, khi anh đã ở đây rồi chẳng hạn.”

“Con gái tôi sẽ khoái cậu đấy. Cậu sẽ là món quà sinh nhật tốt nhất của tôi từ trước tới giờ.” Những từ này – cùng với sự thật là anh đang bị trói dang tay chân ra trên giường – đầu tiên khiến anh lo lắng tới khả năng mình trở thành một kiểu quà tặng tình dục gì đó. Một gã nô lệ tình dục, kiểu kiểu thế. Khả năng đó ngay lập tức khiến anh tưởng tượng ra việc bị ‘làm thịt’ bởi một sinh vật khổng lồ bị nhốt trong nhà với một vẻ ngoài đáng sợ và lông lá đầy mặt. Vì rõ ràng chỉ có một người hoàn-toàn-không-có-vẻ-gì-hấp-dẫn mới cần bắt cóc một người đàn ông và trói anh ta vào giường của mình để làm ‘chuyện đó’ trong cái thời đại tự do tình dục như hiện nay chứ?

Và ngay khi Gregory bắt đầu sợ hãi người với cái viễn cảnh đáng sợ đó thì anh lại tự vả vào mặt mình trong suy nghĩ. Người phụ nữ đó – người ME - không thể già hơn khoảng hai lần tới ba mươi tuổi được. Rõ ràng cô ta không thể có cô con gái nào đủ lớn để muốn có một nô lệ tình dục được phải không? Thậm chí là đủ lớn để biết phải làm gì với nô lệ tình dục nữa là. Chưa kể, có ai lại đi muốn có ANH để làm nô lệ tình dục cơ chứ, anh tự hỏi mình.

Greg thường tự nhận xét về bản thân rất chuẩn xác, và biết là anh cũng khá hấp dẫn, nhưng anh đâu phải là ngôi sao nhạc rock hay là một nam người mẫu nào. Anh chỉ là một bác sĩ tâm lý hay mặc các kiểu quần áo bảo thủ, cắt một kiểu đầu bảo thủ, và sống một cuộc sống cũng bảo thủ nốt dựa trên căn bản : công việc, gia đình anh, và rất ít những thứ khác. Ừ thì công việc, gia đình anh, hết, và cố gắng tránh né các cuộc gặp để ghép đôi mà các chị em gái, cô dì, và mẹ anh luôn tổ chức thì đúng hơn, anh tự chỉnh lại một cách nhún nhó.

Suy nghĩ của Greg bị cắt ngang khi cánh cửa phòng đóng kín lại được mở ra. Cứng người lại, anh ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía cửa và thấy người phụ nữ lúc nãy. Anh nhìn cô với vẻ quan tâm một cách vô thức. Trừ mái tóc dài màu vàng óng của cô ta, cô trông rất giống cô nàng tóc nâu đã mang anh tới đây. Cô rất đẹp với đôi môi mọng, gương mặt trái xoan, mũi thẳng, và đôi mắt cũng màu xanh bạc như nàng tóc nâu. Rõ ràng là họ đã mua kính áp tròng ở cùng một chỗ rồi.

Không đúng, Greg nghĩ lại. Đôi mắt họ không hoàn toàn giống nhau. Chúng có cùng màu sắc và hình dạng, nhưng mắt người phụ nữ tóc nâu mang một vẻ đau buồn và vẻ lịch duyệt hoàn toàn trái ngược với làn da và vóc dáng trẻ trung của cô ta. Người phụ nữ trước mặt anh không có điều đó. Đôi mắt cô gái tóc vàng này rất trong sáng, hoàn toàn chưa bị sự tiếc nuối hay đau thương làm biến đổi. Điều đó khiến cô trông trẻ hơn nhiều.

Dù vậy cô nàng tóc vàng này rõ ràng là người thân của cô tóc nâu, Greg nghĩ khi anh nhìn cô bước tới cái tủ quần áo cạnh tường phía bên kia giường và mở một chiếc ngăn kéo. Chắc là em gái cô ta, anh đoán. Anh để mắt mình lướt dọc theo chiếc váy ngắn ôm sát người màu đen cô ta đang mặc, tới đôi chân quyến rũ, và một suy nghĩ lướt qua đầu anh rằng thật là buồn khi cô nàng quá lớn để là con gái của nàng tóc nâu. Anh sẽ không phiền nếu được làm món quà dành cho nàng đâu... Trợn tròn mắt trước cái suy nghĩ kỳ quái của chính mình, Greg nhìn cô đóng cái tủ lại và nóng ruột chờ cô quay lại chú ý tới anh, nhưng cô không làm thế. Anh ngạc nhiên quá đôi khi cô nhanh chóng bước về phía cửa ra vào, rõ ràng định ra khỏi phòng mà không định ngó ngang gì đến xung quanh. Greg choáng váng đến nỗi há hốc miệng ra rồi ngậm lại hai ba lần trước khi anh có thể nặn ra được một câu đơn giản. “Tôi xin lỗi...”

Cô gái tóc vàng dừng lại ở cửa ra vào và quay lại nhìn anh đầy tò mò.

Greg cố nặn ra thêm một nụ cười méo mó và hỏi. “Cô có nghĩ là cô có thể biết đâu đấy, cõi trời cho tôi chẳng hạn, không?”

“Cõi trời cho anh ư?” Rõ ràng là ngạc nhiên với yêu cầu của anh, cô bước tới cạnh giường và nhìn anh chằm chằm.

“Phải, làm ơn đi.” Anh nói ngắn gọn, chú ý tới cách ánh mắt cô lướt theo tay anh. Greg biết cổ tay anh đang đỏ bầm lên và bị trầy xước vì giằng co với đồng dây trời. Tình trạng của chúng có vẻ lạ khiến cô nàng bối rối và bất bình.

“Sao Mẹ lại không làm anh bình tĩnh lại nhỉ? Bà ấy đáng ra không nên để anh lại thế này mới đúng. Tại sao...” Cô dừng lại và chớp mắt, và một vẻ thông hiểu hiện rõ trên mặt. “À mà dĩ nhiên rồi. Bastien đã tới sớm và ngắt chừng công việc của bà ấy trước khi bà ấy kịp ‘sửa soạn’ cho anh. Bà ấy chắc hẳn đã định sẽ quay lại đây và ‘xử lý’ anh sau nhưng rồi quên bém mắt.”

Greg hoàn toàn không hiểu lấy một từ nào cô ta đang lảm nhảm, trừ việc cô ta có vẻ cho

rằng mẹ mình đã mang anh tới đây, và anh dám chắc là cô ta hoàn toàn nhầm lẫn trong việc này. “Người phụ nữ đã mang tôi với đây quá trẻ để làm mẹ của cô đấy. Cô ta trông giống cô nhưng có mái tóc sẫm màu hơn. Chị gái cô chẳng?” Anh đoán mò.

Vì lý do nào đó, những lời anh vừa nói khiến cô mỉm cười. “Tôi không có chị gái. Người phụ nữ anh vừa miêu tả chính là mẹ của tôi. Bà ấy nhìn già hơn vẻ ngoài của mình nhiều.”

Greg chấp nhận điều này với một chút thắc mắc trong lòng, và rồi mắt anh trợn tròn lên trước một chi tiết nho nhỏ ẩn sau những gì cô ta vừa mới nói. “Vậy là, tôi chính là món quà sinh nhật của cô sao?”

Cô gật đầu chậm rãi, và rồi nghiêng đầu qua một bên hỏi anh. “Anh cười kiểu gì lạ thế, anh đang nghĩ gì đấy?”

Greg đang nghĩ là mình là thằng cha chết tiệt may mắn nhất trên đời khi tâm trí anh tự động sáp nhập những tưởng tượng lúc nãy về việc một người phụ nữ to béo xấu xí cởi đồ ra và trèo lên người anh, với cùng những việc đó nhưng do cô gái trước mặt này làm. Anh tự cho phép mình tận hưởng niềm sung sướng đó một lúc, nhưng rồi nhận ra cơ thể anh đang tận hưởng nó một cách hơi bị quá lố, vì một cục to uỳnh đang dần phồng lên chỗ đứng quần anh. Anh lắc nhẹ đầu. Một đêm sung sướng làm nô lệ tình dục cho cô gái này cũng đáng đấy, nhưng anh đã có kế hoạch khác rồi, một chuyến đi nghỉ với bãi biển đầy nắng, cây cọ, và những người phụ nữ ở trần nhảy nhót trên sàn khiêu vũ. Và nhất là anh đã trả tiền cho kế hoạch đấy rồi.

Giờ thì, nếu sau chuyến đi nghỉ đó mà người phụ nữ này vẫn muốn hẹn hò với anh THEO CÁCH THÔNG THƯỜNG, và rồi trói anh vào giường và làm gì cô muốn với anh, ừm, khi đó Greg cho là mình sẽ hoàn toàn dễ bảo vâng lời tuyệt đối thôi. Hơn nữa, trong tình huống này, anh nghĩ là việc làm nô lệ tình dục xét cho cùng cũng chẳng tệ lắm. Nhận ra những suy nghĩ của mình đang dần dần chuyển tín hiệu tới một số vùng trên cơ thể mà lúc này không đúng thời điểm cho lắm, Greg tự đá vào mông mình một cái, vẫn trong ý nghĩ và bắt mình phải nhìn cô một cách nghiêm trang. “Bắt cóc người khác là vi phạm pháp luật đấy.”

Mí mắt cô nhướn lên. “Mẹ bắt cóc anh sao?”

“Không hẳn thế.” Anh thừa nhận, và nhớ lại việc anh đã tự ý trèo vào thùng xe ra sao. Bắt cóc thường là để chỉ việc ai đó bị BẮT ÉP phải đi theo người xấu cơ. Greg cho là đáng ra anh có thể nói dối, nhưng anh không phải người nói dối giỏi cho lắm. “Nhưng tôi đâu có muốn ở đây đâu, và thật tình tôi chả hiểu tại sao mình lại trèo vào trong thùng xe của mẹ cô nữa. Lúc đó việc ấy diễn ra như thể tất cả nó phải xảy ra như thế, nhưng tôi không bao giờ...”

Giọng Greg nhỏ dần khi anh nhận ra cô gái tóc vàng đang không nghe anh nói. Ít nhất cô ta trông không có vẻ gì đang làm thế cả. Cô ta đang nhìn chăm chăm vào đầu anh đầy tập trung và với một cái cau mày khẩn trương. Cô ta cũng đang di chuyển gần cái giường hơn, dù anh cho là

việc đó diễn ra một cách hoàn toàn vô thức. Dường như cô ta hoàn toàn đang tập trung tâm trí vào mái tóc của anh, nhưng rồi cô lắc đầu một cách bối rối và thì thầm. “Tôi không thể đọc được suy nghĩ của anh.”

“Cô không thể đọc được suy nghĩ của tôi sao?” Greg lặp lại một cách từ tốn.

Cô lắc đầu.

“Tôi hiểu... và... à... ừm... thế thì có vấn đề gì đâu nào?” anh hỏi lại. “Ý tôi là, không lẽ bình thường cô đọc được suy nghĩ của người khác sao?”

Cô ta gật đầu, nhưng cũng lại một cách vô thức vì rõ ràng tâm trí cô ta đang lưu lạc đâu đó rồi.

Greg cố phớt lờ sự thất vọng bất ngờ ủa dân trong anh khi anh nhận ra là người phụ nữ này hình như bị thần kinh, hay ít nhất bị hoang tưởng, nếu cô ta nghĩ là cô ta đọc được suy nghĩ người khác. Anh nghĩ là anh không nên ngạc nhiên lắm. Bà mẹ không hẳn là người bình thường cho lắm, nếu không đã chẳng cho phép đàn ông lạ mặt trèo vào thùng xe mình, vì bà ta cũng ở ngay sau anh và phải thấy anh trèo vào đó chứ. Bất kỳ người nào khác cũng sẽ vừa chạy vừa gào ầm lên gọi bảo vệ thay vì mang anh ta về nhà với mình.

Có vẻ bệnh điên khủng đang bị thả rông chạy long nhong đêm nay thì phải. Ví dụ đầu tiên là cách xử sự của anh, và rồi tới bà tóc nâu, và giờ tới nàng tóc vàng nghĩ là mình đọc được suy nghĩ người khác. Điều này khiến anh tự hỏi liệu có phải đang có dịch bệnh điên lan tràn trong thành phố hay không. Có lẽ đàn ông ở Toronto đều đang trèo vào một cái thùng xe nào đó và để mình bị trói vào giường. Có lẽ là do một kiểu thuốc độc nào đó bị đổ vào nguồn nước sinh hoạt của thành phố, một kế hoạch khủng bố mới để loại trừ những người đàn ông ở Canada (suy mới chả nghĩ... điên thật !)

Một mặt khác, có lẽ tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ kỳ cục, và chắc hẳn anh vẫn đang ngồi trong phòng làm việc, đầu gục xuống và đang ngủ say. Greg quyết định là có khi đấy mới là khả năng chính xác nhất. Nó cho anh lời giải thích xác đáng nhất về kiểu hành xử đầy vô lý của chính anh đã dẫn anh tới đây. Tất nhiên, những điều đó chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Thức hay ngủ, điên hay tỉnh thì anh cũng ở đây rồi, và dù cho đây có là một giấc mơ đi nữa, anh muốn về nhà. Anh còn phải chuẩn bị cho một chuyến bay dài nữa.

“Nghe này, nếu cô có thể cởi trói cho tôi, tôi hứa là tôi sẽ quên sạch chuyện này đi. Tôi sẽ không thông báo cho các nhà chức trách hay gì đó đâu.”

“Các nhà chức trách?” Cô gái tóc vàng hỏi lại. “Ý anh là cảnh sát ấy hả?” Cô dường như rất bất ngờ về ý kiến này, như thể chưa bao giờ cô nghĩ tới nó ấy.”

“Ừh thì thế.” Greg nói với một cái nhíu mày. “Rồi rồi, cứ cho là rõ ràng tôi đã tới đây một cách tự nguyện đi.” Anh thừa nhận miễn cưỡng. “Nhưng giờ tôi muốn về nhà, và nếu cô không coi trói cho tôi, nó sẽ trở thành một sự giam cầm cố ý, và nghĩa là tội hình sự đấy.”

Lissianna bắt đầu nhảy nháy môi dưới của mình. Cô cố tìm cách lọt vào suy nghĩ của người đàn ông này để xoa dịu cũng như điều khiển anh ta như cô đã làm với Dwayne trước đó, như mẹ cô đáng ra phải làm trước khi để anh ta lại, nhưng cô không thể xâm nhập vào suy nghĩ của anh ta được. Cứ như thể có một bức tường bất khả xâm phạm trong tâm trí anh ta, và trong khi cô có thể ‘nghe thấy’ nó, cô lại không thể tự vượt qua nó được. Lissianna chưa từng gặp một con người bình thường nào mà cô không thể đọc được hay điều khiển được. Dù cô đã từng gặp những người mà với cô khó đọc và khó điều khiển hơn. Thường thì cái khó khăn đó sẽ dịu đi hoặc biến mất cùng nhau một khi cô thử hút máu họ.

Cô nghiêng nghiêng đầu và nhìn món quà của mình, đấu tranh xem có nên thử hút máu anh ta một chút để dễ dàng lọt vào suy nghĩ anh ta và xoa dịu anh ta không. Vấn đề là cô không thể lẩn vào cái tâm trí anh ta một tẹo nào, Lissianna sẽ không thể giữ anh ta khỏi cảm nhận được sự đau đớn khi răng cô cắm ngập vào cổ anh. Trừ phi...

Mirabeau có lần nói với cô về việc trải qua một tình huống tương tự. Cô ta nói cô ta đã hôn và vuốt ve gã đàn ông đó, khiến hắn ta thư giãn và đã lén vào suy nghĩ anh ta ngay khi răng cô ấy cắm vào người anh ta.

Lissianna xem xét sự việc một cách ngắn gọn. Cô chưa bao giờ thử quyến rũ ai trước đây. Được sinh ra và lớn lên ở Georgian, nước Anh, cuộc sống của cô luôn được bảo bọc, và khi xã hội phát triển một cách lộn xộn hơn trong khoảng năm mươi năm trở lại đây, thì cuộc sống của Lissianna cũng vẫn không theo quy luật đó. Cha mẹ cô đã lớn tuổi, với những giá trị và niềm tin xưa cũ khó mà thay đổi hay hiện đại hơn được. Nếu mẹ cô cho phép cô tự do hơn một chút, thì cha cô lại không bao giờ cúi đầu trước xã hội được.

Dù vậy, cô đơn giản chỉ không thể nào bỏ lại anh chàng này nằm đây cực khổ thế được, Lissianna quyết định. Hơn nữa, cô sẽ không phiền lòng thử trước một chút bữa tối sinh nhật của mình, nó có khác nào liếm thử kem trên một cái bánh ga tô trước khi nó được dọn ra đâu cơ chứ. Ờ thì đúng là cô muốn thử nhiều hơn là thứ tương đương với một cái liếm, nhưng chỉ một cái cắn nhanh thôi, đủ để cơn đói của cô dịu xuống. Cô tự hứa với mình như vậy.

“Ừh, phải đấy.” Lissianna cau có nghĩ. Gã đàn ông này trông đủ ngon để khiến Lissianna bị cám dỗ với việc hút cạn máu anh ta, một sự cám dỗ mà cô không nhớ mình đã từng trải qua trong vài thập kỷ qua.

“Cái dây trói chặt quá đi.”

Giật mình dứt ra khỏi suy nghĩ khi nghe thấy câu phàn nàn của anh ta, Lissianna ngó về

phía những vết bầm trên cổ tay anh ta và cảm thấy tim mình chùng xuống. Cô đã được dạy dỗ là không tốt chút nào khi đùa giỡn với ‘thức ăn’ hay để ‘chúng’ gặp đau đớn một cách không cần thiết. Và anh chàng này thì đang gặp đau đớn. Nên rõ ràng trách nhiệm của cô là phải vào tâm trí anh ta để xoa dịu. Đâu phải lỗi của cô khi cô không thể làm điều đó theo lối thông thường mà sẽ phải thử các biện pháp mạnh hơn đâu.

Lòng đã quyết và lý trí đã được xoa dịu, Lissianna ngồi xuống cạnh giường. “Anh không nên vùng vẫy thế, và anh không nên lo lắng làm gì. Tôi thật không thích nhìn anh đau đớn thế này chút nào.”

Anh nhìn sững cô, như thể phần nộ rằng cô biết anh đang bức mình. Hay có thể đơn giản là anh phần nộ vì đã không cởi trói cho anh như anh yêu cầu.

“Nào cùng bỏ cái này ra khỏi anh chứ nhỉ !” Cô đề nghị và đặt đôi tất xuống lòng mình để cô rảnh tay xử lý cái nơ bướm trên cổ anh. Anh thở dài khi nó được tháo ra, và thả lỏng người hơn một chút trên giường, và Lissianna quyết định bỏ nốt cái cà vạt của anh luôn.

“Đấy, có phải tốt hơn không nào?” Cô hỏi tiếp, trượt cái dải lụa đó ra khỏi cổ anh.

Người đàn ông định gật đầu nhưng sững lại và cau có thay vì gật đầu khi cô cởi thêm ba nút áo sơ mi trên cùng của anh. “Giá mà cô cởi trói cho tôi thì hay hơn nhiều.”

Lissianna mỉm cười thú vị với cách anh ta tự vùng vẫy, và rồi cố đánh lạc hướng anh bằng cách lướt những ngón tay nhẹ nhàng trên vùng ngực trần cô vừa để lộ ra. Cô thỏa mãn khi thấy một cơn run rẩy chạy dọc theo người anh khi những móng tay để dài của cô gãi khẽ lên làn da trần trước ngực. Cái công cuộc quyến rũ này té ra lại dễ dàng hơn là cô đã lo lắng ấy chứ. Hay có lẽ là vì nó nằm trong máu cô rồi cũng nên, Lissianna nghĩ, và tự hỏi mình có nên lo lắng với khả năng đó không nữa.

“Cởi trói cho tôi đi.” Anh đang cố cứng giọng, nhưng rõ ràng là trái tim anh không hoàn toàn chỉ có mong muốn được giải thoát nữa.

Mỉm cười đầy hiểu biết, Lissianna đưa tay lướt dọc theo người anh tới phần áo ngay trên thắt lưng. Hành động đầy khiêu khích này khiến các sợi cơ bụng anh giật giật và hơi thở thì cao lên thành một tiếng rít nhẹ.

“Chết tiệt thật.” Anh hốn hển. “Té ra có những thứ còn tồi tệ hơn là làm nô lệ tình dục nữa.” (đoạn này quen ko bà con, nên em mới bảo chưa phải đoạn đắt mà :D)

Lissianna háy mắt ngạc nhiên với câu nhận xét của anh và quyết định cô ‘giúp’ anh thư giãn

thể đủ rồi. “Tên anh là gì?”

“Greg.” Anh hắng giọng, và nói nghiêm trang hơn. “Bác sĩ Gregory Hewitt.”

“Bác sĩ ư?” Cô giơ một tay lên để vuốt nhẹ ngực anh lần nữa, và để ý thấy ánh mắt anh lập tức được thả cái bịch từ mặt xuống tay cô theo hành động vừa rồi. “Ừm, anh chàng bác sĩ à, anh thật là đẹp trai đấy.”

Cô luồn tay vào tóc anh, vờn những ngón tay dịu dàng trên những lọn tóc tối màu và ngạc nhiên khi thấy chúng thật mềm mại. Ánh mắt cô trượt xuống đôi mắt nâu sẫm màu sâu thẳm của anh, và rồi xuống đường viền cứng rắn của đôi môi khi cô xem xét mình nên làm gì tiếp. Anh ta quả là một người hấp dẫn. Trong đời cô đã gặp nhiều người đẹp trai hơn, nhưng có cái gì đó ở người đàn ông này rất thu hút cô. Anh mắt cô lại vòng lên chỗ nhú lại trên trán anh, và những ngón tay cô cũng theo đó lướt nhẹ lên những đường nét ấy để giúp chúng giãn ra.

“Anh có phiền lắm lắm không, nếu tôi hôn anh?” Cô dịu dàng hỏi. (Chúa ơi, rợn da gà !)

Bác sĩ Gregory Hewitt không trả lời, anh chỉ nhìn cô với đôi mắt giờ đã sẫm hẳn lại vì ham muốn khi cô để ngón tay mình vờn trên môi anh theo đường viền sắc nét của nó. Và khi miệng anh bất thần mở ra mút lấy ngón tay cô vào trong cái không gian nhỏ bé ấm áp nóng bỏng ấy, cô tự cho đó là một lời đồng ý, nhưng Lissianna vẫn ngồi yên đó, đôi mắt cô tìm kiếm và giữ lấy ánh mắt anh với sự mê hoặc quyến rũ khi cô thấy lửa bắt đầu bùng lên trong đó. Và khi anh nút nhẹ ngón tay cô vào sâu hơn trong miệng, lưỡi lướt dọc theo chiều dài của nó, Lissianna thấy một tiếng thở gấp ngạc nhiên thoát khỏi miệng mình.

Mình đã hơi hai trăm tuổi, và mình chưa bao giờ nhận ra ngón tay cũng có thể là một vùng nhạy cảm đến thế, Lissianna nghĩ một cách yếu ớt, khi ngọn lửa đang nhảy múa trong mắt anh giờ cũng đang lớn dần trong cô, chỉ là ở một chỗ khác, gần phía dưới cơ thể cô hơn.

Gregory Hewitt là một người đàn ông hấp dẫn một cách đáng ngại, và cô quyết định đã tới lúc dành lại quyền kiểm soát tình hình. Với ý định đó, cô nhẹ nhàng rút ngón tay mình ra khỏi miệng anh và cúi xuống xát nhẹ má mình lên má anh để có thể hít một hơi hương vị của anh. Hành động đó vốn là một hành động bản năng, khi kẻ đi săn kiểm tra hương vị con mồi của mình. Anh có một mùi hương cay nồng, trầm trầm mà cô khá thích. Lissianna mỉm cười yếu ớt, và rồi lướt môi mình lên má anh trước khi lần về đôi môi. Cô nhấn nhá ở đó một lúc rồi cọ qua cọ lại hai đôi môi.

Mới nhìn, môi của Gregory Hewitt trong có vẻ sắc cạnh và cứng rắn, nhưng thật ra chúng lại rất mềm mại. Lissianna tiếp tục chà môi mình nhẹ nhàng trên môi anh, tận hưởng sự đụng chạm gợi cảm này, cho tới khi anh nâng đầu mình lên để cố hôn cô say đắm hơn nữa. Khi cô cảm thấy lưỡi anh trượt nhẹ ra để lùa nhẹ vào khe nơi đôi môi cô đang mím lại, cô liền tách môi ra. Mắt cô mở to trong sự ngạc nhiên khi những cảm xúc chột ủa vào chiếm lĩnh cô khi anh

trượt vào trong.

Lissianna chắc chắn đã từng hôn và được hôn trong suốt hơn hai trăm năm qua – rất nhiều lần, nhiều không đếm được ấy chứ nếu cô thú thật. Vài nụ hôn được đón chào và vài nụ hôn bị đánh cắp, vài nụ hôn cô rất thích và vài nụ hôn thì không, nhưng còn nụ hôn này...

Lưỡi anh thật ấm áp và ẩm ướt, và cả rắn chắc nữa khi nó cọ nhẹ vào lưỡi cô. Nó có mùi bạc hà và cà phê, và cả một thứ gì đó mà cô không thể xác định ngay lập tức, nhưng rồi Lissianna đơn giản là chẳng thèm quan tâm đến điều đó. Cô để mắt mình từ từ nhắm lại và buông thả cho chuỗi cảm xúc nhấn chìm cơ thể mình.

Cái mà bắt đầu ở phía cô : nỗ lực quyến rũ chàng Gregory Hewitt, cuối cùng lại hóa thành việc chính cô bị quyến rũ bởi anh. Lissianna cảm thấy mình càng lúc càng chìm sâu vào nụ hôn khi lưỡi anh lấp đầy khoảng trống trong cô, thúc nhẹ và khám phá khắp miệng cô như một câu gợi ý khiến cô rùng mình. Trong một lúc, mục đích của cô khi hôn anh hoàn toàn bị quên lãng. Cô thấy mình đối tư thế, trườn chân lên giường để cô có thể nằm sát vào anh, chân cô quấn lấy chân anh như những ngón tay cô đang quấn vào tóc anh vậy.

Cô cảm thấy anh giật mạnh đồng dây trối, nhưng chỉ để có một phần tâm trí vào chuyện đó cho tới khi anh giật mạnh đầu ra ngắt quãng nụ hôn, để gầm gừ. “Cởi trối cho tôi. Tôi muốn chạm vào em.”

Lissianna bị xúi giục thật đấy, nhưng cô phớt lờ yêu cầu của anh mà tập trung vào việc hôn lướt theo má anh, người cô di chuyển theo sự thay đổi vị trí này. Anh rõ ràng cao hơn cô nhiều. Cho tới khi môi cô chạm vào cổ họng anh thì cũng là lúc hai phần nhạy cảm của họ chạm vào nhau. Và ngay lập tức anh xoay hông, cọ sát vào cô, làm tăng thêm sự kích thích giữa họ. Anh rên rỉ, cả vì nản chí với đồng dây trối, cả vì bị kích thích khi môi cô lướt dọc theo cổ họng, và anh không ngừng di chuyển cọ sát vào người cô cho tới khi cô tìm thấy tĩnh mạch cổ anh và chìa răng nanh ra cắm phập vào phần da và mạch máu mà nó phủ lên.

Greg cứng người lại vì sốc, rồi cũng lại thư giãn ngay sau đó với một tiếng rên thỏa mãn khi Lissianna bắt đầu hút máu anh, và khoái cảm đang bùng nổ trong đầu cô cũng được truyền sang anh. Thật sự đây là một điều hoàn toàn khác hẳn so với lúc hút máu Dwayne. Thường thì cô không thấy việc hút máu có chút xíu nào kêu gọi cả, nhưng thường thì cô cũng đã bao giờ phải quyến rũ con mồi của mình đâu. Cô đơn giản chỉ phải thâm nhập vào suy nghĩ anh ta và thế là xong thôi. Lần này thì khác. Cô bị kích thích, anh bị kích thích, và dòng máu đang ồa vào cơ thể cô là một sợi dây nối liền sự kích thích của chính họ, chuyển nó từ cơ thể nọ sang cơ thể kia và thậm chí còn tăng cường độ cho nó khi tâm trí anh mở ra cho cô. Nhưng lần này Lissianna không hề giữ được sự kiểm soát nữa, cô không chỉ gửi đi suy nghĩ của chính cô, cô đang nhận lại suy nghĩ của anh.

Như thế cô đang nhìn một chiếc kính vạn hoa đầy màu sắc ấy. Những cảm xúc và suy nghĩ

ùa vào tâm trí cô như những đợt sóng nhận chìm cô trong đó. Đam mê, ham muốn, trí thông minh, lòng tốt bụng, danh dự, sự dũng cảm... Lissianna có một khoảnh khắc nhìn xuyên thấu tâm hồn anh như qua một chiếc cửa sổ, và trong khoảnh khắc đó cô hiểu được về anh còn nhiều hơn là cô có thể nếu chỉ qua vài trăm cuộc trò chuyện thông thường. Không có chút dối trá hay nửa sự thật nào, không có chút lảng tránh hay nỗ lực gây ấn tượng nào. Chỉ có anh, và rồi tất cả những điều đó bị đánh bật bởi một luồng ham muốn mạnh mẽ.

Lissianna quên bống tất cả những dự định xoa dịu anh, cô quên hết mọi thứ trừ sự đói khát đang trào dâng trong cơ thể ; cả sự thèm muốn với máu anh, lẫn sự thèm muốn mới mẻ với những khoái cảm anh đang trao tặng cô. Trong khoảnh khắc đó, với cơ thể họ đang quấn vào nhau, cả hai bọn họ đều rên rỉ, cong người và oằn oại vào nhau, dường như chỉ có người đàn ông này có thể thỏa mãn sự đói khát đó, và Lissianna rất có thể sẽ đánh mất lý trí tới mức rút cạn máu của anh mất nếu không có giọng nói của Thomas lọt vào tai cô và khiến cô mất tập trung.

“Con không hiểu sao dì lại tức giận thế. Con bé chỉ lên đây lấy tất mới thôi mà. Nó...” Tiếng anh bắt đầu là loáng thoáng gần cửa, nhưng rồi vang hẫng lên khi anh mở cửa ra, và ngừng phất lại và kéo theo một sự im lặng ngán ngùi. Rất là ngán ngùi.

“LISSIANNA ARGENEAU !!!!!”

Lissianna cứng cả người lại, mắt bừng mở khi cô nhận ra giọng nói của mẹ mình.

*hhhhhChapter 3_*

Rụt rằng nhanh lại, Lissianna dứt mình khỏi cổ họng Greg Hewitt và liếc qua vai một cách tội lỗi. Cảnh Thomas và mẹ cô đứng đó tròn tròn mắt nhìn cô từ cửa ra vào đủ để khiến cô nhanh chóng vùng dậy, tay nhanh chóng chỉnh trang lại đầu tóc và quần áo.

“Mẹ không thể tin được !” Marguerite dậm chân bước vào phòng. “Rón rén lảng vảng chung quanh và bóc quà trước sinh nhật cứ như là con mới mười hai tuổi chứ không phải hai trăm tuổi nữa ! Cái đầu con nghĩ gì thế hả?”

“Ừhm, thực tế mà nói thì hôm nay là sinh nhật em í rồi mà dì Marguerite,” Thomas xen vào khi anh đóng cửa lại.

Lissianna gửi cho ông anh họ một nụ cười biết ơn, nhưng giọng thì... “Con đâu có rón rén lảng vảng đâu. Con lên để lấy tất sạch mà.” Cô nhắc chúng lên từ nơi chúng nằm chổng chơ cạnh giường. “Và con có mở quà đâu.”

Marguerite nhìn chăm chăm vào một điểm trên sàn nhà.

Sau khi nhìn xuống và thấy cái nơ bướm được gỡ ra và bị bỏ quên ở đó, Lissianna nhăn mặt và thú nhận. “Rồi rồi, con có mở quà. Nhưng chỉ bởi vì anh ta đang khó chịu, và con ghét phải bỏ anh ta lại vùng vẫy như thế.” Cô ngừng lại và nghiêng đầu nói. “Con đoán là anh Bastien tới đã cắt ngang việc mẹ trút nguyên liều ‘tẩy não’ lên anh ta hử? Anh ta đang khó chịu về việc bị bắt cóc và muốn được cưới trời khi con lên đây.”

“Mẹ không bắt cóc anh ta,” Marguerite nói với một giọng bị xúc phạm nghiêm trọng, và rồi quét mắt từ phía Lissianna sang bác sĩ Gregory Hewitt nói tiếp. “Tôi không bắt cóc anh. Tôi chỉ mượn anh thôi.” Bà quay lại nhìn Lissianna và nói tiếp. “Và mẹ đã có trút cả liều ‘tẩy não’ lên anh ta.”

“Thật ư?” Cô nhú mày lại ngạc nhiên, và rồi Lissianna liếc nhìn cả mẹ cô lẫn người đàn ông trên giường bối rối. “Nhưng nó có vẻ không ngấm lắm thì phải.”

Marguerite thở dài, dịu đi một chút. “Phải, anh ta có vẻ có một lý trí khá mạnh mẽ.”

Lissianna gật đầu. “Con cũng nhận thấy thế. Con không thể xâm nhập vào suy nghĩ anh ta để làm anh ta bình tĩnh lại được. Không chút nào hết. Đây là lý do con thử ‘xoi’ anh ta một tí. Con nghĩ việc đó sẽ giúp con hòa vào tâm trí để xoa dịu anh ta.” Lissianna giải thích.

“Điều đó có vẻ diễn ra tốt đấy chứ.” Thomas nhận xét với một chút thú vị trong giọng nói. “Dù anh sẽ không nói là anh ta được xoa dịu tốt đâu.”

Lissianna nhìn theo ánh mắt của anh, tới chỗ dừng quần của gã đàn ông kia, nơi mà bằng chứng của sự cương cứng vẫn đang lồ lộ nổi lên. Và thậm chí khi cô nhìn chăm chăm vào nó, ‘cái lều’ hạ xuống một cách khá chậm chạp.

“Vậy là không phải dựa chuột rồi.” Thomas nhận xét nhẹ nhàng, và Lissianna phải cắn môi để ngăn tiếng cười rúc rích căng thẳng của mình.

Khẽ hắng giọng cô thì thầm với mẹ. “Con xin lỗi mẹ. Con không định phá hỏng bữa tiệc sinh nhật mẹ đã dự định đâu. Mà cuối cùng con cũng có phá hỏng đâu. Ý con là, đúng là nó không còn bất ngờ nữa thật, nhưng con đã làm gì được nhiều đâu mới chỉ cần một cái thôi mà. Và mới mút có chút xíu. Con có thể ‘xoi’ cả đồng nữa cơ.” Cái nhìn thèm khát của cô trượt trên người gã đàn ông trên giường, cơ thể râm ran với ý tưởng lại ‘xoi’ anh ta tiếp.

“Anh ta không phải bữa tiệc sinh nhật của con đâu.”

Lissianna miễn cưỡng phải từ bỏ việc ngắm món quà sinh nhật của mình để quay lại nhìn mẹ mình ngạc nhiên. “Gì cơ ạ?”

“Anh ta không phải bữa tối sinh nhật của con.” Bà lặp lại. “Mẹ đã gọi đồ ăn Trung Quốc rồi. Gã giao hàng sẽ tới đây nhanh thôi.” (Đọc truyện lần 2 mới nhận ra, ý bà mẹ là gã giao hàng là bữa tối SN, còn đồ ăn thật thì họ làm gì nhỉ?)

“Ôi vậy à.” Cô không cần nỗ lực che giấu sự thất vọng của mình. Lissianna thích ‘món’ Trung Quốc thật, nhưng nó chả bao giờ ‘dính’ với cô cả. Chỉ một tiếng sau là cô lại đói luôn. Nhưng Gregory Hewitt rất khỏe mạnh và ngon lành, anh ta có thể ví như một món súp hầm đầy đủ dinh dưỡng và khẩu vị bên cạnh món nước dùng lạt lẽo của Dwayne. Anh cũng là một niềm thích thú theo những cách mà cô không trông đợi. Đêm nay, Lissianna đã có thể cảm thấy một chút sự kích thích mà các ‘con mồi’ của cô thường cảm thấy và truyền cho cô một cách vô tình, như thể cô ‘nhìn’ thấy nó một cách khách quan. Lần này, cô không thể giữ cho mình cách xa mà khách quan quan sát điều đó nữa. Để quyến rũ anh ta, hẳn cô đã quyến rũ chính mình rồi... Hay có khi anh ta mới là người quyến rũ cũng nên, cô nghĩ, khi nhớ lại cách môi anh đã nút lấy ngón tay cô vào miệng ra sao.

Mà cũng chẳng cần nhiều trò quyến rũ lắm. Anh ta gần như là người đàn ông hấp dẫn nhất cô gặp, và việc đó muốn nói lên nhiều điều lắm nhé. Lissianna đã gặp vô số đàn ông trong suốt hai trăm năm qua, và nhiều người còn hấp dẫn về mặt thẩm mỹ hơn nhiều, nhưng cô vẫn luôn lạnh lùng với họ. Có cái gì đó ở người đàn ông này tác động đến cô... và anh ta cũng thật là thơm nữa. Và cả cái khoảnh khắc khi tâm trí họ hòa vào nhau nữa...

Lissianna thật ra không cố gắng để đọc hay điều khiển suy nghĩ của anh ta như cô đã dự định, cô quá bận rộn tận hưởng những khoảnh khắc đó, nhưng trong mỗi kết nối ngắn ngủi đó, cô đã có một hình ảnh khá rõ về tâm trí anh ta. Nó là một hỗn hợp của sự bối rối, ham muốn, trí thông minh, và một sự chân thành cũng như tính cách đã tác động tới cô.

Nhận thấy một sự im lặng nặng nề đang bao trùm căn phòng, Lissianna nhìn chung quanh. Người đàn ông này giờ chiếm trọn suy nghĩ của cô đang nằm im trên giường, vẫn nhìn cô chằm chằm với sự say mê lặng lẽ. Lissianna nghĩ điều này thật thú vị. Mặt khác, mẹ và anh họ cô cũng đang nhìn cô chằm chằm với sự quan tâm kỳ lạ, và cô không thể ngăn mình nghĩ rằng điều này chẳng hay ho tí nào. Cô đã không để ý ‘rào’ suy nghĩ mình lại, và cô nhận ra một cách bất an và không nghi ngờ gì là hai người kia đã đọc được những suy tưởng của cô về sự sung sướng cô vừa trải qua với Greg Hewitt.

“Thế nào?” Lissianna đột ngột nói, sẵn lòng tìm cách lái suy nghĩ của mẹ mình ra khỏi những gì đang lênh bênh trong chính suy nghĩ cô này giờ.

Thomas cũng giúp bằng cách hỏi lại. “Nếu anh ta không phải bữa tối sinh nhật của con bé thì là gì cơ?”

“Khoan đã, bữa tối sinh nhật á?” Greg kêu oai oái. Anh đang há hốc miệng nhìn họ, trông đầy sợ hãi. Rõ ràng là trước đó anh không hề để lời nào trong cuộc đối thoại đang diễn ra chung quanh lọt vào đầu. Giờ thì có, và nó khiến anh lo lắng gấp bội. Cô đáng ra phải xoa dịu anh đã chứ, nhưng rồi mẹ cô nói khiến cô mất tập trung.

“Anh ta là quà sinh nhật của con, chứ không phải bữa tối.” Khi Lissianna nhìn bà một cách trống rỗng, bà thở dài và đi ngang qua phòng để nắm lấy tay cô. “Đáng ra nó phải là một sự ngạc nhiên cho con trong bữa tiệc, nhưng giờ thì chẳng nào con cũng bóc quà rồi, mẹ sẽ giải thích vậy. Con yêu, đây là bác sĩ Gregory Hewitt. Anh ta là bác sĩ tâm lý chuyên trị các chứng sợ hãi, và mẹ mang anh ta về để chữa trị cho con. Chúc mừng sinh nhật con !”

Bác sĩ Gregory Hewitt là bác sĩ tâm lý, Lissianna chậm chạp nghĩ. Cô đã quên không hỏi anh ta là bác sĩ gì khi cô hỏi tên và anh nói là Bác sĩ Gregory Hewitt. Giờ thì cô biết rồi. Anh ta là bác sĩ tâm lý, ở đây để chữa nỗi sợ hãi cho cô.

“Ôi.” Cuối cùng cô thì thầm, và ngạc nhiên liếc qua Greg khi anh cũng lặp lại “Ôi.” với một giọng thất vọng y như cô. Điều này khiến cô tò mò quá đỗi. Cô thất vọng vì cô thà mút chụt cổ anh ta còn hơn là đối mặt với một thứ đáng ngại như là nỗi sợ hãi của mình, nhưng có vẻ anh ta cũng chả khoái gì ý tưởng đó như cô vậy.

Greg thì thầm thở dài. Anh đoán là anh đáng ra không nên thất vọng khi nghe thấy người phụ nữ tóc nâu tuyên bố thế. Anh đáng ra phải vui khi không phải làm nô lệ tình dục hay là... bữa tối

chứ? Anh vẫn còn đang cố tìm hiểu ý nghĩa chuyện đó. Lissianna, như cô nàng tóc nâu cứ gọi nàng tóc vàng, đã nghĩ anh là bữa tối sinh nhật của cô. Anh ư? Bữa tối sinh nhật ư? Ý tưởng này đủ để đập hết những suy nghĩ đen tối còn sót lại trong đầu anh ra ngoài. Bữa tối sinh nhật ư? Họ là thổ dân ăn thịt người chắc?

Chúa ơi, cô ta có cắn nhẹ cổ anh sau khi hôn anh thật, nhưng chỉ cắn nhẹ thôi mà, và rồi cô ta bắt đầu nút nhẹ, chắc hẳn để in một dấu hôn to ạch lên cổ anh mà rồi anh sẽ phải mất cả tuần để che dấu, có khi lâu hơn. Greg không chắc lắm. Anh mới chỉ 'được' đặt một vết hôn yêu một lần hồi anh còn là thiếu niên. Anh chẳng nhớ nổi mất bao lâu nó mới phai đi nữa.

Anh cũng không nhớ là khi đó anh có thấy thỏa mãn như lúc vừa xong không, nhưng anh vẫn vui vẻ sẵn lòng cho nàng tóc vàng nút cổ anh bao nhiêu cũng được (eo ơi), hay nút bất kỳ chỗ nào khác trên người anh cũng thể. Tuy nhiên trở thành bữa tối sinh nhật, điều này có vẻ không thích thú lắm đâu. Lạy Chúa, chưa kể việc trèo vào thùng xe của một kẻ ăn thịt người nữa. Anh rõ ràng là sẽ khoái kích bản làm nô lệ tình dục hơn. Đơn giản là nó dễ chịu hơn nhiều.

Greg đảo tròn mắt và khe khẽ lắc đầu với suy nghĩ của mình. Anh nghe cứ như là một gã đàn ông muốn được làm tình một cách tuyệt vọng ấy. Thật ra, sự thật cũng na ná như thế. Mặc cho mọi cố gắng gán ghép giới thiệu của gia đình anh, phải gần một năm rồi anh chưa làm chuyện đó. Trong khi đám phụ nữ mà gia đình anh tính ghép vào với anh ai cũng đáng yêu, chả ai khuấy động lên được tạo cảm hứng nào trong anh cả, ít nhất là không đủ hấp dẫn để kéo sự quan tâm của anh ra khỏi công việc dù ít hay nhiều.

Việc này không khiến Greg lo lắng lắm, anh có một cuộc sống vô cùng bận rộn. Anh luôn tự nhủ rằng ngày mà anh tìm ra một người phụ nữ cũng mê say công việc của anh sẽ là ngày anh hiểu anh đã gặp được Người Phụ Nữ Của Anh rồi. Trong lúc chờ ngày đó, gia đình anh – vẫn hi vọng như thế - tiếp tục gán ghép anh với tất cả những người thuộc phái đẹp đang độc thân mà họ biết, và Greg thì cố tránh việc lên giường với đám phụ nữ đó để tránh những mối dây nhợ lằng nhằng với bạn bè của gia đình mà sau đó có thể gây ra những hậu quả tình cảm phức tạp. Điều đó nghĩa là anh bị giới hạn trong khả năng nhảy chồm lên (theo nghĩa đen tối nhất) với những người phụ nữ mà anh TỰ gặp khi anh không đi cùng bạn bè của gia đình anh tới những bữa tiệc hay hội hè.

Lần cuối cùng Greg hẹn hò với ai đó, là với một nàng bác sĩ tâm lý tóc vàng lạnh như đá từ British Columbia tới. Họ gặp nhau trong một hội thảo về sức khỏe tâm lý vào mùa đông trước, đi uống nước cùng nhau sau một buổi họp, rồi anh tiễn cô ta về phòng, cô ta mời anh vào, và rất lịch sự, rất lạnh lùng làm tình với anh. Việc đó diễn ra rất lạnh nhạt, máy móc và tẻ nhạt một cách kinh khủng... như là uống thuốc Metamucil (thuốc chữa bệnh trĩ thì phải) ấy. Anh cố xong việc, trút sạch đường ống (ống gì '_'), nhưng để lại một vị kinh khủng trong miệng anh. Greg hầu như chắc chắn là nàng tóc vàng này sẽ không để lại vị kinh khủng trong miệng anh. Anh cũng dám chắc là cô ta sẽ làm nhiều hơn là chỉ trút sạch đường ống của anh thôi. (Cute đã man)

“Mẹ mang anh ta tới đây để chữa chứng sợ hãi của con sao?”

Greg nhìn về phía cô gái tóc vàng khi cô cất tiếng hỏi, lần đầu tiên để ý rằng cô, cũng như anh, có vẻ thất vọng về cái tin này.

“Phải, con yêu ạ.”

“Anh ta không phải...”

“Không,” Người phụ nữ tóc nâu cắt ngang thẳng thừng, và rồi nhíu mày khi thấy cô gái tóc vàng rõ ràng là chẳng hào hứng gì với món quà của mình. “Con thân yêu, đây là một việc tốt mà. Mẹ tưởng con phải vui chứ. Mẹ tưởng việc này sẽ thật hoàn hảo. Anh ta có thể chữa chứng sợ hãi của con, để con được sống một cuộc sống bình thường. Sống mà không có những bất tiện của việc phải thức dậy giữa đêm hay việc con lao đảo về nhà trong tình trạng say sưa vài ba lần hàng tuần.”

Greg nhướn mắt lên, và anh cố mừng tượng ra chứng sợ hãi nào có thể khiến một ai đó bị say rượu.

“Rồi,” Nàng tóc nâu quay sang anh nở một nụ cười sáng rỡ. “Làm đi chứ.”

Greg nhìn bà ta ngây ra. “Gì cơ?”

“Chữa cho Lissianna của tôi khỏi nỗi sợ hãi đó đi.” Bà ta nói một cách kiên nhẫn.

Greg lướt mắt từ vẻ trông đợi trong đôi mắt già nua thông thái của bà mẹ sang đôi mắt trong sáng của cô con gái. Chúng xanh và trong vắt như một bầu trời không một gợn mây, nhưng với cùng một ánh kim loại bạc như đôi mắt của bà mẹ. Thật đáng yêu, Greg nghĩ, và anh thầm ước ao là chúng không phải nhờ kính áp tròng. Anh sẽ rất phiền lòng nếu cô cảm thấy cô còn cần những đồ nhân tạo khác để thêm vào sắc đẹp của cô...

“Chúng không phải kính áp tròng đâu.” Người phụ nữ tóc nâu bỗng dưng nói, và Greg giật bản mình. Bà ta chắc không phải vừa đọc được suy nghĩ của anh chứ?

“Cái gì không phải kính áp tròng cơ?” Nàng tóc vàng hỏi lại, liếc từ phía anh sang phía mẹ mình đầy bối rối.

“Mắt con đấy.” Người phụ nữ tóc nâu giải thích, và quay lại bảo Greg. “Không như anh nghĩ lúc trước đâu, mắt chúng màu nguyên thủy đã vậy rồi. Tôi còn không chắc liệu họ có kính áp tròng mang màu giống mắt chúng tôi... chưa.” Bà thêm vào lạnh tanh.

“Màu nguyên thủy ư?” Greg thì thầm đầy phấn khích, nhìn đắm đắm vào màu xanh long

lạnh trong mắt cô con gái, và dần dần một chi tiết khác ngấm vào trí não anh. Không như anh nghĩ lúc trước ư? Ý bà ta không phải lúc trong thang máy chứ?

Bà tóc nâu gật đầu. “Chính là lúc trong thang máy ấy.”

“Mẹ đọc được suy nghĩ anh ta ư?” Giọng Lissianna nghe có vẻ khó chịu hơn là ngạc nhiên, anh để ý thấy điều đó và nhớ ra anh đã nghĩ cô bị điên khi cô than phiền rằng cô không đọc được suy nghĩ của anh, nhưng giờ tới lượt bà mẹ cô ta có vẻ lại đang làm được điều đó. Greg không thể quả quyết xem liệu anh có đang nằm ngủ mơ thấy mọi chuyện, mất trí và tưởng tượng ra mọi chuyện, hay là đang tỉnh táo, khỏe mạnh và người phụ nữ này quả thật đang đọc suy nghĩ anh nữa. Tệ hơn là anh không thể quả quyết xem anh khoái khả năng nào hơn trong số đó. Anh không muốn đang nằm ngủ mơ vì điều đó nghĩa là Lissianna không gì khác hơn là sản phẩm của trí tưởng tượng của anh, và anh không khoái việc không bao giờ có thể gặp cô bên ngoài giấc mơ của mình. Mất trí cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng ý tưởng rằng người phụ nữ tóc nâu thật sự có thể đọc được suy nghĩ của anh hơi không thoải mái lắm... Đặc biệt là khi này giờ suy nghĩ của anh toàn mang tính nhục dục về phía cô con gái bà ta.

“Thế nào?” Người tóc nâu gặng hỏi.

Mơ hay tỉnh thì có vẻ anh vẫn phải đối mặt với vấn đề này thôi. Greg lắc đầu. “Thưa bà, chữa một chứng sợ hãi đâu phải giống như uống một viên thuốc là xong. Nó cần có thời gian chứ.” Anh thông báo với bà ta, và rồi hỏi một cách ít kiên nhẫn hơn một chút. “Bà làm ơn mở trói cho tôi được không?”

“Nhưng trong báo không nói thế.” Người tóc nâu vặn lại, phớt lờ đề nghị được cởi trói của anh. “Trong báo có trích đăng câu anh nói là các phương pháp chữa bệnh mới có thể hiệu nghiệm vô cùng, và phần lớn các chứng sợ hãi có thể được loại bỏ sau một vài buổi trị liệu, vài chứng còn chỉ cần một buổi thôi.”

Greg thở dài, giờ thì anh đã hiểu vì sao anh lại ở đây rồi. Người phụ nữ tóc nâu hẳn là đã đọc bài phỏng vấn cho tờ báo đó, trong một bài báo chuyên về các chứng sợ hãi. Bài báo vừa đăng cuối tuần trước thôi.

“Đúng thế, vài chứng sợ hãi có thể được chữa trị dễ dàng,” Anh bắt đầu nói, cố giữ cho mình bình tĩnh và... ừm... kiên nhẫn, nhưng tình huống này quả là lạ đời. Anh đang bị trói cứng vào cái giường, lay Chúa lòng lành, và ba người bọn họ chỉ đứng đó và hành động như thể điều này hoàn toàn bình thường ấy. Greg đơn giản là không thể ngăn mình nổi cáu cả.

“Mấy người biết đấy, phần lớn người khác xin lấy hẹn để gặp tôi trước đã.” Anh nạt, rồi cố gắng nói lý lẽ lần nữa. “Và tôi thì chuẩn bị bay đến Mexico vào sáng mai trong kỳ nghỉ phép. Có những thứ tôi phải làm trước lúc đó. Và tôi sẽ rất cảm ơn nếu mấy người cởi trói cho tôi và để tôi ra khỏi đây. Thật sự tôi không có thời gian cho việc này đâu.”

Sự im lặng vừa định trùm lên căn phòng sau khi anh nói, thì có một tiếng gõ cửa khẽ. Nó mở tung ra và một người phụ nữ khác ló đầu vào ngó nghiêng chung quanh. Cô cũng có bộ tóc nâu, mặt hình trái tim và khá xinh. Cô nhìn anh một cách ngạc nhiên trước khi quay sang hướng về bà mẹ. “Bác Lucian tới rồi thưa dì Marguerite.”

“Ồ cảm ơn cháu Jeanne Louise.” Bà mẹ, Marguerite, ngay lập tức lừa cả Lissianna lẫn Thomas ra cửa và nói. “Chúng ta sẽ xử lý việc này sau. Ta không nên để khách khứa chờ đợi nữa. Jeane, Etienne đã tới chưa?”

“Rồi ạ, anh ấy vừa tới khi cháu lên gác.” Người phụ nữ hé cửa rộng hơn để họ bước ra và nói thêm. “Đồ ăn Trung Quốc cũng đã giao tới. Em đã tổng anh chàng giao hàng vào chạn thức ăn cho tới khi chị sẵn sàng với anh ta. Dù vậy chị cũng không nên để anh ta chờ lâu đâu.”

“Không đâu, chúng ta sẽ xuống nhà và dì sẽ bắt đầu buổi tiệc.” Marguerite thông báo khi bà theo Lissianna và Thomas đi ra hành lang. “Lissianna sẽ mở những món quà khác sau và...” Cánh cửa đóng lại ngắt ngang câu nói của người phụ nữ.

Greg nhìn chăm chăm vào bề mặt gỗ đó, không tin vào mắt mình nữa, không tin rằng họ vừa mới bỏ đi để lại anh nằm đây, bị trói vào cái giường như trước đó. Thật là điên khùng. Rất điên khùng.

Đầu quay cuồng với những suy nghĩ, Greg nhắm mắt lại và cố sắp xếp xem chuyện gì vừa mới xảy ra và anh có thể làm gì với nó. Ngoài việc chính anh đã đưa mình đến nơi này, anh bắt đầu coi như mình bị bắt cóc. Tuy nhiên, anh không bị bắt cóc để đòi tiền chuộc, càng không phải để làm bữa tối. Tốt đấy, anh tự nhủ. Phải không nào?

Anh ở đây để chữa trị một chứng sợ hãi. Thật tình, Greg nghĩ cả gia đình này cần được chữa trị ấy chứ... không phải chữa chứng sợ hãi nào, nhưng đúng là thế. Họ muốn anh chữa trị chứng sợ hãi, và anh thì muốn họ thả anh ra. Chắc chắn phải có cách thương lượng nào đó mà anh có thể phản công lại chứ? Anh sẽ đồng ý chữa trị cho cô nàng xinh đẹp Lissianna và hứa sẽ không tố cáo họ với nhà chức trách nếu họ thả anh ra. Và rồi anh sẽ thẳng tiến đến đồn cảnh sát.

Hoặc là anh sẽ không làm thế.

Greg hơi băn khoăn với việc anh muốn làm gì lúc này đây. Một phần trong anh rất giận dữ và muốn tới cảnh sát với thông tin rằng anh đã bị giam giữ một cách trái ý vân vân và vân vân, nhưng thực tế là, giờ nếu Lissianna mà quay lại phòng và hôn anh và vuốt ve anh như cô làm khi nãy, anh cho là cơn giận của anh sẽ giảm đi quá nửa. Greg ngờ là phần lớn cơn giận bắt nguồn từ việc vỡ mộng ái ân với nàng hơn. Nếu không có chuyện đó, chắc hẳn anh sẽ chỉ băn khoăn về những sự kiện tối nay thôi. Hơn nữa, anh cũng không thể tới cảnh sát được. Anh biết nói gì với họ bây giờ?

“Chào, tôi là bác sĩ Hewitt và tối nay tôi đã trèo vào thùng xe của một người lạ một cách tự nguyện, khóa mình trong đó để tới một căn nhà lạ hoắc, rồi trèo ra và tự nguyện bước vào nhà không thắc mắc gì, và rồi tới mức trèo lên gác và nằm lên giường cho người ta trói lại. Nhưng tệ thật, họ không cởi trói cho tôi khi tôi yêu cầu và giờ tôi muốn các anh bắt họ lại.”

Ờ, việc đó sẽ diễn ra tốt thôi, Greg nghĩ cộc lốc. Anh sẽ bị cười thẳng vào mặt ở đồn cảnh sát mất. Chưa kể, anh không thật sự muốn gây rắc rối cho những người này. Hay ít ra anh không muốn gây rắc rối cho Lissianna.

Greg liếm môi khi nhớ lại cảm giác và hương vị của đôi môi cô. Cô thật tuyệt vời khi âu yếm vuốt ve anh, và cô cũng thốt ra những tiếng rên rỉ nho nhỏ thỏa mãn đầy nhục cảm khi họ hôn nhau. Nếu tay anh mà không bị trói, anh đã có thể lăn cô nằm bên dưới anh, xé tan đồng quần áo của cô thành từng mảnh và dùng tay lẫn miệng anh trên người cô theo cách có thể khiến cô thốt ra nhiều hơn là chỉ những tiếng rên rỉ nho nhỏ đó.

Làn da cô trắng và mịn như ngà, và Greg không khó khăn gì tưởng tượng ra cảnh cái thân hình tuyệt mỹ như thạch cao đó vươn dài, uốn người trên giường khi anh khép môi mình trên một núm vú căng cứng và quét tay trên lưng cô, rồi ngang qua cái bụng phẳng lý để đắm chìm vào giữa hai chân cô và tìm kiếm chỗ ẩm ướt ngọt ngào của cô. Cô sẽ nóng lên khi anh chạm vào cô, đầy hưởng ứng và sau khi anh khiến cô hét lên thỏa mãn một vài lần gì đó, anh sẽ vùng lên người cô và...

Greg rên lên thành tiếng trong sự thất vọng và bất trí tưởng tượng của mình im miệng ngay lập tức khi anh cảm thấy vùng háng của mình nhức nhối. Rồi rồi, đấy là một hành động ngu ngốc. Giờ thì anh còn khó chịu hơn bao giờ hết.

Anh thở dài, nâng đầu lên nhìn về phía cánh cửa đóng kín, tự hỏi khi nào thì Lissianna quay lại, hay liệu cô có quay lại hay không. Anh đã đoán ra hắn mình đang ở trong phòng cô, nếu không cô đã chẳng vào đây lấy tất sạch. Nếu vậy hắn cô phải quay lại đây chứ. Có lẽ sau bữa tiệc, Greg nghĩ khi anh nghe thấy tiếng nhạc ầm ỹ vọng lên từ dưới nhà. Bữa tiệc hắn đã bắt đầu rồi. Tiệc sinh nhật của Lissianna, anh nhớ ra, và tự hỏi cô bao nhiêu tuổi. Anh đã định đoán cô khoảng hai lăm hai sáu tuổi gì đó. Phải trẻ hơn anh cả chục tuổi ấy. Liệu tuổi tác khác nhau có khiến cô ngại không nhỉ? Cái suy nghĩ đó thật tệ hại. Cô có thể cho là anh quá già với cô và không lặp lại những cái hôn hồi nãy nữa. (Con người ta hai trăm tuổi rồi bố ời)

Nhận ra suy nghĩ của mình đang lạc tới đâu, Greg ném cho mình thêm một cái lắc đầu nữa. Anh đang nghĩ cái quái gì thế nhỉ? Anh bị trói vào giường và bị giữ lại một cách ép buộc. Anh đã đề nghị được cởi trói nhưng không ai nghe anh cả. Vậy mà anh cứ nằm đó, đầu óc vẫn vơ chỉ nghĩ về cô gái tóc vàng xinh đẹp tên là Lissianna.

“Người phải biết cân nhắc nặng nhẹ trước sau chứ.” Anh nghiêm khắc tự bảo mình. “Thế

người có định găng tự cỡi trời và thoát ra khỏi đây không nào? Người có một chuyến bay vào sáng mai đây, nhớ không?”

Phót lờ sự thật là anh đang tự nói chuyện với mình, Greg thả đầu xuống gối và buồn bã nhìn đồng dây trời từ cổ tay anh vào thành giường.

hhhhhChapter 4

“Ôi thánh thần thiên địa ơi, con vừa bước vào thiên đường búp bê hử?”

Lissianna khúc khích cười trước vẻ mặt tếu táo của Thomas khi anh bước vào phòng khách, nơi họ đang có bữa tiệc pyjama, tiệc hậu-sinh-nhật ngẫu hứng của mình. Không định lái xe về sau khi uống say nên Thomas quyết định ngủ lại đây, nghĩa là Lissianna, Jeanne Louise và Mirabeau cũng vậy. Với đồng phòng ngủ đã bị các vị khách lớn tuổi hơn chiếm dụng từ lúc ban ngày, họ bị nhét chung với đồng ghế bành trong phòng khách lớn, cùng với chị họ Elspeth và hai cô em gái sinh đôi của chị là Victoria và Julianna. Ba cô gái đã bay từ Anh sang cùng mẹ mình, dì Martine để dự bữa tiệc và định thăm quan nơi này trong vài tuần tới.

“Thomas !!” Jeanne đột ngột há hốc. “Anh trông cái quái gì lên người thế hả?”

“Gì cơ? Cái này á?” Thomas dang tay ra và chậm rãi xoay một vòng. Từ chân tới cổ anh được bao phủ bởi một bộ pyjama ôm sát người có hình... Người Nhện. “Bastien thật tốt bụng khi cho anh mượn bộ đồ ngủ dễ thương nhất này.” Anh lè nhè. “Mấy đứa không thích à? Chẳng ta có sở thích về đồ ngủ khá cực đoan đấy nhỉ, nhất là với một gã công tử bột già nua hay cau có.”

“Bộ này có phải của Bastien đâu.” Lissianna khúc khích. “Nó là món quà trêu chọc Etienne khi anh ấy đang giúp lập trình một trò chơi điện tử dựa trên một cuốn truyện tranh hay cái gì đó.”

“Nhưng anh không biết chuyện đó, phải không nào?” Thomas toét miệng cười. “Bastien xấu hổ khủng khiếp với những lời khen ngợi sâu sắc của anh về cách anh ấy chọn lựa đồ ngủ một cách dễ thương làm sao.”

Lissianna toét miệng cười cùng anh, đầu tưởng tượng ra cảnh Bastien phản ứng ra sao khi anh nhận ra ý định chọc tức Thomas của mình bị phản pháo lại. Anh ta sẽ chết đi được khi nghĩ ai đó có thể tin là anh ta mặc đồ ngủ như vậy khi lên giường. (Đồ ngủ người nhện)

“Dù sao thì anh cũng chả phiền lắm, chúng khá là thoải mái đó chứ.” Thomas nhận xét và rồi chống tay vào hông nhìn đám con gái trước mặt và nói một cách nhã nhặn. “Còn các quý cô thân mến, các em y như một cái cầu vồng đầy hoa sắc sỡ vậy.”

Lissianna liếc nhìn bản thân và nhìn mọi người chung quanh trong đồ ngủ của họ. Jeanne Louise và Mirabeau thì rõ là không có quần áo sẵn ở nhà mẹ Lissianna rồi, bản thân cô thì cái

gì cũng sẵn, trừ đồ ngủ. Cô thường ngủ mà không mặc gì cả. Ba bọn họ đang mặc đồ ngủ mượn Elspeth và cặp sinh đôi. Bộ ba này rõ ràng là fan cuồng nhiệt của... búp bê, nên đồ búp bê là thứ duy nhất họ có thể cho các cô mượn tạm.

Dù vậy, nhận xét của Thomas vẫn khá là thích hợp. Cô đang mặc một cái váy búp bê bằng ren màu hồng nhạt, Elspeth mặc váy màu đỏ, Victoria màu phớt của trái đào, Mirabeau váy màu xanh như lá bạc hà, Julianna màu xanh lam nhạt, và Jeanne Louise váy màu xanh tím như hoa oải hương. Đặt họ cạnh nhau và đúng là họ sẽ thành một cái cầu vồng thật. (Choáng... sưu tầm độc thiệt !)

“Thế nào?” Thomas thả mình xuống chiếc võng được mắc lên cho riêng anh. Vần vò cái gối lại thành một cục bóng chắc chắn để dựa, anh ngó bọn họ đầy thú vị. “Tiệc Pyjama thì có cái gì?”

Các cô gái cười phá lên trước vẻ háo hức của anh khi họ tản về góc dành cho mình, hai cô gái trên mỗi chiếc sofa trong phòng, tổng cộng có ba chiếc. Trong một lúc họ chỉ ngồi đó và nhìn nhau.

“Đừng nhìn tôi chứ.” Mirabeau nói khi Thomas liếc về phía cô. “Tôi hơn bốn trăm tuổi rồi ; hời tôi còn là một cô bé thì làm gì đã có tiệc pyjama đâu. Tôi còn không chắc là họ có pyjama nữa kìa. Tôi chả biết trong tiệc có gì cả.”

Lissianna khúc khích cười nhưng rồi nói với vẻ khó chịu. “Hơn hai trăm tuổi rồi và vẫn bị coi là trẻ con.”

“Chúng ta sẽ luôn là trẻ con với Mẹ và dì Marguerite thôi,” Elspeth thông thả nói. “Chị nghĩ đấy chỉ là tương đối thôi mà. Chúng ta chỉ là trẻ con so với họ.”

“Nhưng lại là đồ cổ nếu so với người thường.” Lissianna không vui nói. Cô đang thật sự cảm thấy mình già hai trăm linh hai tuổi. Sinh nhật có thể trở nên rất vô duyên khi bạn còn già hơn cả cái đất nước nơi bạn sống. Canada thành một nước độc lập năm 1867, và lúc đó Lissianna đã sáu mươi chín tuổi rồi ; đủ già với một người thường, nhưng không già chút nào với một ma cà rồng như người thường gọi họ. Giới của cô không thích từ đó lắm. Ma cà rồng thường được nghĩ đến như là những sinh vật không có tâm hồn với nỗi sợ hãi với tối, nước thánh và ánh nắng mặt trời. Và theo như cô biết, người trong giới của cô chả khác gì người thường về mặt tâm hồn. Còn với ba ‘vũ khí’ được cho là có thể dùng chống lại ma cà rồng, thì cả tối lẫn nước thánh chả thể làm gì họ. Ánh nắng lại là chuyện khác. Họ sẽ không bùng lên thành lửa khi bước ra ngoài nắng, nhưng đúng là cuộc sống của họ sẽ dễ dàng hơn khi tránh gặp nắng. Thật ra, điều duy nhất mà xã hội loài người nói đúng về họ là sự bất tử, sức mạnh và khả năng đọc cũng như điều khiển tâm trí người khác... à, cả chuyện đúng là họ cần uống máu nữa.

“Các anh chị có thể già, nhưng tụi em thì không đâu.” Julianna phát biểu, và cô em sinh đôi

của cô là Victoria gật đầu. “Phải đấy.”

Lissianna ráng nở nụ cười với hai cô gái sinh đôi. Họ mới mười bảy tuổi, chả khác gì trẻ sơ sinh trong nhóm, cô nghĩ, và nhận ra Elspeth nói đúng, mọi thứ chỉ mang tính tương đối thôi.

“Thế nên,” cô nói, quyết định giữ không khí vui vẻ. “Hai đứa đủ trẻ để biết về việc này. Trong tiệc Pyjama có gì nào?”

“Vui lắm.” Victoria toét miệng cười rộng tới mang tai. “Chúng ta có thể ăn cả đồ ăn không tốt cho sức khỏe như Pizza hay Sô cô la hay là khoai tây chiên này.”

Lissianna miễn cưỡng mỉm cười. Hai đứa sinh đôi này còn quá trẻ nên thức ăn thông thường vẫn hấp dẫn với chúng hơn là với cô và những người khác.

“Và rồi chúng ta kể chuyện kinh dị hay nói chuyện về bọn con trai nữa.” Julianna bảo họ.

“Ừhm...” Thomas nói nghi ngại. “Các cô có thể bỏ qua màn nói chuyện về bọn con trai rồi đấy, trừ phi các cô muốn nói về ANH. Và anh no đến cổ rồi, nên không cần pizza nữa đâu.”

Lissianna không nghi ngờ gì anh cả. Mẹ cô đã đặt hàng cả đồ ăn đóng gói cũng như thức ăn thông thường cho bữa tiệc, và bà đã nhìn một cách ngạc nhiên khi thấy cả núi đồ ăn thức uống bị bỏ lại một cách hoang phí. Theo những gì cô nghe được, số lượng túi máu họ ‘xử lý’ xong tối nay quả là đáng kinh ngạc. Và Rõ ràng là số lượng đã cung cấp gần như cạn kiệt. Lissianna thậm chí còn nghe thoáng thấy mẹ mình nhờ anh Bastien gửi thêm máu giao đến nhà cho bữa sáng vào hôm sau.

“Vậy là còn lại mỗi chuyện kinh dị.” Mirabeau nhận xét. (Vamp đi kể chuyện kinh dị cho nhau nghe) Cô ngừng lại một thoáng, trong lúc chẳng ma nào lên tiếng nhận kể câu chuyện đầu tiên, và rồi liếc sang Lissianna tò mò hỏi. “Thế món quà sinh nhật mà mẹ em phải lái xe đến Toronto chở về cho em là cái gì thế? Chị lỡ mất dịp xem em mở quà rồi.”

“Ừh, cái gì thế ạ?” Jeanne Louise cũng tò mò theo. “Em cũng chưa xem nữa.”

“Có, em có nhìn thấy anh ta rồi mà Jeanne Louise.” Thomas vặn lại một cách thú vị, khiến em gái anh nhú mày lại băn khoăn một thoáng.

“Chưa mà,” cô khẳng định. “Em...” Cô ngưng lại khi một từ trong lời anh bắt đầu ngấm vào đầu cô. “ANH TA? Ý anh là dì ấy tặng Lissi một con người ư? Một người đàn ông ư?” Mắt cô bất thần tròn lên, và miệng thì mở thành chữ O to đùng, và rồi cô thốt lên. “Anh chàng trong phòng ngủ chị ấy á? ANH TA là quà cho chị ấy?”

“Anh chàng nào?” Mirabeau trông rất kinh ngạc. “Marguerite tặng em một anh chàng ư?”

Lissianna ném cho Thomas một cái lườm sắc lẹm khi đám phụ nữ con gái còn lại bắt đầu nhao nhao lên háo hức. Phản ứng của họ rõ ràng là mục đích của anh, tất nhiên rồi.

“Không phải như mấy chị nghĩ đâu.” Cô cố nói với giọng bình tĩnh. “Anh ta là bác sĩ. Mẹ mang anh ta đến để chữa chứng sợ máu cho em.”

“Đúng thế.” Thomas khẳng định với họ. “Và việc Lissianna quần lấy anh ta trên giường hồi nãy chỉ là một sự hiểu nhầm thôi. Cô ấy không biết anh ta là bác sĩ của mình mà.”

“ANH THOMAS !” Lissianna đứng phắt dậy khi đám con gái kia bắt đầu tiếp tục dội bom những câu hỏi han tò mò đủ kiểu lần nữa. Lắc đầu một cách chán nản, cô quay sang họ và kể nhanh một phiên bản ‘đã qua biên tập’ của cuộc ‘hội ngộ’ giữa cô với Greg Hewitt. Xong xuôi, cô ngồi lại chờ phản ứng của họ.

Mirabeau lên tiếng đầu tiên. “Vậy là anh ta sẽ chữa chứng bệnh đó cho em chứ?”

Lissianna ngập ngừng rồi thú nhận. “Em không biết, em không nghĩ thế.”

“Tại sao không?” Elspeth hỏi, giọng có nét thú vị ngầm.

“Ừm, có vẻ anh ta định đi nghỉ phép từ ngày mai. Và rồi thêm vấn đề nho nhỏ là Mẹ đã bắt cóc anh ta nữa.” Cô thêm vào với một cái liếc mắt chán nản trước màn hài kịch của mẹ mình.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu dì ấy đặt hẹn với anh ta trước chẳng.” Jeanne Louise bình luận.

“Ừh, đấy cũng là điều anh ta nói.” Lissianna gượng gạo thú nhận.

“Thế, bọn chị gặp anh ta được không?” Elspeth hỏi khiến Lissi quay lại nhìn chị ngạc nhiên.

“Gì? Để làm gì?”

“Thì bọn chị chẳng xem hết các món quà khác của em rồi đấy thôi.” Cô nói tiếp như thể điều đó hoàn toàn hợp lý.

“Chị hoàn toàn muốn gặp anh ta.” Mirabeau thông báo.

“Em cũng không ngại gặp anh ta đâu.” Jeanne Louise nói.

“Em gặp anh ta rồi còn gì.” Lissianna phản đối.

“Ừh nhưng mới liếc có một cái à, và em lúc đó còn chưa biết anh ta là quà của chị.”

“Có khác gì đâu cơ chứ?” Cô hỏi với vẻ cáu tiết nhưng Jeanne Louise chỉ nhún vai. Lissianna vẫn lắc đầu. “Chúng ta không thể lượn lờ trên đó được, sắp sáng rồi. Anh ta chắc hẳn đang ngủ say.”

“Có sao đâu, chúng ta chỉ muốn ngó anh ta một cái thôi mà. Anh ta không phải nói chuyện với bọn chị đâu.” Mirabeau nói và đứng thẳng dậy.

Lissianna há hốc khi tất cả các anh chị em họ của cô đều nhanh chóng đứng lên theo. Khi họ bắt đầu nhất quyết bước về hướng cửa phòng, cô đành bò ra khỏi giường và nói. “Rồi rồi, nhưng không được đánh thức anh ta đâu đấy.”

Hai chiếc rèm cửa dày cui ở cửa sổ phòng cô đều đã được kéo xuống khiến phòng tối đen như mực lúc Lissianna cùng những người khác bước vào. Dù vậy cô rít một tiếng khó chịu khi đèn được bật sáng.

“Bọn chị đến để ngó anh ta mà Lissi,” Mirabeau chỉ ra. “Và phải sáng thì mới làm được điều đó chứ.”

Lissianna bỏ nổi khó chịu qua một bên khi nghe lời giải thích có lý đó và quay lại bước thận trọng về phía giường ngủ. Cô thở phào khi thấy ánh sáng không làm anh thức giấc, dù nó khiến anh trở mình trong giấc ngủ, cả nhóm tản ra chung quanh anh.

“Wow,” Elspeth thì thào, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang say giấc.

“Anh ta dễ thương ghê,” Julianna có vẻ ngạc nhiên.

“Rất dễ thương.” Victoria đồng ý.

“Ừh,” Mirabeau nói. “Chả hiểu sao chị luôn nghĩ đám bác sĩ tâm lý trông y như lão Freud (hói và già nua), nhưng anh chàng này thì quả là đáng yêu.”

Julianna với Victoria rúc rích cười khế khi nghe thấy câu đó khiến Lissianna phải suyt khế, và rồi quay lại phía Greg nằm đúng lúc thấy Mirabeau nâng vạt áo khoác của anh lên. Mắt cô trợn lên. “Chị làm gì thế?”

“Ừhm anh ta không giả vờ râm nắng.” Người phụ nữ thông thả nói. “Chị chỉ định xem áo anh ta có được độn bên trong hay không thôi.”

“Nó không độn đâu.” Lissianna cảnh báo dứt khoát. “Đấy là vai anh ta đấy.”

“Làm sao...? À rồi. Chị chẳng đang hôn hít này nọ với anh ta kia mà.” Jeanne Louise toét miệng cười.

“Đúng đấy, và theo như phản ứng của anh ta với màn hôn hít này nọ của con bé, bọn anh cũng biết được là anh chàng này không giắt dưa chuột trong quần đâu.” Thomas thông báo, khiến Lissianna rên rỉ đầy xấu hổ khi cô nhớ lại sự cương cứng thể hiện một cách rõ rệt khi mẹ cô và Thomas bước vào trước đó... và cách nó xẹp xuống từ tốn sau đó. Cô thật sự không muốn giải thích câu bình luận đó cho những người khác, nhưng có thể đọc được trên mặt họ rằng họ sẽ đòi giải thích cho bằng được. Ngay lúc đó cô quyết định rằng Thomas không còn là ông anh họ ưa thích nhất của cô nữa.

Thường thì Greg là người ngủ khá sâu, nhưng với ánh sáng chọc vào mắt và tiếng thì thầm luẩn quẩn xung quanh, anh thấy thật khó mà tiếp tục náu mình trong vòng tay ấm áp êm ái của giấc ngủ nữa, và miễn cưỡng kéo ý thức mình tỉnh lại. Khi cuối cùng anh cũng bỏ cuộc và để mắt mình nhú lên một chút, anh thấy mình đang nhìn lơ lơ về phía sáu người con gái đẹp tuyệt trần đang đứng chung quanh giường anh trong những chiếc váy búp bê gợi cảm nhất trần đời mà anh từng thấy. Ý nghĩ đầu tiên của anh là hẳn anh vẫn đang nằm mơ... một giấc mơ thật ngọt ngào nữa, khi anh thấy bao nhiêu núi đồi lấp ló sau những chiếc áo ngủ thiếu vải... cho tới khi ánh mắt anh dừng lại ở người thứ bảy đang đứng cạnh giường.

“Người Nhện ư?” Anh lẩm bẩm bối rối.

“Quý tha ma bắt ! Thấy chưa, các người đánh thức anh ta rồi !”

Ánh mắt Greg lướt về phía người vừa nói và anh mỉm cười yếu ớt khi nhận ra Lissianna. Ít ra anh không ngạc nhiên khi thấy cô hiện diện trong giấc mơ của anh. Những suy nghĩ cuối cùng của anh trước khi chìm vào giấc ngủ là về những việc anh muốn làm với cô. Cô gái này đang biến anh thành một quả bom ham muốn nhục dục. Và điều tệ nhất là cô hoàn toàn không cố tình làm thế. Anh mới là người gây ra tất cả điều đó, với chính trí tưởng tượng của mình.

“Tốt nhất em không nên để dì Marguerite nghe thấy em nói năng kiểu đó, Lissi.” Gã Người Nhện trêu chọc. “Dì ấy sẽ bắt em súc miệng xà phòng mất thôi.”

“Ôi thôi đi Thomas. Em lớn rồi.” Cô nói dứt khoát rồi quay lại và cúi xuống nói với Greg. “Tôi xin lỗi, chúng tôi không định đánh thức anh.”

Anh mỉm cười dịu dàng. “Không sao, em có thể bước vào giấc mơ tôi lúc nào cũng được.”

“Ôi thật ngọt ngào làm sao. Anh ta nghĩ anh ta mơ thấy chúng ta đấy.” Cô gái trong cái váy búp bê màu xanh tím nói với một nụ cười.

“Chị không biết chắc có ngọt ngào hay không đâu Jeanne Louise. Hoặc là thật ra anh ta có

một quả dưa chuột trong quần, hoặc là anh ta nghĩ giấc mơ của mình là một giấc mơ ‘nóng bỏng’,” Cô gái mặc váy màu xanh lá cây nói, và Greg chớp mắt ngạc nhiên khi chú ý thấy màu tóc cô ta. Ngắn ngắn, lửa chữa, những lọn tóc đen với đuôi tóc màu hồng đậm không nằm trong danh sách những điều anh cho là khiêu gợi ở phái nữ, và anh thầm hỏi cô ta làm gì trong giấc mơ của anh. Rồi anh nhận thấy bọn họ đang im lặng, nên anh ngẩng đầu lên và thấy mọi người đang tập trung chú ý vào...

Greg nhìn theo ánh mắt họ và nhìn thẳng vào ‘cái lều’ lồ lộ chỗ đứng quần anh.

“Chắc chắn là một giấc mơ ‘nóng bỏng’ rồi.” Một nàng tóc nâu khá xinh xắn mặc váy đỏ nghiêm trang nói.

“Có lẽ chúng ta nên... kiểm tra thử để biết chắc đó không phải là quả dưa chuột chẳng?” Một cô nàng khá trẻ với mái tóc nâu vàng trong chiếc váy màu xanh lơ đề nghị và quay sang cười nghịch ngợm với cô nàng bên cạnh, bản sao của cô ta. Cô nàng thứ hai – mặc váy màu hồng đào – gật đầu, và nói, “Ừh đúng đấy.”

Greg chớp mắt ngạc nhiên khi anh nhận ra cặp thiếu nữ này còn khá trẻ, chỉ tầm tuổi teen, anh đoán thế, và gần như kinh hoàng khi nhận thấy họ ‘trình diễn’ trong hai chiếc váy búp bê ra sao. Từ bao giờ mà đám trẻ tuổi teen bắt đầu trông hoàn toàn không teen chút nào thế nhỉ, anh lo lắng tự hỏi.

“Ôi thôi đi mà,” Lissianna nạt khế và hướng mắt về anh. “Anh không nằm mơ đâu, chúng tôi thật sự đang ở đây. Và tôi xin lỗi vì đã đánh thức anh nhưng mà các cô này muốn...”

“Chúng tôi muốn xem quà sinh nhật của em ấy.” Cô nàng với đuôi tóc màu hồng nói nốt khi cô ngập ngừng. “... và trong số đó có anh.”

“Đúng thế. Chúng tôi đã xem tất cả những món quà khác của chị ấy.” Cô nàng váy xanh lơ giải thích. “Thế nên để cho công bằng chúng tôi cũng muốn xem anh luôn, anh hiểu không?”

“Chúng tôi là chị em họ của Lissianna.” Nàng tóc nâu váy đỏ thông báo với anh.

“Ừh, tất cả chúng tôi, trừ Mirabeau ra,” Nàng váy xanh tím sửa lại, và Greg thấy mình nhìn cô chằm chằm. Cô ta trông khá quen thuộc, nhưng phải một lúc sau anh mới nhớ ra việc cô tới gọi cửa để báo với Lissianna, mẹ cô và một anh chàng tên là Thomas rằng ai đó vừa mới tới.

Nhớ ra cái cảnh trước đó khiến Greg liếc gã Người Nhện thêm một cái, và anh nhận ra Nhện Con chính là Thomas. Vậy quả là anh không nằm mơ rồi.

“Ta đã nghĩ là có tiếng nói phát ra từ phòng này mà.”

Greg liếc về phía cửa ra vào khi cả đám đông chung quanh giường anh đứng thẳng dậy và quay lại một cách biết lỗi về hướng người mới tới. Mặc một cái váy sa tanh viền ren màu đỏ, người phụ nữ có mái tóc dài vàng óng như mái tóc của Lissianna, nhưng đó là điểm duy nhất họ giống nhau. Dáng vóc bà sắc nét hơn, mặt dài hơn, và mắt bà là đôi mắt lạnh lẽo nhất Greg từng nhìn thấy.

“Dì Martine,” Lissianna nghe có vẻ dè chừng. “Chúng cháu chỉ - ừm - cháu chỉ đang cho các chị em xem quà sinh nhật của cháu thôi mà.”

Người phụ nữ dừng lại ở chân giường và nhìn Greg đầy quan tâm. “VẬY đây là gã bác sĩ tâm lý mẹ cháu mang về để giúp cháu chữa chứng sợ hãi đó hả?”

“Cái quái gì diễn ra ở đây thế hả?” Thêm một tiếng rì rầm nữa nổi lên trong nhóm người quanh giường khi mẹ Lissianna xuất hiện trước cửa, mặc một cái váy lụa dài.

“Chị nghe thấy tiếng động nên tới xem sao.” Martine nói. “Lissianna đang cho đám chị em xem quà sinh nhật. Anh ta khá trẻ nhỉ Marguerite?”

“Cả đám đó không trẻ sao?” Marguerite mệt mỏi nói. “Nhưng rõ ràng anh ta là gã khá nhất trong lĩnh vực của mình.”

“Ừm ừm,” Martine quay lại phía cửa ra vào, rõ ràng là hết muốn quan tâm đến Greg. “Về giường thôi các cô gái. Quá bình minh lâu rồi. Các cô đáng ra phải ngủ rồi chứ.”

Xì xào, cầu nhàu nổi lên, nhưng rồi các cô gái cũng theo Martine và Marguerite ra khỏi phòng.

Cánh cửa đóng lại cái tách, nhẹ nhàng, nhưng Greg vẫn có thể nghe thấy tiếng phụ nữ thì thầm di chuyển trong hành lang khi hai người phụ nữ lớn tuổi mắng đám trẻ hơn. Chỉ tới khi một tiếng quần áo sột soạt thu hút ánh mắt anh sang cạnh giường, thì Greg mới giật mình nhận ra không phải tất cả mọi người đều đã rời đi. Gã Người Nhện vẫn còn đứng đó, và anh ta đang nhìn anh với một vẻ đầy cương quyết.

hhhhhChapter 5

“Tôi biết là anh đang vô cùng điên tiết khi bị giữ lại đây, nhưng đây không phải lỗi của Lissianna và con bé thật sự cần anh giúp đỡ đây.”

Greg thở ra một hơi dài thậm thượt. Anh đã nín thở phải vài phút rồi ấy chứ, trong lúc chờ gã đàn ông lên tiếng, nhưng điều anh ta nói lại không phải điều anh trông chờ. Thật ra anh chả có ý niệm gì rõ ràng về điều anh đang trông chờ, nhưng đơn giản đây không phải điều vừa được thốt ra.

Người đàn ông Lissianna gọi là Thomas trông khoảng trên dưới ba mươi tuổi, trẻ hơn Greg một chút. Anh ta cũng đẹp như mọi người trong cái nhà điên khùng này với mái tóc sẫm màu và đôi mắt màu xanh bạc thấu suốt như Lissianna và mẹ cô, nhưng vì cả hai lần Greg nhìn thấy anh ta, Thomas đều luôn cười một cách tốt bụng, anh đã nghĩ là Thomas không phải kiểu người phải viện đến sự khẩn cầu nhiều lắm. Vậy mà giờ đây có vẻ anh ta đang khẩn cầu giùm cho Lissianna.

Greg nhìn anh chàng trẻ tuổi rảo bước tới chân giường và quay lại. “Nghe này, Lissianna...” Anh ngập ngừng và nói. “Chúng tôi khá thân nhau. Mẹ tôi mất không lâu sau khi tôi ra đời và không may là cha tôi chả biết làm gì với tôi cả, nên dì Marguerite đã đón lấy tôi. Dì ấy cũng làm thế với cô em gái Jeanne Louise của tôi.” (Chả biết dịch sao về cách Thomas gọi Marguerite, vì Marguerite lấy em trai của cha Thomas tức là vợ của chú Thomas, LV hông có chú, nên ko biết gọi sao, nhưng LV thấy dịch là dì nghe nó thân thiết hơn, bà con thông cảm)

“Anh và em gái anh được nuôi lớn cùng với Lissianna ư?”

“Chúng tôi chơi cùng nhau, đi học cùng nhau... chúng tôi rất... gần gũi.” Anh ta kết thúc một cách bất lực.

“Như người nhà,” Greg nói, vẻ hiểu biết.

“Phải, chính xác đấy.” Thomas mỉm cười. “Lissianna không khác gì em gái với tôi, và dì Marguerite không khác gì mẹ tôi cả.”

“Được rồi,” Greg gật đầu, anh đã hiểu.

“Thế nên, tôi rất hiểu tại sao dì Marguerite lại mang anh về đây. Tôi biết dì ấy đã vô cùng lo lắng về Lissianna. Chứng bệnh của con bé...” Anh lắc đầu ảo não. «... nó rất tồi tệ. Cũng giống

như anh xỉu khi nhìn thấy đồ ăn và không thể ăn được gì nữa ấy. Nó ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc sống của con bé, và từ hàng năm nay rồi.”

Thomas nhú mày và lại rảo bước về chân giường rồi quay lại trước khi nói tiếp. “Mọi việc không tệ lắm khi Jean-Claude còn sống. Lissianna sẽ để dì Marguerite truyền tĩnh mạch cho nó, nhưng...”

“Jean-Claude là ai?” Greg ngắt lời.

“Chồng của dì Marguerite, cha của Lissianna.”

“Tại sao ông ta với anh chỉ là Jean-Claude thay vì ‘chú’, trong khi Marguerite lại được gọi là dì?” Greg tò mò hỏi.

Môi Thomas mím lại. “Vì ông ta không giống một ông ‘chú’ được nhiều cho lắm. Ông ta cũng chẳng giống chồng hay cha chút nào. Ông ta rất gia trưởng và thật sự là lạc hậu, và tôi muốn nói là vô cùng lạc hậu ấy. Ông ta cũng hèn hạ như một con rắn ấy và khiến dì Marguerite lẫn Lissi khốn khổ khi ở gần ông ta.”

“Thế còn anh thì sao?”

“Còn tôi thì sao là sao?” Thomas bối rối hỏi.

“Ừm thì anh nói anh cũng được dì mình nuôi cùng với Lissianna ; tôi đoán là anh cũng phải đối mặt với chú của anh nữa chứ. Ông ta có khiến anh khốn khổ như họ không?”

“Ồh,” Thomas phẩy tay cho qua như thể điều đó không quan trọng. “Ông ta không tệ với tôi lắm, với lại tôi không phải chịu đựng ông ta lâu, tôi rời ra ngoài sống năm mười chín tuổi.”

“Lissianna cũng có thể làm vậy mà,” Greg chỉ ra nhưng Thomas lắc đầu.

“Không đâu, Jean-Claude muốn con bé sống ở nhà tới khi nó lấy chồng.”

“Cô ấy có thể nổi loạn kia mà,” anh lại gợi ý, và nhận thêm một cái nhìn không tin nổi của Thomas.

“Anh không thể nổi loạn với Jean-Claude được.” Thomas nghiêm giọng nói với anh. “Hơn nữa, Lissi sẽ không bao giờ bỏ dì Marguerite lại đối mặt với ông ta một mình đâu. Tâm trí Jean-Claude hầu như hoàn toàn biến đổi vào lúc cuối đời. Ông ta khá là đáng sợ.”

“Vậy là ông ta đã qua đời.” Greg lẩm bẩm. “Ông ta chết thế nào?”

“Lửa. Ông ta uống vào quá nhiều... ờ... rượu và thiếp ngủ với điều thuốc trên tay. Nó châm lửa bùng lên và ông ta cũng ‘đi’ cùng với nó.”

Greg gật đầu.

“Dù sao...” Thomas lại bắt đầu đi đi lại lại. “Đấy là điều tốt nhất ông ta có thể làm cho dì Marguerite và Lissi, nhưng lại khiến Lissi rơi vào cơn hoảng loạn. Con bé bắt đầu lo lắng về việc nếu lỡ dì Marguerite qua đời thì sao? Ai sẽ nuôi sống nó? Thế nên nó quyết định nó phải độc lập hơn. Nó bắt đầu làm việc ở nhà tế bần, và giờ thì nó chuyển ra sống riêng và cố tự nuôi sống bản thân, nhưng dì Marguerite rất lo lắng và chúng tôi cũng vậy.”

“Lo chuyện gì cơ?” Greg quan tâm hỏi. Với anh, mọi chuyện có vẻ như cái chết của cha mình đã khiến Lissianna chuyển mình bước vào sự trưởng thành. Cô như con chim non đang đập chững đập những sải cánh đầu tiên ấy. (Cute chưa, mỗi tội cô chim non í già hơn anh gần 2 thế kỉ)

“Lo là cô ấy sẽ giống như Jean Claude.”

“Cha cô ấy á, gã nát rượu á?” Greg bối rối hỏi. “Cô ấy uống rượu sao?”

“Không, ít nhất là không cố tình.” Thomas chậm chạp nói. “Nhưng đấy là chứng sợ hãi của nó.”

Greg lắc đầu. Anh bị mất phương hướng hoàn toàn rồi. Trước khi anh kịp hỏi rõ thêm điều gì, Thomas cứng người, đầu hướng về phía cửa.

“Tôi phải đi rồi, dì Marguerite đang đến.” Anh ta bước đến cửa ra vào rồi dừng lại nói. “Tôi biết anh chưa hiểu rõ, nhưng tôi không có thời gian. Sáng mai hẳn dì Marguerite sẽ giải thích mọi chuyện cho anh. Và khi dì ấy làm thế, làm ơn cố nhớ rằng mọi chuyện không phải lỗi của Lissianna. Con bé không bắt anh tới đây, nhưng nó thật sự cần anh giúp đỡ.”

Nói xong, anh ta lặng lẽ chuồn khỏi phòng. Một lúc sau Greg nghe thấy tiếng thì thầm trong hành lang rồi sau đó là yên lặng, rồi một tiếng cửa đóng lại đau đáu xa xăm. Có vẻ mọi người đều đi ngủ cả rồi.

Thở dài, anh lại để đầu rơi xuống gối và nhìn lên trần nhà, đầu vẫn lơ đãng nghĩ về những gì Thomas vừa nói. Vậy là cuộc sống của nàng Lissianna xinh đẹp không dễ dàng cho lắm. Greg vừa nhăn nhó vừa nghĩ chả mấy người có cuộc sống dễ dàng. Có lẽ đó là do sự bi quan tự nhiên mà nghề nghiệp của anh bắt anh phải chịu, nhưng sau hàng năm trời giúp đỡ an ủi những người bị lạm dụng và tàn phá, anh thấy có vẻ rất ít người có được một tuổi thơ yên bình không vết sẹo nào.

Anh cũng có một vài ‘vết sẹo’ như thế. Mẹ anh luôn ấm áp và tràn đầy tình thương, các chị em của anh cũng rất tuyệt vời, cũng như các dì và các anh chị em họ và phần còn lại của đại gia đình, nhưng cha anh thì không hề. Ông ta là một kẻ tán gái có hạng và đầy nóng tính. Điều tốt nhất ông ta từng làm cho gia đình là bỏ rơi nó khi Greg còn bé, nhưng điều đó khiến anh thành người đàn ông trẻ thơ trong nhà. Anh đã lớn lên với những lời nói lặp đi lặp lại rằng anh là ‘người đàn ông duy nhất tốt đẹp trên đời’. Đó là một gánh nặng lớn với một đứa trẻ, và đó là một phần lý do anh vẫn còn độc thân. Anh không muốn biến từ ‘người đàn ông duy nhất tốt đẹp trên đời’ trong mắt mẹ và các chị em gái của mình thành một gã tồi tệ làm rối tung mọi thứ lên như đám đàn ông còn lại.

Suy nghĩ của Greg bị ngắt quãng một cách đột ngột khi cánh cửa phòng ngủ lại mở lần nữa. Nhắc đầu lên, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mới vào, cô nàng tóc nâu mặc váy đỏ (Elspeth, chị họ của Lissi – chú thích của LV cho mọi người khỏi loạn). Cô khẽ khép cánh cửa lại và rồi thở ra một hơi nhẹ nhõm, rõ ràng là vì đã vào được đây mà không bị phát hiện. Quay lưng lại cái cửa, cô đi lại gần giường.

“Ôi tuyệt, anh đang thức.” Cô thì thầm, miệng cười khế.

Greg nhướn mày lên tự hỏi cái gì sẽ diễn ra tiếp theo khi cô ngừng lại và ngồi xuống cạnh giường, nhìn anh suy nghĩ.

“Mọi người nghĩ là tôi đi toilet, nhưng tôi chuồn lên đây gặp anh đấy.” Cô giải thích và rồi nói thêm. “Tôi là Elspeth, và tôi muốn nói chuyện với anh về cô em họ Lissianna.”

“À há.” Greg gật đầu, cố không nhìn chăm chăm vào phần da thịt màu trắng ngà lồ lộ sau cái váy ngủ búp bê thiếu vải của cô ta. Anh sẽ thật bất lịch sự nếu bị phát hiện là nhìn hau háu cô ấy, anh dám chắc đấy.

“Tôi biết là dì Marguerit mang anh tới để chữa bệnh cho Lissianna, nhưng Lissi cho là anh bực mình vì cách dì ấy mang anh tới đây, và do đó sẽ từ chối giúp nó, trong khi nó thật sự, rất rất cần anh giúp đỡ.” Elspeth ngưng lại chờ đợi.

“Tôi hiểu.” Greg thì thầm để xóa tan sự im lặng, nhưng cô đơn giản chỉ nhìn anh đầy trông đợi, nên anh hỏi lại. “Thế chứng bệnh sợ hãi của Lissianna thật ra là sợ cái gì?”

Cô gái tóc nâu tròn mắt ngạc nhiên. “Ý anh là chưa ai nói với anh sao?”

Anh lắc đầu.

“Ôi,” cô cắn môi. “Vậy chắc là tôi không nên nói với anh rồi. Ý tôi là, Lissianna có nói cô ấy không đọc được suy nghĩ của anh trong khi dì Marguerite rõ ràng có thể, và nếu dì ấy đọc được là anh biết chứng sợ của con bé là gì trong khi dì ấy chưa nói với anh, dì ấy có thể tìm hiểu xem

làm sao anh biết và nhận ra là tôi đã lên lên đây để...” Mắt cô trợn lên sợ hãi và cô đột ngột đứng lên. “Chết tiệt thật ! Dì ấy có thể nhận ra tôi đến đây rồi còn đâu.”

Greg chỉ biết nhìn cô. Lissianna có nói cái gì đó về việc không đọc được tâm trí anh lần đầu tiên cô tới, giờ tới người phụ nữ này cũng lắm nhảm điều đó. Có chuyện gì với đám người này nhỉ? Chắc không phải tất cả bọn họ đều nghĩ họ đọc được suy nghĩ người khác chứ?

Tất nhiên là thế rồi, anh nhận ra khi anh nhớ lại rằng bà mẹ đã làm đúng như thế. Có lẽ khả năng này di truyền trong gia đình chẳng, anh đoán, thật thú vị.

“Ôi tôi phải đi thôi.” Cô nàng tóc nâu giờ bối rối lo âu kinh khủng. “Nhưng xin anh cố quên là tôi đã ở đây đi nhé. Chỉ là – anh làm ơn giúp Lissianna được không? Con bé thật sự rất ngọt ngào đáng yêu hài hước và thông minh, và cái chứng bệnh chết tiệt đó là một gánh nặng với nó. Anh thật sự nên giúp nó. Anh cũng sẽ thích nó thôi nếu anh tìm hiểu nó, và nếu anh giúp nó thì anh sẽ có cơ hội tìm hiểu nó,” cô nói, đi giật lùi về cửa. “Giờ thì làm ơn quên việc tôi vừa ở đây đi và cố đừng nghĩ đến điều đó khi dì Marguerite lên thăm anh vào sáng mai, được không?”

Elsbeth không chờ anh trả lời mà mở cửa, ló đầu ra để xem có ai ngoài đó không, rụt đầu lại vẫy chào anh lần cuối rồi lách ra khỏi phòng.

Greg lại thả rơi đầu mình xuống gối sau khi lắc đầu khe khẽ. Anh cảm giác như mình vừa tham gia vào một tập trong serie phim The Twilight Zone (phim khoa học viễn tưởng kinh dị - search trên wiki :D), và tập này anh chưa xem bao giờ.

Chữa bệnh cho Lissianna ư? Tất cả bọn họ đều cần chữa trị thì có, anh nghĩ thầm và rồi cứng người khi cánh cửa lại mở ra lần nữa. Lần này anh không thèm ngóc đầu ngó xem ai vào nữa mà nằm chờ, mắt nhắm nghiền và lắng nghe tiếng thì thầm xuýt xoa khi cánh cửa được khép lại nhẹ nhàng, và rồi có tiếng xột xoạt của nhiều hơn một người đang lại gần chiếc giường.

“Ôi chán thế, anh ta ngủ rồi.” Một trong số họ thì thầm đầy thất vọng.

“Vậy thì chúng ta chỉ việc dựng anh ta dậy thôi Juli.” Tiếng người thứ hai thì thầm lại đầy thực tế. “Việc này quan trọng mà. Anh ta phải giúp chị Lissi thôi.”

“Ừh em nói đúng Vicki.” Ngừng một lát, và rồi... “Làm sao dựng anh ta dậy?”

Quyết tâm là anh không muốn biết họ lên để làm gì, Greg mở choàng mắt ra và thấy mình đang nhìn cặp sinh đôi tuổi teen với mái tóc nâu vàng. Họ mỗi người đứng một bên giường, và anh nhìn hết nàng mặc váy hồng đào đến cô mặc váy xanh, tự hỏi cô nào là Juli còn cô nào là Vicki.

“Ôi Vicki, anh ta tỉnh rồi, mắt anh ta mở kìa.” Cô gái váy xanh nói nhẹ nhõm. Greg đoán điều đó nghĩa là cô ta tên Juli.

“Tốt,” Vicki nói rồi hướng sang anh. “Chúng tôi đang định đánh thức anh.”

“Chúng tôi nói với những người khác là chúng tôi lấy đồ uống, nhưng thật ra chúng tôi muốn nói chuyện với anh,” Juli nói thêm.

“Về chị họ của chúng tôi,” Vicki nói nốt.

“Sao tôi không ngạc nhiên chút nào khi nghe thế nhỉ?” Greg mĩa mai và cặp sinh đôi ném cho nhau một cái nhìn không chắc chắn qua người anh, rồi cả hai nhún vai cùng một lúc như một và cả hai cùng ngồi xuống hai bên giường, như một.

Đây sẽ là một đêm dài cho xem, Greg thở dài nghĩ.

Mười lăm phút sau, cánh cửa phòng đóng lại sau lưng họ, để lại một Gregory nằm ngẫm nghĩ về cuộc nói chuyện với hai cô gái sinh đôi. Họ là một cặp khá dễ thương và rõ ràng là rất quan tâm tới Lissianna, nhưng rồi không phải tất cả mọi người đã vào phòng này đêm nay đều quan tâm tới cô sao. Kể cả mẹ cô, và đó là lý do anh nằm đây đây thôi.

Là do hành động của Marguerite khiến tất cả mọi người đều cảm thấy cần giải thích gì đó. Tất cả bọn họ đều lo anh sẽ phản ứng lại Lissianna vì mẹ cô mang anh tới đây, và vì thế anh sẽ từ chối giúp cô. Điều đó chỉ khiến Greg thêm băn khoăn tợn. Anh đã tự mình trèo vào thùng xe, tự mình trèo lên gác để bị trối lại và khi mà anh còn không hiểu nổi hành động của mình, thì làm sao anh có thể buộc tội Marguerite vì điều đó được? Liệu có thể không nhỉ?

Không thể trả lời câu hỏi của chính mình, Greg liếc về phía cửa ra vào, tự hỏi liệu nó có mở ra nữa không. Nếu anh nhớ không lầm thì có sáu người với Lissianna khi anh thức giấc lần đầu và họ đứng xung quanh anh. Bốn người đã lên quay lại gặp anh. Anh đoán điều đó nghĩa là có thể anh sẽ được viếng thăm bởi ít nhất hai vị khách nữa.

Anh đoán không sai. Chỉ một lúc sau cánh cửa lại khe khẽ mở ra, và một người phụ nữ mặc váy búp bê màu xanh tím nhạt (Jeanne Louise – em gái Thomas – LV chú thích cho mọi người đỡ loạn). Greg nhìn người đó lại gần giường và thầm lắc đầu (anh này thích thăm làm gì đấy quá, hết thăm đá cho mình một cái đến thăm lắc đầu với thăm mắng đồ ngu). Nếu có điều gì để nói về cái gia đình này, thì đó là họ có gu thật tuyệt vời đối với ... đồ ngủ, anh nghĩ. Trừ thành viên nam duy nhất anh gặp, tất nhiên, anh thêm vào sau khi nhớ ra bộ đồ ngủ kiểu Người Nhện của Thomas.

“Xin chào, tôi xin lỗi đã làm phiền anh.” Người mới tới nói khẽ khi cô tiến lại gần giường. “Nhưng tôi là Jeanne Louise, em họ chị Lissianna, và tôi muốn nói chuyện với anh về chị ấy.”

“Jeanne Louise,” Greg lẩm bẩm. “Cô là em gái của Thomas.”

Khi cô gật đầu ngạc nhiên, anh thêm vào. “Và mọi người nghĩ là cô đang trong phòng tắm khi thật ra cô lên đây để mong tôi đừng giận cái cách tôi bị đưa đến đây cũng như đừng để điều đó ảnh hưởng tới quyết định liệu tôi có giúp Lissianna hay không.”

“Wow,” Jeanne Louise sững sờ.

“Và cô muốn khẩn cầu tôi làm ơn giúp cô ấy.”

Greg nói tiếp. “Bởi vì cô ấy thật sự cần sự giúp đỡ của tôi và cô thì rất là lo lắng cho cô ấy.”

“Wow,” Jeanne Louise thả người ngồi xuống cạnh giường, mắt mở to. “Anh thật là giỏi đấy. Tôi không biết là các nhà tâm lý học có thể đoán ra những điều như thế chỉ sau có một chút...”

“Anh trai cô nói chuyện với tôi hồi nãy và có nhắc đến cô em gái tên là Jeanne Louise.” Greg ngắt lời cô để giải thích. “Anh ta cũng nói nhiều về sự quan tâm của anh ta tới Lissianna và đề nghị tôi không nên sự giận dữ với việc mẹ cô ấy mang tôi đến đây ngăn cản tôi giúp cô ấy.”

“Ồ,” Jeanne Louise cười yếu ớt. “Phải rồi, thế nào anh ấy cũng nói. Anh ấy và chị Lissianna luôn thân thiết với nhau.”

“Việc đó có khiến cô buồn không?” Greg tò mò hỏi. (Cha này tò mò như đàn bà ấy nhỉ)

Cô ta có vẻ ngạc nhiên với câu hỏi của anh nhưng rồi lắc đầu. “Ồ không đâu, chị ấy với tôi cũng thân thiết mà. Mẹ tôi mất không lâu sau khi tôi ra đời, và dì Marguerite cũng nuôi tôi lớn như dì ấy làm với anh Thomas.”

“Cùng một người mẹ với Thomas hay...”

“Không, mẹ tôi là người khác.” Jeanne Louise nói với anh và làm mặt nhăn nhó. “Cha chúng tôi không gặp may lắm với phụ nữ. Tôi là con gái của ông ấy với vợ thứ ba. Mẹ của Thomas là vợ thứ hai của cha tôi.”

“Thế cô có anh chị em nào từ người vợ thứ nhất không?” Greg lại tò mò hỏi.

Jeanne Louise lắc đầu. “Vợ đầu của ông ấy đang mang thai thì qua đời, nhưng bà ấy chưa có đứa con nào.”

“Đúng là không may với phụ nữ thật.” Greg đồng tình và hỏi tiếp. “Nhưng cô cũng được dì

Marguerite nuôi lớn với Lissianna và Thomas khi mẹ cô mất sao?”

“Thomas đã chuyển ra sống riêng lúc đó, nhưng Lissianna vẫn ở đây.” Jeanne Louise nói. “Chị ấy đã lớn hơn nhiều và giúp dì chăm sóc tôi. Tôi đoán là khi tôi còn bé, chị ấy giống như bà mẹ thứ hai hay là cô dì ruột của tôi ấy. Giờ thì chúng tôi là bạn bè.”

Greg ngậy người nhìn cô, trí não anh phản đối những gì cô vừa nói. Thomas đủ lớn để chuyển ra sống riêng vào lúc cô gái này ra đời sao? Và Lissianna đủ lớn để chăm sóc cô ta như người mẹ thứ hai sao? Những điều cô ta vừa nói không thể đúng được. Tuổi của bộ ba này trông có vẻ rất gần nhau, khiến anh khó mà tin điều đó. Anh có thể chấp nhận việc Jeanne Louise ít hơn hai người còn lại một vài tuổi, nhưng chỉ thế thôi.

Trước khi anh kịp nói ra lời nhận xét của mình, cửa phòng lại mở ra lần nữa và lần này là cô gái có đuôi tóc màu hồng tươi rói mặc chiếc váy ngủ búp bê màu xanh lá cây (Mirabeau, bạn của Lissi, 400 tuổi). Cô ngập ngừng khi nhìn thấy Jeanne Louise rồi làm mặt nhăn trước khi đóng cửa lại.

“Chị đã nghĩ là chị nên nói chuyện với anh ta.” Cô thì thầm khi lại gần giường ngủ.

“Em biết mà Mirabeau. Em cũng tới để nhờ anh ta giúp chị Lissi.” Jeanne Louise thú nhận rồi toét miệng cười. “Họ có nghĩ là chị dùng phòng tắm không?”

Mirabeau mỉm cười nhẹ nhàng. “Không, chị nói chị đi lấy nước uống.”

“Và thay vào đó tất cả các cô hòa nhau lên đây.” Greg nói tiếp, khiến cả hai cô gái ngạc nhiên.

“Tất cả chúng tôi ư?” Mirabeau hỏi.

Greg gật đầu. “Thomas tụt lại phía sau khi các cô xuống nhà. Sau đó một cô tóc nâu mặc váy búp bê đổ lên vào.”

“Elsbeth,” Jeanne Louise báo với anh.

Greg lại gật đầu. “Rồi đến hai cô sinh đôi... Juli và Vicki?”

“Đúng rồi.” Jeanne Louise nói.

“Giờ tới cô và...” Ánh mắt anh hướng sang người phụ nữ với mái tóc đen và đuôi tóc hồng khi anh hỏi. “Mirabeau phải không?”

Cô gật đầu.

“Ừm...” Jeanne Louise thở dài. “Tôi đoán là nếu những người khác đã ở đây, Mirabeau và tôi sẽ mất thời gian và làm phiền anh vô ích rồi.”

“Không vô ích đâu.” Anh đảm bảo với cô. “Tôi đã hiểu thêm nhiều việc.”

Cô trông có vẻ nghi ngờ nhưng không nói thêm gì cả. Mirabeau thì nói. “Vậy chúng tôi nên quay lại phòng trước khi Martine hay Marguerite đánh hơi thấy chúng tôi và quyết định điều tra.”

Jeanne Louise gật đầu đứng lên rồi ngập ngừng nói. “Lissianna thật sự cần anh giúp đỡ. Anh có thể khiến cuộc sống chị ấy dễ dàng hơn nhiều nếu anh chữa khỏi chứng sợ hãi của chị.”

“Phải đấy, và chúng tôi sẽ rất biết ơn anh về điều đó.” Mirabeau nghiêm giọng, và hai cô gái cùng rời khỏi phòng.

Greg nằm lại xuống gối. Anh vẫn chả có ý niệm gì về chứng bệnh gì đó của Lissianna. Sau phản ứng hoảng hốt của Elspeth, anh không dám hỏi bất kỳ ai khác về nó. Mà anh cũng có tí cơ hội nào để hỏi cặp sinh đôi sau đó đâu. Hai cô bé cứ như một đội thi nói ấy, cô này ngừng thì cô kia cất tiếng và ngược lại. Họ chỉ ngồi hai bên giường, thông báo với anh đơn giản là anh PHẢI giúp chị họ của họ, và điều đó có ý nghĩa sống còn với sự tồn tại của cô ấy trong tương lai, và cô ấy đáng được hưởng một cuộc sống vui vẻ. Cô ấy là một người tốt, và đơn giản là rất đau lòng khi chứng kiến cô phải chịu đựng cái chứng bệnh sợ hãi đó. Và theo họ cô ấy không phải người duy nhất bị ảnh hưởng. Dì Marguerite của họ cũng đau khổ cùng với con gái cũng như những người yêu mến cô, và điều này đơn giản là PHẢI bị ngăn lại. Họ chân thành hi vọng là anh sẽ có thể chữa cho chị họ mình và sẽ biết ơn anh tới lúc vô cùng nếu anh làm được điều đó.

Khoảng thời gian bị hạn chế với Jeanne Louise và Mirabeau sau đó so với cặp sinh đôi quả là dễ chịu hơn nhiều, nhưng Greg vẫn chưa hỏi họ chứng bệnh sợ hãi đó là gì. Cho tới lúc đó anh đã nghĩ là anh hiểu. Thomas đã nói nó như là anh ngất xỉu khi thấy đồ ăn ấy. Lúc đó anh nghĩ anh họ Lissianna chỉ dùng ví dụ đó để cho thấy sự kinh khủng của chứng bệnh đó, nhưng rồi anh ta cũng nhắc đến việc cô phải truyền tĩnh mạch để nuôi sống cơ thể và gì nữa ấy, và anh kết luận quả là cô ngất xỉu khi nhìn thấy thức ăn, hoặc nó làm cô không thể ăn được. Cả hai điều đúng là chứng bệnh cần phải chữa trị.

Greg chỉ không hiểu rượu thì liên quan gì đến chứng bệnh của cô, nhưng có thể cô bắt đầu chìm vào ma men trong nỗ lực quên đi những vấn đề trong cuộc sống của mình.

Không, anh không bận tâm hỏi xem nỗi sợ hãi của cô là gì, nhưng anh đã nói sự thật khi bảo với Jeanne Louise rằng việc cô lên gặp anh hoàn toàn không vô ích chút nào. Anh đã hiểu thêm được khá nhiều điều. Greg giờ biết rằng Lissianna rất được những người chung quanh cô yêu

mến, và họ nhìn cô như một người thông minh, tốt bụng, thương người, tốt tính, và tất cả bọn họ đều mong cô khỏe mạnh và sống tốt. Đường như Lissianna không chỉ có một vẻ ngoài xinh đẹp đáng yêu, mà có cả một tâm hồn xinh đẹp đáng yêu nữa.

Biết được điều này cũng tốt, Greg nghĩ, và tự thừa nhận là anh cũng muốn giúp cô. Đừng nhầm, nếu anh trung thực với bản thân, thì thật ra ngoài việc anh có ấn tượng với việc mọi người rất quan tâm tới cô, anh muốn giúp cô còn vì cái khoản hôn hít nút vai nút cổ nho nhỏ vừa nãy nữa.

Trợn mắt với bản thân, Greg chợt thấy ngứa ở vai kinh khủng và tự động cố với tay gãi nó, để rồi nhận ra tay anh vẫn đang bị trói ở cổ tay. Chớp mắt ngạc nhiên, anh nhìn chằm chằm vào chỗ bị trói, rồi nhắm mắt lại và thả mình xuống giường với một cái thở dài căm ghét bản thân. Anh có tới chín người vào phòng trong cả buổi tối. Sáu cô gái ăn mặc thiếu vải, một gã muốn làm Người Nhện, và dì Martine và dì Marguerite. Phần lớn trong số họ thậm chí còn ở trong phòng hơn một lần, và anh thì làm gì nào? Anh có thuyết phục họ thả tự do cho anh hay thậm chí là yêu cầu họ cởi trói cho anh không? Không, Greg tự để mình bị lôi vào cái màn bi kịch của cái gia đình điên khùng này và hoàn toàn mất lý trí về cái đáng ra phải là ưu tiên hàng đầu của anh... VỀ NHÀ CHUẨN BỊ LÊN MÁY BAY ĐI NGHỈ PHEP !

Thầm đá cho mình một cái, Greg nhìn quanh phòng nhưng không có cái đồng hồ nào cho anh xem giờ. Nhưng anh nghĩ chắc phải gần sáng rồi. Còn đủ thời gian cho anh lên máy bay nếu anh tháo dây trói sớm. Không phải như thế anh có khả năng tự cởi trói, nhưng nếu ai đó lên nói chuyện với anh tiếp, có lẽ anh nên thuyết phục người đó thả anh ra chẳng.

Anh quyết định anh sẽ hứa chữa bệnh cho Lissianna khi từ Mexico về nếu họ cởi trói cho anh lúc này, và rồi nghiêm chỉnh suy nghĩ lại cái quyết định đó. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu để ai đó khác anh chữa cho cô ấy. Greg quen vài nhà tâm lý học có thể giúp cô tốt như anh. Ý anh là không phải anh không muốn chữa cho cô, mà chỉ là sau màn hôn hít hồi nãy, cộng với những cảm xúc không-phải-của-bác-sĩ-với-bệnh-nhân dành cho cô, có lẽ sẽ tốt hơn nếu nhờ ai đó khác giúp cô. Điều đó cũng sẽ giúp anh tự do theo đuổi mối quan hệ, để anh có thể khám phá sâu hơn những cái cảm xúc không-phải-của-bác-sĩ-với-bệnh-nhân đó.

Greg sẽ không nói với họ về điều này, tất nhiên rồi. Anh thậm chí sẽ không cho phép những suy nghĩ đó lọt vào óc mình vì có khả năng rất lớn là Marguerite sẽ đọc được nó. Anh sẽ chỉ đơn giản là đồng ý chữa cho cô khi anh đi nghỉ về. Khi anh về, lúc đó sẽ đủ sớm để đề cập đến vấn đề tìm người chữa trị thay thế anh.

Thỏa mãn với kế hoạch đó, Greg nhìn về cửa ra vào đầy trông đợi. Nãy giờ chả khác gì Ga xe lửa trung tâm cả, với mọi người cứ nườm nượp ra vào. Anh chắc chắn là sẽ không phải chờ lâu để có người tiếp theo lên gặp anh đâu. Có khi lần này sẽ là chính Lissianna ấy chứ.

hhhhhChapter 6

Lúc Lissianna tỉnh dậy thì trời đã gần trưa. Cô mới ngủ chưa tới năm tiếng, nhưng đã hoàn toàn tỉnh ngủ trong khi bình thường cô phải ngủ cả ngày. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là về món quà sinh nhật của mình.

“Bác sĩ Gregory Hewitt,” Cô lẩm bẩm cái tên thành tiếng. Lissianna biết cô nên vui mừng về món quà đó nhưng thật tình cô thà được nhận anh ta làm bữa tối hơn. Gã giao đồ ăn Trung Quốc không thỏa mãn cô lắm và cô chắc chắn Hewitt có thể làm điều đó tốt hơn. Hơn nữa, cô băn khoăn với việc phải đối mặt với nỗi sợ hãi của mình – vừa hi vọng, vừa sợ hãi nó.

Lissianna bắt đầu sợ máu từ khi cô còn tuổi teen. Cô đã cố tự lý lẽ với mình làm sao để vượt qua nó, nhưng chỉ cần một cái liếc nhìn vào một vật màu đỏ tươi là đủ khiến cô lăn đùng ra ngất xỉu tại chỗ.

Một con ma cà rồng ngất xỉu khi nhìn thấy máu. Còn gì ngu ngốc hơn điều đó nữa không? Đây là một điểm yếu vô cùng đáng xấu hổ với cô. Mỗi lần cần ‘ăn’, điểm yếu đó của cô lại gật gù cái đầu xấu xí của nó bắt cô phải ‘ăn’ theo cách cổ lỗ sĩ đó.

Hồi còn bé thì nó không phải vấn đề gì lớn lao lắm. Tất cả mọi người đều phải ‘ăn’ theo kiểu ‘ngoài luồng’ như thế. Chỉ tới lúc ngân hàng máu được thành lập thì việc đó mới trở thành gánh nặng của cô. Không phải ngay sau đó. Vì đầu tiên chỉ một vài người trong giới của cô dùng các ngân hàng máu để nuôi sống, trong khi những người khác thích tiếp tục ‘ăn’ theo cách tự nhiên hơn, nhưng khoảng năm chục năm trước, Hội đồng đã ra sắc lệnh rằng tất cả mọi người phải dùng ngân hàng máu. Việc đó an toàn hơn và giúp họ tránh khỏi những bí mật bị lộ không cần thiết.

Tất cả mọi người đã chuyển sang dùng máu đóng túi. Kể cả Lissianna cũng gắng gượng để mẹ mình cắm kim truyền tĩnh mạch cho cô mỗi đêm khi cô đang ngủ. Nó đã khiến cô bị lôi xuống mức bị động phụ thuộc như một đứa trẻ sơ sinh, nhưng có vẻ đó là lựa chọn duy nhất của cô. Không thể đi chữa bệnh kiểu bình thường được. Thử tưởng tượng Lissianna bước vào văn phòng một nhà tâm lý học và thông báo rằng cô là một ma cà rồng với chứng sợ máu mà xem. Không may là cô hoàn toàn phụ thuộc vào chứng sợ hãi đó. Lần đầu tiên cô đi săn không diễn ra tốt đẹp cho lắm, và từ sau đó cô luôn ngất xỉu khi thấy máu. Vậy là đối mặt với hai lựa chọn, hoặc là tiếp tục đi săn, hoặc là chấp nhận truyền máu vào tĩnh mạch. Lissianna chấp nhận điều thứ hai, và mọi việc suôn sẻ diễn ra... cho tới khi cha cô qua đời.

Lissianna bỗng nhiên bối rối với sự thật rằng – trong khi họ vẫn đang tận hưởng cuộc sống dài đằng đẳng này – giống loài của cô vẫn có thể chết. Nếu cha cô đã qua đời, lấy gì đảm bảo là

mẹ cô sẽ không vào một ngày nào đó? Nỗi sợ hãi đó đã nhấn chìm cô với nỗi đau bị nhân đôi ; một là vì cô yêu quý mẹ mình và sẽ vô cùng đau đớn khi bà qua đời, và hai là vì cô đang phụ thuộc vào sự nuôi dưỡng của bà như một đứa bé sơ sinh phải bú mẹ trước khi bình sữa trẻ em ra đời.

Nhận thức một cách đau khổ về khả năng bị tổn thương một cách vô cùng dễ dàng của mình, Lissianna đã quyết định đơn giản là cô phải trở nên độc lập hơn và tìm ra cách để tự nuôi dưỡng mình. Có vài trường hợp đặc biệt được miễn trừ với luật lệ 'Chỉ được dùng máu đóng túi' dành cho những người mang những chứng bệnh đặc biệt. Như cô chẳng hạn. Thế nên Lissianna đã theo các khóa học về công việc xã hội ở đại học, và rồi nhận một công việc trực đêm ở nhà tế bần trong thành phố. Cô đã nghĩ nơi đó sẽ là nơi cô có thể 'đi săn' một cách dễ dàng vì người tới đó với số lượng rất lớn và thay đổi hàng ngày. Cô đã nghĩ cô thật ra thậm chí còn đang giúp đỡ những người cô 'ăn'. Nó có vẻ như một cuộc trao đổi hoàn toàn công bằng.

Nhưng kế hoạch đó của Lissianna đã dựa trên những cơ sở không hoàn hảo chút nào. Đúng là có nhiều người ở nhà tế bần, nhưng họ không thật sự thay đổi hàng đêm như cô đã nghĩ. Thường thì luôn là cùng những người đó... Và cái sự thật rằng có rất nhiều người tập trung ở nhà tế bần là trở ngại nhiều hơn là may mắn, nó khiến cô khó tìm được người hợp lý và tăng khả năng bị phát hiện hơn.

Vị trí của cô ở nhà tế bần giúp Lissianna có thể làm một cú tộp nhanh chỗ này chỗ kia, nhưng cô chưa khi nào 'ăn' được đầy đủ tử tế cả. Hơn thế nữa, những 'người hiến máu' của cô ở nhà tế bần không phải những người khỏe mạnh gì cho cam. Nhiều người trong số họ ăn uống thất thường hoặc không đủ ăn hoặc ốm yếu, vài người còn nghiện rượu hoặc ma túy. Lissianna cố tránh việc phải 'dùng' bọn họ, nhưng đôi khi tình huống và thời gian bị hạn chế không cho phép cô đọc kỹ tâm trí của họ, và cô thường bị tổn thương khi chọn nhầm đối tượng 'hiến máu'. Và thường thì khi Lissianna ngưng uống máu vì nhận ra dòng máu đó bị ô nhiễm với chất độc nào đó, cũng là lúc quá muộn và cô đã ngà ngà say, hoặc – đã nhiều hơn một lần – say bí tỉ. Đó là những ký ức mà cô không thêm nhấn nhá giữ lại lâu. Mỗi lần như vậy khiến mẹ cô buồn khủng khiếp, và Lissianna cuối cùng cũng chuyển ra sống ở một căn hộ riêng với hi vọng giúp mẹ cô đỡ lo lắng hơn một chút, nhưng cô biết sự thật không được như thế. Marguerite Argeneau luôn sợ hãi rằng Lissianna sẽ theo bước chân người cha thiếu ý chí của mình và trở nên nghiện rượu. Đó là lý do của món quà sinh nhật này. Mẹ cô đang cố tránh lặp lại thảm kịch trong gia đình mình.

Lissianna hiểu và nhận thức được rõ việc đó, nhưng sau gần hai trăm năm chịu ách nặng nề, cô không hi vọng nhiều lắm vào việc mình vượt qua được nỗi sợ hãi đó, và chính cái ý tưởng phải cố gắng – và rồi thất bại – làm việc đó khiến cô nản chí.

Tuy nhiên có vẻ là cô không có sự lựa chọn nào khác cả, Lissianna thừa nhận điều đó khi cô ngồi dậy và khẽ khàng đứng lên, cố không đánh thức các anh chị em họ của mình. Cô có lẽ nên lên xem liệu bác sĩ Gregory Hewitt có thể làm gì cho cô.

Greg nhìn cái cửa sổ đóng kín rèm thờ dài. Chất vải dày đã che chắn toàn bộ ánh sáng không cho lọt vào phòng khiến cho khó mà đoán được giờ giấc hiện tại, nhưng anh ngờ là phải gần trưa rồi, và chắc chắn là thời điểm chín giờ bốn mươi phút sáng qua lâu lắm rồi. Thời điểm chuyển bay của anh dự định cất cánh bay đến Cancun. Greg lỡ chuyển bay rồi.

Cả đồng tiền tiêu vào cái vé và chỗ ngồi trống, anh nghĩ một cách chán nản và rồi cứng người lại khi cửa phòng ngủ mở. Anh cảm thấy nhẹ cả người khi thấy Lissianna bước vào và mở miệng định tổng khứ những nỗi bức xúc khó chịu rằng sao cô, hay bất cứ ai khác, lâu lên đây ngó chừng anh tới vậy, và rồi anh ngậm luôn miệng lại khi nhận ra cô vẫn đang mặc cái váy ngủ kiểu búp bê màu hồng hồi đêm.

Quả là trớ trêu mà, Greg nghĩ khi sự ‘bức xúc khó chịu’ – cùng với kế hoạch anh dự định sẽ nói gì khi gặp cô – từ từ tan biến khỏi đầu anh như cát chảy qua kẽ tay.

“Chào anh. Anh thức lâu chưa?” Cô hỏi và đóng cửa lại.

“Chưa,” mắt anh nhìn theo cô tới tủ quần áo, rồi Greg nhận ra mình vừa nói gì và sửa lại ngay tắp lự. “Ý tôi là lâu rồi. Tôi không ngủ lại được sau khi các cô rời đi hồi sáng sớm.”

Lissianna sững người lại cùng với cánh cửa tủ đang mở và liếc nhìn anh kinh ngạc. “Anh thức toàn bộ thời gian qua ư? Anh chắc phải mệt lắm.”

Anh nhún vai, hay đúng hơn là cố nhún vai vì ở vị trí của anh điều đó không dễ lắm. “Không hẳn thế. Tôi đoán là tôi đã ngủ khá nhiều từ đầu hồi đêm qua. Sau khi mẹ cô lừa anh em cô xuống nhà bắt đầu buổi tiệc, tôi nằm nghe nhạc một lúc và rồi thiếp đi nhanh chóng. Chắc tôi đã ngủ đủ tám tiếng trước khi cô với các anh chị em họ lên ngó tôi hồi sáng sớm nay.”

“À, ờ, thế thì tốt.” Cô quay lại cái tủ, và Greg lại tự do lướt mắt trên người cô. Cô trông thật đáng yêu và gợi cảm cùng lúc trong cái váy ngủ mini màu hồng này. Người phụ nữ này có vóc người đúng như sở thích của anh, có da có thịt và có các đường cong ở chỗ cần phải có. Cô cũng có một đôi chân dài chết người, dài và chắc chắn. Chúng sẽ thật tuyệt vời khi vòng quanh hông anh.

“Bữa tiệc thế nào?” Anh đột ngột hỏi, cố vứt bỏ những suy nghĩ vừa xong về vẻ quyến rũ của cô.

“Cũng được,” Lissianna khẽ nhún vai và liếc qua vai cười với anh đầy gượng gạo và nói thêm như giải thích. “Tiệc sinh nhật mà, rất đông người trong gia đình.”

“À phải.” Anh nói một cách thông cảm, và lại im lặng nhìn cô lục lọi trong tủ quần áo. Thomas nói Lissianna đã chuyển ra ngoài sống từ khi cha cô mất. Anh đoán điều đó nghĩa là đây đã từng là phòng cô khi cô còn ở đây và cô giữ lại đồ đạc ở đây để phòng những dịp cô ở lại

đột ngột, Greg không còn đồ đạc quần áo gì ở nhà mẹ của anh, nhưng anh biết các chị em của anh thì có. Chắc hẳn đây là một điều đặc trưng của phái nữ.

Lissianna chọn ra một cái quần và áo rồi sang tủ lớn và mở cái ngăn kéo trên cùng. Anh liếc thấy cái gì đó bằng lụa trắng, rồi cô đóng ngăn kéo lại và đi ngang qua phòng tới một cái cửa gần đầu giường. Greg liếc thấy nội thất của một cái phòng tắm màu xanh lơ nhạt và trắng khi cô bước vào trong và đóng cửa lại.

Anh đoán là cô đang thay đồ và cố không tưởng tượng ra lớp ren màu hồng nằm ngoan dưới sàn nhà, để lại cô đứng đó, không mặc gì cả ngoài làn da trắng ngà, và rồi anh nghe thấy tiếng nước chảy nên đoán cô đang tắm. Điều đó cũng nhắc anh là anh đang rất rất cần vào nhà vệ sinh. Anh cần từ lúc còn sớm kia nhưng cố giữ để chờ ai đó, bất kỳ ai đó vào phòng. Đôi khi sự 'cần thiết' đó cũng dịu đi và anh có thể tạm thời quên nó đi một chốc, nhưng nó luôn quay lại... như lúc này chẳng hạn.

Nằm lại giường, Greg bắt đầu đếm ngược từ 1000, mỗi lần cách nhau 7 đơn vị (1000, 93, 86, ...) để cố tự đánh lạc hướng mình. Tuy nhiên anh vẫn gần như là 'bùng nổ' khi Lissianna bước ra khỏi cái phòng tắm giờ mù mịt hơi nước, ăn mặc chỉnh tề nhưng tóc ướt sũng.

Greg mỉm cười nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô. "Cô làm ơn cởi trói cho tôi đi mà."

Khi Lissianna ngẩng ra nhìn anh, Greg phớt lờ việc anh đang cần vào toa lét để chụp lấy cơ hội được tự do thay vào đó. Anh nói nhanh. "Nghe này, tôi biết mẹ cô muốn tôi giúp chữa bệnh sợ hãi cho cô, và tôi sẽ hơn là vui mừng nhận công việc đó, nhưng ngay lúc này thì hơi bị bất tiện. Cô thấy đấy, tôi đang ra đang bay đến Cancun lúc này đây."

"Đi nghỉ phép." Anh nói thêm khi thấy cô nhú mày ngạc nhiên. "Tôi đã không đi nghỉ đâu cả từ lần cuối cùng với gia đình hồi tôi còn bé xíu. Đầu tiên thì tôi bận học đại học, và rồi thì tôi bận ra trường hành nghề bác sĩ..." Anh hít một hơi sâu và nói với cô. "Tôi phải mất hàng tuần để sắp xếp lại các cuộc hẹn và sắp xếp công việc cho chuyến đi này. Như tôi nói đấy, tôi sẽ rất vui được giúp chữa trị cho cô khi tôi quay lại, nhưng tôi thật sự rất cần kỳ nghỉ này."

Greg kết thúc bài diễn văn bằng một nụ cười anh hi vọng có thể liệt vào hàng quyến rũ, đầu tự chúc mừng bản thân vì cách chọn từ cẩn thận. Anh đã không nói là anh sẽ tự mình chữa trị cho cô mà nói là anh sẽ giúp chữa trị cho cô. Greg vẫn nghĩ anh không nên tự mình làm việc đó, vì những cảm xúc anh dành cho cô đủ rồi rắm để khiến việc đó thất bại.

Để ý thấy sự ngập ngừng trên mặt cô, anh nói thêm. "Nếu cô còn lo lắng về việc tôi đi tố cáo, thì thật ra là tôi không thể làm thế được. Đầu tiên là tự tôi trèo vào thùng xe mẹ cô." Anh giải thích và ngưng lại khi để ý thấy cách cô lảng mắt ra chỗ khác. Greg có cảm giác trong khi ANH không có khái niệm gì về lý do tại sao anh làm như thế, thì CÔ hoàn toàn hiểu điều đó. Anh định gặng hỏi cô về việc đó, nhưng rồi quyết định là việc đó ít quan trọng hơn việc thuyết phục cô

cởi trói cho anh nên tiếp tục lý lẽ của mình.

“Tôi tự trèo vào thùng xe, và điều đó sẽ được ghi lại trong bộ nhớ các máy quay ở bãi đỗ xe bệnh viện. Kể cả khi tôi muốn thể đi chẳng nữa, tôi sẽ chẳng thể nào khẳng định là tôi bị bắt cóc cả. Cảnh sát sẽ cười vào mũi tôi rồi đá đít tôi ra khỏi đồn cảnh sát ấy chứ.”

“Đã vậy tôi còn – vì những lý do nào đó mà tôi không hiểu nổi – bước thẳng lên đây và nằm xuống giường cho Marguerite trói tôi lại nữa chứ.” Anh lại để ý thấy mắt cô lại lảng đi chỗ khác một cách tội lỗi thêm lần nữa. Greg nhú mày trước khi nói tiếp. “Thế nên, điều duy nhất tôi có thể tố cáo là không ai chịu cởi trói cho tôi khi tôi muốn được thả ra. Và làm sao tôi có thể nói điều đó với cảnh sát cơ chứ? Họ sẽ nghĩ đây hẳn là một trò chơi tình dục nào đó đang đi quá xa khỏi những gì tôi dự định, rằng tôi đã lỡ chuyển bay nên muốn gỡ gạc lại món bồi thường bằng cách kiện cáo.”

“Thậm chí tôi còn không thể đưa cho họ tên tuổi địa chỉ của gia đình cô.” Anh lắc đầu. “Tôi hoàn toàn không định đi kiện cáo ai cả. Tôi hiểu rằng Marguerite, cũng như những người thân khác của cô chỉ muốn cô được chữa bệnh, và tôi rất ấn tượng khi họ chăm lo cho cô nhiều thế. Tôi sẽ rất vui lòng sắp xếp buổi trị liệu cho cô khi tôi từ Cancun về. Thật tình, tôi chỉ muốn được thả ra bây giờ thôi.”

Anh ngưng lại rồi đầu hàng sự đòi hỏi của bàng quang và nói thêm. “Và trong khi cô suy nghĩ về điều đó, tôi sẽ rất biết ơn nếu cô cởi trói cho tôi ít nhất để tôi vào toilet. Tôi bị nằm đây từ tối qua và tôi thật sự rất rất cần dùng nó.”

“Ôi trời !” Lissianna thốt lên sợ hãi – và anh nhẹ cả người – khi cô chạy đến loay hoay cởi trói cho anh. Cô bắt đầu cởi từ chân phải anh trước và vừa kịp tháo nó ra khi cánh cửa phòng ngủ lại mở toang.

“Em đây rồi !”

Greg gần như chửi thề ra miệng khi cô chị họ Elspeth của cô ào vào phòng. Nếu cô ta chỉ cần vào chậm vài phút nữa thôi... Ánh mắt anh hướng về Lissianna và anh thở dài khi thấy vẻ biết lỗi của cô khi cô đứng thẳng dậy.

“Chị thức dậy và em thì biến đâu mất.” Elspeth nói với vẻ lo lắng trên mặt. “Khi chị không thể tìm thấy em dưới nhà, chị nghĩ ra là phải tìm trên này. Em không ngủ được sao?”

“Em ngủ ngon lành.” Lissianna trấn an cô chị họ và nói tiếp. “Ừhm, em đúng là đã ngủ ngon phần lớn buổi sáng nhưng em thức giấc lúc trưa. Em biết ngay là mình sẽ không ngủ lại được nên em lên đây lấy quần áo thay ấy mà.”

“Chắc là đội quân dọn nhà đánh thức em dậy.” Elspeth đoán.

Lissianna nhướn mắt ngạc nhiên. “Họ tới rồi ư? Em có thấy ai trong nhà đâu?”

“Chắc họ nghỉ tay ăn trưa thôi. Chị gặp vài ba người trên đường lên đây mà. Họ vừa bắt tay vào việc tiếp tục dọn dẹp đồng bừa bộn sau buổi tiệc đêm qua.” Elspeth gửi cho Greg một nụ cười. “Chào anh. Anh ngủ ngon chứ?”

“Anh ta không ngủ lại được sau khi chúng ta đánh thức anh ta dậy.”

Lissianna trả lời nhưng cô gái kia không lắng nghe cô. Cô ta nhìn chăm chăm vào cái dây lỏng lẻo đang nằm cạnh gót chân anh trên giường.

Cô quay sang Lissianna thú vị hỏi. “Em đang làm gì thế?”

Lissianna ngập ngừng rồi nhỏ nhẹ nói. “Anh ta cần dùng phòng tắm.”

“Ừhm, em đâu thể làm thế được.” Elspeth nói ngay. “Nhỡ anh ta trèo ra cửa sổ nhà tắm và chuồn mất thì sao? Dì Marguerite sẽ nổi khùng lên cho xem.”

“Em biết. Nhưng mà...” Lissianna cắn môi và bật thốt. “Chị có biết đáng ra anh ta phải đang bay tới Mexico sáng nay để nghỉ phép một tuần không?”

“Thế là rõ rồi còn gì.” Câu nhận xét này do Mirabeau nói khi cô bước vào do Elspeth để cửa mở. Cô vừa bước ngang qua phòng vừa nói thêm. “Mẹ của em thật là một người thông minh. Không ai sẽ thắc mắc việc anh ta vắng mặt nếu anh ta được cho là đang đi nghỉ phép.”

“Ừhm.” Lissianna trông không vui lắm. “Em tự hỏi liệu đúng là mẹ em đã cấy ý nghĩ vào đầu anh ta để đặt vé cho chuyến đi, hay đấy chỉ là một cú may mắn của bà ấy khi anh ta đã đặt chuyến trước rồi.”

Greg chớp mắt ngạc nhiên với cái ý tưởng đó. Anh đã đặt chỗ chuyến đi này từ hàng tháng trước và chắc chắn đó chỉ là Marguerite đã gặp may thôi. Trước khi anh có thể nói ra lời điều đó, Jeanne Louise dẫn hai chị em sinh đôi vào phòng và hỏi. “Mọi người làm gì trên này thế?”

“Chị đoán là Thomas cũng đang lên đây phải không?” Lissianna nói vẻ cam chịu khi hai cô sinh đôi vẫy tay chào Greg vui vẻ.

“Em đoán đúng rồi đấy.” Thomas đang ngáp dài và vươn vai khi anh bước vào phòng. “Ai ngủ nổi với đồng om sòm dưới nhà cơ chứ?”

“Họ vừa bắt đầu hút bụi hành lang ngoài phòng khách.” Jeanne Louise giải thích. “Nên làm

chúng em thức giấc.”

“Thế chúng ta làm gì trên này nào?”

“Lissi đang định cưới trời cho Greg.” Elspeth thông báo.

Lissianna quắc mắt với cô chị họ khi những người khác quay sang cô với vẻ hời hợt.

“Chị có nghĩ thế là thông minh không?” Jeanne Louise lo lắng hỏi.

“Chị không thể làm thế được !” Julia há hốc miệng. “Anh ta được mang đến để chữa bệnh cho chị kia mà. Anh ta không thể đi đâu cả cho tới khi làm xong việc đó.” Những người còn lại gật đầu đồng tình với cô.

“Thế... thì sao nào?” Lissianna hỏi. “Chúng ta cứ việc giữ anh ta ở đây trái với ý muốn của anh ta sao? Anh ta khó lòng mà còn muốn chữa bệnh cho chị khi còn đang bị trời gô như thế này.” Cô giải thích, và bầy cặp mắt quay lại chăm chú nhìn anh.

Greg cố gắng không cau mày, nhưng nhu cầu vào phòng tắm của anh đang bức thiết một cách đau đớn.

Lissianna quay sang cổ tay anh tiếp tục cưới trời. “Sự thật là người đàn ông này đáng ra phải đang trên đường đến Cancun cho kỳ nghỉ phép đầu tiên trong hàng năm trời và hoàn toàn không vui khi bị giữ lại ở đây chút nào.”

“Ít nhất em cũng nên đợi tới lúc dì Marguerite dậy và nói chuyện với dì ấy về việc đó chứ?” Elspeth hỏi nhưng Greg nhẹ người khi thấy Lissianna lắc đầu.

“Không, mẹ em dậy thì đã tới giờ ăn tối rồi.”

“Thì sao?” Mirabeau hỏi.

“Thì tới lúc đó sẽ quá muộn để anh ta có thể bắt chuyến bay cuối cùng đu Cancun hôm nay chứ sao.” Cô chỉ ra. “Thôi nào mọi người, anh ta đã hứa sẽ giúp em khi anh ta về. Em đã chịu cái chứng sợ hãi này cả đời rồi, thêm một tuần nữa thì có khác gì đâu... kể cả khi anh ta có thể chữa được nó.” Cô thêm vào một cách ngần ngại.

Greg nhúm mày khi thấy cô thiếu lòng tin đến thế. Anh được coi là một trong những người giỏi nhất trong lĩnh vực đó. Nếu ai đó có thể giúp cô thì hẳn phải là anh. (kiêu !)

“Ôi chị chắc chắn anh ta có thể mà,” Elspeth nói nhanh. “Anh ta sẽ giúp em đánh bại nó,

Lissi ạ, rồi em sẽ có thể ăn uống như những người khác thôi.”

“Nhờ anh ta đi gặp cảnh sát thì sao?” Jeanne Louise bất thần hỏi.

“Anh ta sẽ không đến đó đâu. Anh ta tự trèo vào thùng xe và điều đó sẽ thể hiện trong các máy quay đặt trong bãi đỗ xe.” Lissianna nói, sử dụng lý lẽ của anh.

“Nhưng mà...” Jeanne Louise lại tiếp.

“Em sẽ cởi trói và đưa anh ta về nhà.” Lissianna cứng rắn nói và rồi chống tay vào hông quay lại đối mặt với các anh chị em họ của mình. “Các người có thể sẽ muốn xuống nhà trong lúc đó để tránh bị liên lụy và phiền phức đấy.”

Greg nín thở khi đám họ hàng trao đổi vài cái nhìn đầy ý nghĩa, và rồi nhắm nghiền mắt lại khi hi vọng bắt đầu nhen nhóm trong anh vào lúc Jeanne Louise cất tiếng. “Ừhm, nếu chị quyết tâm thả anh ta ra, em sẽ giúp.”

“Chúng ta sẽ giúp.” Elspeth chỉnh lại, và rồi lại thêm một tràng gật đầu nữa.

Lissianna cười yếu ớt. “Em không cần giúp đỡ.”

“Chắc chắn là có đấy.” Thomas phản bác lại. “Đầu tiên em cần người lái xe, tiếp đến, điều đó sẽ giúp em có thêm đồng minh chịu mắng. Càng nhiều người dính vào thì em càng gặp ít rắc rối. Tin anh đi.”

“Thật tình Thomas à, anh thật sự có tài trong việc tránh gặp rắc rối đấy.” Jeanne Louise trông rất ngạc nhiên. Greg cũng ngạc nhiên chẳng kém.

“Thật tuyệt vời, các anh chị em của tôi, thật đấy.” Lissianna nói. “Nhưng mọi người không cần phải...”

“Em cũng vậy.” Elspeth chỉ ra. “Nhưng nếu em làm, mọi người cũng sẽ làm.”

“Một người vì mọi người, và mọi người vì một người hả?” Lissianna hỏi với một sự thú vị nhẹ nhàng, và Greg thở phào khi cô bỏ cuộc. “Được rồi, nhưng nếu mọi người cùng đi, thì quý vị tốt hơn là nên đi mặc đồ tử tế chút xíu.”

Greg chớp mắt ngạc nhiên lần nữa khi bất thần nhận ra rằng mọi người, trừ Lissianna, vẫn đang mặc đồ ngủ. Thật, anh đã không để ý thấy điều đó khi mọi người bước vào. Đáng ra anh phải để ý thấy chứ nhỉ. Có cả đồng da thịt núi đồi lộ lộ trong phòng này giờ, nhưng trong lúc anh chú ý thấy cái váy búp bê thiếu vải của Lissianna ngay khi cô bước vào, anh hoàn toàn không chú ý xem những người khác mặc gì khi họ ào vào. Chuyện này có vẻ đáng ngại đây.

“Bọn chị sẽ đi thay đồ rồi quay lại với các em sau nhé.” Mirabeau nói.

“Không cần đâu. Chúng em sẽ gặp mọi người dưới nhà sau khi em cởi trói cho Greg xong.” Lissianna phản đối nhưng Mirabeau lắc đầu.

“Em quên những người dọn nhà rồi sao? Họ có thể ton hót với Marguerite bất kỳ lúc nào.” Cô giải thích. “Sẽ tốt hơn nếu tụi chị quay lại để giúp anh ta lên ra ngoài.”

“Ôi trò này vui đây.” Juli háo hức nói khi cô rảo bước ra cửa với Vicki đi sau sát gót.

“Chúng ta có nhặng nhít thế bao giờ đâu cơ chứ!” Jeanne Louise ta thán khi những người còn lại theo chân họ.

Lissianna lắc đầu, và quay lại giường. Cô đang mỉm cười, Greg để ý, và điều đó cũng khiến anh mỉm cười, và rồi anh hắng giọng hỏi. “Cô có thể cởi nhanh cho tôi không? Tôi thật sự cần đi toilet.”

“Ôi!” Anh nhẹ người khi Lissianna nhanh nhẹn cúi xuống tiếp tục công việc.

Anh nhìn cô tháo dây ở cổ tay anh, ánh mắt trượt dần lên cái áo lụa trắng cô vừa thay, rồi xuống chiếc quần vải đen. Cô trông thật ngon mắt. Không ngon mắt bằng lúc mặc cái váy ngủ búp bê, nhưng đủ ngon mắt để khiến ‘mối bức xúc’ của anh trôi dạt.

“Thế chứng bệnh của cô là gì vậy?” Anh bất thần hỏi, khi cô cởi trói xong cổ tay đầu tiên và quay đi bước vòng sang bên kia giường.

“Anh vẫn chưa biết à?” Lissianna ngạc nhiên khi cô bước sang bên kia để tháo dây cho những phần thân thể cuối cùng đang bị trói vào giường.

“Chưa.” Anh nhìn cô loay hoay với cái nút dây quanh cổ tay trái mình. Cô có những ngón tay dài thanh mảnh của một nghệ sĩ đàn dương cầm, đẹp tuyệt và đầy duyên dáng.

“Ồ,” Cô nhăn nó, và thú nhận một cách khổ sở. “Tôi bị chứng sợ máu.”

“Chứng sợ máu ư?” Greg chậm chạp lặp lại, tâm trí anh quay cuồng. Cô ta bị chứng sợ máu ư? Anh bị bắt cóc để chữa trị chứng sợ máu ư?

Phải rồi, anh tự thừa nhận, anh không bị bắt cóc, nhưng anh bị trói lại, và được thông tin là họ muốn anh giúp chữa cho cô một chứng sợ hãi có ảnh hưởng to tát đến cuộc sống. Thomas đã nói nó giống như là anh ngất xỉu khi nhìn thấy thức ăn vậy. Greg đã cố hiểu điều đó một

cách hình tượng, nhưng nó lại chả liên quan gì đến thức ăn cả. Cô gái này ngất xỉu khi nhìn thấy MÁU, thề có Chúa ! Hàng triệu người bị chứng sợ máu mà vẫn sống hoàn toàn bình thường đấy thôi.

Lạy Chúa ! Anh ngồi đó và nhớ lại cả đống những lời năn nỉ ỉ ôi đầy cảm động mà gia đình cô nói với anh, mỗi người đều lần lượt lên vào phòng để kể với anh là Lissianna cần anh nhiều thế nào, chứng bệnh của cô gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới cô ra sao...

Giờ thì anh điên rồi đây. Greg có thể hiểu được nếu cô bị sợ nhện chẳng hạn, hay nếu cô có chứng sợ hãi nào khác khiến cô không thể sống một cuộc sống bình thường được ! Chúa ơi, thậm chí sợ mạng nhện cũng còn khiến anh thông cảm hơn ấy chứ. Nhện thì ở đâu chẳng có... nhưng còn sợ máu thì... Máu me có phải là thứ ngày nào tuần nào người ta cũng gặp đâu. Nó khó mà ảnh hưởng lớn đến cuộc sống theo bất cứ nghĩa nào đi nữa. Nó không tốt chút nào, hẳn nhiên rồi. Cô sẽ trở nên vô dụng khi có tình huống cấp cứu và sẽ phản ứng một cách tồi tệ khi chính cô bị thương, hay bất cứ ai gần cô bị thương, nhưng anh không hiểu vì chuyện này chỉ là...

“Xong rồi.”

Greg nhìn xuống thấy cô đã tháo xong các nút buộc. Anh đã tự do. Lầm bầm một lời cảm ơn, anh phóng thẳng xuống giường và vào phòng tắm trước khi anh thốt ra câu gì mình sẽ hối hận. Anh muốn gào thét đập phá mọi thứ vì anh quá điên tiết khi lỡ chuyển đi nghỉ phép cho việc này, nhưng anh không thể. Anh sẽ không làm gì gây ảnh hưởng tới việc anh sẽ thoát khỏi cái nhà điên khùng này đâu.

Chapter 7

Greg lặng im và đầy căng thẳng khi họ lên đưa anh ra khỏi căn nhà rộng lớn anh bị giam giữ. Anh vẫn lặng im căng thẳng như thế khi họ chen chúc nhau lên một cái xe thùng lớn màu xanh trong garage, mơ hồ lắng nghe Mirabeau giải thích cho Lissianna nghe rằng ai đó tên là Bastien đã gửi nó tới cho Marguerite dùng khi bà có khách ở chơi, và họ đang mượn nó cho chuyến du ngoạn này vì họ quá đông và không ngồi vừa cái xe Jeep của Thomas.

Greg chú ý thấy cái tên trên thân xe khi Thomas kéo anh đến ngồi ở ghế trước : Tập đoàn Argeneau. Anh ghi lại cái tên này vào bộ nhớ của mình.

Đám còn lại trong nhóm cũng ngồi vào xe lặng lẽ như anh khi Thomas khởi động chiếc xe và dùng một cái điều khiển mở cửa garage. Họ đều rất căng thẳng khi anh ta nhẹ nhàng lái chiếc xe về phía trước và dọc theo đường mòn dành cho ô tô. Greg đoán là họ đều lo ai đó sẽ chạy nhào ra khỏi nhà và chặn trước đầu xe ngăn họ lại. Điều đó đã không hề xảy ra và họ tới cuối con đường mòn trước nhà một cách bình yên.

“Tới đâu nào?” Thomas hỏi khi anh lái xe lên đường cái.

Greg ngập ngừng miễn cưỡng khi phải đưa địa chỉ nhà riêng của anh. Ngay khi anh định đưa địa chỉ văn phòng mình, anh nhớ ra là cặp táp và áo khoác cùng chùm chìa khóa của anh trong túi vẫn nằm lại trong phòng ngủ của Lissianna. Anh đã mang chúng theo mình đêm qua và đã quên không mang theo chúng khi ra khỏi phòng. Nhưng chẳng khi nào anh liều mạng quay lại đó cùng họ lần nữa. Anh sẽ ‘may mắn’ đụng độ với Marguerite và bà sẽ tóm họ lại không cho họ đi đâu hết cho xem.

Cuối cùng, Greg cũng phải miễn cưỡng đưa địa chỉ căn hộ của anh. Ít nhất ở đó người gác cổng có thể giúp anh vào tòa nhà và gọi người quản lý để lấy cho anh một chùm chìa khóa dự phòng. Ngoài ra đó là một toà nhà được bảo vệ khá an toàn. Có vẻ họ sẽ không thể cứ thế bước vào lôi anh ra nếu họ đổi ý phút chót.

Chuyến đi dường như dài đằng đẵng với Greg. Anh ngờ là mình không phải người duy nhất cảm thấy điều đó. Trong khi hai cô bé sinh đôi liên hồi trò chuyện, rõ ràng cho là cả màn này là một cuộc phiêu lưu thú vị, thì đám lớn hơn lại lặng im phần lớn thời gian. Ít nhất cho tới khi họ vào tới thành phố. Và rồi anh nghe thấy Elspeth thì thầm tên Lissianna. Sự thật là cô đang thì thầm khiến anh vô thức cố gắng tập trung nghe cô nói gì.

“Lissi, chị nhận thấy có vài làn sóng giận dữ phát ra từ chỗ Greg. Có chuyện gì xảy ra lúc

bọn chị đi thay đồ à?”

“Giận dữ ư?” Lissianna nghe có vẻ rất quan tâm. “Chị chắc không?”

Ồh đúng là giận dữ đấy. Greg giận dữ nghĩ, và nhíu mày với việc Elspeth có thể cảm thấy điều đó. Anh thật sự phải cẩn thận khi ở quanh đám người này. Anh đã tin là Marguerite có khả năng tâm lý khá mạnh. Vậy thì sao những người khác không có chứ?

“Anh ta đã im lặng từ lúc bước vào nhà tắm.” Giọng nói nghiêm trang của Lissianna kéo anh lại với cuộc đối thoại về mình. “Nhưng em đã nghĩ anh ta chỉ căng thẳng về việc làm sao ra khỏi nhà mà không bị mẹ em tóm lại thôi.”

“Ồh, ừm, có khi đấy là lý do cũng nên.” Elspeth nói, giọng không tin tưởng lắm.

“Em muốn chị đọc tâm trí anh ta cho em không?” Mirabeau lặng lẽ nói.

“Gì cơ? Lissianna, chị vẫn chưa đọc anh ta ư?” Không nghi ngờ gì là cái giọng nửa thì thầm nửa hét lên đó đến từ một trong hai cô sinh đôi. Anh nghĩ chắc là Juli vì cô có vẻ là người nói trước trong cặp đôi.

“Chị ấy không thể đọc được anh ta mà, nhớ không?” Jeanne Louise tham gia cuộc nói chuyện. “Thế nên chị ấy mới cần anh ta.”

Juli thở dài. “Em ước chúng em có thể ‘kiếm ăn ngoài luồng’ như chị. Một lần thôi, ít nhất để biết nó ra sao. Có vẻ việc đó vui hơn là máu đóng túi.”

“Hai đứa sẽ được thôi mà.” Elspeth nói. “Mẹ sẽ đưa hai đứa ra ngoài khi các em đủ mười tám tuổi.”

“Phải rồi phải rồi.” Juli thở dài nóng nảy. “Để bọn em có thể biết làm sao để kiếm ăn một cách tự nhiên khi nào có trường hợp khẩn cấp nghiêm trọng mà chỉ có con đường duy nhất đó.”

Cô nói như thể học vẹt từng từ, như thể cô đã nghe chúng hàng ngàn lần trước đó. Greg vô thức chú ý, nhưng não anh đang cố tìm ra nghĩa của những gì họ đang nói. Anh không có tí ý niệm nào về những gì họ đang nói chuyện. Lissianna đâu có cần anh ; cô chỉ cà nhẹ rằng một cái, nhưng phần lớn là cô nút cổ anh và chắc là để lại cho anh một dấu hôn to ạch thôi. Nhắc tới nó, anh ước gì mình nhớ ra việc kiểm tra nó khi vào phòng tắm. Nhưng suy nghĩ của anh lúc đó đang bị phân tán bởi cái nỗi sợ hãi kinh khủng của cô không gì khác hơn là chứng sợ máu mà thậm chí anh còn không nghĩ tới nó.

“Nhưng nếu lỡ chúng em có một tình huống khẩn cấp trước khi tròn mười tám tuổi thì

sao?” Vicki hỏi.

“Thì các em sẽ chỉ phải hi vọng là sẽ không có chuyện đó xảy ra trước ngày sinh nhật mười tám tuổi thôi.” Elspeth nói ngắn gọn.

“Thật không công bằng.” Juli nói, giọng giận dỗi. “Các người được kiếm ăn ngoài luồng khi còn trẻ hơn chúng em kia mà.”

“Juli, khi đó không có cách nào khác để tự nuôi dưỡng cả.” Jeanne Louise kiên nhẫn nói.

“Em có cần chị đọc tâm trí anh ta để xem có vấn đề gì không Lissi?” Greg chắc chắn đó là giọng của Mirabeau. Câu nói đã ngắt ngang câu than phiền của Juli. Thật ra, nó dường như kết thúc luôn cuộc nói chuyện trước đó. Greg thấy mình nín thở với sự im lặng trong xe, và tự hỏi có cách nào anh ngăn cô gái đó đọc suy nghĩ của mình hay không. Giả sử anh khiến tâm trí trống rỗng chẳng hạn? Hay là...

“Đến nơi rồi.” Cái thông báo vui vẻ đó khiến Greg nhìn quanh. Thomas tránh đầu ra khỏi cửa sổ và kéo phanh thắng xe dừng lại. Cứ như là đáng ra anh ta phải tránh ra ấy, cửa sổ của cái xe thùng đã đều được phủ một lớp sẫm màu. Như thể cả chiếc xe đang đeo kính râm, vậy mà Thomas dường như vẫn khó chịu với làn ánh sáng được lọc qua cửa kính.

Greg ngó ra ngoài cửa sổ về phía tòa nhà nơi có căn hộ của anh. Sau khi ngập ngừng một lát, anh mở cửa bước ra ngoài, rùng mình với cái lạnh đập vào mặt. Anh gần như là cứ bỏ đi như thế, nhưng cái gì đó khiến anh quay lại nhìn chiếc xe. Ánh mắt anh lướt qua từng người một. Họ đều nhìn trả lại với vẻ nghiêm trang.

“Cám ơn, vì đã cởi trói cho tôi và đã chở tôi về.” Anh miễn cưỡng thốt ra, và rồi gật đầu trước khi đóng cửa lại và rảo bước trên vỉa hè về phía tòa nhà, mỗi bước đều chắc chắn là ai đó sẽ nhào ra và cố kéo anh lại. Anh thở dài nhẹ nhõm khi anh trượt người qua tấm cửa kính vào thang máy.

***

“Lissi, lên ngồi ghế trước đi.” Thomas nói khi Greg bước vào tòa nhà.

Lissianna cởi dây lưng an toàn và trèo lên ghế trước. Ngay khi cô đóng thắt lưng an toàn lại, Thomas mở máy và lái xe hòa vào dòng xe cộ.

“Anh đã đọc anh ta trên đường về.” Thomas nói.

“Anh cũng đọc được anh ta sao?” Lissianna nhú mày hỏi. Mọi việc đủ tệ hại khi mẹ cô có thể đọc được anh còn cô thì không rồi. Marguerite lớn tuổi hơn Lissianna rất nhiều, và do đó

mạnh mẽ hơn. Cô thậm chí còn chấp nhận được nếu Mirabeau có thể đọc được anh ta vì bạn cô lớn hơn cô hai trăm tuổi. Nhưng Thomas chỉ hơn cô có bốn tuổi, vậy mà anh cũng đọc được sao? Tại sao chỉ có cô là không đọc được người đàn ông đó?

Nhận ra là tất cả đám chị em họ ngồi phía sau giờ đang ngả người ra trước nóng lòng chờ nghe những gì sắp được nói ra, nên cô hỏi lại. “Rồi sao?”

“Đúng là anh ta rất điên tiết.”

“Tại sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Anh đoán là anh ta có hỏi nỗi sợ hãi của em là gì khi bọn anh xuống nhà thay đồ phải không?” Thomas hỏi. “Và em bảo anh ta rằng đó là chứng sợ máu?”

Khi Lissianna gật đầu, anh ta nói tiếp. “Đấy là lý do anh ta điên tiết đấy.”

Mirabeau là người đầu tiên thốt ra lời. “Chị không hiểu. Tại sao việc đó lại khiến anh ta điên tiết như thế?”

“Dì Marguerite phá ngang kỳ nghỉ phép của anh ta, lôi anh ta về nhà, trói nghiền anh ta vào giường, tất cả chỉ để nỗ lực khiến anh ta giúp chữa trị chứng sợ hãi của Lissi.” Thomas chỉ ra. “Và rồi tất cả chúng ta đều nhấn mạnh rằng chứng sợ hãi đó rất tồi tệ và phá hủy cuộc sống của con bé.”

“Thì đúng thế mà.” Elspeth lầm bầm.

“Phải, đúng thế. Nhưng chứng sợ máu đâu phải chứng gì gây ảnh hưởng lớn lao lắm cho người bình thường đâu.” Anh chỉ ra.

“Nhưng Lissianna không phải người bình thường.” Jeanne Louise nói. “Chị ấy cần có máu để sống. Máu là nguồn thức ăn của chị ấy.”

“Chính xác.” Thomas đồng ý. “Nhưng Hewitt không biết điều đó, có phải không nào?”

“Ôi...” Là Juli và Vicki đồng thanh nói ra lời, nhưng nó vang vọng trong đầu đám phụ nữ khi họ nhận ra điều đó.

“Vậy chúng ta phải bảo anh ta rằng chị là ma cà rồng thôi.” Vicki nói. “Thế là anh ta sẽ hiểu.”

“Ừh, anh ta sẽ hiểu ngay lập tức í.” Mirabeau nạt lại. “Anh ta sẽ nghĩ chúng ta điên cả rồi.”

Hơn nữa, em có thật sự nghĩ là anh ta sẽ để chúng ta tới đủ gần để nói với anh ta điều đó không? Trời ạ, anh chàng có khi đang chuẩn bị chuyển nhà khi chúng ta đang bàn tính ấy chứ.”

“Mirabeau nói đúng.” Jeanne Louise nói. “Anh ta hẳn sẽ sắp xếp chuyển nhà, và anh ta sẽ không giúp.” Cô nhú mào. “Nhưng điều em không hiểu, anh Thomas, là nếu anh đã biết tất cả những điều này, tại sao anh còn để anh ta đi?”

Thomas không trả lời Jeanne Louise mà liếc về phía Lissianna thay vào đó. “Em còn muốn để anh ta đi hay không?”

“Có,” Cô nói ngay không suy nghĩ. “Anh ta không thể bị điều khiển hay giúp bình tĩnh được. Mẹ đã sai lầm khi bắt cóc anh ta.” Thường thì họ có thể thâm nhập vào ý muốn của người bình thường và cấy vào đó những suy nghĩ cũng như gợi ý. Với những người khác, thậm chí Marguerite còn có thể khiến họ cầu xin, sung sướng khi được ở đó, sẵn lòng giúp đỡ bất cứ điều gì. Sẽ hoàn toàn an toàn khi để họ lang thang trong nhà mà không lo là họ sẽ cố bỏ chạy hay thậm chí có ý muốn bỏ chạy cho tới khi bà buông tha suy nghĩ của họ... và tới lúc đó bà sẽ xóa toàn bộ câu chuyện trong trí nhớ người đó, để lại những ký ức khác thay thế vào đó. Có thể coi như họ đánh cắp chút thời gian của những người này, khoảng thời gian mà người đó thậm chí còn không biết là đã mất. Lissianna có thể chấp nhận điều đó như là một điều độc ác nhưng cần thiết để chữa trị chứng sợ hãi của cô.

Nhưng Greg không phải ‘những người khác’. Anh có vẻ khá mạnh mẽ và chống cự lại để tự điều khiển tâm trí. Anh đáng ra sẽ phải bị trói lại trong suốt quãng thời gian ở đó, và họ sẽ phải bắt ép anh chữa bệnh cho cô với những lời đe dọa hay hứa hẹn sự tự do. Điều đó với cô là không chấp nhận được... Và cô biết mẹ cô sẽ đồng ý một khi bà vượt qua cơn giận dữ ban đầu về việc họ thả Greg tự do.

“Phải.” Cô lặp lại. “Em vẫn muốn để anh ta đi, kể cả khi em biết điều đó nghĩa là anh ta sẽ không trở lại và chữa cho em.”

“Anh biết em sẽ nói thế.” Thomas bảo cô và liếc vào kính chiếu hậu nhìn em gái mình và nói thêm. “và đó là lý do anh không ngăn anh ta đi.”

Không ai nói thêm điều gì, và họ cứ lặng im như thế trong suốt quãng đường còn lại. Chỉ tới khi Thomas đỗ xe vào trong gara một lúc sau thì mới có tiếng thốt lên. Và đó là Julianna.

“Uh oh. Dì ấy trông... giận dữ ghê quá.” Cô nửa thì thầm, nửa lo lắng.

Lissianna đang tháo khóa dây lưng an toàn bèn ngược lên và nhăn mặt khi cô thấy mẹ mình đứng ở khung cửa đang mở, nối giữa toà nhà với cái garage. Marguerite Argeneau quả là trông rất giận dữ. Thậm chí điên tiết là khác. Có vẻ Mẹ cô cũng dậy sớm như họ. Lissianna thở dài và thả cho cái dây lưng an toàn trượt vào chỗ của nó và với tay nắm lấy chốt mở cửa.

“Chờ tụi em với.” Juli hét lên, cuống quýt để tới chỗ cô và cả cái xe thùng vang lên những tiếng trượt mở cửa xe phía sau. “Chúng ta đồng hội đồng thuyền mà, nhớ không?”

Jeanne Louise bắt gặp ánh mắt của Lissianna và mỉm cười khích lệ. “Sẽ không tệ lắm đâu mà.” Cô trấn an một cách không tin tưởng lắm. “Ý em là, dì ấy có thể giận cỡ nào cơ chứ?”

Sợ diên người, Lissianna mất một lúc mới quyết định khi cô ngó mẹ mình đang đi qua đi lại trước mặt.

Marguerite đã chờ cho tới khi tất cả bọn họ ra khỏi xe và bước tới chỗ bà mới quát. “Vào đây !” và bà đi trước dẫn họ vào phòng khách nơi dì Martine đang chờ. Bà dẫn mấy anh chị em vào phòng và chờ đủ lâu để họ vào hết trong phòng, nhưng không đủ để họ có thể ngồi xuống, và rồi quay phắt lại lạnh lùng nhìn họ chờ câu giải thích. Lissianna là người phun ra việc họ đưa Greg về nhà. Và dường như cả tiếng sau, mà cũng có thể chỉ là vài phút sau, Marguerite vẫn đang đi đi lại lại trước mặt họ, cố gắng kiềm chế cơn giận cực điểm của bà.

Cuối cùng bà quay lại nhìn họ. Môi mím lại tựa như không biết nói gì, và rồi bà lắc đầu hỏi lại. “Mấy đứa làm gì cơ?”

Lissianna cắn môi khi nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên mặt mẹ. Cô đã lo lắng là bà sẽ không vui với tin đó, nhưng là với tâm trạng giận dữ kia. Cô không trông chờ bà phản ứng như thể bà vừa nghe tin cả thành phố đang khám xét nhà họ với đuốc và gươm giáo trong tay.

“Mẹ à,” Lissianna thở dài. “Anh ta đang buồn, anh ta đã lỡ chuyến bay và...”

“Anh ta chẳng lỡ cái quái gì cả.” Marguerite cắt lời cô một cách bứt rứt. “Ta đáng ra sẽ đặt vào đầu anh a ký ức về một kỳ nghỉ tuyệt vời. Anh ta đáng ra đã có thể về nhà thoải mái và vui vẻ như thể anh ta thật sự vừa đi nghỉ về. Có lẽ còn tốt hơn ấy chứ vì anh ta đáng ra đã có thể tránh những chuyện khó chịu của cuộc sống bình thường, kỳ nghỉ bình thường như là chuyến bay bị trễ, kiểm tra hải quan, chấy nắng hay là ngộ độc thực phẩm rồi.”

Marguerite nhắm mắt và thở dài, bà quay lại đi về hướng quầy rượu và cái tủ lạnh sau đó, miệng hỏi. “Thế con đã để ký ức gì vào đầu anh ta, con ấy?”

“Ký ức ư?” Lissianna ngậy người hỏi lại, mắt cô quay lại nhìn đám đồng phạm của mình với vẻ hoảng hốt. Họ cũng trông ngậy ra y hệt như cô.

“Để thay thế cho ký ức của anh ta về việc ở đây ấy?” Marguerite giải thích và rồi nhú mày nhìn cái tủ lạnh lăm bằm. “Chết tiệt, chúng ta hầu như là hết sạch máu rồi. Đêm qua hẳn chúng ta đã dùng hết trong bữa tiệc.”

“Hôm nay Bastien sẽ gửi thêm một mớ mà.” Martine nhắc nhở bà.

“À ừ, phải rồi.” Marguerite thả lỏng người hơn một chút nhưng vẫn lờm vào các ngăn trống của tủ lạnh một cách không hài lòng, rõ ràng đang ước gì bà có thể chụp một trong đám túi máu còn lại trong tủ và đập vào răng, nhưng biết là bà không nên làm thế nếu muốn Lissianna tỉnh táo. “Thế nào?” Cuối cùng bà hỏi lại. “Con đã để ký ức nào vào đầu anh ta để thay cho việc anh ta ở đây?”

“Ừhm...” Lissianna liếc những người khác và thở dài thú nhận. “Con đã không làm việc đó.”

Marguerite đang cúi xuống sắp xếp lại các thứ trong tủ lạnh chột cứng người lại và từ từ đứng thẳng lên. Nếu lúc này mẹ cô trông hoảng hốt, thì lúc này trông bà còn hơn thế nhiều. “Mẹ có nghe nhầm không?” Bà yếu ớt nói. “Con đã không làm gì cơ? Làm ơn nói lại rằng con đã không để gã đàn ông đó lang thang trong thành phố với cả đồng kiến thức về sự tồn tại của chúng ta trong đầu chứ? Làm ơn nói với mẹ rằng con đã tẩy sạch ký ức anh ta và đặt vào đó vài ký ức mới như là con đã được dạy dỗ từ bé ấy.”

Lissianna thở dài. Cô đã được nuôi lớn từ nhỏ với điều đó động vào đầu cô rằng người bình thường luôn phải bị tẩy sạch ký ức. Họ không thể bị bỏ lại đâu đó với tí khái niệm nào về sự tồn tại của những người như cô. Đó là mối đe dọa lớn của dòng tộc. Nhất là sau hơn hai trăm năm sống trên đời, điều đó còn vang vọng hơn gấp bội. Vậy mà cô đã để anh ta đi mà không làm điều đó.

“Con có muốn cũng đâu có làm được gì nào. Con không thể xâm nhập vào trí não anh ta, thậm chí chỉ để đọc suy nghĩ cũng không, mẹ nhớ chưa?” Cô nói.

Dì Martine trông hoàn toàn bất ngờ. “Cháu không thể đọc suy nghĩ anh ta ư?”

“Không một chút nào.”

Dì Martine ngó sang Marguerite. Mẹ của Lissianna mở miệng, dễ là để bùng nổ cơn giận dữ của mình, nhưng Elspeth vội vàng bào chữa cho Lissianna. “Không sao đâu dì Marguerite, Greg đâu biết gì về chúng ta hay việc chúng ta là ai đâu.”

“Đúng đấy, theo những gì anh ta nghĩ thì chúng ta chỉ là một đám lập dị, không phải ma cà rồng đâu.” Thomas xen vào, và câu nhận xét đó khiến Lissianna nhú mày.

“Hơn nữa,” Elspeth nói tiếp. “Nếu anh ta có định tố cáo là anh ta bị bắt cóc hay gì đó khác, không ai sẽ tin anh ta. Anh ta đã trèo vào thùng xe một cách tự nguyện, và điều đó thể hiện ở băng ghi hình máy quay ở bãi đỗ xe.”

“Và điều duy nhất anh ta có thể than phiền là bị giữ lại qua đêm và lỡ chuyến bay.” Jeanne

Louise không kém cạnh. “Và nhà chức trách sẽ nghĩ đó chỉ là một trò chơi dục tính nào đó đi hơi quá đà và anh ta đang muốn bồi hoàn vé máy bay mà thôi.”

Marguerite đóng sầm cửa tủ lạnh lại và quát. “Đấy là lập luận của chính anh ta phải không? Chắc hẳn là thế rồi!”

Lissianna thầm nguyện rửa bản thân. Ngay khi cô nghe thấy Jeanne Louise nói hở ra về cái trò chơi dục tính gì đó, cô biết ngay là họ đã phạm sai lầm. Jeanne Louise là người bảo thủ nhất nhóm và là người cuối cùng có thể đi loanh quanh và nói về những thứ như là trò chơi tình dục.

Marguerite quay lại chỗ họ. “Thế còn cổ anh ta thì sao?”

“Cổ anh ta ư?” Lissianna bối rối hỏi lại.

“Con đã cắn anh ta còn gì?” Lissianna cảm thấy như tim mình chùng xuống. Thường thì cô luôn cố đảm bảo là đã để vào đầu ‘bữa ăn’ của cô rằng dấu răng của cô là một vết dao cạo bất cẩn và phải băng bó lại cho tới khi nó liền lại. Hoặc là hậu quả của một tai nạn bất cẩn với cái nĩa to dùng để làm tiệc thịt nướng. Tuy vậy cô đã không thể cấy suy nghĩ đó vào đầu Greg được. Cô đã hoàn toàn quên về cái cắn đó. Thật tệ rồi đây. Anh ta sẽ nhìn thấy nó và thắc mắc. Thậm chí anh ta còn đến bệnh viện gặp bác sĩ nhờ khám nữa kìa, và để cho người khác nhìn thấy nó. Vẻ mặt cô trở nên lo lắng và cô thú nhận một cách khổ sở. “Con quên bém mắt về việc đã cắn anh ta. Con đã không...”

“Đừng lo.” Marguerite thở dài ngắt lời cô. “Mẹ sẽ lo chuyện đó.”

“Bằng cách nào ạ?” Lissianna lo lắng hỏi.

Mẹ cô suy nghĩ một lúc rồi nói. “Mẹ sẽ thăm anh ta một chút và xóa ký ức của anh ta cũng như là để vào đó một lời giải thích hợp lý về vết răng.”

“Con rất tiếc.” Lissianna thì thầm, cảm thấy thật tồi tệ. Cô không thể tin là cô đã quên mất đã cắn anh ta. Lúc đó nó đã là một kỷ niệm khó mà quên được.

“Không tiếc bằng mẹ đâu.” Marguerite nói. “Mẹ thật sự rất trông chờ vào khả năng anh ta sẽ chữa lành bệnh sợ hãi của con.” Sự thất vọng của bà lộ trong giọng nói và tưới thêm dầu vào cảm giác hối lỗi của Lissianna, nhất là khi bà nghiêm khắc nhìn cô nói thêm. “Và bao nhiêu lần mẹ nói với con rồi, về việc rất bất nhã khi trả lại một món quà được tặng hả?”

“Con sẽ đặt hẹn với anh ta sau khi anh ta nghỉ phép về.” Lissianna đề nghị, cố bù lại.

“Lissianna, nếu mọi việc dễ dàng như thế thì mẹ đã đặt hẹn cho con từ đời nào rồi.” Marguerite giải thích. “Nhưng con cũng biết chúng ta không thể che dấu các ký ức quá vài ba

lần mà không bị nguy cơ thất bại toàn bộ. Họ có thể tự xây dựng sự đề kháng cho mình. Một phần của họ sẽ vẫn nhận ra con và càng lúc việc đó càng khó khăn hơn gấp bội. Một hai lần thì không sao, nhưng nhiều hơn thế thì không nên cho lắm. Đó là lý do vì sao mẹ hào hứng với bác sĩ Hewitt việc anh ta có khả năng chữa chứng bệnh cho con sau một tới hai buổi trị liệu. Mẹ đã nghĩ chúng ta có thể mang anh ta tới đây, để anh ta chữa cho con, giữ anh tới hết kỳ nghỉ phép để chắc chắn nó có tác dụng, rồi sau đó mới xóa bỏ ký ức và thả anh ta đi.”

“Ừm, con chỉ cần...” Lissianna nhún vai bất lực. “để xem, đặt hẹn với ai đó khác. Hẳn phải có một bác sĩ trị liệu khác biết cách chữa chứ.” Cô chỉ ra. “Nếu chỉ cần một tới hai buổi chữa trị, thì sau đó chúng ta có thể tẩy não anh ta thay vì phải làm mỗi lần.”

“Ừh, nhưng con định hẹn ai?”

Im lặng bao trùm căn phòng trong một lúc, và dì Martine lên tiếng bình thản. “Chúng ta có thể hỏi Bác sĩ Hewitt tên một bác sĩ tâm lý có khả năng xử lý những bệnh như thế trước khi xóa ký ức của anh ta.”

Marguerite quay lại nhìn chị dâu mình ngạc nhiên. “Chúng ta ư?”

“Ừm,” Martine nhún vai. “Em không nghĩ là chị sẽ để em xoay sở một thân một mình đấy chứ? Đám con gái của chị giúp thả anh ta đi, nên chị sẽ giúp em xử lý mớ bừa bộn bọn nhóc đó để lại.”

Khi Marguerite còn đang phân vân thì Martine nói tiếp. “Sẽ không lâu đâu mà. Có khi trên đường về mình còn kịp dừng lại đi sửa móng tay hay đi mua sắm nữa. Mọi thứ ở đây rẻ hơn Anh nhiều.”

Vai Marguerite đỡ căng thẳng hơn một chút, bà gật đầu. “Thế thì tốt quá. Sau đó chúng ta có thể ghé qua cửa hàng tạp hóa. Em cần mua ít đồ ăn cho hai nhóc sinh đôi khi chúng ở đây.”

Lissianna bắt đầu thư giãn hơn một chút khi hai người phụ nữ bước ra cửa nhưng rồi cứng người lại khi mẹ cô quay lại, liếc cô một cái sắc lém. “Mẹ nghĩ là con sẽ phải đi làm việc rồi Lissianna, nhưng con Sẽ quay về đây sau giờ làm việc phải không nào? Mẹ nghĩ là tuần này con nên ở lại đây để con có thể gặp các chị em họ của con, phải không?”

Dù đó là một câu hỏi nhưng Lissianna không nghĩ mẹ cô đang thật sự hỏi ý kiến cô. Cô đã gặp đủ rắc rối với Greg rồi nên không muốn xáo động thêm nữa. Cô đơn giản chỉ gật đầu thay câu trả lời.

“Tốt. Mẹ chờ con sau giờ làm việc.” Bà nói nghiêm giọng trước khi chuyển ánh mắt sang phía Thomas và Jeanne Louise. “Các cháu cũng sẽ không phiền ở đây một thời gian với các chị em họ chứ?”

“Vâng thưa dì.” Jeanne Louise ngoan ngoãn nói.

Thomas thì toét miệng cười nói. “Dì biết cháu mà dì Marguerite. Cháu luôn vui lòng hộ tống các thiếu nữ xinh đẹp này.”

Mỉm cười thoáng qua, bà quay sang Mirabeau. “Cả cháu nữa cháu thân yêu, cháu cũng được mời ở lại.”

“Ơ... dạ...”

Lissianna cười thú vị khi thấy Mirabeau vô vọng tìm kiếm một lời nào đó lịch sự nhất có thể để từ chối lời mời. Trước khi kịp nói ra gì, Marguerite đã nói. “Tốt.” rồi quay đi cùng Martine bước ra ngoài.

Thomas khúc khích cười. “Hoan nghênh chị tham gia gia đình, Mirabeau ạ.”

hhhhhChapter 8

Greg đập máy điện thoại và ngã người vào ghế bành nhìn quanh phòng khách với một vẻ gần như là hoang mang. Sau cả đồng gặm nhấm nỗi đau khổ vì bị lỡ chuyến bay đến Cancun, rút cục anh... chẳng lỡ cái gì cả. Đẳng nào thì chuyến bay cũng bị hoãn lại vì lý do kỹ thuật... hay bất cứ cái gì đi nữa.

Greg đã cố đặt chỗ trong chuyến bay tiếp theo, và rồi anh được biết chỗ trống sớm nhất họ có thể tìm ra cho anh là tới thứ Tư cơ. Và với anh rõ ràng tiêu trọn ngày thứ Tư lang thang ở các sân bay, ê mông ngồi trên các máy bay chỉ để ở Cancun hai ngày trước khi bay về lại đây vào thứ Bảy là một việc hoàn toàn ngu ngốc, nên Greg dành thêm nửa tiếng tiếp theo, nửa tiếng vừa rồi, hủy chỗ ở cả khách sạn lẫn chuyến bay về.

Trong khi hai tư tiếng vừa rồi thật sự bất thường – chưa tính đến căng thẳng thần kinh – nhất trong đời anh, chúng chả hề ảnh hưởng tí nào tới kế hoạch đi nghỉ phép của anh cả. Nó đơn giản là đẳng nào cũng bị ế mồi rồi. Dường như định mệnh đã dàn xếp cho anh thứ gì đó khác ngoài một tuần đầy nắng, gió, cát và các nàng tiên ngực trần nhảy múa rồi, Greg nghĩ, tay vô thức xoa nhẹ nhẹ lên cổ.

Người quản lý nhà là người đầu tiên chú ý đến cổ anh. Ông ta bước ra khỏi thang máy với một nụ cười hết cỡ trên môi và nhận xét. “Bị nhốt ở ngoài hở?” Rồi ông ta chăm chú nhìn anh kỹ hơn và nói. “Cái gì trên cổ anh thế? Ma cà rồng cắn à?”

Người đàn ông cười hô hố ngay cả khi đang hỏi, nhưng – vốn không có tâm trạng đùa giỡn chút nào – Greg chỉ nhún vai lơ câu hỏi đi khi ông ta mở khóa căn hộ của anh. Rồi anh cảm ơn ông ta vì đã giúp anh vào nhà và sắp xếp để làm cho anh một chùm chìa khóa mới cho căn hộ và cho cổng vào toàn nhà. Ông quản lý đã hứa sẽ chăm lo việc đó và giao chúng cho anh ngay khi cô thể khi ông ta bước lại vào thang máy. Greg hoàn toàn quên câu đùa của ông ta về cổ anh ngay khi anh đóng cửa lại.

Sau khi khoá trái cửa lại, anh tựa vào cánh cửa gỗ dày cộp và thở dài khoan khoái khi được về nhà, ngay lập tức nhắm mắt khi nhớ ra tình trạng của mình. Áo khoác, chìa khóa, ví, và cặp táp của anh vẫn đang ở căn nhà đó. Mất ví đã đủ tồi tệ rồi vì trong đó có thể chứng minh thư và thẻ tín dụng của anh, nhưng cặp táp của anh còn kinh khủng hơn vì nó chứa lịch hẹn và những ghi chép về bệnh nhân gần đây nhất.

Chẳng thể làm gì được, Greg chỉ đành tự trấn an là những thứ đó có thể thay thế được và hướng về phía phòng ngủ. Sau khi mặc bộ vest liên tục trong hai tư tiếng, thậm chí ngủ với nó,

anh thêm được tắm và thay đồ kinh khủng.

Chỉ tới khi đang cạo râu thì Greg mới chú ý đến vết trên cổ anh. Không có vết bầm tím nào như dấu vết của một nụ hôn yêu, chỉ có hai lỗ thủng khá nông rõ ràng, cách nhau vài cm. Những lời của người quản lý nhà lại vang lên trong đầu anh khi anh soi kỹ nó. “Cái gì trên cổ anh kia? Ma cà rồng cắn à?”

Những lời đó nghe vẫn nực cười với Greg như khi ông ta nói ra, và anh cười khẽ một cách không thoải mái và quay đi khỏi gương để mặc đồ. Xong xuôi anh đã gọi cho sân bay, nhưng rồi khi tất cả mọi việc đã xong, Greg thấy ngón tay mình liên tục mân mê chỗ cổ. Tệ hơn, những ký ức khác nhau bắt đầu bành bồng trôi trong đầu anh và vẽ nên một bức tranh nho nhỏ. Marguerite buộc tội Lissianna đã cắn anh khi bà ta nhìn thấy họ trong phòng ngủ, và rồi giải thích là Greg không phải bữa tối của cô. Thomas nói với anh rằng nỗi sợ hãi của Lissianna giống như là khi Greg bị ngất khi nhìn thấy đồ ăn ấy, và Lissianna thì nói cô ta sợ máu.

Và rồi có cuộc hội thoại giữa những người phụ nữ đằng sau chiếc xe thùng trên đường vào thành phố hồi nãy nữa. Họ nói về việc Lissianna không thể đọc được tâm trí anh, và đó là lý do vì sao cô phải cắn anh. Và một trong hai cô gái sinh đôi đã nhận xét là cô ta ước gì mình ‘cũng được kiếm ăn ngoài luồng’, và rằng như thế thích hơn là máu đóng túi.

Greg tiếp tục xoa nhẹ cái vết thương nhỏ đó, tâm trí liên tục quay cuồng với những sự kiện trên và khiến cho ý tưởng kỳ cục nhất bắt đầu xâm nhập vào đầu anh. Ý tưởng đó điên khùng và vô lý tới mức anh gần như sợ hãi khi nghĩ về chúng... nhưng chúng sẽ giải thích một đồng thái độ cư xử kỳ quặc của chính anh mà anh không hiểu và khiến anh – rõ ràng – lo lắng kinh khủng : như là tự trèo vào thùng xe lạ và rồi để mình bị trời nghiền lại chẳng hạn.

Greg lắc đầu trong nỗ lực lắc luôn đồng suy nghĩ điên khùng đó ra khỏi tâm trí, nhưng chúng cứ cứng cổ kháng cự lại anh, và cuối cùng anh chụp lấy cái bút và một cuốn sổ, kẻ một đường thẳng ở giữa trang giấy chia đôi nó ra. Rồi anh viết Ma cà rồng/Không phải Ma cà rồng lên đầu mỗi cột và bắt đầu lên danh sách, bao gồm cả những cuộc đối thoại lẫn bằng chứng xác thực về vết cắn trên cổ anh nữa. Chúng nằm bên nửa trang mang tên Ma cà rồng. Và rồi anh quay sang tập trung và bên cột Không phải Ma cà rồng ngập ngừng. Cuối cùng anh viết: “Điên khùng, vô lý, và không hề tồn tại.” So với cột Ma cà rồng, những lập luận này có vẻ yếu thế hơn hẳn, anh nhận xét một cách nản lòng và rồi cười phá lên, run cả người.

Dường như mọi điều liên quan tới Lissianna đều gây nản lòng cách này hay cách khác thì phải.

Một tiếng gõ cửa cắt ngang luồng suy nghĩ của anh, nên Greg liếc về phía cửa ra vào một cách khó chịu rồi vớt cuốn sổ lên bàn nước để ra mở cửa. Không ai gọi anh từ interphone dưới nhà (chắc giống nhà LV, tòa nhà có code ở cửa ra vào, tiếp đến là interphone – điện thoại nội bộ để gọi chủ nhà mở lớp cửa thứ hai, rồi mới tới thang máy lên tầng) nên chắc hẳn đó là

người quản lý tới đưa chùm chìa khóa dự phòng như đã hứa. Cuối cùng thì cũng được việc gì đó. Với chùm chìa khóa đó và chìa khóa ô tô dự phòng trong ngăn kéo của anh, anh sẽ có thể bắt taxi đến văn phòng để lấy ô tô của mình. Sau đó có lẽ anh sẽ ra ngoài kiếm cái gì đó ăn, anh nghĩ thầm trong lúc mở cửa.

Nụ cười của Greg đông cứng lại và các kế hoạch của anh chết ngắc khi anh thấy ai đang đợi anh ở hành lang. Marguerite và Martine.

Greg sập cửa lại, hay đúng hơn là cố sập cửa lại, nhưng Marguerite đã chặn chân vào khe cửa ngăn nó đóng lại. Một phút sau anh cảm thấy áp lực tăng dần và bị ép ngược trở lại khi cánh cửa bắt đầu hé ra. Anh nỗ lực gấp đôi để đóng nó lại nhưng không ích gì cả. Người phụ nữ này khỏe một cách khó tin, và một cách đáng ngại nữa.

Thầm nguyên rủa khi cánh cửa bị mở ra, anh bắt đầu quay lưng lại họ khi hai người phụ nữ bước vào và đóng cửa lại sau lưng họ.

Marguerite lên tiếng trước. Bà nở nụ cười rạng rỡ, tay nâng đồng hồ trong tay lên và thông báo. “Chúng tôi mang đồ của anh tới.”

Greg nhìn chằm chằm vào cặp tãp và áo khoác của mình, não hoạt động hết công suất. Họ đáng ra không nên ở đây. Đây là một tòa nhà được bảo vệ nghiêm ngặt. Người gác cổng đáng ra phải chặn họ lại ở hành lang và gọi anh để xem họ có được phép lên nhà hay không nhưng ông ta đã không gọi. Rõ ràng ông ta chỉ cứ ngồi đó và để mặc họ lên vào.

“Martine, em không điều khiển được anh ta. Chị làm được không?” Marguerite thỉnh linh hỏi, và Greg nhận ra anh đơn giản chỉ đứng đó dương mắt lên nhìn họ khi anh cố nghĩ xem phải làm gì. Anh định quay sang phải, nghĩ đến việc chạy vào phòng ngủ và chặn cửa lại, nhưng bất thần Martine vươn người ra chạm vào tay anh, và chỉ cần thế, Greg đột nhiên sững lại và bình tĩnh hơn. Một phút sau anh bỗng dưng có thôi thúc bước vào phòng khách và ngồi xuống ghế. Ý nghĩ đó đến từ vô định và không thể cưỡng lại được.

Greg quay gót đi chậm rãi vào phòng khách, Martine giữ tay anh như thể anh đang đi kèm bà. Họ ngồi xuống ghế cùng một lúc nhưng bà không thả anh ra. Nhưng anh cũng không để ý đến điều đó. Greg nhìn xung quanh một cách vô cảm trống rỗng khi Marguerite ngồi lên một chiếc ghế khác trước mặt họ.

“Chúng ta liệu có thể xóa trí nhớ anh ta không?” Mẹ Lissianna lo lắng hỏi.

Martine quay lại nhìn Greg và anh cảm thấy một làn sóng gợn gợn trong tâm trí. Đó là cách duy nhất anh có thể nghĩ ra để miêu tả nó. Nó giống như là một cảm giác râm ran như kiến bò trong da đầu anh. Sau một lúc, bà ta liếc về phía cuốn sổ anh để lại trên bàn uống nước và nói với Marguerite. “Em nên xem cái này.”

“Cháu vẫn chưa nghỉ tay ăn cơm à? Cháu hẳn là đói lắm rồi.”

Lissianna ngược lên với một nụ cười khi Debbie James, một đồng nghiệp của cô bước vào phòng. Debbie đã năm mươi tuổi, mái tóc đã ngả màu muối tiêu và luôn có kiểu bảo bọc của một người mẹ, và bà là đồng nghiệp mà Lissianna yêu mến nhất.

“Chưa ạ, và đúng là cháu đói meo rồi, nhưng cháu nghĩ là cháu sẽ chờ tới khi...”

“Ta vừa nghe ai nói là đang đói ấy nhỉ?”

Lissianna nhìn về phía cửa ra vào và thấy Cha Joseph đang bước vào phòng. Ngay lập tức cô liếc sang phía Debbie ra ý hỏi nhưng người phụ nữ trông cũng bối rối y hệt cô khi nhìn thấy người đàn ông này. Cha Joseph thường làm việc nhiều giờ liên tục ở nhà tế bần nhưng thường đi về khi hai bác cháu họ bắt đầu ca trực. Lissianna chưa bao giờ thấy ông tới đây vào giờ này cả... trừ phi có một vụ cấp cứu khẩn nào đó cần ông giúp đỡ. Ý nghĩ đó khiến cô hỏi lại. “Có vấn đề gì sao thưa cha?”

“Không không. Sao con lại nghĩ thế?”

“À vì đã muộn rồi...” Cô bắt đầu.

“Ồ ta hiểu.” Ông ta ngắt lời cô và liếc đi chỗ khác, liếc vòng quanh văn phòng trước khi ông ta nói nốt. “Mất ngủ ấy mà. Ta thỉnh thoảng bị mất ngủ.” Ông ta cười rạng rỡ và giơ cái cà mèn đồ ăn bằng nhựa lên. “Nên ta nấu ăn để giết thời gian, và ta có nấu ít súp này, ta nghĩ ta không thể ăn hết cả nồi được nên ta mang một ít tới cho các con.” Ông hất đầu về phía cô và Debbie.

“Ơ, wow, nhưng... con lỡ ăn rồi.” Debbie bất thần nói khi ông ta mở nắp cà mèn nhựa chứa thức ăn ra, và mùi tỏi lập tức lan tỏa tới mọi góc ngách trong phòng.

“Nhưng Lissianna chưa ăn phải không nào?” Cha Joseph nhìn cô cười rạng rỡ.

“Ơ...” Lissianna nghi ngại nhìn món súp. Nó màu trắng và sánh đặc, có thể là súp khoai tây chẳng, nhưng nó đậm đặc mùi tỏi. Lissianna hiếm khi còn ăn đồ ăn thông thương, và mùi tỏi thì quá ư là đậm, không phải vì cô không thích tỏi. Cô có thích ăn tỏi, nhưng cái mùi đến từ cái cà mèn thật sự là vô cùng đậm và hắc. Mặt khác cô không muốn làm ông buồn. “Cám ơn, Cha thật là tốt.”

“Ta vừa nấu xong thôi, nó vẫn còn nóng. Con ăn đi.” Ông ta đưa cái cà mèn ra và thọc tay vào túi lấy ra thêm một cái thìa cho cô.

Lissianna đón lấy món súp và cái thìa, miệng cố nở một nụ cười. Khi Cha Joseph nhìn cô

đầy trông đợi, cô nhận ra không còn cách nào khác nên đành múc một thìa đầy. Ngay khi món súp chạm vào miệng cô, cô hối hận về cái lịch sự không đúng chỗ của mình lập tức. Mùi tỏi đã hắt lên rồi nhưng vẫn không so sánh nổi với vị của nó. Nó đặc như là khoai tây nghiền, nhưng không phải là súp kem khoai tây như cô nghĩ. Nếu cô bắt buộc phải gọi tên nó ra thì cô sẽ nói nó là món tỏi nghiền nát đun nhừ. Ít ra đây là vị của nó lúc này, và nó mạnh tới nỗi khiến miệng và cổ họng cô bỏng rát khi cô cố nuốt xuống.

“Lissianna!” Debbie hét lên lo lắng khi cô bắt đầu ho sặc sụa. Bà chạy quanh bàn để giựt cái cà mèn ra khỏi tay cô để vỗ khẽ vào lưng cô.

“Debbie!” Cha Joseph quát lên. “Để cho con bé có tí không khí thở nào.”

Lissianna lờ mờ cảm thấy Cha Joseph giật tay bà để kéo bà ra và cô cảm ơn ông về điều đó khi cô chạy vèo qua mặt họ vào hành lang, thẳng tới chỗ bình nước chung. Cứ như cả thế kỷ trôi qua khi cô tới được đó, chụp lấy một cái cốc nhựa và đổ đầy nước vào đó. Lissianna gần như định quỳ xuống cái bình chết tiệt và đánh miệng vào dưới cái vòi nước để cho dòng nước mát lạnh chảy thẳng vào miệng cô nhưng cố kiềm chế lại. Cô uống nước ừng ực một cách háo hức và lại đổ đầy cốc. Phải ba cốc nước như thế thì miệng cô mới hết cảm giác bỏng rát.

Cảm thấy tốt hơn một chút, Lissianna lấy thêm cốc nước thứ tư và quay lại văn phòng, dừng lại khi thấy Debbie và Cha Joseph đứng ở cửa.

“Cháu không sao chứ?” Debbie quan tâm hỏi.

“Không sao đâu ạ. Chỉ là... món súp hơi... đậm đà quá thôi.” Cô cố nói một cách tế nhị, không muốn làm tổn thương cha Joseph.

Debbie nhìn xuống cái bát bà đang cầm và múc lên một thìa đầy, liếm nhẹ một cái thận trọng. Mặt bà lập tức đỏ bừng lên rồi chuyển sang trắng bệch. Bà ấn cái bát vào tay Cha Joseph và phóng như bay về phía cô cướp lấy cốc nước. Lissianna đưa nó cho bà mà không phản ứng gì, cô lập tức quay lại lấy thêm cốc thứ hai cho Debbie khi bà uống xong.

Phải mất ba cốc Lissianna mới làm dịu đi ngọn lửa do một thìa đầy tỏi, và phải mất bốn cốc cho một cái liếm nhẹ của Debbie. Khi cả hai đã ít nhiều hồi phục, họ quay lại nhìn cha Joseph. Ông ta chỉ nhìn họ rồi nhìn bát súp đầy thất vọng.

“Ta đoán là nó không dùng được rồi.” Cha Joseph lẩm bẩm.

“Cái gì không dùng được cơ?” Debbie hỏi lại.

“Công thức nấu món súp.” Ông thở dài và đập nắp cà mèn lại.

“Ừhm, nó làm thông mũi con.” Debbie mỉm cười nhăn nhó. “Có lẽ cha nên để dành món súp đó khi có ai trong số chúng ta bị cảm lạnh thì hơn.”

“Ừhm.” Cha Joseph quay đi thất thểu bước trên hành lang, vai trĩu xuống vẻ rất buồn phiền.

“Đây là món súp kinh dị nhất bác từng ăn.” Debbie nói khi người đàn ông rẽ khỏi cuối hành lang và biến khỏi tầm nhìn.

Lissianna nhăn mặt đồng ý. “Bác nhớ nhắc cháu lần sau không bao giờ ném đồ ăn của ông ấy nữa nhé.”

“Cứ như là cháu có thể quên chuyện đó ấy.” Debbie thích thú nói. “Nào nào.” Bà lấy cốc nước giờ rỗng không khỏi tay Lissianna. “Đi ăn trưa và nghỉ ngơi đi. Và không làm việc khi cháu đang ăn nhé. Chúng ta không được trả lương để làm thêm việc trong giờ nghỉ đâu.”

“Vâng thưa bác.” Lissianna nhìn bà bước đi trước khi quay lại văn phòng. Cô ngồi lại sau bàn giấy, nhìn đăm giấy tờ cô phải làm việc, và rồi lại liếc về phía cửa. Cô đang đói thật, nhưng không phải lúc hay ho để thử ‘kiếm ăn’ chút nào.

Lúc này, toàn bộ khách của nhà tế bần đang ngủ say thật, nhưng đây không phải là khách sạn với các phòng riêng biệt để cô có thể lẻn vào để ‘kiếm ăn’ một cách riêng tư mà không sợ bị phát hiện. Có tới sáu phòng rộng lớn, mỗi phòng từ mười tới hai mươi giường. Sẽ thật liều lĩnh nếu định ‘kiếm ăn’ với bất kỳ ai trong những phòng đó. Sẽ có một hay hai người nào đó hoặc chưa ngủ, hoặc ngủ chưa say hoặc thính ngủ và có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Lissianna muốn ‘kiếm ăn’ khi họ đều vẫn đang thức, vẫn đi qua đi lại, hoặc để chuẩn bị đi ngủ hoặc là khi họ vừa thức dậy hơn.

Cô sẽ cố gắng tóm một ai đó đang trên đường tới phòng vệ sinh hay kiểu kiểu thế vậy, Lissianna thầm nghĩ. Các nhân khẩu của nhà tế bần thường trở mình dậy trước khi cô rời nhà tế bần vào buổi sáng, sớm nhất là tầm sáu giờ sáu rưỡi sáng. Cô cảm thấy tốt hơn là nên chờ tới lúc đó, nên phớt lờ cái đói và quay lại làm việc.

Như thường lệ, Lissianna làm xong việc và rời văn phòng khá trễ. Lúc đó, không những cả nhà tế bần đều náo động ồn ã mà ngay cả cha Joseph vẫn đang ở đó và sôi nổi đầy căng thẳng. Ông nhìn thấy cô và quyết định sẽ nấu mình ra khỏi nơi đó một lúc bằng cách tiễn cô ra xe.

Không còn cách nào khác, Lissianna đành phải bỏ hi vọng có một bữa ăn nhanh mà đi ra ngoài, cả cơ thể nôn nao khó chịu vì cơn đói. Cô thầm rửa sự ngu ngốc của mình và quay lại nhà mẹ cô.

Có vẻ như hoặc là cô sẽ phải để mẹ cô truyền tĩnh mạch cho cô tiếp – nếu Marguerite vẫn còn đang thức và chưa mò vào giường – hoặc là cô sẽ phải chờ tới tận đêm tiếp theo để ‘kiếm

ăn'. Thường thì cô cố tránh việc phải dùng tới việc truyền máu, kể cả khi điều đó nghĩa là phải chịu đựng việc những chiếc răng nanh đói khát bị làm yếu đi trong vòng hai tư giờ. Ít nhất cô đã làm được điều đó khi cô có bằng, có công việc ở nhà tế bào và chuyển ra ngoài sống tự lập. Tất cả những điều đó đáng ra phải giúp cô độc lập hơn.

Lissianna nhăn mặt với ý nghĩ đó. Sự độc lập. Bây giờ cô đã có thể tự kiếm ăn hơn là phụ thuộc vào việc mẹ cô cắm kim truyền máu vào tay cô mỗi buổi sáng, nhưng cô đã không ăn uống tốt cho lắm. Thường thì Lissianna đi ngủ mà bụng vẫn đói meo và phải chịu đựng sự yếu ớt bó buộc đi kèm với cái đói. Tất cả chỉ để thỏa mãn sự độc lập.

Ít nhất cô cũng xoay sở để kiếm ăn đủ để giữ cho cơ thể của mình tồn tại... một cách khó khăn. Nó có thể đã dễ dàng hơn nếu cô đổi sang nghề khác.

Sau cả đồng thời gian và tiền bạc cô dùng để có tấm bằng chứng nhận về công việc xã hội, Lissianna đã phải chấp nhận cái kết luận rằng công việc ở nhà tế bào không phải là ý tưởng hay ho nhất của cô. Gần đây cô đang xem xét khả năng bỏ công việc đó và thử cái gì đó khác, chỉ là cô chưa tìm ra lựa chọn nào khả dĩ hơn để thay thế mà thôi.

Tất nhiên, nếu như cô có thể chữa trị được chứng sợ hãi của cô.

Lissianna cho phép bản thân mình tận hưởng cái khả năng đó một lúc. Không còn bị ngất khi nhìn thấy máu. Có thể tự dưỡng bằng máu đông túi như mọi người khác. Chỉ phải bước về phía tủ lạnh, lôi ra một túi, cắm phập răng vào đó, thay vì phải đi săn kiếm ăn trong nhà tế bào hay trong các quán bar...

Điều đó nghe thật tuyệt vời. Lissianna ghét phải đi săn để có đồ ăn. Cô ghét những bất tiện của việc đó, và cô ghét việc mình khác biệt so với những người còn lại trong gia đình. Được chữa khỏi có thể là một niềm hạnh phúc thật đấy, nhưng một phần lớn trong cô vẫn lo sợ rằng cô sẽ không bao giờ khỏi được nỗi sợ hãi đó và ngập ngừng không dám hi vọng vì lo sợ sự thất vọng đi kèm theo khi việc đó thành sự thật.

Có lẽ mẹ cô sẽ có tin tốt lành cho cô chẳng, Lissianna tự nhủ khi cô lái xe vào đường mòn dẫn vào nhà. Cô không nghi ngờ gì rằng chắc hẳn mẹ cô đang có trong tay tên của một nhà trị liệu tài ba Greg đưa trước khi trí nhớ của anh về cuộc chạm trán giữa họ bị xóa sạch.

Điều đó là cần thiết, Lissianna biết, nhưng cô thấy mình không nhẹ nhõm vui vẻ tẹo nào khi nghĩ tới việc anh ta sẽ thậm chí không còn nhớ ra sự tồn tại của cô, điều này thật ngu ngốc, thật tình. Cô hầu như không quen biết anh ta và không ở bên anh ta lâu lắm, nhưng dường như cô không thể quên nụ hôn giữa họ cũng như cảm giác anh ta đang ở dưới cơ thể của cô.

Ừm, điều đó không quan trọng, cô tự nhủ. Điều quan trọng là mẹ cô hẳn đã đặt được một cuộc hẹn với một nhà tâm lý học khác mà Greg đã đề nghị, và có lẽ trong vòng một hai tuần

nữa Lissianna sẽ hoàn toàn khỏi chứng sợ hãi đã khiến cuộc đời cô buồn thảm tới vậy.

Vui lên một chút với suy nghĩ này, cô đậu chiếc xe thể thao của mẹ mà cô mượn để lái đi làm vào chỗ, rồi băng qua garage với một tí khởi sắc theo mỗi bước đi. Cô chưa kịp tới cửa thì Thomas đã mở tung cửa ra.

Lissianna ngạc nhiên đứng lại. “Sao anh vẫn thức? Gần bình minh rồi còn gì, em tưởng mọi người phải đi ngủ hết rồi chứ?”

“Những người khác đi ngủ rồi.” Anh tránh đường cho cô bước vào rồi đóng cửa lại và chờ cô cởi áo khoác và giày. “Anh đã pha trà cho chúng ta.”

Lissianna sững lại với một chiếc giày vẫn còn trên chân và nhìn anh lo lắng. Trong khi chỉ vài người trong số họ còn hào hứng với thức ăn sau một độ tuổi nhất định, họ vẫn uống những đồ uống bình thường không vấn đề gì. Tuy nhiên trà cho hai người vào lúc bình minh thế này dường như báo hiệu một vấn đề gì đó.

“Có vấn đề với việc xóa ký ức của Greg.” Thomas nói, để trả lời cho cái nhìn thắc mắc của cô.

“Vấn đề gì cơ?” Lissianna quan tâm hỏi.

“Bỏ nốt chiếc giày kia ra và vào phòng khách đi đã. Anh để trà trong đó.” Anh tảng lờ và rời vào phòng trước khi cô kịp chặn anh lại.

Lissianna nhanh chóng cởi nốt chiếc giày còn lại ra và theo chân anh vào phòng khách. Anh đưa cho cô một cốc trà khi cô ngồi xuống cạnh anh trên ghế sofa, và rồi ngã người ra sau với cốc của mình hóp một hóp, rõ ràng là chả vội vàng gì giải thích cả. Nhưng Lissianna thì hơi kém kiên nhẫn hơn một chút.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Cô hỏi nhanh, phớt lờ cốc trà cô đang cầm.

“Greg,” Thomas nói với cô. “Bác sĩ Hewitt ấy, họ mang anh ta quay lại đây. Anh ta lại bị trói trên giường em như cũ.”

“Cái gì cơ?” Lissianna há hốc miệng nhìn anh không tin vào tai mình. “Tại sao họ lại mang anh ta lại đây? Họ đáng ra phải lấy tên của một bác sĩ trị liệu khác rồi xóa ký ức anh ta chứ không phải lôi anh ta quay lại đây kia mà.”

“Có vẻ như họ không thể xóa ký ức anh ta được.” Thomas nói lặng lẽ.

Lissianna nhìn anh không hiểu. “Họ không thể ư?”

Anh lắc đầu.

“Ngay cả dì Martine cũng không thể ư?” Cô hỏi, không tin được. Martine là em gái của cha cô và Chú Lucian. Bà trẻ hơn hai người đàn ông kia thật, nhưng bà vẫn lớn tuổi hơn mẹ của Lissianna nhiều và là một trong những phụ nữ quyền năng nhất trong giới của cô. Thật là khó hiểu khi đến bà cũng không thể xóa trí nhớ của anh ta được.

“Ngay cả dì Martine cũng không.” Thomas chứng nhận.

“Ôi trời ơi.” Lissianna xem xét sự việc một lúc rồi hỏi tiếp. “Vậy họ sẽ làm gì với anh ta?”

Anh nhún vai. “Họ không nói với ta đâu. Họ chỉ mang anh ta quay lại, tống anh ta vào phòng em, rồi tự khóa mình trong phòng làm việc phần lớn thời gian. Victoria và Julianna có nghe trộm ngoài cửa nhưng chỉ có thể bập bõm được vài từ. Dù vậy họ nghe thấy có tên Bác Lucian và Hội đồng được nhắc tới.”

“Ôi không.” Lissianna thở gấp. “Còn Greg thì sao? Anh ta phản ứng thế nào? Hẳn anh ta phải giận điên lên mất.”

“Anh ta ĐÃ giận điên lên thật.” Thomas thừa nhận và rồi toét miệng cười. “Anh ta đã rống lên hết sức mình về việc bị bắt cóc bởi hai con mụ ma cà rồng hút máu không có tính người. Anh đoán anh ta ám chỉ dì Marguerite và dì Martine.” Anh nói thêm đầy vui vẻ nhưng Lissianna thì không cười chút nào.

“Anh ta biết chúng ta là ai sao?” Cô sợ hãi hỏi lại. “Làm sao anh ta biết được?”

“Chứ em nghĩ sao? Đâu khó khăn gì để đoán ra. Dì Marguerite nói thẳng trước mặt anh ta rằng anh ta không phải bữa tối mà là bác sĩ của em, và các cô em tôi thì lảm nhảm về việc cắn anh ta và máu đóng túi đằng sau thùng xe trên đường vào thành phố...”

“Anh ta nghe thấy chúng ta ư?” Cô hết hồn hỏi.

Thomas gật đầu. “Và chắc hẳn anh ta thấy vết em cắn nữa.”

Lissianna thầm rên rỉ. Vết cô cắn. Chết tiệt thật, chính cô cũng góp phần vào vấn đề này. Giờ anh ta đã đoán ra họ là ai và mẹ cô lẫn dì Martine đều không thể xóa ký ức của anh ta, và Bác Lucian và Hội đồng có thể bị lôi vào cuộc.

“Em sẽ lên xem anh thế nào rồi.” Lissianna dợm đứng lên nhưng Thomas giữ tay cô lại.

“Từ từ, anh muốn nói chuyện với em đã.” Anh nói và chờ cô ngồi lại tư thế cũ mới nói tiếp. “Có vài thứ khiến anh bận tâm trên đường đưa anh ta về nhà, và nó khiến anh bận tâm từ đó tới giờ.”

Lissianna nhướn mày tò mò.

Thomas khẽ nhăn trán như thể không chắc nên mở đầu ra sao, rồi hỏi. “Vấn đề khiến chúng ta khó mà có một mối quan hệ nghiêm chỉnh với người bình thường là gì?”

“Với khả năng đọc suy nghĩ và điều khiển hành vi của họ, họ không khác gì con rối trong tay chúng ta.” Lissianna trả lời, thậm chí không phải nghĩ ngợi gì lâu. Đó là vấn đề cô thường gặp trong suốt hai trăm năm qua. Tất cả bọn họ đều gặp phải. Theo một nghĩa nào đó, khả năng đọc suy nghĩ người khác không còn là một hạnh phúc mà là một lời nguyền. Mọi người đều có những suy nghĩ phê bình tiêu cực lúc này hay lúc khác, hoặc thấy ai đó hấp dẫn hơn bạn đồng hành của mình ở một điểm nào đó. Thật khó mà không tổn thương khi bạn nghe thấy suy nghĩ bứt rứt của bạn trai mình rằng bạn đang quá cứng đầu hay quá căng thẳng. Hay rằng bạn không tốt ở điểm nào đó, hay thậm chí trông bạn hôm nay thô thể. Thậm chí còn tệ hơn khi anh ta để ý thấy cô hầu bàn kia thật xinh đẹp làm sao và tự hỏi sẽ sung sướng ra sao khi đưa cô ta lên giường. Anh ta thậm chí có khi không hề định làm thế thật mà chỉ là một suy nghĩ thoáng qua, nhưng nó vẫn gây tổn thương cho bạn nặng nề.

Và cũng thật khó để cưỡng lại ý muốn điều khiển bạn đời mình khi bạn muốn điều gì đó mà anh ta không muốn làm, hoặc đối ý anh ta khi các bạn có sự bất đồng ý kiến. Với một người bạn đời không đúng, giới của cô có thể trở thành những kẻ lạm dụng quyền điều khiển, những bạo chúa. Cô đã thấy điều đó xảy ra rồi, với chính cha mẹ mình.

“Và dì Marguerite hay nói gì về một người bạn đời đúng nghĩa?” Thomas hỏi tiếp.

“Rằng người bạn đời đúng nghĩa là người mà ta không thể đọc được.” Lissianna trả lời chắc nịch.

Thomas gật đầu và giải thích ý anh. “Em không thể đọc được Greg.”

Lissianna chớp mắt, rồi chậm rãi lắc đầu. “Điều đó khác mà anh Thomas. Anh ta khác. Tâm trí anh ta đủ mạnh để kháng cự lại. Anh chỉ vừa mới bảo em là cả dì Martine cũng không xóa được ký ức anh ta, và mẹ thì đã phải cố gắng mới điều khiển anh ta ngay từ lúc đầu. Anh ta không phải là...”

“Nhưng cả hai đều vẫn có thể đọc suy nghĩ anh ta, và anh cũng thế.” Anh ngắt lời cô.

Lissianna nhìn sững anh họ mình, suy nghĩ cô đột nhiên quay cuồng. Greg... là bạn đời đúng nghĩa của cô ư? Đúng là cô không thể đọc được suy nghĩ anh ta, và mẹ cô luôn nhấn nhủ họ

rằng việc không đọc được ai đó là dấu hiệu của một người bạn đời đúng nghĩa, nhưng nó thậm chí đã không gợn lên tí nào đối với cô rằng Greg có thể là người đó. Giờ cô xem xét khả năng đó.

Cô có thể thừa nhận là bác sĩ Hewitt dường như là người duy nhất có một ảnh hưởng bất thường lên cô. Trong hai trăm năm qua, Lissianna chưa bao giờ nếm trải khoái cảm và sự kích thích tới mức đó trong vòng tay một người đàn ông, trong khi Greg chỉ cần vài nụ hôn để làm điều đó. Cho tới trước khi gặp anh ta, cô chưa bao giờ thấy việc cần cổ người khác có thể trở nên quyến rũ kích thích tới thế. Và đúng là trong hai trăm năm qua cô chưa hề gặp người nào mà cô không thể đọc suy nghĩ, nhưng mà... Greg vẫn khác. Mẹ cô không thể điều khiển anh ta hoàn toàn như người khác, và dì Martine không thể xóa ký ức anh ta. Cô không dám chắc phải nghĩ gì nữa. Cô đang rất mệt và đói và khó mà chấp nhận ý kiến đó ngay được.

“Anh biết anh làm em bất ngờ với ý kiến đó, anh chỉ muốn em giữ nó trong đầu thôi.” Cuối cùng Thomas nói rồi nghiêng đầu ngắm cô, vẻ mặt quan tâm. “Em trông nhợt nhạt quá, em chưa ăn gì tối nay phải không?”

“Em không có cơ hội nào.” Cô thú nhận buồn bã.

Thomas ngập ngừng rồi đứng dậy. “Anh có ý này, chờ nhé.”

Lissianna nhìn anh bước về phía quầy bar rồi liếc quanh phòng khách. Đây là nơi họ tổ chức tiệc Pyjama ngẫu hứng vào sáng hôm trước, và nơi mà cô đã nghĩ những người kia sẽ ngủ lại vào sáng nay. Thậm chí cô còn định ngủ cùng họ ở đây cho vui nữa, nhưng anh Thomas nói mọi người khác đã đi ngủ cả rồi. “Mọi người đâu hả anh?”

“Đi ngủ. Mọi người đều đã về nhà trừ dì Martine, ba cô con gái của dì và chúng ta nên mỗi người đều có phòng ngủ cho mình rồi. Dì Marguerite nói em nên nghỉ ở phòng ngủ màu hồng đêm nay.” Thomas nói thêm khi anh mở tủ lạnh.

Cô gật đầu.

“Nhắm mắt lại đi.” Thomas ra lệnh.

“Tại sao?” Lissianna hỏi lại dù vẫn làm theo.

“Em cần ăn, nên anh sẽ giúp em ăn.” Anh giải thích.

Lissianna cứng người lại. “Em không nghĩ là...”

“Cứ tin anh và giữ cho mắt nhắm chặt lại.” Thomas ngắt lời cô.

Cô im lặng và nghe thấy anh bước ngang phòng, và cảm thấy nệm ghế lún xuống với sức nặng của anh.

“Nhắm yên mắt lại, nhưng há miệng và để răng nanh em mọc ra. Anh sẽ cắm túi máu vào răng em. Nó sẽ lạnh một chút nên đừng để nó làm em giật mình mở mắt ra.”

Lissianna suýt nữa mở bừng mắt vì ngạc nhiên, nhưng rồi kìm lại và giữ chúng nhắm chặt. Cô há miệng và hít một hơi khi hai chiếc răng nanh cô nhú ra.

“Tới đây.” Thomas cảnh báo khi anh giữ một tay sau đầu cô để giữ cho cô khỏi ngã, rồi cái túi lạnh toát bất thần được dí vào miệng cô và cô nghe tiếng búp nhỏ khi răng cô xuyên qua cái túi.

Lissianna ngồi yên như tượng khi răng cô làm việc của nó, hút máu ra khỏi túi thẳng vào hệ tuần hoàn của cô. Chất lỏng khá lạnh, cô không quen lắm, nhưng nó nhanh hơn là truyền tĩnh mạch nhiều. Chỉ một lúc là Thomas đã giúp cô xử lý ba túi máu. Anh bắt cô nhắm yên mắt cho tới khi anh rút túi xong.

Lissianna mở mắt khi anh quay lại sau khi rút mấy cái túi rỗng vào cái sọt rác đằng sau quầy bare và cười rạng rỡ. “Em đã nói với anh rằng anh là anh họ mà em thích nhất gần đây chưa nhỉ?”

Thomas cười toe toét. “Thôi đi, cô làm tôi đỏ mặt bây giờ.”

Cười phá lên, Lissianna đứng phắt dậy và hôn vào má anh. “Cám ơn anh.”

“Không có gì.” Anh vỗ nhẹ vào lưng cô rồi quay đi ra cửa. “Anh đi ngủ đây.”

“Em sẽ lên xem Greg thế nào rồi cũng đi ngủ luôn.”

“Anh đã nghĩ là em sẽ làm thế.” Anh thú thật. “Chúc em ngủ ngon.”

“Anh cũng thế.”

hhhhhChapter 9

Tiếng khóa cửa mở cái tách khiến anh thức giấc. Greg mở mắt nhìn trần nhà tối thui rồi quay đầu sang nhìn quanh căn phòng mờ tối. Đèn phòng tắm đang bật, cửa phòng tắm mở để giữ cho phòng không hoàn toàn trong bóng tối.

Anh nhận ra Lissianna khi cô tiến lại giường và ngay lập tức tỉnh ngủ hoàn toàn. Cô trông hơi phân vân với việc nói gì để ‘đón chào anh’ và anh không thể trách cô được. Tâm trạng Greg không thể gọi là hài lòng được khi thấy mình lại bị lôi về đây đêm qua và đã tỏ ra hơi bị ba hoa về điều đó. Hẳn là cô đã được nghe kể về nó rồi. Thomas đã vào đây và cố nói chuyện với anh về cái gì đó, nhưng anh đã không ở tâm trạng sẵn sàng lắng nghe cho lắm, nên anh ta bỏ cuộc và để anh lại một mình tiếp tục gào thét chửi rủa cho tới khi anh mệt mỏi thiếp đi.

“Anh hẳn là căm ghét tôi lắm.”

Greg sững người khi nghe cô nói vậy và ngạc nhiên nhìn cô. “Tại sao tôi phải ghét cô? Cô có phải người liên tục mang tôi về đây đâu. Thật ra cô đã thả tự do cho tôi đấy chứ.”

“Đúng thế, nhưng là do chúng sợ hãi của tôi đã khiến anh rơi vào tình trạng này trước mà.” Cô chỉ ra.

“Cũng có phải lỗi của cô đâu. Chả ai tự chọn một chứng sợ hãi cho mình cả.” Anh nhẹ nhàng nói rồi liếc nhìn cô, suy nghĩ miên man về việc cô là ai. MA CÀ RỒNG. Cô đến và nói những lời đó khiến suy nghĩ này trượt khỏi đầu anh một chút, nhưng giờ anh suy nghĩ về nó. Cô nàng tóc vàng với đôi mắt xanh bạc đã hôn và âu yếm anh và tặng anh một dấu hôn nhưng không phải một dấu hôn, là một con ma cà rồng.

Greg khó mà tin được anh đang nghĩ đến điều này. Anh là một nhà tâm lý học, lạy Chúa lòng lành. Nếu một bệnh nhân bước vào phòng và nói rằng họ bị một con ma cà rồng cắn, anh sẽ chẩn trị cho họ bệnh ảo giác, hoặc là hoang tưởng với các ảo giác, hay là một mớ những từ ngữ chuyên ngành khác mà có thể định nghĩa một cách khoa học sự điên rồ. Vậy mà anh đang nằm đây, khẳng định với mình là anh đã bị kéo vào một ổ ma cà rồng theo một cách nào đó.

Mặc những suy nghĩ đó trong đầu, Greg thật ra không chắc chắn mình đang phải đối diện với cái gì cho tới khi Martine và Marguerite xuất hiện trước cửa nhà anh. Không người phụ nữ nào anh biết có thể dùng sức mở cửa nhà anh như cách Marguerite đã làm. Và rồi cái cách anh thấy mình tự dưng rất bình tĩnh và đi vào phòng khách cũng mang ý nghĩa gì đó. Nhưng lý lẽ đáng thếp nhất bắt anh chấp nhận điều đó là câu Marguerite nói khi Martine để ý và tập trung

vào cái danh sách Ma cà rồng/Không phải Ma cà rồng anh để trên bàn. Mẹ của Lissianna mặt trắng bệch, trông rất không hài lòng và nói. “Anh ta biết chúng ta là ai. Đây là lý do vì sao việc điều khiển anh ta còn khó hơn gấp bội. Giờ mình phải làm gì?”

“Ừhm.” Martine chậm rãi nói. “Chị có nhìn vào trong đầu anh ta Marguerite à, và anh ta thật sự là...”

Greg không nghe được thêm tí nào nữa. Martine đã đứng lên và kéo Marguerite ra xa vài bước để thì thào nói chuyện với nhau. Điều thú vị là khi Martine ngừng chạm vào tay anh và đi ra chỗ khác, Greg thấy mình hoàn toàn thoát khỏi cái thôi thúc ngồi yên trên ghế. Tâm trí anh lại thuộc về anh và ngay lập tức tràn ngập những suy nghĩ hoảng loạn về việc anh phải làm gì: chạy trốn, gọi cảnh sát, hay là hỏi một nghìn lẻ một câu hỏi bỗng dưng ủa vào tâm trí anh về ‘giới của họ’. Greg thấy mình như bị phân đôi. Một nửa sợ chết đi được, nửa còn lại tò mò chết đi được.

Trước khi anh quyết định xong nên làm gì, hai người phụ nữ đã thẳng người lại và Martine quay lại cạnh anh chạm tay vào anh lần nữa. Greg thấy mình bị hướng theo một thôi thúc khác. Anh bước ra khỏi căn hộ với hai người phụ nữ, đi xuống hành lang, ra khỏi tòa nhà và bình tĩnh ngồi lên chính cái xe thùng mà Lissianna và các anh chị em họ đã dùng để đưa anh về nhà. Lần này anh ngồi ở hàng ghế thứ hai sau thùng xe. Martine ngồi cạnh anh suốt chặng đường quay lại căn nhà. Khi tới nơi, anh lại yên lặng bước vào nhà, lên đúng cái phòng đó và lại một lần nữa cho phép mình bị trói nghiền vào giường.

Greg chỉ bắt đầu gào lên và vùng vẫy sau khi họ trói anh xong xuôi và Martine thả tay anh ra. Suy nghĩ của anh lại là của anh lần nữa, và anh đã nản lòng lẫn điên tiết khi thấy mình lại bị trói vào đúng cái giường đó lần nữa. Greg đã nguyên rửa họ không ngót nhưng hai người đó đơn giản là phớt lờ anh và bỏ ra ngoài. Việc đó không ngăn anh tiếp tục nguyên rửa. Anh đã tiếp tục gào thét cho tới khi khản cổ và phải im miệng.

Sáng nay anh cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. Greg ngờ là đáng ra anh phải sợ chết khiếp hay cái gì đó, nhưng anh lại thấy thật là khó để mà gọi lên chút sợ hãi nào đối với Lissianna... Hay với bất kỳ ai trong đám anh chị em họ của cô cũng thế. Khó lòng mà sợ những người bạn đã gặp khi họ mặc đồ ngủ. Váy búp bê và đồ ngủ của Người Nhện đơn giản là chẳng thể gọi nên chút sợ hãi nào cả. Anh có thể sẽ xem lại sự đánh giá với Martine và Marguerite. Vì lý do nào đó, anh thấy cả hai chỉ có một tẹo gọi là đáng sợ thôi.

“Vậy là,” cuối cùng anh nói. “Các cô trông khá hơn là người chết đấy chứ.”

Lissianna sững người, rõ ràng là bị sốc với lời nói của anh. Và không sốc bằng chính anh, Greg không thể tin là mình vừa nói thế. Chúa ơi! Anh nói chuyện mới ngọt ngào làm sao chứ. Chả trách gia đình anh cho là anh cần người giúp để lập quan hệ với phụ nữ.

“Chúng tôi đã chết đâu.” Lissianna nói, và Greg ngừng đá vào móng mình trong suy nghĩ vì sự ngu xuẩn của mình để nhìn cô ngây ra.

“Nhưng các người là ma cà rồng kia mà. Dracula. Người bất tử...” Anh chớp mắt khi nhận ra mình vừa nói gì. “À phải, tôi hiểu rồi. Các cô là người bất tử.” Trước khi Lissianna có thể khẳng định hay phủ nhận điều đó, anh hỏi tiếp. “Giờ thì cô cần cố hút máu tôi rồi, liệu tôi có thành ma cà rồng cùng không? Hay tôi sẽ chỉ là một gã dở ma dở người và sẽ bắt đầu thích ăn côn trùng?”

“Anh chưa thể trở thành ma cà rồng được, và không, anh sẽ không thành linh có thôi thúc ăn côn trùng một cách khó hiểu đâu.” Lissianna kiên nhẫn trấn an anh.

“Tốt. Tôi ghét côn trùng. Sự thật là tôi bị chứng sợ côn trùng là khác.”

Tới cô chớp mắt ngạc nhiên. “Anh chuyên chữa các chứng sợ hãi và chính anh cũng có một cái à?”

Anh nhún vai trông vẻ buồn thảm. “Dao sắc không gọt được chuôi mà. Ống nước ở nhà một gã thợ ống nước thường bị rò rỉ. Nhân viên thu thuế thường hay nộp thuế trễ...”

“Và chuyên gia chữa các chứng sợ hãi thường có một chứng sợ hãi của mình.” Cô kết thúc với vẻ thú vị, và rồi nghiêm giọng nói thêm. “Chúng tôi không chết, Greg ạ.”

Greg nhướn mày. “Vậy là các cô là ma cà rồng, nhưng không chết, hoặc thậm chí là bất tử hử?”

“Đúng thế, dù tôi sẽ không dùng từ Ma cà rồng để nói với mẹ tôi đâu, bà ghét người nào nói thế.” Lissianna cảnh báo anh. “Phần lớn các ma cà rồng lâu năm đều thế.”

“Tại sao? Các cô chính là thế kia mà?” Anh hỏi lại.

Cô ngáp ngừng rồi giải thích. “Ma cà rồng là từ người thường hay gọi. Chúng tôi có chọn nó đâu. Hơn nữa, từ đó thường đi kèm với một đống các khái niệm không hay ho cho lắm... Dracula, hay những kẻ mặt quỷ chẳng hạn.” Cô nhún vai.

“Vậy là các cô không phải quỷ dữ, rất vui được biết điều đó.” Anh nhăn nhó nói rồi hỏi tiếp. “Cô bao nhiêu tuổi?”

Lissianna im lặng một hồi lâu khiến anh nghĩ cô sẽ không trả lời, rồi cô ngồi xuống cạnh giường, cúi mặt nhìn tay, cắn môi rồi thừa nhận. “Tôi sinh năm 1798.”

Greg nằm đó, cứng đờ người, đầu óc lùnh bùng... 1798? Chúa ơi, cô ta đã hai trăm linh hai

tuổi, và điều đó khiến cô khá là... già nua, anh nhận ra, và nhần nhó nhớ lại anh đã lo lắng rằng cô sẽ nghĩ anh già quá so với cô. Anh lắc đầu rồi hỏi tiếp. “Nhưng cô không chết?”

“Không,” Cô nói cứng rắn.

Greg nhần trán và giải thích. “Nhưng theo đồng sách vở phim ảnh hay nói thì ma cà rồng là người chết sống dậy kia mà.”

“Theo đồng sách vở phim ảnh hay nói thì các nhà tâm lý học và bác sĩ tâm lý là những kẻ bị bệnh điên thích giết người.” Cô đập lại. “Thử nghĩ về Dressed to Kill hay Sự im lặng của bầy cừu xem.”

“Chính xác.” Anh thú vị nói.

Họ im lặng một lúc rồi Lissianna nói tiếp. “Như mọi thứ khác, những câu chuyện về giống người chúng tôi đã bị biến đổi theo thời gian khá nhiều.”

Greg nghĩ về điều đó một lúc rồi hỏi. “Biến đổi tới mức nào? Các cô có bị nguyên rửa hay là không có linh hồn không?”

Cô cười với một sự thích thú thật sự. “Không, chúng tôi không bị nguyên rửa, cũng không phải không có linh hồn, và tội hay các biểu tượng của đạo không ảnh hưởng tới chúng tôi.”

“Nhưng các cô uống máu phải không?”

“Chúng tôi cần máu để sống.” Cô thừa nhận.

“Thật điên rồ.” Greg nói to, đầu óc anh ngược lại, nó nổi loạn và đã chấp nhận điều không thể chấp nhận được này. “Ma cà rồng, trường sinh bất tử, uống máu để sống... Đây là chuyện viễn tưởng, huyền thoại, cổ tích kia mà.”

“Phần lớn các huyền thoại và thần thoại đều dựa trên một ít sự thật.” Cô bình tĩnh nói.

Greg mở to mắt lo lắng. “Thế còn người sói hay những thứ khác thì sao?”

“Ôi nào, anh là nhà tâm lý học.” Cô thích thú nói. “Hắn anh phải nghiên cứu về chứng lang cuồng chứ?”

“Đó là trạng thái tâm lý khi bệnh nhân có ảo giác mình là một con sói mà.”

“Đúng rồi đấy.”

Nghĩa là sao? Greg tự hỏi. Anh thật sự không tin vào những thứ như là người sói, nhưng anh cũng có tin vào ma cà rồng đâu. Cả chuyện này đã khiến hệ thống niềm tin của anh đảo lộn từng پہلو rồi. Anh chẳng biết nên nghĩ gì nữa.

“Tôi xin lỗi đã cản cổ anh.”

Tiếng Lissianna kéo anh ra khỏi những suy nghĩ của mình, có khi lại tốt. Anh sẽ khiến bản thân phát điên vì những ý nghĩ quay cuồng trong đầu mất. Lần sau anh sẽ lại tin vào các nàng tiên và yêu tinh cũng nên.

“Đấy là một sự nhầm lẫn.” Cô lặng lẽ nói thêm. “Khi tôi thấy anh bị trói trên giường với một cái nơ ở cổ, tôi tưởng anh là món quà sinh nhật của tôi... mà đúng thế thật. Tôi chỉ không nhận ra anh đến để chữa bệnh sợ máu cho tôi. Tôi tưởng anh là... một phần quà đặc biệt.”

“Một phần quà đặc biệt?” Greg lặp lại câu nói tránh của cô với vẻ không tin nổi. “Ý cô không phải là cô nghĩ tôi là bữa tối của cô sao?”

Cô nhăn nhó và thậm chí còn đỏ mặt về tội lỗi, khiến Greg hối tiếc mình đã nói thế. Anh không thật sự giận cô vì đã cản anh. Thật khó mà giận một việc khiến anh thích thú, và Greg đã rất thích thú điều đó. Chỉ việc nhớ lại nó thôi cũng đủ để khiến anh... cứng lên.

“Vậy là, cô là một nàng ma cà rồng sợ máu hả?” Anh hỏi để đổi chủ đề.

“Thật nực cười phải không?” Cô làm bầm vẻ kính tởm. “Tôi biết tôi không nên sợ máu, và không có gì phải sợ cả, nhưng mà...”

“Các chứng sợ hãi đâu có logic gì. Tôi có một khách hàng cao sáu feet (>1m80) và nặng không dưới hai trăm pounds (90kg) sợ tuyệt đối những chú nhện bé tí xíu. Rõ ràng là không có logic với các chứng sợ hãi gì cả.” Anh trấn an cô, rồi một suy nghĩ nữa nảy ra trong đầu anh nên anh hỏi. “Thế còn ánh nắng thì sao?”

“Ánh nắng?” cô hỏi lại, không hiểu lắm.

“Theo truyền thuyết thì ánh nắng sẽ tiêu diệt ma cà rồng.” Anh giải thích.

“À, ừm...” Cô ngập ngừng rồi nói với anh. “Nó gây tổn hại tới cơ thể chúng tôi giống hệt như với cơ thể các anh, nhưng nó nguy hiểm hơn với chúng tôi vì chúng tôi dùng nhiều máu hơn để sửa chữa những tổn hại đó... điều đó khiến chúng tôi mất máu và nghĩa là chúng tôi phải ‘ăn’ nhiều hơn. Hồi xưa, chúng tôi tránh nắng như tránh dịch bệnh để tránh phải ‘ăn’ nhiều lần. Việc kiếm ăn hồi đó khá là nguy hiểm vì sẽ dẫn tới việc bị phát hiện.”

“Còn bây giờ?”

“Giờ thì phần lớn chúng tôi dùng ngân hàng máu để tự dưỡng, nhưng nhiều người vẫn tránh mặt trời theo thói quen hoặc để cho tiện hơn. Đi long nhong ngoài đường với một thùng lạnh đầy máu để bổ sung khi cần không được tiện lợi cho lắm.”

Greg gật đầu vẻ hiểu biết. “Nếu các cô không phải bị nguyên rửa hay không chết đi sống lại thì các cô là gì?”

Lissianna suy nghĩ một lúc rồi nói. “Có lẽ sẽ dễ hiểu hơn nếu tôi bắt đầu từ đầu.”

“Cũng được.” Đêm qua anh giận điên người khi thấy mình bị giữ ở đây một cách ép buộc lần nữa, hay đúng hơn là còn không được lựa chọn. Nhưng bây giờ thì... ừm, nếu phải nói thật thì Greg đang tò mò chết được. Nói một cách văn hoa thì cả chuyện này thật là mê hoặc. Nó như thể anh vừa phát hiện ra ông già Noel có thật ấy. Ừm, kiểu kiểu thế.

“Anh đã nghe về Atlantis phải không?”

Đấy không hoàn toàn là một câu hỏi nhưng Greg vẫn hậm hực một tiếng Ừ dù có một chút bối rối, cái vùng đất huyền thoại đó thì liên quan gì tới Ma cà rồng cơ chứ. “Nền văn minh bị thất lạc, Plato, Poseidon, Creita (Em ko hiểu cái tên này, Plato là ng đầu tiên nhắc đến Atlantis, Poseidon là thần biển, còn Creita thì em chịu, ss nào bít chỉ em với :D). Một thiên đường với những con người khỏe mạnh đã làm thần Dớt phật lòng bằng việc trở nên quá tham lam.” Anh nhớ lại những bài học ở trường đại học. “Dớt phạt họ bằng cách tập trung tất cả các vị thần lại và xóa sổ họ.”

“Đấy là những gì sách vở nói.” Lissianna đồng ý với anh, giọng có chút thích thú.

“Thế vùng đất Atlantis huyền thoại liên quan gì tới việc cô là ma cà rồng?”

“Atlantis cũng chỉ mang tính huyền thoại bằng với ma cà rồng thôi.” Cô tuyên bố. “Họ là một tộc người rất tiến bộ, và ngay trước khi Atlantis sụp đổ, các nhà khoa học ở đó đã tạo ra một loại nano.”

“Mấy cái thứ nhỏ xíu nằm trong cái máy tính ấy hả?” Greg hỏi lại.

“Phải,” Cô nói tiếp. “Tôi sẽ không giả vờ là hiểu những thứ đó đâu. Tôi chưa bao giờ thấy khoa học thú vị cả. Anh trai Bastien của tôi có thể giải thích nó rõ ràng hơn cho anh, nhưng cơ bản mà nói, họ đã kết hợp công nghệ nano với cái gì sinh học ấy...”

“Công nghệ sinh học?”

“Cái gì đó kiểu kiểu thế.” Cô đồng ý. “Họ kết hợp hai công nghệ với nhau để tạo ra những

nano li ti có thể được truyền vào máu, nơi chúng sẽ sống và tự nhân lên.”

“Tôi không hiểu việc đó thì liên quan gì tới...”

“Những nano đó được lập trình để chữa trị cho các tế bào.” Lissianna ngắt lời anh. “Chúng được tạo ra để được dùng như hộp thuốc cấp cứu dành cho những người bị thương nghiêm trọng hoặc mắc bệnh nan y.”

Greg nhướn mày. “Và chúng thật sự hoạt động ư?”

“Ồn có chứ. Chúng hoạt động còn tốt hơn sự trông đợi của mọi người nữa. Một khi vào trong cơ thể, không những chúng chữa trị cho các tế bào bị hư hại do bệnh tật thương tích mà còn phá hủy hết những sự nhiễm trùng khác và thậm chí còn tái tạo lại những tế bào bị chết hay sắp chết nữa.”

“À ra thế.” Greg nói, đột nhiên hiểu ra tại sao cô lại nói với anh về Atlantis. “Và đám nano đó là lý do các cô sống lâu và trẻ trung như vậy phải không?”

“Phải, đó là một trong những tác dụng không trông đợi. Chúng được lập trình để tự phá hủy một khi những hư hại do bệnh tật thương tích trong cơ thể được chữa trị xong, nhưng...”

“Nhưng cơ thể liên tục bị ánh nắng, ô nhiễm, và ngay cả sự lão hóa tấn công,” Greg nói nốt giúp cô.

“Phải.” Cô mỉm cười, hài lòng khi thấy anh đã hiểu. “Chừng nào còn các hư hại cần chữa trị, những nano đó còn sống và tạo ra những nano khác nhờ máu trong cơ thể. Và luôn luôn có các hư hại cần chữa trị trong cơ thể anh.”

Greg nhắm mắt lại, tâm trí quay cuồng với những thông tin cô vừa cho anh. Mỗi câu trả lời lại làm nảy sinh những câu hỏi mới. “Thế còn máu thì sao? Thức... ừm, ý tôi là cách cô tự dưỡng ấy? Có phải là vì những nano đó dùng máu để sống không?”

“Đúng, chúng dùng máu để cung cấp năng lượng cho mình và để chữa trị. Càng nhiều bệnh, càng bị thương nặng thì chúng càng cần nhiều máu. Nhưng kể cả với những hư hại nhỏ trong cuộc sống hàng ngày, cơ thể cũng vẫn không cung cấp đủ máu để thỏa mãn chúng.”

“Thế nên các cô phải uống máu để nuôi dưỡng các nano.” Anh lập luận.

“Phải, uống máu hoặc truyền máu đều được.”

“Truyền máu ư?” Anh hỏi lại, hài lòng khi nghe thấy một từ quen thuộc từ đầu cuộc nói chuyện tới giờ. “Vậy là nó gần giống như bệnh xuất huyết khó điều khiển ấy hả? Một dạng bệnh

lý về máu ấy...” Rồi anh ngưng lại, nói thêm về giễu cợt. “Trừ việc các cô đều bắt nguồn từ một chủng tộc người cổ đại có nền khoa học vô cùng tiến bộ.” Anh dừng lại khi một suy nghĩ chợt tới khiến anh bối rối. “Nhưng cô mới chỉ được sinh ra cách đây hơn hai trăm năm một chút xíu. Cô không phải người Atlantis phải không? Chúng được truyền từ mẹ sang con ư?”

“Chúng được mẹ tôi truyền sang tôi.” Lissianna thừa nhận. “Nhưng mẹ tôi không phải có chúng một cách bẩm sinh.”

“Cha cô ư?” Anh hỏi lại và nhận ra chưa bao giờ anh hỏi xem ông Jean-Claude Argeneau thọ bao nhiêu khi ông ta qua đời vài năm trước. “Cha cô bao nhiêu tuổi?”

“Cha tôi, anh sinh đôi của ông ấy, và cha mẹ họ nằm trong số những người chạy thoát khỏi Atlantis khi nó sụp đổ. Dì Martine được sinh ra vài trăm năm sau.”

Cha cô ta và gia đình ông ta chạy thoát khỏi Atlantis khi nó sụp đổ, anh chậm chậm suy nghĩ. Là khi nào nhỉ? Anh không chắc lắm. Chắc chắn trước thời La Mã, trước khi Chúa ra đời... Chúa ơi, thậm chí điều đó còn không thể nghĩ nổi nữa.

“Cha tôi đã ‘cấy’ những nano đó vào người mẹ tôi khi họ kết hôn.” Lissianna nói khi anh tiếp tục im lặng.

Greg giật mình với thông tin này. “Vậy là ai cũng có thể...”

“Anh không cần phải có từ khi sinh ra.” Cô thừa nhận dịu dàng khi anh ngưng lại. “Chúng được đưa vào qua đường truyền máu lúc đầu tiên, và bây giờ vẫn có thể như vậy.”

“Và lượng máu đó không nhất thiết là phải được ‘tiêu hóa’” Anh nói, trí óc quay lại điểm đó. Anh không biết nữa. Có lẽ nó khiến họ ít giống sinh vật lạ hơn khi anh nghĩ về họ như những người bị bệnh liên quan tới máu như là máu khó đông chẳng hạn.”

“Phải, nhưng đôi khi nó tốn thời gian hơn nhiều so với việc uống máu một cách bình thường.” Cô giải thích. “Thử nghĩ về sự khác nhau giữa việc nâng một cốc nước lên uống cạn thay vì chờ cho một túi nước biển được chậm rãi truyền vào cơ thể qua đường tĩnh mạch xem!”

“Tôi đoán là điều đó rất bất tiện cho cô trong khi những người khác chỉ cần nâng cốc lên uống cạn.” anh nói, cố gắng hiểu cô hơn.

“Không chỉ có việc bất tiện hay không,” Cô lặng lẽ nói. “Mẹ tôi thường chờ tới khi tôi đi ngủ buổi sáng trước khi mang máu và dụng cụ truyền máu vào. Tôi được cung cấp máu trong lúc ngủ. Nó thật ra không bất tiện cho lắm, nhưng...” Cô ngập ngừng rồi thú nhận. “Nó khiến tôi cảm giác như mình là một đứa trẻ bị lệ thuộc, mỏng manh như những chú chim non cần có

chim mẹ tiêu hóa bớt con giun trước khi mớm mồi cho chúng. Tôi thật sự bị lệ thuộc.”

“Còn giờ thì không ư?” Anh hỏi.

“Giờ tôi tự cung cấp máu cho bản thân.” Cô nói với niềm kiêu hãnh thầm lặng, rồi thừa nhận với một chút giễu cợt. “Không phải lúc nào cũng tốt đẹp, nhưng tôi vẫn sống được.”

“Nếu cô bị chứng sợ máu, cô sống kiểu gì?”

Cô thở dài. “Greg, tôi không nghĩ là...”

“Kiểu gì?” Anh gắng hỏi, dù anh nghĩ là anh biết câu trả lời. Nếu cô ngất xỉu khi nhìn thấy máu, hẳn nhiên lựa chọn duy nhất với cô – mà không nhờ ai cầm kim truyền máu giúp – là cần cổ người khác như cô làm với anh.

“Cách cổ điển nhất.” Cuối cùng cô thừa nhận.

“Có phải tôi nghe thấy có sự tội lỗi trong giọng của cô không thế?” Anh ngạc nhiên hỏi. Trong khi anh thích nghĩ là cô dùng máu đóng túi như người khác hơn là chạy lảng tránh cần cổ người khác như phiên bản Dracula dành cho phái nữ, anh lại không trông đợi là chuyện đó khiến cô phiền não.

“Ngân hàng máu đã trở thành nguồn dinh dưỡng chính của chúng tôi khoảng năm chục năm trở lại đây. Mọi người đều đã đổi qua cách đó, và tôi bắt đầu được truyền máu.” Cô giải thích. “Sau năm chục năm không lấy máu trực tiếp từ người thường, anh hầu như có thể tự thuyết phục bản thân rằng họ và đóng túi máu treo trên đầu giường anh và truyền vào người anh mỗi đêm chả có liên hệ gì với nhau. Họ trở thành hàng xóm, bạn bè anh, và...”

“Tôi hiểu rồi.” Greg ngắt lời cô, và thật sự anh đã hiểu. Anh đoán nó cũng như hiện tượng con người có thể thưởng thức khi ‘thịt’ là những cục được gói trong những cái gói sạch sẽ nhỏ nhỏ, và quên đi rằng thật ra món bê nướng hấp dẫn họ đang ăn đến từ những chú bê nhỏ dễ thương với những cái chân run rẩy và đôi mắt to tròn.

Tâm trí anh quay lại với cuộc nói chuyện với Thomas đêm đầu tiên anh tới đây, khi người đàn ông đó cầu khẩn anh về chuyện của Lissianna, giải thích rằng chứng bệnh của cô khiến mọi người lo sợ cô sẽ trở nên giống cha ruột mình. Anh xếp các mảnh ghép vào với nhau chậm rãi trong tâm trí. Lissianna đã cố gắng trở nên ít lệ thuộc vào mẹ hơn, cô đã có một tấm bằng, một công việc, và một căn hộ riêng. Cô...

“Cô làm việc nhà tế bần.” Anh nói với sự nhận biết mới.

“Phải.” Cô thừa nhận, như thể hiểu rõ ý anh.

“Cô kiểm ăn ở đó.” Đó không phải là câu hỏi. Đó là điều duy nhất giải thích mọi việc. Nếu cô phải kiểm ăn theo cách cổ điển và có một tấm bằng cũng như một công việc, hẳn cô phải chọn một công việc nơi cô nghĩ cô có thể kiểm ăn tốt nhất.

“Tôi đã nghĩ tôi có thể vừa giúp đỡ mọi người và tự chăm lo tới nhu cầu của mình một lúc.” Cô giải thích.

Greg gật đầu. Điều đó có ý nghĩa hơn. Nó sẽ giúp xoa dịu cảm giác tội lỗi của cô khi phải uống máu sau khi trải qua việc truyền máu trong một giai đoạn dài.

“Tôi cũng đã nghĩ là ‘khách’ của nhà tế bần sẽ thay đổi hàng đêm.”

“Không phải sao?” Greg ngạc nhiên hỏi. Anh không biết nhiều lắm về các nhà tế bần.

“Không may là đúng như vậy. Thường thì luôn là những người đó trong hàng tháng trời, dù cũng có vài người đến và đi nhanh chóng.”

“Nhưng cả đồng người vô gia cư có vấn đề về rượu chè hút sách...” Anh nói tiếp lời cô và hiểu ra cái gì khiến gia đình cô bận lòng. Nếu một tỷ lệ lớn các ‘khách trọ’ của nhà tế bần có vấn đề về chất gây nghiện, và cô thì thường xuyên ‘dùng’ máu họ...

“Một vài trong số đó thôi.” Cô lặng lẽ nói. “Không phải tất cả. Với vài người, rượu hay thuốc phiện đã khiến họ trở nên vô gia cư, họ mất việc làm, gia đình, nhà cửa... Với những người khác, hoàn cảnh khiến họ vô gia cư, và giờ họ có thể uống rượu hay dùng thuốc gây nghiện như một cách quên đi tình trạng hiện tại trong một chút. Nhưng không phải tất cả bọn họ đều nghiện ngập quá sâu cả đâu.”

Greg mỉm cười khẽ với giọng nói bào chữa của cô. Rõ ràng cô rất quan tâm đến những người ở trại tế bần, ít ra ở mức cao hơn mức dành cho thức ăn của mình. Điều đó cũng đáng để biết đấy chứ.

“Nhưng rất nhiều người vô gia cư cũng không khỏe mạnh cho lắm.” Cô nói tiếp. “Họ chỉ có ít hoặc không có tiền và không ăn uống đủ chất. Vài người chỉ ăn một bữa trong ngày: bữa sáng ở nhà tế bần.”

“Đấy là lý do vì sao gia đình cô lo lắng và muốn tôi chữa bệnh sợ máu cho cô.” Greg đoán. “Nếu cô không lấy máu từ những người nghiện rượu hay nghiện chất kích thích thì cô lại lấy từ những người ăn uống không đủ chất, nghĩa là cô cũng không ăn uống đủ chất.”

“Phải.” Cô nhún nhó. “Tôi giống như là sống nhờ đồ ăn nhanh ấy: no, nhưng có rất ít dưỡng chất cần thiết cho cơ thể. Nhưng tôi nghĩ điều đó khiến mẹ tôi phiền não nhiều như vấn đề về

ruột.”

Greg gật đầu, nhưng anh dường như không thể thôi nhìn dán vào miệng cô. Anh chưa bao giờ chú ý tới rằng cô, cho tới giờ này sự chú ý của anh luôn tập trung vào đôi môi mọng cũng như những gì anh muốn làm với đôi môi đó. Dù vậy anh cho là mình đáng ra nên để ý xem cô có răng nanh hay không trước khi định làm gì. “Tôi xem răng cô được không?”

Lissianna cứng người lại, mắt nhìn thẳng vào anh. “Tại sao?”

“Ừhm thì...” Greg đổi tư thế và nhúu mày cố giải thích. “Tôi hầu như có thể tin các cô là thứ mà các cô đã tỏ ra. Tôi đã thấy dấu răng trên cổ, tôi biết tôi đã bị điều khiển tâm trí, nhưng mà...”

“Nhưng mà anh vẫn muốn có thêm bằng chứng phải không? Bằng xương bằng thịt ấy?” Cô đoán khi anh ngáp ngừng không nói tiếp.

“Tôi xin lỗi nhưng vì những gì cô nói hơi bị khó tin.” Anh chỉ ra. “Ma cà rồng xuất xứ từ Atlantis, không bị nguyên rửa, không phải vô nhân tính, nhưng sống vĩnh viễn và trẻ mãi không già cũng như khỏe mạnh ư? Cứ như là tôi được yêu cầu phải tin vào Thỏ Bunny của Lễ Phục Sinh có thật ấy.”

Lissianna gật đầu hiểu biết, nhưng vẫn ngáp ngừng một lúc mới mở miệng để lộ bộ răng trắng như ngọc trai đều tăm tắp và...

“Không có răng nanh.” Anh thất vọng nói.

Đáp lại câu nhận xét của anh, Lissianna cúi xuống thấp hơn. Anh thấy mũi cô phập phồng khẽ khi cô hít một hơi sâu, và hai chiếc răng nhỏ hai bên khe động đậy, vươn dài ra nhẹ nhàng vượt lên những chiếc răng cửa. Hai chiếc răng nanh dài nhọn hoắt bất thần xuất hiện dưới đôi môi cô.

Greg cảm giác mặt mình trắng bệch và cứng người lại. “Nó...” Anh dừng lại hắng giọng khẽ khi tiếng anh thốt ra ở một tông hơi cao quá so với bình thường rồi thử lại lần nữa. “Nó có đau không?”

Lissianna để răng cô trượt lại vị trí cũ trước khi cố thốt ra lời. “Anh muốn nói là khi răng tôi vươn dài ra hay rút lại á?”

Anh gật đầu, mắt vẫn dán vào miệng cô.

“Không.”

“Làm sao chúng...”

“Tôi đoán nó cũng giống như móng vuốt loài mèo ấy.” Cô nhún vai rồi đưa tay lên che một cái ngáp dài trước khi nói tiếp. “Ít nhất đây là những gì anh trai Bastien của tôi nói.”

“Vậy là các cô sinh ra đã như thế phải không?” Greg hỏi lại, và khi cô gật đầu anh hỏi tiếp. “Nhưng rõ ràng tổ tiên của các cô, ý tôi là những người Atlantis nguyên thủy ấy, họ làm gì có răng nanh phải không?”

“Không, tổ tiên của tôi cũng là người thường như anh thôi.”

Greg không nén nổi vẻ nghi ngờ hiện rõ trên mặt nên cô nhú mày.

“Chúng tôi cũng là người thường như anh.” Cô nói thêm. “Chúng tôi chỉ...” Cô khẽ nhún vai. “Chúng tôi chỉ tiến hóa hơi khác... Những nano đó khiến những đặc điểm hữu ích cho sự sinh tồn của chúng tôi tiến hóa thêm lên. Chúng tôi cần máu để nuôi dưỡng chúng, nên...”

“Nên cần phải có nanh nhọn.” Anh nói nốt khi cô ngáp ngừng.

Lissianna gật đầu rồi ngáp tiếp. “Tôi phải đi ngủ thôi.”

Greg nhăn mặt. Giờ là buổi sáng với anh nên anh tỉnh như sáo và tò mò chết đi được, nhưng anh cũng biết cô đã làm việc cả đêm ở nhà tế bần và giờ là lúc cô ngủ. Anh vật lộn với ý thức của mình một lúc, nhưng sự ích kỷ đã thắng thế.

“Cô ở thêm một chút không được sao? Đây, ngồi cạnh tôi này và dựa vào tường ấy. Sẽ thoải mái cho cô hơn.” Anh gợi ý, cố dịch người vào trong nhất có thể với tay vẫn bị trói.

Lissianna ngáp ngừng rồi chuyển tư thế sang ngồi như anh nói. Cô đập đập cái gối cho bông lên, để nó lên cánh tay anh rồi dựa vào đó một cách thoải mái.

Greg nhìn sững cô, nhưng tâm trí mơ màng để ý thấy cô có một mùi hương rất rất là thơm, và cô ở gần anh đủ để anh cảm thấy hơi nóng toát ra từ cơ thể cô. Sau một lúc anh quyết định quay lại với những câu hỏi đang quay cuồng trong đầu. “Gì nữa? Các nano đó khiến thứ gì tiến hóa theo nữa?”

Lissianna nhăn mặt. “Chúng tôi có tầm nhìn rất tốt vào ban đêm, cũng như nhanh nhẹn và khỏe mạnh hơn.”

“Để có thể nhìn và săn mồi. Chúng giúp các cô trở thành những kẻ săn mồi ban đêm hoàn hảo.”

Cô nhản mặt lần nữa với cách nói của anh nhưng gật đầu.

“Còn việc điều khiển tâm trí thì sao?”

Lissianna thở dài. “Nó khiến việc lấy máu dễ dàng hơn. Nó giúp chúng tôi điều khiển người cho máu, máu túi hay trực tiếp, tự nguyện đồng ý cho, và để xóa ký ức về những gì xảy ra sau đó. Chúng tôi có thể giữ cho họ khỏi cảm thấy đau đớn khi chúng tôi uống máu, và khiến họ quên đi những gì đã xảy ra. Điều này khiến tất cả an toàn hơn: cả họ lẫn chúng tôi.”

“Vậy có vấn đề gì với tâm trí tôi?” Greg tò mò hỏi khi cô lại ngáp dài.

Lissianna ngáp ngừng. “Vài người bình thường khó điều khiển hơn những người khác. Có vẻ anh là một trong số đó.”

“Tại sao?”

“Có lẽ tâm trí anh mạnh hơn những người khác.” Cô nhún vai. “Tôi không biết rõ lắm. Dù tôi đã nghe nói nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp một trường hợp như anh. Tất cả những gì tôi biết là tôi không thể đọc tâm trí anh, chứ đừng nói điều khiển anh, còn mẹ tôi thì vật lộn mãi với việc đó ngay từ lúc đầu.”

“Bà ấy có nói cái gì đó về việc không điều khiển được tâm trí tôi khi họ vào nhà tôi, nhưng bà ấy đâu có vẻ gì là gặp vấn đề khi mang tôi tới đây hôm qua đâu.” Greg nói khô khốc rồi nhíu mày nghĩ trước khi nói tiếp. “Hoặc có lẽ là do người phụ nữ tên là Martine ấy. Bà ta cứ chạm vào tay tôi và giữ ở đó suốt trên đường cho tới khi họ tới tôi xong xuôi. Ngay khi bà ta thả tay tôi ra, suy nghĩ của tôi lại mạch lạc như cũ, nhưng đêm trước, phải mất vài phút sau khi mẹ cô rời phòng tôi mới suy nghĩ mạch lạc được để nhận ra tôi đã làm gì và tình trạng của mình lúc đó.”

Lissianna thở mạnh một cái rồi dụi mắt mệt mỏi. “Lúc đó họ phải ở trong suy nghĩ của anh mới làm được điều đó, còn bây giờ thì họ phải chạm vào anh để kết nối được.”

Greg nhìn vẻ mặt cô và có cảm giác là vì lý do gì đó cô không nghĩ đây là việc tốt lành cho lắm. Anh thì lại nghĩ vậy. Anh không thích cái ý tưởng mình bị điều khiển chút nào, nên sự thật là càng lúc họ càng khó làm thế hơn là một điều hoàn toàn tốt lành với anh.

Anh nhìn sang cô để nói điều đó với cô, và chỉ để nhìn thấy đôi mắt cô đã nhắm chặt tự khi nào. Cô đã thiếp ngủ.

hhhhhChapter 10

Lissianna vẫn buồn ngủ và hoàn toàn không thích phải thức giấc chút nào nhưng cái cảm giác có cái gì đó lơ mờ vẫn vương trong đầu cô liên tục kéo ý thức cô quay lại và bắt cô thức dậy. Cô cố vùi mặt sâu hơn vào đồng gối tìm sự yên bình và phớt lờ cái cảm giác ấy đi, nhưng cô nhận ra là gối của cô chả thoải mái êm ái chút nào và còn không có chăn nữa chứ. Cô nhăn nhó mở choàng mắt ra.

Tâm trí ngái ngủ của Lissianna phải mất một lúc mới nhận ra rằng đầu cô không phải đang gối lên một cái gối mà là một bộ ngực. Cô nhận ra mình đã thiếp đi khi đang nói chuyện với Greg, và sau một thời điểm nào đó rõ ràng là cô đã cuộn tròn rúc vào lòng anh. Cô cứng người lại, nuốt ực một cái rồi bắt đầu tách mình ra khỏi người anh, chỉ để sững sờ khi nhìn thấy các anh chị em họ của mình. Cả sáu người bọn họ đang đứng vòng quanh giường, cô lơ mờ thấy họ đang nhìn cô với Greg một cách chăm chú kỹ lưỡng và đầy thích thú.

Lissianna mở miệng định nói gì đó nhưng rồi dừng lại và liếc sang Greg, để thấy mắt anh cũng đang mở to nhìn cô. Cô nhanh chóng ngồi lên và nhìn sang đám người nhà, rõ ràng thấy dễ dàng đối mặt với họ hơn là với anh vào thời điểm này. “Có chuyện gì thế?”

“Chúng em đói.” Juli thông báo. “Chúng em chưa ăn gì từ sau tiệc sinh nhật của chị cả.”

“Hai chị em sinh đôi không quen chế độ ăn lỏng (ack, mà cũng đúng, máu mà!) và tiếng bụng đói kêu khiến chúng nó thức dậy.” Elspeth nói như xin lỗi. “Chúng nó vào bếp lục đồ ăn nhưng Dì Marguerite đã không mua thêm đồ ăn như dự định vì họ còn phải mang Greg về đây. Do đó chúng nó đánh thức chị dậy để xem chị nghĩ thế nào về việc chúng nó gọi điện nhờ giao đồ ăn tới.”

“Nhưng các quán pizza lân nhà hàng Trung Quốc đều mở sau phải vài tiếng nữa và dì Marguerite sống xa thành phố đủ để làm nản lòng người giao hàng.” Jean Louise tiếp lời giải thích. “Thế nên em đề nghị mọi người đánh thức Thomas dậy để xem liệu anh ấy có thể lái xe đưa họ đến một quán nào đó để ăn sáng rồi qua quán tạp hóa mua đồ ăn được không.”

“Thế làm sao mọi người lại kết thúc việc tìm cách đi mua đồ ăn bằng việc có mặt ở đây?” Lissianna hỏi Jeanne Louise đầy bối rối.

“Hai cô bé sinh đôi gõ nhầm cửa phòng em thay vì phòng chị Elspeth nên lỡ đánh thức em luôn.” Jeanne Louise nhún vai. “Khi họ giải thích vì sao họ tìm Elspeth, em cũng đi cùng luôn.”

Lissianna hừ khế. Những điều đó giải thích lí do mọi người dậy, hầu như tất cả mọi người, trừ Mirabeau, nhưng trước khi cô kịp hỏi tiếp thì Mirabeau đã trả lời thay. “Phòng chị giữa phòng Jeanne Louise và Elspeth nên cả đồng nhốn nháo đó cũng đánh thức chị luôn.”

“Và khi mấy nàng phụ nữ này tới gặp anh hỏi về chuyện lái xe, anh đề nghị bọn anh nên vòng qua xem Greg có đói không.” Thomas thông báo để giải thích sự có mặt của họ quanh giường.

“Vậy hả?” Cô quay lại nhìn Greg.

“Anh ta sắp chết vì đói.” Mirabeau lạnh lùng báo với cô.

“Chị cũng đọc được tâm trí anh ta sao?” Lissianna hỏi và nhớ lại cuộc đối thoại của cô với Thomas đêm trước.

“Anh ta vừa nói với bọn chị rằng anh ta sắp chết vì đói ngay trước khi em thức giấc.” Mirabeau giải thích và nói thêm. “Nhưng đúng là chị cũng đọc được anh ta.”

Lissianna nhú mày khi nghe thấy tin này và lướt ánh mắt sang chỗ các chị em họ khác. “Còn mọi người cũng đọc được anh ta sao? Có chắc là có mỗi em...?”

“Em có thể đọc được anh ta.” Juli bảo cô. “Anh ta nghĩ chị thật xinh đẹp vào buổi sáng, kể cả khi đầu tóc có rối bù vì ngủ.”

Lissianna vươn tay lên sờ tóc một cách vội vã và cô có thể thấy đúng là tóc cô đang rối nùi một cách bất trị.

“Anh ta đang tự hỏi xem chị có bị hôi miệng buổi sáng không.” Vicky nói thêm với một tiếng rúc rích cười.

Lissianna ngậm chặt miệng lại, lo ngại rằng đó là sự thật.

“Anh ta rất vui khi biết em không phải người chết sống dậy, và nghĩ rằng đám quỷ hút máu chúng ta thật ra là một gia đình khá vui vẻ.” Elspeth mỉm cười với Greg. “Chúng tôi cũng rất quý anh.”

“Cám ơn,” Anh lầm bầm.

“Anh ta muốn thấy chị được chữa bệnh, nhưng anh ta muốn một bác sĩ khác làm điều đó cho chị vì anh ta thật ra không quan tâm đến chị theo đạo lý thông thường của một bác sĩ với bệnh nhân của mình.” Jeanne Louise thông báo như để cho thấy cô cũng có thể đọc anh ta. Rồi cô quay sang Greg. “Tôi rất ngưỡng mộ những cái đạo lý của anh, nhưng đây đâu phải một

trong các ca bệnh bình thường của anh đúng không? Ý tôi là chắc hẳn anh sẽ không tóm lấy cái đạo lý thông thường đó nếu chị ấy đến gặp anh dưới tư cách một bệnh nhân thông thường kia mà?”

“Tôi... ờ...” Greg lắc đầu. “Tôi có một gia đình đông đúc thân thiết thật, nhưng thế này thì hơi bị quá sức chịu đựng với tôi.”

“Cho anh ta nghỉ ngơi tí nào các cô cái.” Thomas thú vị nói. “Anh chàng tội nghiệp này không quen với những việc này ngay đâu. Hơn nữa, anh cũng có thể đọc đầu óc anh ta và anh ta không giỡn chơi về việc sắp chết đói đâu. Anh ta chưa ăn gì từ chiều thứ Sáu. Anh ta cũng không có ý định bỏ trốn, nên anh đề nghị chúng ta đưa anh ta với hai nhóc sinh đôi đến một nhà hàng nào đó để ăn sáng rồi ghé qua tiệm tạp hóa mua ít đồ ăn trên đường về.”

“Thomas, chị không nghĩ đó là ý hay đâu.” Mirabeau lặng lẽ nói.

Thomas liếc sang cô và bảo khẽ. “Chị đọc được tâm trí anh ta mà. Đọc thử đi Beau (đọc là Bô)”

Mirabeau ngập ngừng rồi quay sang nhìn Greg, Lissianna thấy mình cũng liếc sang anh nhưng khi cô thử cố đọc tâm trí anh lần nữa, cô lại tiếp tục thấy mình như bị một bức tường gạch chặn lại. Lần này cô không chỉ bối rối về sự bất lực trong việc thâm nhập vào suy nghĩ anh ta mà còn có đôi chút hoảng sợ nữa. Mọi người khác đều có thể đọc được anh ta trừ cô. Tại sao cơ chứ? Câu chuyện với Thomas về khả năng anh ta là bạn đời đúng nghĩa của cô bắt đầu thẩm dần vào đầu, nhưng trước khi cô có thể xem xét nó kỹ lưỡng hơn thì Mirabeau đã lên tiếng. “Cậu nói đúng Thomas, anh ta cũng có thể đi cùng chúng ta.”

Rõ ràng bất cứ điều gì cô nhìn thấy được trong tâm trí anh ta đã đủ thuyết phục Mirabeau rằng họ sẽ có thể đưa anh ta ra ngoài một cách an toàn và anh ta sẽ không thử bỏ trốn.

“Chúng em phải đi tắm và thay đồ thôi.” Juli bất thần hoảng hốt.

“Và trang điểm nữa.” Vicky nói thêm, và Lissianna nhìn hai cô bé chạy ra cửa trong cái váy ngủ búp bê của mình, rồi nhìn sang những người khác, bây giờ mới nhận ra họ vẫn đang mặc đồ ngủ.

“Hẹn nhau ở đây sau nửa tiếng nhé?” Thomas đề nghị rồi bước ra cửa.

Elsbeth khịt mũi khi cô bước theo. “Cậu đùa à? Chừng đó thời gian chỉ đủ cho hai con nhóc đó quyết định xem chúng sẽ mặc cái gì thôi. Cậu nên hẹn sau ít nhất một tiếng nữa ấy.”

“Còn Greg thì sao?” Jeanne Louise hỏi khiến mọi người sững lại. Khi họ quay lại nhìn cô, cô chỉ về phía anh. “Anh ta vẫn nguyên quần áo đó đi ngủ và có lẽ cũng sẽ muốn tắm và thay đồ

như mọi người.”

Lissianna liếc về phía Greg, cảm giác tội lỗi lấp đầy tâm trí cô vì cô đã không nghĩ tới điều đó. Người đàn ông này vẫn mặc nguyên cái quần bò và áo phông như lúc cô về tới nhà, những thứ rõ ràng anh đang mặc khi bị lôi đến nhà cô đêm hôm trước.

“Anh ta to lớn hơn anh chứ không anh có thể cho anh ta mượn đồ rồi.” Thomas nói, vì anh và Greg cao ngang ngang nhau, nhưng Greg có ngực và vai to rộng hơn, gần với kích cỡ các anh trai cô hơn.

“Anh ta chắc sẽ mặc vừa đồ của anh trai chị đấy.” Jeanne Louise nói, rõ ràng cùng suy nghĩ như Lissianna. “Họ có để quần áo ở đây. Để em lấy vài cái khi quay lại.”

“Cám ơn mọi người.” Cô nói khi bốn người bọn họ ra khỏi phòng.

“Tôi cũng phải chuẩn bị thôi.” Lissianna thì thầm, cố tránh ánh mắt của Greg khi cô tụt khỏi giường. Cô thấy mình đột nhiên cảm thấy mình xấu xí ra sao trong bộ dạng ngái ngủ, tóc tai bù xù, mặt không trang điểm. Kể cả khi cô ít khi trang điểm... nhưng mà...

Lissianna phóng tới tủ áo, lôi ra một bộ đồ lót, một cái quần bò và một cái áo phông rồi chạy vào nhà tắm. Cô liếc bóng mình trong gương và thầm rên rỉ. Greg không nói đùa về đầu tóc bù xù chút nào. Cứ như là ai đó đã lấy máy đánh trứng cho chạy trên đầu cô ấy. Cô nhăn nhó quyết định chỉ có cách dùng kha khá dầu gội và dầu xả may ra mới giúp mớ rối nùi trên đầu cô được, nghĩa là phải tắm.

Mười lăm phút sau, Lissianna đã tắm, thay đồ, đánh răng và thoa một chút son môi và đang định sấy khô tóc. Cô bất thần nhận ra mình đã bỏ lại Greg bị cột vào giường một cách không suy nghĩ. Đặt máy sấy sang một bên, cô vội vã vào phòng ngủ và xin lỗi anh. “Tôi xin lỗi Greg. Tôi đáng ra phải cởi trói cho anh thay vì cứ thế bỏ đi như vậy.”

“Không sao, nhưng tôi rất vui vì cuối cùng cô cũng nhớ ra. Tôi đang muốn dùng phòng tắm.” Anh thú nhận và cô lại lúi húi với đồng dây trói.

“Có khăn tắm trong đó nếu anh muốn tắm.” Lissianna nói khi anh đã được cởi trói và loay hoay xuống giường.

“Cám ơn cô.”

“À và tôi sẽ mang bàn chải cho anh. Mẹ luôn giữ vài cái mới trong phòng chứa đồ phòng khi có khách.”

“Ừhm, tôi đoán các cô hẳn phải chăm sóc răng kỹ lắm nhỉ.” Greg nhận xét khi anh băng qua

phòng để vào phòng tắm.

Lissianna còn đang đoán xem cô nên tiếp nhận cái nhận xét đó ra sao thì Greg đã liếc qua vai nói một cách thú vị. “Tôi đùa đấy.”

“Ồ.” Cô thở phào cố nặn một nụ cười khi anh biến vào phòng tắm.

“Đồ ngốc, tất nhiên là anh ta đùa mà. Mày tỉnh táo lại đi chứ.” Cô tự lầm bầm với mình khi cánh cửa phòng tắm đóng lại.

Lissianna ra ngoài tìm bàn chải đánh răng nhưng đầu óc còn mải bận tâm xem mấy giờ rồi. Có lẽ là một chút sau buổi trưa, điều đó nghĩa là cô lại ngủ có năm tiếng. Có khi nó thành thói quen mất rồi, cô thở dài nghĩ.

Cuối cùng, té ra chả còn cái bàn chải nào trong phòng đựng đồ linh tinh. Lissianna xuống nhà tìm trong tủ thuốc xem chúng có bị để sai chỗ không nhưng cũng không tìm thấy. Cô chỉ thấy mỗi bà giúp việc của mẹ cô trên đường quay lại phòng ngủ ; Maria giải thích với cô rằng vài vị khách đã quên bàn chải đánh răng và dùng hết đồng bàn chải dự trữ rồi. Bà đã cho bàn chải vào danh sách đi chợ hàng tuần lần tới nhưng lúc này thì trong nhà không còn cái nào cả.

Greg đang huýt sáo trong phòng tắm khi Lissianna quay lại phòng ngủ, nhưng không có tiếng nước chảy. Cô gõ cửa. “Greg?”

Tiếng huýt sáo im bặt. “Tôi đây?”

“Tôi đoán là chúng tôi hết bàn chải rồi. Tôi rất tiếc.”

“Không sao.” Một chút ngập ngừng và rồi... “Cô có phiền nếu tôi dùng bàn chải của cô không? Đâu phải là chúng ta chưa ‘trao đổi nước bọt’ lần nào.” (Em iu anh Greg)

Lissianna sững người nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm, hơi bất ngờ về cái câu ‘trao đổi nước bọt’ của anh, và Greg mở cửa ra để ngó cô chằm chằm không kém.

“Tôi cũng chỉ đùa thôi mà Lissianna.” Anh nói, rồi tự chữa lại. “Ừm, không phải đùa chuyện chúng ta có ‘trao đổi nước bọt’ hay chưa, mà là chuyện gọi việc đó như thế.”

“Ồ vâng.” Lissianna thì thầm, dù hầu như cô chả nghe thấy anh nói gì cả, toàn bộ sự chú ý của cô đang tập trung vào ngực anh. Cô cứ nghĩ mình không nghe thấy nước chảy nghĩa là anh chưa tắm, nhưng rõ ràng là anh đã tắm xong khi cô đang ở dưới nhà. Tóc anh ướt sũng và anh đang đứng đó chỉ với một cái khăn tắm quấn ngang hông. Chúa ơi, người đàn ông này thật là quyến rũ làm sao.

“Thế cái ‘ồ vâng’ của cô nghĩa là tôi có thể dùng bàn chải của cô hay là ‘ồ vâng’ chúng ta đã ‘trao đổi nước bọt’ với nhau?” Anh hỏi và khi Lissianna giương một cái nhìn trống rỗng về phía anh, anh nghiêng đầu nói. “Cô đúng là không phải một người dễ tỉnh táo vào buổi sáng phải không?”

Lissianna nhắm mắt lại và quay đi trong khi cô vẫn còn tí chất xám nào sót lại trong đầu. Dường như toàn bộ chất xám của cô đều di chuyển xuống phía dưới rồi thì phải. Thế mà cô cứ nghĩ chỉ có đàn ông mới gặp vấn đề này thôi chứ.

“Chắc cô không tình cờ có một cái bàn cạo râu tôi có thể mượn đấy chứ?” Greg hỏi.

“Có.” Lissianna quay lại bước qua anh vào phòng tắm lấy nó ra khỏi ngăn kéo.

“Cám ơn.” Greg nói khi anh cầm lấy nó.

“Tôi sợ là tôi không có bọt cạo râu.” Cô nói một cách tiếc rẻ.

“Tôi sẽ dùng xà phòng rửa mặt thay thế.” Anh nhún vai rồi giữ tay cô lại khi cô định bước ra ngoài. “Cô đang định sấy tóc phải không?” Anh chỉ về cái máy sấy nằm chỏng chơ trên thành lavabo để giải thích vì sao anh biết.

“Ồ vâng.” Cô chỉ vừa lấy nó ra thì nhớ ra Greg vẫn đang bị trói nên chạy vào.

“Ừhm, tôi sẽ chỉ cạo râu và làm những việc khác trong góc này thôi. Cô có thể dùng chung gương với tôi nếu muốn, khu phòng tắm này đủ rộng cho cả hai chúng ta.”

Lissianna ngập ngừng với ý tưởng chia sẻ không gian phòng tắm với anh rồi nhận ra mình thật ngốc nghếch khi làm điều đó, cô gật đầu. (Bình lạng của ng dịch : Cảnh này thật nà ấm cúng, như là 1 cặp hạnh phúc vừa ngủ dậy và dùng chung nhà tắm í :D)

“Tốt.” Greg quay lại bồn lavabo và đứng ở bên phải cái bồn rửa.

Mới chỉ nửa tiếng trước cái phòng tắm dường như là một phòng khá rộng và thoáng và có không gian. Sàn nhà khá rộng rãi, một cái bồn tắm to, toa lét, giá treo quần áo và cả một kệ dành cho bồn rửa mặt chạy dài dọc theo tường với hai bồn rửa và một cái gương to không kém. Nhưng khi Lissianna ở trong đó cùng Greg, nó dường như trở nên thật sự là bé nhỏ, và đầu tiên cô thấy mình thật luộm thuộm, vụng về và bất tiện khi cô tìm cái lược, lấy cái máy sấy, tháo cuộn dây điện và cắm phích điện vào tường, tất cả mọi việc đều cẩn thận tránh không chạm vào Greg hoặc ở quá gần anh.

Về phần mình, Greg dường như không để ý đến kích cỡ đang bị thu hẹp của căn phòng. Ít nhất cô cũng có thể nói rằng anh dường như hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của cô khi

tập trung đánh bọt từ cục xà phòng rửa mặt của cô. Tự đá cho mình một cái trong đầu vì đã tỏ ra ngớ ngẩn như thiếu nữ mới lớn, Lissianna bật máy sấy lên và bắt đầu sấy tóc, cố gắng hết sức để không nhìn chằm chằm vào ngực anh phản chiếu trong gương.

Lissianna không làm điều nhiều lần với bộ tóc của mình. Nó gọn sóng một cách tự nhiên sẵn và cô thích nó như thế. Cô chỉ để ý việc sấy khô nó khi phải ra ngoài lúc trời lạnh như hôm nay, nên cô không mất nhiều thời gian làm khô những chỗ ướt nhất trên đầu. Khi nó hầu như đã khô, cô tắt máy sấy và bắt đầu cuộn sợi dây điện lại.

“Cô có hình phản chiếu trong gương.”

Lissianna ngừng tay nhìn vào bóng anh trong gương. “Đúng thế.”

“Theo đồng truyện ma, thì ma cà rồng không có hình phản chiếu.” Anh giải thích. “Tôi đoán đấy là một điều nữa mà các câu chuyện sai lầm.”

“Ồ vâng.” Cô gật đầu và quay lại việc cuộn dây điện.

“Tôi đang định hỏi cô.” Greg liếc sang cô. “Thomas nói cha cô có vấn đề về rượu. Vậy là tôi đoán các cô có thể uống các chất lỏng khác ngoài máu phải không?”

“Đúng, nhưng ông ấy không uống rượu theo cách đó.”

“Thật ư?” Mắt anh hiện rõ hai dấu hỏi to tướng khi gặp mắt cô trong gương. “Vậy làm sao cha cô...”

“Máu.” Cô trả lời trước khi anh nói xong. “Máu được hiến bởi người nghiện rượu.”

Greg nói vẻ không tin nổi. “Nhưng phần lớn ngân hàng máu không lấy máu hiến từ người gặp vấn đề với chất kích thích... Tôi tưởng thế...”

“Đúng, nhưng chúng tôi có những ngân hàng máu của riêng mình.” Lissianna nói với anh. “Đấy là các ngân hàng máu hợp pháp phục vụ cho các bệnh viện và trạm xá cũng như người của chúng tôi.”

“Và họ chấp nhận máu từ người nghiện ư?”

Cô nhún vai. “Đúng, và loại máu đó được gọi là Vàng đỏ, nhưng nó không bao giờ được gửi tới bệnh viện hay tổ chức của người thường. Nó hoàn toàn chỉ được dùng bởi người của chúng tôi thôi.”

Greg tạm hiểu điều đó rồi hỏi. “Thế những kiểu nghiện khác thì sao? Họ có hiến máu mình không?”

Lissianna gật đầu. “Chúng tôi có cả một sự đa dạng lớn : Cao bay, Ngây ngất ngọt ngào, Kẹo ngọt.”

“Cao bay? Hẳn là người nghiện thuốc lắc, bồ đà. Ngây ngất ngọt ngào hẳn là người nghiện Ecstasy. Thế còn ...” (Bà con có nhớ hồi đầu Lissi tưởng Greg là gã Kẹo Ngọt của cô không?)

“Đủ rồi, tới lượt tôi.” Lissianna ngắt lời anh. Cô có vài câu hỏi của mình và muốn có câu trả lời. “Tôi đã trả lời cả mớ câu hỏi của anh rồi. Tới lượt anh trả lời.”

“Cũng được, cho công bằng. Cô muốn biết gì nào.” Greg dễ dãi nói rồi bỏ con dao cạo râu ra khỏi má.

Mọi thứ, Lissianna nghĩ, nhưng chỉ nói. “Ừm, tôi đoán anh chưa có vợ, hoặc nếu không anh sẽ gặp vấn đề lớn khi Mẹ tôi phá hỏng kỳ nghỉ của anh. Và cho tôi xin lỗi về điều đó luôn.”

Trước khi cô trở nên lo lắng ân hận hơn về việc anh không đi Cancun được, anh trả lời. “Đừng xin lỗi, bà ấy cứu tôi khỏi phải chờ lâu lắc ở sân bay chả để làm gì. Chuyến bay đã bị hoãn nhưng chắc hẳn họ phải chờ cho hành khách đứng đợi mệt mỏi rồi ba tiếng sau mới thông báo điều đó.”

“Thật ư?” Cô ngạc nhiên.

“Ừh.” Anh gật đầu. “Hài hước nhỉ?”

Cô mỉm cười khi thấy anh có vẻ dễ chịu. “Vậy sao anh không giận dữ? Không lẽ mọi chuyện không khiến anh sợ chết khiếp à?”

Greg ngừng cạo râu lại và thú nhận. “Ừm, tôi khá là giận dữ lúc đầu. Ý tôi là bị bắt cóc hai lần trong hai tư tiếng rồi hiểu ra kẻ bắt cóc mình là ma cà rồng có thể hơi quá sức chịu đựng một chút.”

Lissianna khá chắc là điều đó còn có thể coi như một ngày thật sự căng thẳng đáng sợ với người bình thường, tiêu chuẩn bình thường.

“Nhưng rồi...” Anh ngập ngừng rồi nói. “Thomas mặc đồ ngủ hình Người Nhện.”

Cô tròn mắt bối rối khi nghe thấy điều đó, và anh cười phá lên.

“Tôi biết điều đó nghe kỳ cục, nhưng khó mà sợ một người, thậm chí giận dữ người đó khi anh ta mặc đồ ngủ có hình Người Nhện.” Greg nói về bất lực. “Hay là việc các cô mặc váy búp bê cũng thế, tôi không thể cảm thấy sợ hãi được. Và rồi gia đình cô gọi tôi nhớ về gia đình tôi.”

Lissianna nhướn mày, thấy khó mà tin được gia đình anh lại có thể giống tạo nào với gia đình cô.

“Kể cả Marguerite.” Anh nói thêm. “Mẹ tôi cũng là người chủ gia đình vậy. Bà trở thành góa phụ khi chúng tôi còn bé, và bà là người chèo chống mọi việc. Như chính mẹ cô, bà cũng sẽ làm tất cả những gì có thể để bảo vệ hay giúp đỡ những đứa con của mình. Rõ ràng ở đây tình yêu thương luôn tràn ngập và... ừm... cô cũng phải thừa nhận rằng thú vị đấy chứ. Thậm chí còn kỳ diệu nữa.”

Lissianna không chắc về cái khoản ‘kỳ diệu’, nhưng cô đã trưởng thành như bây giờ với cả gia đình chung quanh. Điều đó gần như là bình thường và thân thuộc với cô rồi, nên cô nói. “Vậy là anh cũng có một gia đình lớn ư?”

“Không hẳn. Ít nhất tôi không nghĩ thế. Ý tôi là không nhà nào có tới mười hay mười hai đứa trẻ cả. Trung bình là ba, và phần lớn trong số đó là phái nữ.” Anh nhăn mặt nói thêm. “Mẹ tôi có ba chị em gái, chỉ có một người vẫn đang sống với chồng mình. Một người đã li dị còn một người cũng là góa phụ như mẹ tôi. Tôi có hai chị em gái, khoảng tám chị em họ và một ông anh họ duy nhất. Đám đàn ông chúng tôi là thiểu số trong nhà.”

“Còn gia đình bên phía cha anh thì sao?”

“Họ không quan tâm tới chúng tôi nhiều lắm từ khi ông ta bỏ đi với cô thư ký của mình.”

Lissianna nhúu mày. “Tôi tưởng mẹ anh ở góa?”

“Ông ta chết trước khi họ kịp li dị.” Greg giải thích. “Ông ta và người tình bị giết chỉ một tuần sau khi họ bỏ trốn cùng nhau. Chồng của cô thư ký đâm thẳng vào xe của họ.” Greg gượng cười. “Mẹ tôi cố tỏ ra không quá tự mãn về điều đó, nhưng bà có trích dẫn một câu thành ngữ cổ ‘Gieo gió thì gặt bão’”

Lissianna cắn môi nén nụ cười của mình rồi hỏi. “Vậy tại sao anh trở thành một bác sĩ tâm lý?”

“Tại sao á?” Anh thở ra một hơi dài. “Tôi nghĩ là vì tôi muốn giúp mọi người. Không có gì thoải mái hơn là ý thức được cô vừa giúp một ai đó vượt qua một điều gì đó và khiến cuộc sống của anh ta hoặc cô ta dễ dàng hơn một chút.”

Lissianna cảm thấy sự ngưỡng mộ lớn dần trong cô. “Anh thật là...”

“Trước khi cô nói điều gì tốt đẹp về tôi, tôi hân hạnh nhắc cho cô nhớ là tôi cũng được trả lương hậu hĩnh để làm điều đó nữa.”

Cô phá lên cười và lắc đầu, biết rằng anh đang tỏ ra khiêm tốn và rõ ràng là không thích mình trông có vẻ đáng kính quá. “Anh cũng có thể kiếm chừng đó tiền với cả đồng công việc khác mà không giúp đỡ ai kia mà.”

Greg nhún vai và quay lại gương. “Sao cô chưa lập gia đình?”

Lissianna sững người với câu hỏi, cô mở miệng định trả lời thì ngưng lại và nheo mắt nhớ ra cô mới là người đang đặt câu hỏi lúc này. Thay vì nhắc nhở anh điều đó cô đơn giản hỏi lại. “Tại sao anh chưa lập gia đình?”

Ánh mắt anh gặp cô trong gương, và cô gần như trông chờ anh lên tiếng cãi rằng anh hỏi trước, thay vào đó anh trả lời. “Tôi gần như đã làm điều đó.”

Lissianna nhướn mày. “Gần như ư?”

Greg gật đầu, có vẻ tập trung hoàn toàn vào việc cạo râu khi anh nói tiếp. “Cô ấy tên là Meredith. Tôi gặp cô ấy tuần đầu tiên vào năm đầu tiên ở trường đại học. Tôi cứu cô ấy khỏi một gã bạn trai lợi dụng cô ấy trong quán cà phê của trường. Chúng tôi vượt qua chuyện đó và bắt đầu hẹn hò với nhau.” Anh nhún vai. “Chúng tôi yêu nhau trong hai năm và mọi người bắt đầu trông chờ chúng tôi cưới nhau, nên tôi ngổ lời và mọi người bắt đầu điên lên với việc chuẩn bị cho đám cưới.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?” Lissianna tò mò hỏi.

Greg thở dài và nhìn chăm chăm vào cái bồn rửa khi anh tráng cái bàn cạo râu. “Càng gần đám cưới, tôi càng thấy hoang mang về mọi chuyện. Ai cũng nói đó chỉ là sự hồi hộp trước lễ cưới nên tôi cố quên điều đó đi. Cho tới một tháng trước đám cưới, ông thầy môn Tâm lý học của tôi nói trông tôi không khỏe lắm và hỏi tôi có chuyện gì không.” Anh dừng lại để giải thích. “Đám cưới được dự định diễn ra một tuần sau khi học kỳ đó kết thúc.”

“Dù sao,” Greg nói tiếp. “ông ta đã hỏi tôi và tôi giải bày hết mọi chuyện. Tôi không nghĩ là tôi đã nói rõ ràng lắm. Ông ấy lôi tôi tới phòng nghỉ giáo viên, đưa cho tôi một cốc cà phê và giúp tôi trải bày. Chúng tôi đã ở đó một lúc rất lâu, nhưng khi tôi rời khỏi đó, tôi biết tôi không thể cưới Meredith được. Hôm sau tôi chia tay cô ấy và chuyển sang chuyên ngành Tâm lý học.”

Lissianna tròn mắt. “Lúc đó anh không phải đang học Tâm lý học sao?”

Greg toét miệng cười và lắc đầu. “Tôi học ngành Báo chí, và dù tôi thích ngành đó cũng nhiều, nhưng ông thầy đó đã giúp tôi nhìn rõ mọi chuyện và cứu tôi khỏi một đồng hậu quả về sau. Tôi muốn làm điều đó cho những người khác.”

Lissianna nghĩ lại về những điều anh đã nói cũng như không nói ra và hỏi. “Chỉ một lần nói chuyện với ông ta là anh có thể nhìn ra Meredith không dành cho anh sao?”

“Không hẳn. Lần nói chuyện đó giúp tôi nhìn thẳng vào những vấn đề đã khiến tôi phiền não từ hàng tháng trước, và những lý do ẩn sau việc tôi hoang mang về đám cưới của mình.”

“Và chúng là...?”

Anh nhăn mặt, thở ra một hơi dài rồi nói. “Cô ấy quá phụ thuộc.”

Lissianna kiên nhẫn chờ anh giải thích.

“Tôi có nói với cô rằng tôi gặp cô ấy khi phải giúp cô ấy thoát khỏi một gã người yêu chuyên lợi dụng, nhưng sau đó tôi liên tục phải cứu giúp cô ấy. Không phải giúp cô ấy tránh khỏi những vấn đề nghiêm trọng như thế nữa, nhưng cô ấy luôn đến chỗ tôi với những vấn đề nho nhỏ và trông chờ tôi giải quyết chúng. Cô ấy muốn có ai đó chăm sóc mình. Cô ấy thậm chí còn thú nhận rằng mình tới trường đại học không phải để học mà là để kiếm cho mình một tấm chồng. Cô ấy muốn trở thành một người bà vợ nội trợ và chăm sóc con cái. Tôi bắt đầu có những cơn ác mộng về việc bị chết đuối và...”

Greg lắc đầu. “Tôi biết là việc đó nghe có vẻ kỳ cục, vì tôi vừa nói tôi muốn giúp đỡ mọi người như thầy giáo Tâm lý học đã giúp tôi.”

“Có một chút. Đó chính là việc anh làm mà, xét cho cùng anh giúp đỡ mọi người giải quyết vấn đề của họ.”

“À, nhưng mấu chốt nằm ở đó. Tôi giúp mọi người giải quyết vấn đề của họ. Họ mới là người thật sự giải quyết chúng, tôi chỉ hướng dẫn họ và giúp họ hoàn thành nó. Còn Meredith muốn được chăm bẵm. Cô ấy muốn người khác giải quyết vấn đề giúp cho mình. Đó là sự khác biệt giữa việc mang một cái tàu đầy nước đóng chai tới một vùng đang bị khô hạn cần nước, với việc chỉ đưa họ một chút nước cho lúc này, cộng thêm các trang thiết bị và kiến thức làm sao để đào được nước và đắp hồ và giữ nước... Nếu cô chỉ đưa họ nước, họ sẽ chỉ đòi hỏi thêm nước sau đó. Còn nếu cô cho họ một chút nước cùng kiến thức và các trang thiết bị cần thiết, họ sẽ có đủ nước dùng cho tới khi họ biết cách dùng các trang thiết bị và kiến thức để tự thỏa mãn nhu cầu cần nước của mình.

“Bệnh nhân của tôi tìm kiếm các phương tiện và kiến thức để trở nên tự lập... như cô muốn tự lập ấy. Meredith lại chỉ muốn có nước, hết lần này tới lần khác. Cô sống dựa vào sự phụ

thuộc của mình. Cô ấy nói thẳng thừng rằng cô ấy cần tôi. Cô ấy thậm chí còn không bao giờ có ý kiến về những chuyện nhỏ nhặt nhất như chúng tôi sẽ hẹn hò ở nhà hàng nào. Mọi quyết định là dành cho tôi.”

Greg lắc đầu. “Một số người đàn ông sẽ thích điều đó, nhưng tôi thì không muốn điều đó ở vợ mình. Với tôi, hôn nhân là một sự kết hợp đồng điệu. Làm sao cô có thể yêu một người mà cô phải chăm sóc cho họ như trẻ con mọi lúc mọi nơi? Một người vợ đáng ra phải là một người bạn đồng hành, và đúng là bạn đồng hành giúp đỡ lẫn nhau khi cần, nhưng họ đáng ra là phải ở bên nhau bởi vì họ muốn thế, chứ không phải vì một người cần có người kia. Với Meredith, tôi sẽ luôn luôn phải mạnh mẽ hơn và gánh vác mọi gánh nặng. Còn tôi thì muốn...”

“Một sự bình đẳng.” Lissianna nói nốt giùm anh.

“Phải.” Greg gặp ánh mắt cô trong gương rồi lắc đầu và thốt lên. “Thật sự là kỳ cục. Tôi cứ luôn quên mất cô là ai.”

Lissianna cứng người lại. “Điều đó làm phiền anh à?”

“Có và không.” Anh thừa nhận. “Điều đó dường như không ảnh hưởng đến cách tôi nhìn cô, nếu không tôi đã không quên mất cô là ai liên tục như thế. Mặt khác, điều đó giống như là gặp tận mắt một ngôi sao ca nhạc ấy. Ý tôi là bao nhiêu gã có thể nói họ quen với ma cà rồng thú thật cơ chứ?”

“Vấn đề ở chỗ là bao nhiêu gã CÒN SỐNG để nói lên điều đó kìa.”

Lissianna và Greg quay phắt lại khi nghe thấy câu bình luận lạnh lùng đó và thấy Mirabeau – đã mặc đồ nghiêm chỉnh và sẵn sàng khởi hành – đang đứng ở cửa.

“Hai người đây rồi !” Jeanne Louise xuất hiện sau lưng chị ta và ném cho họ nụ cười. “Chúng em mang quần áo tới. Hai chị Mirabeau và Elspeth cũng giúp đỡ nữa. Hai người ra đây xem thử đi.”

“Chúng tôi không chắc anh muốn mặc gì Greg ạ.” Elspeth nói, đứng thẳng lên sau khi ném một bọc đồ xuống giường giữa hai bọc khác, “Nên chúng tôi chọn mang cả đồng đến cho anh lựa chọn.”

Lissianna để Greg tiến lại giường chọn quần áo. Họ đã mang tới cả một đồng thật. Greg có thể tha hồ chọn giữa đồng quần bò, áo phông, áo vét, quần âu, và áo len. Có cả một đồng áo may ô, quần nhỏ và quần lửng nữa. Anh nhìn lướt ‘bộ sưu tập’ và chọn một cái quần bò và áo phông rồi quay đi.

“Cám ơn các cô.” Anh nói khi biến mất vào phòng tắm để thay đồ.

Elsbeth liếc sang Jeanne Louise và nhún vai. “Chị nghĩ cả hai chị em mình đều thua cuộc.”

“Cuộc gì thế?” Thomas lên tiếng khi bước vào phòng.

“Quần lót hay quần đùi.” Jeanne Louise trả lời. “Em cá là anh ta chọn quần lót, Elspeth nghĩ là quần đùi. Nhưng rút cục anh ta chọn không mặc đồ bên trong.”

“Có lẽ đơn giản là anh ta không muốn dùng đồ lót của người khác.” Lissianna gợi ý, nhưng giờ tâm trí cô đặt cả vào việc Greg sẽ không mặc gì bên trong chiếc quần bò.

“Ngoài trời lạnh đấy.” Elspeth nhận xét. “Chị hi vọng anh ta sẽ không bị lạnh.”

Họ im lặng khi cánh cửa phòng tắm mở và Greg bước ra. “Cái quần bò hơi chật một chút nhưng chắc là không sao.”

Lissianna lướt cái nhìn từ cái áo phong tới cái quần bò anh ta chọn trong mớ đồ đạc trên giường. Bộ đồ đó vừa khít và ôm sát vào người anh, và gã đàn ông này trông gợi cảm quyến rũ chết đi được.

“Trông anh ổn lắm.” Elspeth trấn an anh ta.

“Tốt, thế thì chúng ta đi thôi. Tôi sắp chết đói đây này.”

“Ừhm, tôi cũng còn cào hết cả ruột rồi.” Mirabeau lẩm bẩm, và Lissianna dừng phắt lại, kéo Greg ra sau lưng cô rồi quay sang bạn mình choáng váng. Mirabeau chỉ toét miệng cười và bước tới cửa thì thào. “Coi kìa coi kìa, người ta cuống hết cả lên vì gã người thường rồi chứ gì?”

Câu nói đó không hơn gì một lời thì thầm khế và chắc chắn là Greg không thể nghe thấy, nhưng Lissianna vẫn thấy mình đỏ bừng mặt khi các anh chị em họ của cô quay sang nhìn cô đầy thú vị. Thính giác của họ nhạy không kém gì cô và rõ ràng là họ đã nghe thấy câu trêu chọc của Mirabeau.

“Em có chắc là mình nên làm việc này không? Chị không nghĩ mẹ với dì Marguerite sẽ vui vẻ tiếp nhận việc chúng ta đưa anh ta ra ngoài đâu.” Elspeth đề nghị.

“Thế thì lần sau họ làm ơn nhớ việc mua một ít đồ ăn cho anh ta trước khi mang anh ta về đây và bỏ đói.” Lissianna hậm hực nói. “Hơn nữa, họ sẽ không biết chúng ta đi ra ngoài đâu. Chúng ta sẽ về tới nơi trước khi họ thức dậy.”

hhhhhChapter 11

“TRỜI ƠI DÌ ẤY THỨC RỒI KÌA !”

Tất cả mọi người trong xe nhảy dựng lên khi Vicki hét toáng lên, bao gồm cả Thomas, giật mình tới nỗi đập mạnh thắng xe khiến cả đám nảy tung lên trên ghế ngồi.

“Chết tiệt.” Lissianna lầm bầm, thấy mình còn may vì có đeo dây an toàn.

“Vicki thân yêu nhất mực của anh.” Thomas lên tiếng với sự vui vẻ giả tạo khi anh cho xe dừng hẳn trong garage. “Em mà còn làm thế khi anh lái xe một lần nữa, anh thề là anh sẽ nắm lấy cái cổ nhỏ bé xinh xắn của em bẻ làm đôi đấy.”

“Em xin lỗi Thomas.” Cô nhóc nghe chả có vẻ hối lỗi chút nào. “Em chỉ bị giật mình khi thấy dì Marguerite đứng đợi chúng ta thôi. Ý em là chị Lissianna có nói chúng ta sẽ về trước khi những người khác thức giấc nhưng rút cuộc dì Marguerite lại đã dậy rồi.”

“Và chúa ơi, trông dì ấy giận dữ chưa kia.” Juli nhận xét.

Lissianna phải đồng ý với họ điều đó. Mẹ cô quả thật trông vô cùng giận dữ, điên tiết là khác, bà đứng sừng sững ở cánh cửa nối căn nhà với garage. Thật ra, bà trông giận điên lên chả khác gì hôm qua chút nào dù rõ ràng bà có nhìn thấy Greg ngồi trong xe với họ.

Anh ta vẫn ngồi ở ghế trước theo lời của Thomas như hôm qua. Anh ấy có nhấn mạnh là cánh đàn ông phải ngồi ghế trước xe. Juli than phiền đó là một quyết định mang tính phân biệt giới tính rõ ràng, nhưng Lissianna không thấy phiền hà lắm, nó cho cô thấy Thomas khoái anh chàng kia. Và với một lý do nào đó, điều đó khiến cô hài lòng.

“Được rồi.” Thomas tắt động cơ xe và tháo dây an toàn. “Cứ tỏ ra tự nhiên nhé. Chả có có gì mà dì Marguerite phải giận dữ cả. Chỉ việc vẫy tay chào dì ấy và mỉm cười rồi ra sau xe bung đồ vào nhà cùng nhau, nhớ chưa?”

“Rõ.” Mọi người trả lời và bắt đầu dịch chuyển. Cái xe thùng ngay lập tức rộn rã tiếng đóng cửa mở cửa và tiếng người rầm rập bước xuống.

“Cám ơn anh.” Lissianna thì thầm khi Greg đưa tay đỡ cô bước xuống. Anh nắm lấy những ngón tay cô bóp nhẹ rồi quay sang giúp người tiếp theo khi cô bước theo Mirabeau ra phía sau xe. Cô khẽ liếc một cái đầy hi vọng về phía cửa nối sang nhà chính chỉ để thấy mẹ cô vẫn đứng

nguyên đó. Lissianna thở dài, thấy tiếc nuối là họ phải về. Vài giờ mới đây quả thật khiến cô rất vui vẻ và thoải mái khi mọi người đều cười đùa vui vẻ với nhau. Greg đã chứng tỏ anh còn hơn là một người đàn ông lịch lãm khi anh không bị trói trên giường. Thomas đã đưa họ tới một nhà hàng gia đình nhỏ để ăn, ở đó Greg mở và giữ cửa ra vào và kéo ghế cho bọn họ với một vẻ quyến rũ cổ điển mà Lissianna thấy thiếu hụt ở phần lớn đàn ông hiện đại.

Chỉ có Juli, Vicki và Greg là lấy đồ ăn, những người khác hầu như chỉ hóp một chút cà phê và nước quả và thú vị nhìn ba người bọn họ ngốn ngấu ăn sáng như thể họ bị bỏ đói cả mấy ngày rồi.

Sau đó họ tới hiệu tạp hóa. Ngay khi mọi người đã vào hết bên trong, hai cô bé sinh đôi bắt đầu tranh luận xem ai nên đẩy xe đẩy chất đồ họ mua sắm. Greg đã nhanh chóng chấm dứt cuộc cãi vã đó bằng cách gợi ý rằng anh sẽ xoay sở làm việc đó để cả hai cô bé có thể tự do đi chọn mua đồ họ muốn. Mà rồi anh cũng tham gia vào vài sự lựa chọn đấy thôi, gã đàn ông này hảo ngọt (theo nghĩa đen) không thua gì hai cô bé sinh đôi đó cả. Cuối buổi, cái xe đẩy đã được chất đầy ắp những thứ còn hơn là đồ ăn vặt. nữa. Đồ ngọt, đồ mặn chế biến sẵn được đông lạnh như xúc xích, pizza, rồi ba loại popcorn khác nhau. Nhìn vào đó ai cũng có thể nghĩ Greg và hai cô nhóc này dự định tổ chức một bữa tiệc đồ ngủ dài cả tháng ấy chứ.

“Chúa ơi.” Lissianna lầm bầm khi cô và Mirabeau tới thùng xe phía sau đúng lúc Thomas mở cửa thùng xe cho thấy đồng đồ ăn được chất bên trong. “Em không thể tin được là chúng ta đã mua chùng đó đồ ăn. Ai mà ăn hết nổi đồng này cơ chứ?”

“Hai đứa nghĩ nhà mình ở đây một tháng chắc?” Elspeth hỏi hai em gái mình một cách thú vị khi cô và những người khác bước tới nhìn.

“Có nhiều đến mức thế đâu nào.” Vicki bào chữa.

“Ở đây có đủ đồ ăn cho cả một gia đình mười người ăn ấy chứ.” Mirabeau nói.

“Hoặc là đủ đồ ăn cho hai cô gái đang lớn và một gã người thường to lớn khỏe mạnh với một khẩu vị chân chính.” Juli tham gia.

“Hai cô gái đang lớn và một gã người thường to lớn khỏe mạnh với một khẩu vị chân chính dành cho đồ ăn vặt thì có.” Jeanne Louise ngờ vực nói rồi liếc sang Greg. “Hai con nhóc đó tôi còn hiểu được chúng nó thích ăn như thế vì chúng còn đang tuổi mới lớn, nhưng anh có chắc là anh cũng thường ăn thế ở nhà không?”

“Không hề.” Anh toét miệng cười thú nhận. “Ở nhà tôi cũng ăn những thứ tốt cho sức khỏe như rau củ, hoa quả, gạo hay gà nướng.” Anh cúi xuống nắm lấy hai hộp popcorn to dùng trong số ba hộp họ mua, chờ cho Thomas lấy cái hộp còn lại trước khi dùng cùi chỏ đẩy một trong hai cánh cửa thùng xe lại rồi nói thêm. “Nhưng tuần này tôi đang nghỉ phép kia mà, nên tôi cho

phép mình hư đốn một chút. Tuần sau tôi sẽ quay lại ăn uống cẩn thận và tập thể thao.”

“Người thường các anh thật là.” Thomas cười thành tiếng khi anh đóng nốt cánh cửa còn lại. “Các anh ăn ba lạng nhăng bảy bọ trong một hai tuần nghỉ phép một năm và rồi mất năm mươi tuần còn lại để ăn năn sám hối về điều đó. Thật là chây ỳ làm sao.”

“Ừhm.” Miệng Greg nhếch lên khi cả nhóm miễn cưỡng bước về phía cửa nơi Marguerite đang chờ. “Tôi đoán là các anh không cần lo chuyện giảm cân với chế độ ăn lỏng của mình, nhưng tôi thì tôi vẫn nghĩ mình khoái ăn khoai tây chiên với Pizza hơn.”

Lissianna vẫn giữ nụ cười về câu nói đùa của anh khi họ tới gần mẹ cô. Nụ cười của cô nhạt đi nhanh chóng và cô đổi chân một cách không thoải mái khi thấy vẻ mặt hầm hừ của bà.

“Mẹ,” Bà gật đầu với câu chào của cô. “Mẹ dậy sớm thế.”

“Đi mua sắm hả?” Marguerite tỉnh quái nói, rồi ra hiệu cho Lissianna đi ngược theo bà ngang qua cái garage, qua hai cái xe hơi và tới chỗ cái xe thể thao của mình trước khi quay lại nhìn cô.

“Con biết.” Lissianna nói nhanh. “Mẹ giận vì bọn con đưa Greg đi mua sắm, nhưng trong nhà hết đồ ăn rồi và anh ta với hai nhóc sinh đôi thì sắp chết đói. Chưa kể,” Cô nói thêm. “Anh ta cư xử rất hoàn hảo trong suốt thời gian đó. Anh ta không định bỏ trốn hay thuyết phục chúng con đưa về nhà lần nữa hay gì cả.” Lissianna ngừng lại để thở rồi nói tiếp. “Thật tình mẹ à, mẹ không thể cứ giữ anh ta trói chặt trên giường suốt ngày được. Như thế có khác gì bắt cóc cơ chứ. Mà đáng ra mẹ phải xóa trí nhớ anh ta chứ không phải đưa anh ta quay lại đây.”

Marguerite thở dài, vẻ giận dữ dịu đi ít nhiều. “Mẹ đã định thế đấy chứ. Không may là tâm trí anh ta khá mạnh. Tệ hơn là anh ta đã biết chúng ta là ai, và điều đó khiến mọi việc khó khăn gấp bội.”

“Vâng con biết.” Lissianna thừa nhận. “Anh ta có hỏi vài thứ lúc sáng, và con có giải thích vài thứ khác.”

Marguerite gật đầu. “Ừhm, những hiểu biết của anh ta khiến cho việc điều khiển anh ta là bất khả thi rồi. Martine là người duy nhất còn làm được điều đó và chị ấy thật ra phải kiểm soát anh ta sâu trong trí não. Chừng nào chị ấy còn ở trong suy nghĩ của anh ta thì anh ta còn làm những gì chúng ta muốn, nhưng ngay khi anh ta được thả ra...” Bà nhún vai. “Anh ta thậm chí còn không bị choáng váng hay bị điều khiển trong vài phút như trước nữa... Và chúng ta không thể xóa những ký ức đó nữa.”

“Chết tiệt thật.” Lissianna cảm thấy vai mình trĩu xuống chán nản. Cô liếc về phía cửa, những người khác vẫn đứng đó chờ cô. Họ vẫn chưa từ bỏ vụ ‘mọi người vì một người’ và đang đứng trong tầm âm thanh phòng khi cô cần người nói giúp. Cô mỉm cười yếu ớt với vẻ hỗ trợ đó rồi quay lại nhìn mẹ cô hỏi. “Vậy giờ sao hả mẹ?”

“Mẹ và dì con mang anh ta trở lại chờ Bác Lucian tới xem sao.”

“Bác Lucian ư?” Lissianna phải dựa vào chiếc xe thể thao của mẹ cô, chân cô bất thần muốn quỵ xuống vì lo lắng. Nếu bác Lucian của cô mà được gọi tới giải quyết việc gì thì hẳn việc đó phải rất tồi tệ.

“Đừng lo sợ thế.” Marguerite trấn an nhanh con gái. “Bác Lucian của con lớn tuổi hơn, có nhiều kỹ năng hơn và có nhiều quyền năng hơn mẹ với dì con nhiều. Mẹ hi vọng bác ấy có thể giúp chúng ta việc đó, xóa ký ức của anh ta, việc mà chúng ta không làm được.”

Lissianna cũng hi vọng như vậy. Cô biết rất rõ rằng nếu bác Lucian của cô cũng không thể xóa ký ức của anh ta, bác cô sẽ không ngần ngại xóa sổ chính Greg để bảo vệ cho người của họ.

“Bao giờ bác ấy tới ạ?” Cô lo lắng hỏi và thấy mắt mình nheo lại khi mẹ cô cắn môi và ngáp ngừng.

“Ừhm, vấn đề nằm ở chỗ đó.” Bà thú nhận. “Mẹ với dì con đang gặp khó khăn với việc liên lạc với bác ấy.”

“Gì cơ ạ?” Lissianna hỏi lại.

“Bastien đã hứa sẽ tìm ra bác ấy giúp mẹ. Trong khi chờ đợi,” bà nói với một sự vui vẻ đầy gắng gượng. “Chẳng có lý do gì Bác sĩ Hewitt không thể chữa bệnh cho con khi anh ta còn ở đây.”

Lissianna đảo mắt chán nản khi thấy sự ngoan cố của mẹ mình. Người phụ nữ này đơn giản là không bao giờ từ bỏ một việc gì bà đã quyết tâm trong đầu. Cô lắc đầu nói. “Con chỉ không cảm thấy anh ta sẽ cảm thấy thích việc chữa bệnh cho con một khi anh ta bị giữ lại đây một cách trái ý.”

“Mẹ chắc anh ta sẽ đồng ý thôi.” Marguerite trấn an con gái. “Anh ta có vẻ là một gã khá là biết suy nghĩ. Và như con nói đấy, sáng nay anh ta ra ngoài đi mua sắm cùng cả đồng ma cà rồng các con và cư xử một cách hoàn toàn tốt đẹp, quay về đây mà không gây ra chuyện gì.” Ánh mắt bà lướt về hướng chàng trai được nhắc tới và bà nói thêm. “Anh ta có khi còn đồng ý rồi cũng nên.”

Lissianna nhìn theo hướng ánh mắt của bà về phía Greg. Anh đang nhìn họ một cách chăm chú và nghiêm trang, rõ ràng biết họ đang nói về anh. Cố nở một nụ cười với anh, cô quay lại nhìn mẹ và nói. “Mẹ không biết chắc anh Bastien mất bao lâu để dò ra bác Lucian kia mà. Có khi nó sẽ lâu đấy.”

“Phải.” Marguerite thừa nhận. Bác Lucian luôn có xu hướng biến mất trong những khoảng thời gian dài. Không ai biết ông ta đi đâu, và ông ta luôn xuất hiện khi có việc khẩn cấp cần ông chú ý, nhưng ai biết được liệu ông ta có nghĩ đây là việc khẩn cấp cần ông chú ý ngay lập tức hay không đâu. Xét cho cùng Greg đã ở đây, và sẽ không phải mối đe dọa tức thời chừng nào anh còn ở nguyên đây.

“Mẹ không thể cứ trói anh ta lại được.” Lissianna nói.

“Lissianna...”

“Mẹ thật sự không thể làm thế.” Cô phản đối. “Anh ta không phải súc vật, và mẹ không thể giữ anh ta như nô lệ hay theo bất cứ cách gì trái ý anh ta cả.”

“Ừh nhưng mà...”

“Con sẽ nói chuyện với anh ta,” cô nói nhanh. “Nếu anh ta hứa sẽ không tìm cách bỏ trốn thì...”

“Mẹ sẽ nói chuyện với anh ta.” Marguerite ngắt lời cô lạnh lùng. “Rồi sau đó mẹ sẽ quyết định.”

Lissianna ngập ngừng, nhưng có vẻ cô không còn nói thêm được gì về chuyện này cả. Cô miễn cưỡng gật đầu nhưng không biết mình sẽ làm gì nếu mẹ cô vẫn quyết định sẽ trói anh ta lại. Lissianna không nghĩ cô có thể bàng quan đứng nhìn điều đó xảy ra. Nếu họ lại trói anh ta lại lần nữa, cô rất có thể sẽ lại giúp anh ta chạy trốn lần nữa.

“Họ quay lại kìa.”

Greg nhăn nhó gật đầu khi Thomas lẩm bẩm nói.

“Dì Marguerite trông không giận dữ nữa rồi.” Giọng Juli tràn đầy hi vọng.

“Ừh, nhưng chị Lissi trông không vui vẻ lắm.” Vicki nhận xét.

“Chị ấy trông có vẻ lo lắng.” Jeanne Louise nghe rất quan ngại, và Greg cảm nhận được cái

nhìn bất thần trở nên lo lắng của mọi người đối với anh. Anh đoán là họ lo lắng về chuyện gì sẽ xảy ra với anh. Chính anh cũng đang lo lắng không ít.

“Mấy đứa còn đứng loanh quanh đấy làm gì?” Marguerite mỉm cười khi bà với Lissianna quay lại chỗ mọi người. “Đồ ăn sẽ hỏng hết mất thôi nếu mấy đứa không nhanh chân mang vào trong.”

Greg chớp mắt kinh ngạc khi bà bất thần vươn tay chụp lấy hai thùng đựng popcorn anh đang bê. Bà nâng chúng lên nhẹ hẫng như thể chúng không nặng hơn mấy cái lông chim là mấy rồi quay sang đưa cho Vicki, người tình cò đứng gần họ nhất. Anh thậm chí còn bất ngờ hơn khi cô nhóc vị thành niên cầm lấy hai cái thùng chỉ với một tay, đặt chúng chồng lên nhau trên bàn tay cô như một cô hầu bàn bưng khay đồ uống khi cô bước vào nhà. Greg chậm chậm lắc đầu. Anh sẽ phải hỏi lại Lissianna xem đám nano đó giúp họ khỏe hơn tới mức nào. Hai cái thùng đó trên tay anh thật ra nặng trĩu.

“Theo tôi nào Bác sĩ Hewitt,” Marguerite Argeneau nắm lấy khuỷu tay anh một cách dứt khoát và kéo anh về phía cửa. “Đám trẻ sẽ mang đồ ăn vào nhà. Trong lúc đó tôi muốn nói vài lời nếu anh không phiền.”

Mặc dù bà nói một cách vô cùng lịch sự, Greg có cảm giác mình như một con mồi bị kẻ săn mồi lôi xềnh xệch trên thảo nguyên khi bà kéo anh tách ra khỏi những người khác.

“Tôi sẽ theo ngay khi mang xong đồ ăn vào.” Lissianna gọi với theo họ, và Greg liếc qua vai để thấy một nụ cười khích lệ khiến môi cô cong lên thật dễ thương. Anh cũng ráng nhếch mép một cái với cô.

“Không có gì phải lo cả đâu bác sĩ Hewitt.” Marguerite nói vẻ trấn an khi bà lôi anh qua nhà bếp vào sảnh chính. “Chúng ta sẽ chỉ nói chuyện một lúc thôi.”

Greg không buồn trả lời. Sẽ thật vô nghĩa nếu anh nói dối rằng anh chả lo lắng gì cả vì đằng nào thì người phụ nữ này cũng đọc được tâm trí anh nên anh ngăn lưỡi mình lại, nhưng tim anh trật một nhịp khi bà dẫn anh lên gác. Bà đang đưa anh về lại phòng ngủ và anh chắc hẳn bà sẽ lại trối nghiến anh lại khi tới nơi. Greg không nghĩ mình có thể chịu được việc lại bị trối sau một buổi chiều tận hưởng tự do thoải mái như hồi nãy.

Chuyến ra ngoài với mọi người đã khiến Greg khá hài lòng. Anh thích thú với sự đồng hành bất chợt này cũng nhiều như sự tự do tạm thời của mình. Các cô cậu nhà Argeneau thật sự là những người rất dễ chịu, và Lissianna thì... cô ấy thật thông minh, dí dỏm và hài hước. Anh nhìn mối quan hệ tốt đẹp của cô với các anh chị em họ và thấy mình thật ấn tượng với điều đó. Cô tỏ ra trù mến, quan tâm tới họ một cách cởi mở, rõ ràng là tôn trọng họ cũng như những tình cảm của họ, và cô chưa bao giờ tỏ ra kẻ cả bề trên với hai cô nhóc sinh đôi. Anh thích cô. Cô thật sự là một người tốt bụng một cách chân thật, chưa kể đến việc quyến rũ như lửa ấy.

Greg nhăn nhó với những suy nghĩ của mình rồi thở dài nặng nề khi Marguerite dẫn anh vào cái phòng ngủ nơi anh đã trải qua phần lớn trong hai ngày vừa rồi trong tình trạng bị trói.

“Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống ghế chứ nhỉ.” Marguerite đề nghị nhẹ nhàng khi anh tự động bước đến giường.

Greg cố gắng hết sức để che dấu vẻ ngạc nhiên trên mặt và nhanh chóng đổi hướng bước tới cái ghế sofa to dựa vào tường cạnh cửa sổ. Anh ngồi một đầu còn Marguerite ngồi đầu kia ghế. Rồi anh lặng lẽ chờ, tự hỏi chuyện gì sẽ đến tiếp theo. Và anh ngạc nhiên khi thấy chính Marguerite dường như cũng không biết bắt đầu từ đâu và ngập ngừng một lúc mới mở lời. “Lissianna có nói với ta rằng sáng nay nó có giải thích với anh một số việc về chúng ta.”

“Đúng là cô ấy trả lời khá nhiều câu hỏi của tôi.”

Marguerite gật đầu. “Thế anh còn có suy nghĩ gì kể từ lúc đó mà cần được giải đáp không?”

Greg ngập ngừng. Sau một khoảng thời gian loay hoay bên đám bạn trẻ, anh bất thần nhận ra sự khác biệt trong cách nói của Marguerite Argeneau. Lissianna và những người kia có một kiểu mà anh sẽ gọi là có trọng âm hơi nhẹ nhàng, chỉ hơi khác một chút khó mà nhận ra được nhưng cũng cho thấy họ có gốc gác từ nước ngoài. Mặt khác, Marguerite có trọng âm rõ rệt hơn nhiều ; bà cũng hầu như tránh dùng từ lóng và hiếm khi nói tắt, bà dùng một thứ tiếng Anh rất rõ ràng chính xác. Điều này khiến anh tò mò.

“Bà không phải sinh ra ở Canada phải không?” cuối cùng anh thốt lên.

“Tôi sinh ra ở nước Anh.” Marguerite trả lời.

Greg nhúm mày. Anh sẽ không thể đoán được đó là cách phát âm của người Anh vì ít nhất nó chả giống tí nào thứ tiếng Anh của người Anh mà anh từng nghe.

“Tôi đã sống khá lâu rồi mà bác sĩ Hewitt, và sống ở nhiều nơi khác nhau nữa.”

“Bao lâu và bao nhiêu nơi khác?” Anh hỏi thẳng thừng khiến Marguerite mỉm cười với sự thẳng thắn của anh.

“Tôi ra đời vào ngày 4 tháng 8 năm 1265.” Bà nói tiếp.

Hàm dưới của Greg trễ xuống, miệng há hốc. Anh lắc đầu vẻ không tin được. “Không lý nào. Điều đó nghĩa là bà hơn bảy trăm tuổi rồi.”

Marguerite cười. "Ấy vậy mà đúng thế đấy. Khi tôi ra đời thì nước Anh đang có cuộc nội chiến và vua hồi đó là Henry đệ Tam. Trong các ngôi nhà chưa có hệ thống ống nước và tính hiệp sĩ không chỉ là một đáp án của trò chơi ô chữ (ý là thật). Dù vậy tất nhiên là điều đó chỉ được áp dụng cho các gia đình giàu có và hùng mạnh." Bà giải thích nhanh.

"Tôi đoán là bà nằm trong số những người giàu có và hùng mạnh đó đúng không?" Anh hỏi.

"Ồ không," Marguerite lắc đầu. "Tôi là một nông dân bình thường thôi. Tôi là con ngoài giá thú không được mong đợi của một trong số các lãnh chúa ghé qua lâu đài nơi mẹ tôi làm việc như một người hầu."

"Không được mong đợi ư?" Greg hỏi với vẻ thông cảm.

"Đáng buồn là đúng vậy. Tôi sợ là lý do duy nhất khiến mẹ tôi nhớ ngày sinh nhật của tôi là vì nó diễn ra trong trận chiến Evesham." Marguerite nhún vai. "Tôi bắt đầu làm việc trong lâu đài khi vừa biết đi và hẳn là sẽ qua đời ở đó – chắc là khi tuổi còn rất trẻ - nếu như Jean Claude không tới và nâng tôi lên khỏi chốn đó."

"Tôi cũng được nghe rằng Jean Claude có vấn đề với rượu phải không?"

Marguerite chậm rãi gật đầu. "Phải, và chính nó đã giết ông ấy. Ông ấy chết sau khi hấp thụ quá nhiều máu của một gã say và lịm đi. Thậm chí ông ta còn không tỉnh lại khi ngôi nhà của mình chìm trong lửa chung quanh. Ông ta bị đốt cho tới chết."

"Àh phải tôi nhớ là Thomas có nói về việc Jean Claude qua đời trong một đám cháy." Anh nói rồi nhướn mày hỏi. "Vậy là người như bà có thể chết phải không?"

"Ồh có chứ, không dễ dàng gì nhưng đúng là chúng tôi cũng có thể chết." Bà trấn an anh. "Và lửa là một trong những thứ có thể giết được chúng tôi."

"Tôi có thể tưởng tượng được đó không phải một cách dễ chịu cho lắm." Greg lẩm bẩm.

"Không, và tôi đang hi vọng Lissianna sẽ không dẫm vào vết chân của cha nó."

"Đó là lý do bà mang tôi tới đây sao?" Anh nhướn mày. "Bà không muốn cô ấy phải kiếm ăn... ờ..."

"Kiếm ăn ngoài luồng." Marguerite giúp anh nói nốt. "Con bé tất nhiên cũng có thể tiếp tục kiếm ăn kiểu đó nhưng việc đó sẽ khá là nguy hiểm. Ngoài việc nó tăng nguy cơ bị phát hiện với người chúng tôi, nó cũng mang đến nguy cơ lấy dinh dưỡng từ không đúng người và phải

chịu đựng những tác dụng phụ của việc đó.”

“Tôi đoán là ‘không đúng người’ của bà là muốn chỉ những người vô gia cư ở nhà tế bần phải không?” Greg hỏi.

“Tôi không phải một kẻ hợm mình thừa bác sĩ Hewitt.” Marguerite nói một cách chịu đựng. “Nhưng những người vô gia cư khó mà là những cá nhân khỏe mạnh cho được. Máu của họ không phải nguồn dinh dưỡng tốt nhất.”

Greg gật đầu. Lissianna cũng có nhắc đến điều này lúc nãy, nhưng giờ thì anh nghĩ là hẳn phải có cả đồng người CỐ nhà cửa nhưng vẫn có chế độ ăn toàn đồ linh tinh và hẳn máu họ cũng chả có dinh dưỡng hơn đồng đồ linh tinh đó. Tuy nhiên anh không màng nhắc tới việc đó vì nó thật sự không quan trọng lắm. “Và các tác dụng phụ bà nói hẳn là việc Lissianna có thể bị say xỉn phải không?”

Marguerite gật đầu. “Hồi con bé còn sống ở đây, Lissianna có vài lần đi làm về trong bộ dạng say xỉn hoặc phê thuốc sau khi uống máu từ những kẻ không tốt, và tôi biết điều đó vẫn tiếp tục xảy ra. Nó không thể lúc nào cũng tìm ra liệu họ có vấn đề về tâm lý hay dùng ma túy trước khi quá trễ. Bọn người dùng rượu hay ma túy bản thân trong cơ thể đã có sức đề kháng nhất định với nó, còn con bé thì không hề. Và thế là thứ khiến một trong số bọn họ chỉ cảm thấy hơi phê phê và vẫn có thể tỏ ra gần như bình tĩnh không hề say lại có thể khiến con bé hoàn toàn say xỉn.”

Greg cố tưởng tượng ra hình ảnh Lissianna hoàn toàn say xỉn nhưng không thể được. Cô ấy chỉ là không hề giống kiểu người đó chút nào.

“Thế,” Marguerite bắt thần hỏi. “Anh nghĩ gì về con gái tôi?”

Giật mình khi thấy chủ đề nói chuyện bị thay đổi, Greg thấy mình cứng người khi một loạt các suy nghĩ trào qua tâm trí anh. Anh nghĩ Lissianna thật xinh đẹp và thông minh và ngọt ngào và tốt bụng và cô ấy có mùi hương thật quyến rũ và... Danh sách các tính từ cứ thế kéo dài thêm trong đầu anh nhưng trước khi anh có thể chọn ra trong bộ sưu tập các thứ ấm áp và vui vẻ mà anh nghĩ và cảm thấy về Lissianna thì Marguerite đã gật đầu hỏi tiếp. “Và anh định xử trí với việc biết chúng tôi là ai ra sao? Tôi nhận ra hẳn điều đó sẽ khiến anh lúng túng nhiều.”

Greg mỉm cười yếu ớt khi thấy bà cố tình nói giảm nhẹ đi. Lúng túng ư? Có chứ. Việc cả hệ thống niềm tin và cách nhìn thế giới bị đảo lộn từng پہو có thể khiến anh lúng túng chút xíu, nhưng nó cũng thú vị không thể tả nổi. Đặc biệt là sau khi nói chuyện với Lissianna và được cô giải thích một vài thứ.

Anh đoán là sự thích thú của anh dường như hơi kỳ lạ trong mắt những người khác, nhưng mà, ừm, xét cho cùng, đây là những người không thể tin nổi với những kỹ năng và khả năng mà anh chỉ có thể đoán mò và đã ở quanh đây từ lâu lắm rồi. Marguerite cho biết mình đã hơn bảy trăm tuổi. Chúa ơi, những sự kiện trên thế giới mà bà đã chứng kiến, những sự tiến bộ vượt bậc của khoa học kỹ thuật, những người mà bà đã gặp gỡ thời gian qua... Những con người lịch sử đã làm nên những điều vĩ đại mà Greg và những người khác chỉ có thể đọc về họ. Kể cả Lissianna – với hơn hai trăm tuổi của mình – cũng hẳn đã thấy những điều khiến những tâm trí tầm tối phải chùn bước.

Một cách khác, Greg thấy mình lại gần như biết ơn khi được mang tới đây. Việc này rõ ràng là thú vị hơn việc loanh quanh trên bãi biển hay chơi bóng chuyền bãi biển rồi.

Nhận ra Marguerite vẫn đang chờ câu trả lời, Greg ngược lên, nhưng trước khi anh kịp nói gì bà đã lại gật đầu hỏi tiếp. “Thế anh có sẵn lòng ở lại đây làm khách của chúng tôi và chữa trị cho con bé không?”

Greg tròn mắt, đột nhiên nhận ra rằng bà đã lấy được câu trả lời của anh bằng cách đọc tâm trí anh và đó là lý do bà không màng chờ anh nói chúng ra lời. Anh đã quên mất trong một lúc về khả năng đó của bà, nhưng giờ khi anh nhớ ra, Greg thấy mình khoái chí nhiều hơn là khó chịu. Điều đó đã giúp anh không phải tìm một cách lịch sự để nói ra những gì mình nghĩ. Dù vậy, anh đoán là mình cũng nên cẩn thận vì không phải tất cả các suy nghĩ và cảm xúc của anh với Lissianna đều được xếp hạng ‘bình thường’.

“Bác sĩ Hewitt?” Marguerite nhắc nhở.

“Cứ gọi tôi là Greg.” Anh lẩm bẩm, chú ý một cách thú vị rằng trông bà ta có vẻ mất kiên nhẫn, thậm chí hơi cáu kỉnh. Có vẻ như những suy nghĩ lan man của anh đã ngăn bà ta không thể có câu trả lời cho mình. Thú vị thật, anh nghĩ.

“Anh sẽ chữa trị cho Lissianna chứ?” Bà lặp lại.

Một nụ cười láu lỉnh hiện trên môi, anh nói. “Sao BÀ không thử nói cho tôi xem?”

Mắt bà nheo lại trước lời thách thức đó rồi bà nghiêng đầu im lặng. Greg cố gắng giữ suy nghĩ mình trống rỗng trong một lúc để kiểm tra xem liệu anh có thể ngăn bà ta lại không. Khi anh thấy vẻ thiếu kiên nhẫn lại lướt qua mặt bà lần nữa, anh hầu như đã thuyết phục mình rằng anh đã ngăn được bà ta, nhưng chỉ một lúc sau bà thẳng đầu lên và gật đầu. “Anh thà để người khác thử chữa trị cho con bé trong khi anh theo đuổi nó một cách xác thịt, nhưng anh cũng muốn giúp nó và thấy rằng Jean Louise nói đúng và anh không thể cứ nắm khư khư lấy đồng nguyên tắc thông thương trong trường hợp này nên anh sẽ giúp nó.” Bà bình tĩnh nói rồi đứng lên. “Rồi, sáng nay tôi ngủ có mỗi chút xíu, nên giờ tôi nghĩ tôi sẽ về giường cho tới khi mặt trời lặn.”

“Giường ư?” Greg lặp lại một cách máy móc, tâm trí anh còn đang trong nỗi hoảng nốt về cách bà đọc ra chính xác những gì anh đang cảm thấy. Người phụ nữ này là cơn ác mộng của mọi thằng đàn ông – một người mẹ biết chính xác hẳn ta muốn gì và sẽ không bị đánh lừa bởi cách cư xử tử tế và những lời nói láo lịch sự.

“Chúng tôi không còn ngủ trong quan tài nữa Greg. Đã có thời kỳ mà quan tài và hầm mộ là những nơi an toàn nhất cho chúng tôi khi ngủ, để bảo vệ chúng tôi khỏi ánh mặt trời lẫn những ai muốn săn lùng chúng tôi, nhưng thời kỳ đó qua lâu rồi. Giờ chúng tôi ngủ trên giường, trong phòng ngủ với những cánh cửa sổ được chuẩn bị để ngăn những tia nắng gây hại từ mặt trời, và những tấm rèm cửa dày phủ kín như một lớp bảo vệ thêm.” Marguerite nghiêng đầu và hỏi. “Anh không nhận ra là anh đang ở phòng ngủ của Lissianna ư?”

“Ờ, có chứ.” Anh nói và thấy mình hơi ngu ngốc. “Và tôi không thật sự tin là các bà ngủ trong quan tài nhưng mà...”

“Nhưng mà anh không chắc lắm.”

Greg gật đầu một cách hối lỗi.

“Ừhm, yên tâm đi, không có quan tài đâu.” Marguerite trấn an anh và bước ra cửa. “Lissianna đã đứng ngoài hành lang một lúc rồi vì không muốn quấy rầy. Nó sẽ nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn không hề bị trói đầu. Cứ tận hưởng phần còn lại của buổi chiều đi nhé. Tôi hi vọng nó được dùng vào việc có ích.”

hhhhhChapter 12

“Đây là Marguerite sao?”

Lissianna dừng lại và liếc mắt lên phía hành lang để thấy Greg đã dừng lại cạnh một bức chân dung trên tường. Cô quay lại và nhìn hình ảnh mẹ mình trong bộ váy thời Trung cổ. “Phải, cha tôi đã cho người vẽ nó như một món quà cưới.”

“Bà ấy trông trẻ quá.” Greg lướt nhẹ ngón tay trên bề mặt cái khung tranh cổ kính.

“Mẹ tôi mới mười lăm tuổi khi bà kết hôn.”

“Mười lăm ư?” Anh lắc đầu. “Mới chỉ là một đứa trẻ.”

“Hồi đó họ kết hôn khá sớm mà.” Cô giải thích. “Thế có bức tranh nào của cô khi cô còn bé không?” Lissianna gật đầu. “Trong phòng tranh.” Mắt anh sáng lên quan tâm. “Có một phòng tranh ở đây sao?” Cô không cần cái khả năng đọc tâm trí anh để hiểu rằng anh rất muốn tới đó xem, cũng như không cần khả năng đọc tâm trí anh Lissianna cũng biết rằng cuộc nói chuyện giữa Greg và mẹ cô đã khiến anh hơi bất ngờ hơn một chút. Khi cô bước vào phòng lúc này, anh chàng đang lắc lắc đầu và lẩm bầm cái gì đó với bản thân về một cơn ác mộng (các ss có nhớ ác mộng gì ko : ‘người phụ nữ này là ác mộng của mọi thằng đàn ông muốn tán tỉnh con gái bà’). Lissianna không biết cái gì đã dẫn đến phản ứng như vậy nhưng cô cũng rất hài lòng khi mẹ cô đã quyết định để anh ta tự do đi lại trong nhà, cô đã lúng túng hỏi xem mọi thứ ổn không. Và khi anh trả lời có, cô đã đề nghị họ xuống nhà cùng những người khác trong phòng giải trí để xem một bộ phim.

Họ đã thuê bộ phim đó trong một hiệu cho thuê đĩa cạnh tiệm tạp hóa. Đó là ý của Thomas, một cách để khiến hai cô nhóc sinh đôi được giải trí. Lúc họ tháo dỡ đồ ăn cất đi, anh đã đề nghị họ cùng xem bộ phim đó khi Marguerite nói chuyện xong với Greg. Lúc đó Lissianna đã nghĩ đó là một ý hay, nhưng bây giờ cô quyết định hai người bọn họ có thể bỏ qua bộ phim mà rẽ sang phòng tranh thay vào đó. Cái phòng này cũng tương đương với một tập album ảnh gia đình, và vì nó được bắt đầu với bức chân dung mẹ cô trước khi kết hôn năm 1280, và được nối tiếp cho tới khi máy ảnh xuất hiện vào những năm 1800, số lượng các bức chân dung khá là choáng váng.

“Đi nào.” Lissianna bước về phía cầu thang. “Tôi sẽ cho anh thăm một vòng trước khi chúng ta tới chỗ mọi người.”

Phòng tranh thật ra ban đầu là phòng vũ hội. Khi các vũ hội đã trở nên lỗi mốt, họ đã chuyển những bức chân dung vào đây thay vì để chúng mốc meo trong nhà kho. Có rất nhiều bức chân dung, và Greg dường như quyết tâm xem xét kỹ lưỡng từng cái một. Anh tỏ ra hào hứng một cách cởi mở với những câu chuyện ẩn sau môi trường khô khan xung quanh.

“Cô có một gia đình thật là đẹp.” Anh nhận xét khi họ di chuyển giữa các bức tranh về các anh trai cô. Mẹ cô đã sắp xếp các bức tranh theo thứ tự thời gian, khởi đầu với bức tranh về chính bà và Jean Claude được vẽ vào năm họ kết hôn. Sau đó là vài bức tranh khác về họ ; vài bức về cả hai người, vài bức vẽ một trong hai, rồi anh trai Luc của cô ra đời và góp mặt trong các bức tranh, đầu tiên như một đứa bé sơ sinh, rồi một cậu bé, rồi một mình khi đã trưởng thành. Sự có mặt của anh được tiếp nối với các bức tranh về Bastien, Etienne, và rồi chính cô.

“Cuộc sống hồi đó ra sao?” Greg hỏi, nhìn chăm chú vào chân dung của Lissianna mà cha cô đã đặt vẽ năm cô tròn hai mươi tuổi. Cô đang ngồi dưới một gốc cây, và mặc một chiếc váy dài màu xanh lơ nhạt của thời đó.

“Hồi đó ra sao ư?” Lissianna lặp lại một cách suy tư khi những ký ức trở lại nhấn chìm cô. Sau một lúc cô lắc đầu và nói. “Đó là thời kỳ của sự ga lăng, của các dạ vũ, của những cuộc dạo chơi trong công viên – hoàn toàn để được nhìn tới nếu anh muốn.” Cô nhún nhó nói thêm rồi tiếp. “Nhưng hồi đó không có vô tuyến, không máy tính, không lò vi sóng, và phụ nữ cũng chẳng hơn gì nô lệ.”

“Sao cô lại nói vậy?” Greg nhíu mày hỏi.

Lissianna nhún vai. “Chúng tôi không được phép sở hữu tài sản hay sự sung túc nào và sống dưới sự quản thúc của cha mình cho tới khi kết hôn. Phụ nữ tầng lớp trên được trông đợi sẽ kết hôn nhanh và có con sớm, khi đó tất cả những gì chúng tôi thừa kế được hay sở hữu – kể cả chính thân xác và con cái do chúng tôi sinh ra – đều sẽ trở thành vật sở hữu của người chồng để họ muốn làm gì thì làm.”

“Ừhm.” Greg trông không tin tưởng lắm với điều đó.

Lissianna mỉm cười với vẻ mặt anh và nói tiếp. “Anh có cách nhìn lãng mạn mà họ cho anh xem qua những bộ phim và tiểu thuyết. Tôi e là cách nhìn của tôi hoàn toàn được tô màu xám bởi ký ức của tôi và bởi sự thật rằng tôi là một phụ nữ. Giờ đây làm phụ nữ dễ hơn nhiều. Chúng tôi không cần kết hôn nếu chúng tôi không muốn, và không thể bị ép buộc sinh con. Chúng tôi có thể được giáo dục, có nghề nghiệp, có tài sản riêng, và được trở nên giàu có. Khi tôi ra đời, tất cả những gì chúng tôi được trông đợi làm hay được phép làm là trở thành những cô con gái biết phục tùng, kết hôn rồi trở thành những người vợ và người mẹ biết phục tùng.”

“Cô chưa kết hôn và chưa có con mà.” Anh chỉ ra, rồi nghiêng đầu và nhíu trán hỏi lại. “Phải không nhỉ?”

“Đúng thế.”

“Tại sao? Cô đã hơn hai trăm tuổi rồi còn gì.”

Lissianna mỉm cười yếu ớt. “Anh nói cứ như tôi là gái già ấy. Mọi thứ chỉ tương đối thôi. Khi anh nhận ra mình sẽ rất có thể sẽ sống vài nghìn năm hay còn lâu hơn thế, anh không cần phải vội vã kết hôn làm gì.”

“Ừh nhưng mà – Hai trăm năm cơ đấy? Trong thời gian đó cô chưa bao giờ yêu ai sao?”

Lissianna nhún vai. “Khó mà yêu ai đó được khi mọi người anh gặp chả khác gì hơn là một con rối xinh đẹp dễ bảo.”

Greg chớp mắt. “Tôi không hiểu, sao lại là con rối xinh đẹp?”

Lissianna ngập ngừng rồi hỏi. “Anh có thể yêu được mẹ tôi không?”

Vẻ mặt anh đã đủ trả lời rồi nhưng anh vẫn nói. “Tôi không phải kẻ sùng bái việc tự điều khiển bản thân, nhưng tôi muốn ít nhất được là bản thân mình trong phần lớn các tình huống. Bà ấy khiến tôi cảm thấy...”

“Thấp kém, như một đứa trẻ, không gì khác hơn là một con rối biết nói biết đi.” Cô gợi ý và Greg gật đầu hiểu ra.

“Tôi hiểu rồi. Mọi quan hệ không thể được cân bằng. Như Meredith với tôi vậy, cô sẽ luôn là người điều khiển.”

Lissianna gật đầu. “Và – cũng như anh – tôi cần một sự bình đẳng.”

Họ cùng mỉm cười rồi Greg liếc ra phía sau nhìn về những bức tranh có mặt Jean Claude Argeneau. “Thomas có nói cái gì đó về cha cô và điều khiển. Liệu nó có liên quan...”

“Mẹ tôi hồi đó chỉ là một cô hầu gái mười lăm tuổi trong lâu đài.” Lissianna ngắt lời anh, nhìn lên một trong các bức chân dung cha mẹ mình. “Cha tôi có thể đọc được bà ấy, ông hóa thân thành hoàng tử cười chiến mã tới : mạnh mẽ, đẹp trai, lấp lánh như một đồng xu mới tinh, và bà hoàn toàn mê đắm ông. Ông ấy như một vị thánh sống trong mắt bà và bà dễ dàng bị gục ngã trước ông. Mẹ thần tượng ông ấy và nghĩ ông thật hoàn hảo. Tất cả không nghi ngờ gì, chỉ là một sự tán tỉnh nuông chiều.” Lissianna chỉ ra một cách khô khốc. “Ông biến đổi bà và cưới bà tương đối nhanh chóng, và mọi việc tốt đẹp trong một thời gian.”

“Nhưng...?”

“Nhưng một khi sự mê đắm qua đi, bà nhận ra ông ấy không hoàn hảo, và các suy nghĩ của bà không còn được tăng bốc nữa.” Lissianna liếc anh. “Tất nhiên ông vẫn có thể đọc được từng suy nghĩ bất mãn nhỏ nhất cũng dễ dàng như khi ông đọc được sự ngưỡng mộ trước đó, và ông ấy cảm thấy bị tổn thương và giận dữ. Ông ấy bắt đầu uống rượu và tán gái – hẳn là để cố gắng làm dịu nỗi tự ái to lớn của mình.”

“Ông ấy có thể điều khiển mẹ cô như mẹ cô làm với tôi không?” Greg hỏi.

Lissianna gật đầu. “Việc đó dễ hơn trước khi ông biến đổi mẹ tôi, nhưng sau đó ông vẫn làm được điều đó. Chỉ là lúc này bà BIẾT khi nào ông làm điều đó. Và lúc này bà cũng có thể đọc được suy nghĩ của ông ấy. Ít nhất bà có thể đọc được chúng khi ông ấy không lập rào chắn. Cha tôi không thể hoặc không muốn chặn suy nghĩ của mình lại khi ông say rượu.”

“Bà ấy biết tất cả chuyện uống rượu và trai gái của ông ấy.” Greg nhận ra đầy hãi hùng. “Và bà ấy biết và nhớ lại tất cả những điều đó mỗi khi ông ta điều khiển bà.”

Lissianna gật đầu. “Còn tệ hơn thế. Mẹ tôi biết được ông ấy cưới bà chỉ vì trông bà giống người vợ đã khuất của ông hồi còn ở Atlantis, nhưng ông thất vọng vì, tất nhiên, bà không phải người vợ đã khuất ấy và do đó không thể giống hệt thế được. Ông đã phạm một sai lầm mà ông hối tiếc một cách đầy cay đắng và, tôi đoán, ông trừng phạt bà về điều đó bằng cách cố tình không chặn suy nghĩ của mình lại.”

“Nghe như cơn ác mộng ấy.” Anh sàu nảo nói. “Sao mẹ cô không bỏ đi?”

“Tình huống đó khá là khó khăn. Ông là người đã tái sinh bà.”

“Tái sinh ư?”

“Họ nói sự biến đổi đó cũng đau đớn như khi vượt cạn, và một người được biến đổi, được coi như được tái sinh vào cuộc sống mới, do đó người biến đổi họ chính là người tái sinh của họ.”

“Ồ tôi hiểu rồi.” Greg suy nghĩ một lúc rồi hỏi. “Đau đớn lắm ư?”

Lissianna gật đầu buồn bã. “Tôi chưa bao giờ tận mắt chứng kiến, nhưng người ta đồn rằng điều đó rất là đau đớn.”

Anh căn môi suy nghĩ rồi hỏi lại. “Vậy là bà ấy ở lại vì ông ta đã tái sinh ra bà sao?”

Lissianna nhăn mặt. "Ừm, một phần thôi. Tôi đoán anh có thể nói là bà ấy cảm thấy bị trói buộc vào ông ấy vì điều đó thì đúng hơn. Ông ấy đã cho mẹ tôi cuộc sống mới, cũng như những đứa con và tất cả những tiện nghi và của cải mà bà ấy thích. Không có ông ấy, mẹ tôi vẫn sẽ chỉ là một cô hầu gái trong lâu đài nơi bà sinh ra, làm việc cật lực cho tới khi chết khi tuổi đời còn rất trẻ... đó là những thứ bà tự nhủ mỗi khi bà cảm thấy như mình đã chạm tới giới hạn của sự chịu đựng với ông ta."

"Thật là lợi dụng," Greg căng thẳng nói. "Thế còn phần lý do còn lại của việc bà ở lại thì sao?"

Lissianna nhún vai. "Thì cũng như lý do mà phần lớn những người phụ nữ chọn ở lại sống chung với cuộc hôn nhân không hạnh phúc hồi đó thôi... Bà ấy chẳng có gì cả. Ông ta quá hùng mạnh, mọi thứ đều là của ông ta chừng nào ông ta còn sống, và ông ta có thể trừng phạt bà một cách nghiêm khắc – và với sự hài lòng chúc phúc của cả luật pháp lẫn xã hội khi đó – nếu bà dám rời bỏ ông ta."

Họ lại bắt đầu bước đi, cô nói tiếp. "May thay, cha tôi rất dễ dàng buồn chán và có thể bỏ nhà đi đâu đó vài thập kỷ sau mới về nếu ông ta quyến rũ được vài người phụ nữ nào đó. Và lại không may làm sao, ông ta luôn quay trở về sau những lần như thế. Chúng tôi hạnh phúc vui vẻ nhất là khi không có ông ta ở nhà. Tôi ngờ rằng điều đó đã luôn như thế với mẹ tôi trong hầu hết quãng thời gian vợ chồng của họ."

"Và phải chứng kiến điều này suốt hai trăm năm, tôi đoán cô hẳn sẽ miễn cưỡng phải ép mình vào vòng hôn nhân cũng như khả năng phải chịu đựng những điều tương tự."

Lissianna nhìn một cách trống rỗng vào bức tranh tiếp theo, những lời anh vừa nói vang vọng trong đầu cô. Cô chưa bao giờ xem xét liệu cuộc hôn nhân của cha mẹ mình đã ảnh hưởng đến bản thân cô ra sao, nhưng trong thực tế, cô vô cùng hãi hùng với việc mắc phải một sai lầm và sẽ khốn khổ trong gần bảy trăm năm dài như mẹ cô.

"Tôi có thể hiểu vì sao bà ấy không li dị trong thời Trung cổ hay thời Victoria, đơn giản thời bấy giờ không có chuyện đó, nhưng giờ đây chuyện đó trở nên bình thường rồi còn gì." Greg nói, cố làm cô phân tán sự tập trung. "Cô có nghĩ nếu ông ấy còn sống, liệu ông ấy hay Marguerite có..."

"Không," Cô ngắt lời anh một cách chắc chắn.

"Tại sao?"

"Chúng tôi không hề coi nhẹ chuyện li dị một chút nào."

“Tại sao?” Anh lặp lại câu hỏi.

Lissianna ngáp ngừng rồi nói. “Cả đời chúng tôi chỉ được phép ‘tái sinh’ cho một cá thể duy nhất. Phần lớn các trường hợp thì đó là bạn đời của họ. Và trong trường hợp đó, anh tốt nhất là nên kiên nhẫn thông thả để đảm bảo người đó thật sự dành cho anh.”

“Cô chỉ được phép ‘tái sinh’ một người trong đời thôi sao?” Greg ngạc nhiên hỏi. “Thế nhờ cô chọn nhầm người thì sao?”

Cô nhún vai. “Phần lớn trường hợp họ vẫn sống cùng nhau. Số rất ít còn lại sống tách riêng một mình hoặc tìm thấy bạn đời trong cùng giống loài và không cần ‘tái sinh’ ai khác nữa. Những người sống một mình hoặc là thực sự sống một mình, hoặc là mất cả cuộc đời lang thang từ người tình này sang người tình khác, người thường ấy, và họ không bao giờ có thể trụ lại với người tình lâu hơn khoảng chục năm gì đó trước khi người tình của họ nhận ra sự thật là họ không hề già đi.”

“Thế nếu cô ‘tái sinh’ một người và anh ta chết thì sao? Cô có thể ‘tái sinh’ người khác được không?”

“Chúa ơi, không đâu.” Lissianna cười phá lên với cách đặt vấn đề đó. “Nếu không các vị ‘bạn đời’ thân mến của anh sẽ bỗng nhiên gặp mỗi hiểm họa chặt đầu rình rập khắp nơi cho mà xem.”

“Tôi cũng đoán thế.” Greg gật đầu. “Nhưng thế tại sao cô chỉ được ‘tái sinh’ một người thôi?”

“Để kiểm soát dân số.” Lissianna trả lời ngắn gọn rồi giải thích. “Sẽ không tốt chút nào nếu nhu cầu máu nhiều hơn nguồn cung cấp máu. Cũng vì thế nên chúng tôi chỉ được phép sinh một con sau mỗi một thế kỷ.”

Greg huýt sáo khẽ. “Điều đó nghĩa là cô với những người thân của mình phải chênh nhau đến cả đồng tuổi ấy nhỉ.” Anh ngưng lại rồi quay lại liếc những bức tranh họ đã xem qua rồi nói. “Nghĩa là Etienne khoảng ba trăm tuổi lẻ vài năm phải không?”

“Anh Etienne thì ba trăm mười một tuổi, Bastien thì bốn trăm linh chín, tôi nhớ là vậy.” Cô nói thêm. “Anh trai cả của tôi thì đã sáu trăm mười tuổi hay khoảng khoảng đó rồi.”

Greg nhướn mày. “Sáu trăm mười ư? Sao cách xa nhau thế?”

Lissianna nhún vai. “Chỉ vì anh không thể sinh nhiều hơn một đứa trong một thế kỷ, không có nghĩa là cứ một thế kỷ thì anh phải sinh một đứa.” Cô giải thích.

“Tôi đoán là đúng thế.” Greg đồng ý.

“Hai người đây rồi.” Họ cùng liếc về phía cửa khi hai cô bé sinh đôi bước vào.

“Anh chị lỡ mất bộ phim đầu tiên rồi đấy, và nó hay cực kỳ !” Juli liến thoắng.

“Thế nên chúng em nghĩ là mình nên chạy ra xem liệu anh chị có muốn xem bộ phim tiếp theo không trước khi bật phim lên.” Vicki tiếp lời.

“Chúng em sẽ làm cả bóng ngô nữa đấy.” Juli nói như dự dõ.

Nhẹ cả người khi được kéo ra khỏi câu chuyện không mấy thoải mái về cha mình, Lissianna mỉm cười nói. “Nghe hay đấy, bọn chị cũng gần xong ở đây rồi. Phải không Greg?” Cô quay sang hỏi anh.

Anh cười vẻ thú vị và gạt đầu, khiến cô thở ra nhẹ nhõm.

“Bóng ngô nghe được đấy.” Anh nói. “Thế phim gì thế? Có con ma cà rồng nào trong đấy không?”

“Ôi xin anh ! Cứ như là tụi này thèm xem phim ma cà rồng ấy !” Vicki khịt mũi.

“Họ làm phim chả ra làm sao hết.” Juli than thở. “Và họ ngu ngốc không tả được. Ý em là anh cứ thử xem phim Dracula của Stocker mà xem, ông ta cho Drac sở hữu cả một hậu cung toàn ma cà rồng cái mà vẫn còn đi ve vãn Lucy với lại Mina. Trời ạ ! Anh chỉ được tạo một ma cà rồng thôi !”

“Và rồi còn cái màn biến thành dơi, chuột hay chó sói nữa chứ !” Vicki nói, vẻ kinh tởm. “Làm ơn thôi đi ! Nhưng xét cho cùng chúng ta mong chờ gì ở một gã lấy thông tin từ một con ma cà rồng xỉn bét nhè cơ chứ?”

“Rồi cả Renfield nữa,” Juli nhún vai. “Anh chỉ có thể làm bạn với một gã ăn côn trùng bất lực như Renfield khi cả Hội đồng cũng làm như thế mà thôi !”

“Hội đồng ư?” Greg thích thú hỏi. “Và cô có ý gì khi nói Stocker lấy thông tin từ một con ma cà rồng say xỉn? Ý cô là ông ta thật sự nói chuyện với một ma cà rồng như tôi đang làm ấy à?”

“Không, không phải như anh đang làm ! Chúng tôi ai cũng nghiêm chỉnh cả.” Juli phản ứng.

“Các người đây rồi: bọn tôi đang định bật phim xem và không chờ ai nữa chứ.»

Greg liếc qua ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng Thomas và anh nhận ra họ đã tới cửa phòng giải trí. Đúng hơn nó là một phòng khách rộng với một cái màn hình phẳng khổng lồ trên tường ở một phía và tất cả các bàn ghế trong phòng được sắp xếp sao cho chúng đều quay về phía đó.

“Ôi nhìn này ! Các anh làm bồng ngô rồi à?” Cuộc nói chuyện ngay lập tức bị quên lãng, cô bé chạy ào qua phòng chụp lấy hộp bắp rang bơ mà Elspeth đang chìa ra.

“Jeanne Louise và chị làm đấy.” Elspeth nói, tay chìa ra thêm một hộp cho Vicki và một hộp cho Greg. “Tụi này nghĩ như thế sẽ đỡ mất thời gian hơn. Giờ thì ngồi xuống để còn xem phim chứ.”

Greg cảm ơn Elspeth rồi theo Lissianna bước tới một trong hai chiếc ghế sofa trước màn hình. Họ ngồi xuống cạnh nhau khi ai đó tắt đèn và màn hình trước mặt họ sáng lên với logo một công ty sản xuất phim nào đó.

Đó là một bộ phim hành động, nhưng lại là một bộ phim không hay ho chút nào. Thế nên Lissianna không hề ngạc nhiên khi Greg ghé đầu qua phía cô nói chuyện, nhưng cô lại vô cùng ngạc nhiên với chủ đề anh chọn để thì thầm. “Thế, về mấy cái luật chỉ được ‘tái sinh’ một người và có con cứ sau một trăm năm ấy... Ai quản lý điều đó?”

Lissianna ngáp ngừng, cô không quen nói chuyện về đề tài này. Người cùng tộc với cô thì đã quá rõ về nó nên họ chẳng có lý do gì thảo luận cả, và – trừ một số cá nhân được tin tưởng và chọn lọc kỹ lưỡng như bà giúp việc Maria của mẹ cô – những người không cùng tộc với cô không ai hay biết gì cả. Kể cả Maria và những người thường như bà cũng không biết nhiều lắm, họ chỉ biết gia đình cô sống rất lâu và rất khỏe và có nhiều khả năng đặc biệt. Cô đoán là họ có thể đoán ra việc những người như cô là ma cà rồng dựa vào những túi máu trong tủ lạnh, nhưng điều đó chưa bao giờ được thốt ra lời. Và họ càng không cần biết về Hội đồng.

“Đó là một bí mật ư?” Greg hỏi.

Lissianna lắc đầu kéo mình ra khỏi luồng suy nghĩ và quyết định chả có lý do gì cô phải giấu anh cả. Khi bác Lucian xử lý anh ta xong, đằng nào thì anh cũng sẽ chẳng nhớ gì cả kia mà. Ít nhất cô hi vọng thế. Giải pháp của họ trong trường hợp không xóa được ký ức anh không hề khiến cô thoải mái chút nào.

“Chúng tôi có một Hội đồng lập ra và củng cố các luật lệ.” Cô khẽ trả lời.

“Một Hội đồng ư?” Anh nghĩ một lát. “Mẹ và các anh trai cô có nằm trong đó không?”

“Không, họ quá trẻ để được tham gia Hội đồng.”

Mắt anh tròn tròn kinh ngạc. “Bảy trăm tuổi mà còn quá trẻ á?”

Lissianna toét miệng cười. “Mẹ tôi tương đối trẻ trong tộc người chúng tôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Greg đồng ý, và Lissianna biết anh đang nhớ lại chuyện cha cô còn lớn tuổi hơn rất rất nhiều.

“Bác Lucian đứng đầu Hội đồng đấy.”

“Bác của cô ư?” Anh suy nghĩ về điều đó một lúc rồi hỏi. “Thế họ làm gì khi có người phá luật và tạo ra thêm một người khác như cô?”

Lissianna ngọ nguậy một cách không thoải mái với cái chủ đề này. “Tôi mới biết có một lần điều đó xảy ra, khi có người ‘tái sinh’ ra hai ma cà rồng.” Cô thừa nhận.

“Thế khi đó bác cô cùng cái Hội đồng của ông ta làm gì?” Anh hỏi.

“Cá nhân đã tái sinh ra hai ma cà rồng đã bị, ừm, kết liễu.”

“Wow, kết liễu ư?” Greg bật ngược với thông tin đó nên hỏi lại. “Như thế nào cơ?”

“Ông ta đã bị trói lại, phơi ngoài nắng một ngày trời cho mặt trời thiêu đốt, và bị thiêu sống khi mặt trời lặn.”

“Chúa ơi,” anh hít một hơi. “Bác cô tàn ác thật.”

“Hồi đó là cả hàng mấy thế kỷ trước rồi, và hồi đó ai cũng vậy thôi.” Cô nói nhanh và rồi... “Hơn nữa điều đó là để làm gương cho những người khác, để ngăn chặn mọi người vi phạm luật như thế.”

“Ừh, cách ngăn ngừa đầy tính thuyết phục.” Greg lẩm bẩm rồi hỏi tiếp. “Thế còn người thứ hai được ‘tái sinh’ đó thì sao?”

Lissianna nhún vai. “Không có gì đáng bàn cả, cô ta được phép sống. Ông ta phải đổi mạng sống mình cho cô ta, tôi đoán vậy.”

“Hừm...” Greg liếc về Juli và Vicki rồi nói tiếp. “Tôi đoán hẳn là sinh đôi thì không vấn đề gì kể cả với cái luật một trăm năm mới được sinh một đứa ấy, nhưng lỡ có một ai đó cố tình có con sau ít hơn khoảng thời gian cho phép thì sao?”

“Xê xích một chút thôi thì được. Một vài người sinh con tiếp theo sau chín mươi lăm năm

nhưng sau đó người mẹ phải chờ thêm một trăm lẻ năm năm mới được có thêm con.”

“Nhưng nếu họ muốn có thêm một đứa năm mươi năm sau đứa trước hay ngay sau đứa trước thì sao?”

“Điều đó không được phép. Quá trình mang thai phải bị kết thúc ngay lập tức.”

“Các cô có thể phá thai ư?” Greg ngạc nhiên hỏi rồi khi cô gật đầu, anh nói tiếp. “Thế trước khi việc phá thai ra đời thì sao?”

Lissianna thở dài, đây là những thứ cô không muốn nghĩ tới chứ đừng nói là thảo luận về chúng, nhưng cô vẫn bắt mình trả lời. “Trước khi có thể phá thai một cách chính thức, đứa trẻ hoặc là bị lôi ra khỏi bụng người mẹ, hoặc là bị kết liễu ngay khi chào đời.”

“Tôi đoán là họ lại lôi nó ra giữa trời nắng suốt một ngày rồi lại cho lên giàn thiêu chứ gì?” Greg hỏi lại, giọng nghe rất lạnh lùng.

“Không, tất nhiên là không.” Cô nói một cách không thoải mái vì biết anh đã có ấn tượng xấu về những người cùng chủng tộc với cô. “Hội đồng không có lý do gì để tra tấn một đứa trẻ vô tội như thế cả.”

Anh nhướn mày. “Thế họ làm gì để kết liễu nó?”

Lissianna nhún vai bất lực. “Tôi không biết chắc. Tôi chưa thấy ai thử tìm cách có con quá gần nhau như thế cả. Điều đó sẽ thật là ngu xuẩn vì quá trình mang thai đâu phải dễ giấu giếm?”

Greg thở ra một hơi dài, phần nào bớt căng thẳng hơn. “Thế Hội đồng của các cô còn lập ra những luật lệ gì nữa?”

Lissianna cắn môi. “Chúng tôi không được phép sát hại hay trộm cướp đối với đồng loại của mình.”

“Đối với đồng loại?” Anh hỏi, giọng nghiêm trọng trở lại. “Thế còn với người thường thì sao?” “Cũng vậy, trừ phi có lý do chính đáng.” Cô trấn an anh.

“Lý do chính đáng?” Greg há hốc miệng nhìn cô. “Thế chính xác mà nói thì cái lý do chính đáng đấy là gì?”

Lissianna thở dài với phản ứng của anh, cô biết đáng ra cô nên trông chờ nó mới phải. “Ừm, để bảo vệ chính chúng tôi hoặc các đồng loại của chúng tôi.”

Greg lăm băm nhưng cũng gật đầu, có vẻ đang nói là anh có thể hiểu được điều đó, và

Lissianna thả lỏng người hơn một chút, nhưng rồi anh lại hỏi. “Còn gì nữa.”

Cô cắn môi, và thừa nhận. “Để ‘đi săn’ trong trường hợp khẩn cấp.”

“Khẩn cấp cái kiểu gì mà cho phép các cô giết hại hay cướp bóc một người bình thường hả?”

“Điều đó đã xảy ra trước đây, khi trong cuộc hành trình, một trong số chúng tôi – do một tai nạn hay chỉ là một sai lầm rất nhỏ - đã bị thương và không có nguồn máu dự trữ. Trong trường hợp đó, anh ta có thể cướp một ngân hàng máu địa phương – hoặc nếu anh ta đang ở sâu trong rừng rậm hoặc ở đâu đó mà cách duy nhất để anh ta sống sót là một nguồn sống nào đó – anh ta có thể lấy những gì anh ta cần.” Cô tế nhị nói.

Greg không hề bị cách cô nói đánh lừa. “Ý cô là, nếu họ đang bay đi đâu đó, máy bay bị nổ và họ bị thương giữa đồng không mông quạnh với một vài đồng bạn, họ có thể hút cạn máu của đám ‘đồng bạn’ đó chứ gì?”

“Phải, kiểu kiểu thế.” Lissianna thở dài thừa nhận. “Nhưng chỉ khi thật sự là cần thiết thôi.”

Greg gật đầu. “Nếu không, họ chỉ được phép ‘ăn’ từ ‘nguồn sống’ khác vì các lý do sức khỏe như căn bệnh sợ máu của cô đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Còn lý do sức khỏe nào khác không?”

Lissianna gật đầu. “Thật ra có vài lý do khác nữa. Tôi có một người anh họ và một người bác không thể sống nhờ máu đóng túi được. Cơ thể họ cần một enzyme đặc biệt mà ngay khi máu rời khỏi cơ thể thì enzyme đó cũng chết. Họ có thể uống hết túi máu này tới túi máu khác mà vẫn chết vì đói.”

Greg huýt sáo khẽ. “Tôi tưởng đám nano của cô đâu có cho phép điều đó xảy ra?”

“Các nano chữa lành các hỏng hóc và tấn công bệnh tật trong cơ thể, chúng không hề chữa được các bệnh bẩm sinh do gen di truyền hay tự nhiên đã vậy được. Và cái enzyme nào đó mà bác và anh họ tôi cần mà những người còn lại không cần, với những nano đó cũng chỉ là một sự biến dị về gen bình thường.”

“À tôi hiểu rồi.”

“Ừhm, đúng là phí cả phim.” Thomas nói vẻ kinh tởm.

Lissianna chớp mắt khi đèn được bật sáng. Bộ phim đã hết, và theo những gì anh họ cô vừa

nhận xét, có vẻ cô không bỏ lỡ gì nhiều lắm khi trò chuyện với Greg.

“Đúng đó, phim dở ẹc.” Juli tán thành. “Và em mừng là nó hết rồi vì em sắp chết đói đây.”

“Làm sao em vẫn có thể đói được nhỉ? Em mới vừa ăn cả một bát bỏng ngô vĩ đại kia mà.” Elspeth ngạc nhiên nói.

“Bỏng ngô đâu phải đồ ăn, nó chỉ là bỏng ngô thôi.” Vicki bảo chị gái mình với một tiếng cười lớn rồi quay sang Greg. “Anh muốn anh gì cho bữa tối? Chúng em có thể luộc vài cái xúc xích hay nướng lại bánh pizza...”

Greg đề nghị. “Sao các cô không kiểm cái gì đó ăn tạm trước đi, tôi sẽ làm món chili (món Mê hi cô có thịt băm, ớt ngọt, ớt cay, đậu đỏ...).”

“Chili hở?” Juli suy nghĩ một lúc rồi hỏi. “Phủ trên khoai tây chiên chứ?”

“Và cả pho mát nữa,” Vicki nói thêm, vẻ rất kích động.

“Bất cứ thứ gì các cô vừa lòng.” Greg cười phá lên, đứng dậy và chìa tay ra đề nghị kéo Lissianna đứng dậy cùng.

“Nếu tôi đề nghị cô đưa tôi về nhà, cô có làm không?”

Lissianna chuyển ánh mắt từ tờ báo cô đang đọc lướt lên và nhìn sững vào Greg. Anh ta đang đảo đều món chili của mình và không nhìn cô, điều này chính ra lại hay, vì nếu vẻ mặt cô có phản ánh trung thực những cảm xúc của cô thì lúc này đây nó sẽ trông rất là bối rối. Tâm trí cô xoay như chong chóng với những suy nghĩ mà câu hỏi của Greg gợi ra. Cô đã thả anh ra lần đầu tiên vì cảm thấy thật tội lỗi. Cô vẫn đang cảm thấy sự tội lỗi đó. Hơn nữa giờ đây Bác Lucian cũng đang được kéo vào câu chuyện này, khiến vị trí của Greg khá là đáng ngại. Trừ phi anh ta có thể lập luận một cách đủ để thuyết phục về vấn đề của mình, Lissianna rất sợ là cô sẽ mắc kẹt cơn giận dữ của mẹ mình lẫn mối nguy hiểm anh ta có thể gây ra cho cuộc sống gia đình cô, và cô sẽ lại có thể bị thuyết phục để thả anh về nhà.

“Điều đó sẽ khiến tôi gặp cả đống rắc rối.” Cô chỉ nói được có vậy, nhưng nụ cười ngay lập tức nở trên môi anh ta cho thấy Greg biết có thể thuyết phục cô thả anh ta đi.

“Ừhm, đừng lo, tôi sẽ không đề nghị điều đó đâu.” Anh trấn an cô.

Câu nói của anh khiến Lissianna không thể không thốt lên “Tại sao?”

Greg suy nghĩ một lúc về câu hỏi này khi anh liếc vào lò kiểm tra đông khoai tây chiên thế nào (chắc là loại đông lạnh nên mới cho vào lò, giống nhà em hay làm 🍲). Anh đang cho thấy

mình có thể là một gã phù thủy nội trợ tốt. Gã đàn ông này thậm chí còn biết cái đánh trứng có thể dùng làm gì, và điều đó thật may mắn, Lissianna nghĩ, vì cô hoàn toàn lạc lối trong bếp. Anh ta sẽ chết đói mất nên anh ta phải chờ cô nấu cho mình ăn. (Chưa gì đã nghĩ chuyện ‘chăm sóc’ chàng rồi, giống vợ chồng quá đi! So Cute!!)

May mắn cho Greg và cho hai nhóc sinh đôi, vì dù bếp của gia đình Argeneau thường vắng bóng thức ăn, nó lại được trang hoàng với đủ loại đĩa, bếp, và dụng cụ còn hơn cả cần thiết của một căn bếp thông thường. Thật ra họ thỉnh thoảng cũng có vài bữa tiệc được cung cấp lương thực tử tế, và Marguerite luôn muốn chuẩn bị sẵn sàng cho mọi sự xảy ra không định trước.

“Thật khó để giải thích.” Cuối cùng Greg nói. “Biết về người như cô cũng giống như là làm quen với vài người ngoài hành tinh thân thiện ấy. Ai lại không muốn tìm hiểu thêm về các cô cơ chứ?”

Lissianna chậm rãi gật đầu. Cô hiểu cách suy nghĩ của anh và hiểu đáng ra cô phải đoán trước sự tò mò này chứ. Cô cũng chả còn tâm trạng nào để nói với anh là những gì anh tìm hiểu được rồi cũng sẽ chỉ là kiến thức bị chết yểu thôi, và mẹ cô đang mong Bác Lucian sẽ có thể xóa toàn bộ ký ức về họ trong đầu anh.

“Tại sao chỉ có hai chị em sinh đôi ăn uống bình thường, còn các cô thì không?”

Câu hỏi hoàn toàn nhảy khỏi chủ đề đang nói khiến đầu óc Lissianna mất một lúc mới chuyển sang được, cô nói. “Hai đứa nó vẫn còn bé. Khi chúng tôi còn trẻ con, chúng tôi vẫn cần phải ăn uống bình thường để lớn cho tử tế. Nhưng một khi anh trưởng thành, anh không cần ăn như thế nữa.”

“Vậy là cô CÓ THỂ ăn, cô chỉ... sao nhỉ? Ngưng đột ngột lại à?” Greg hỏi.

“Về cơ bản là thế.” Cô gật đầu. “Sau một thời gian, thức ăn trở nên nhàm chán và vừa phải ăn bình thường lẫn ‘ăn bất thường’ trở thành một mối phiền toái. Thế nên, phải, phần lớn chúng tôi đơn giản là ngưng việc phiền não về chuyện ăn uống.”

“Thức ăn ư? Mối phiền toái nhàm chán á?” Greg trông cực choáng váng. “Kể cả sô cô la ư?” Lissianna khúc khích cười. “Sô cô la không phải thức ăn, là lộc trời cho thì có. Sô cô la không bao giờ trở nên nhàm chán cả!”

“Vậy sao, cảm ơn Chúa về điều đó.” Anh lăm bằm, đảo thêm nồi chili một cái nữa. “Dù sao tôi vẫn thấy khó mà tưởng tượng việc ghép từ thức ăn với tính từ nhàm chán. Có nhiều thể loại đến thế cơ mà : Pháp, Ý, Mê hi cô, Ấn Độ...” Anh thở dài một cách sung sướng với suy nghĩ về cách phân loại đồ ăn rồi liếc qua hỏi. “Lần cuối cùng cô ăn món chili này là khi nào?”

“Tôi không nghĩ là tôi từng ăn nó nữa là.” Cô thú nhận. “Mê hi cô không phải nơi tôi muốn đến cho lắm, và thật ra tôi ngừng ăn đồ ăn thật từ khoảng sinh nhật thứ 100 của mình. Khi đó đồ ăn Mê hi cô chưa mò được tới Canada.”

“Tại sao Mê hi cô không phải nơi cô muốn đến?” Greg nghe như thể bị xúc phạm ấy, và phải tới lúc đó cô mới nhớ ra đáng ra giờ này anh đang hưởng kỳ nghỉ của mình ở Mê hi cô.

“Vì nó nặng quá.” Cô nói đơn giản.

“À, ừh há.” Anh thở dài. “Vậy là cô khoảng một trăm tuổi khi cô ngừng ăn hử? Có chuyện gì thế? Hay là một ngày cô tỉnh dậy và tự nhủ ‘Thế, mình cóc ăn nữa đâu?’”

Lissianna phá lên cười trước vẻ không tin nổi của anh. Anh chàng rõ ràng là rất khoái ăn uống. Anh ta cũng chắc chắn mang một vẻ khó chịu với cái suy nghĩ là cô không khoái ăn uống giống mình. Cô cố gắng giải thích. “Cha mẹ tôi đã chán đồ ăn rất lâu trước khi tôi ra đời – cũng như các anh trai tôi vậy – nên hồi đó chỉ có Thomas và tôi ăn cùng nhau, và khi anh ấy chuyển ra ngoài, tôi còn lại mỗi một mình. Thế là việc đó bắt đầu trở thành một việc nhàm chán lê thê.” Cô nhún vai rồi nói tiếp. “Thế nên tôi từ từ ngừng ăn. Như tôi nói ấy, một khi chúng tôi đạt tới độ trưởng thành, chẳng có lý do gì khiến chúng tôi phải ăn thức ăn hàng ngày, phần lớn dinh dưỡng chúng tôi đã lấy được từ máu rồi còn gì. Giờ thì tôi chỉ ăn vào các dịp đặc biệt như gia đình mình thôi.”

Greg ngưng phất việc quấy cái nồi quay sang nhìn cô. “Cô chỉ ăn vào các dịp đặc biệt sao?”

“Thì ai cũng làm vậy để dễ kết thân mà.”

Greg khúc khích cười. “Vậy là các cô là người ăn để kết thân thay vì uống để kết thân.”

Lissianna mỉm cười với anh rồi quay lại cuốn tạp chí trong tay.

“Ừhm, nếu cô chưa từng ăn món chili này, chắc cô sẽ không thấy nó nhàm chán đâu.” Greg lập luận. “Sao cô không thử nhỉ? Đằng nào tôi cần ai đó nếm thử giùm tôi mà.”

Cô liếc lên và thấy anh đã múc một muỗng đầy chili và cẩn thận mang nó tới chỗ cô, bàn tay còn lại khum khum dưới cái thìa để phòng thức ăn bị rơi. (Trời, hình ảnh cute quá đi, vợ đọc báo, chồng nấu ăn rồi mang ra cho vợ thử 😊)

Lissianna đã giúp anh làm món chili, thái nhỏ hành tây với nấm trong lúc anh xào thịt. Cô cũng ngồi cùng anh khi anh khom mình bên cái nồi, quấy và nêm gia vị cho nó một cách thật đáng yêu. Cái mùi tỏa ra từ cái nồi cả tiếng vừa rồi rất thơm ngon nhưng mà đồ ăn mà chị Debbie, đồng nghiệp cô hay mang đi làm cũng có mùi thơm mà có khiến cô đói tí nào đâu.

“Tôi không...” Cô bắt đầu nói một cách không chắc chắn.

“Đi mà,” Anh năn nỉ. “Một miếng thôi.” (Sooooo cute !!!)

Lissianna đầu hàng và đưa tay ra cầm thìa nhưng Greg đã đưa nó ra khỏi tầm với của cô và lắc đầu. “Há miệng ra đi.” (Toooooo cute!!!)

Cô thả tay xuống và ngoan ngoãn mở miệng, cảm nhận rõ ràng đến khủng khiếp ánh mắt anh nhìn cô khi anh đưa cái thìa qua giữa đôi môi mình. Cô ngậm môi lại, giữ lại thức ăn khi anh kéo thìa ra. Lissianna để nó yên vị trên lưỡi mình một lúc, tận hưởng sự bùng nổ của hương vị trước khi nhai và nuốt.

“Cô thấy sao?” Greg hỏi.

Lissianna mỉm cười và thừa nhận. “Ngon lắm.”

“Đấy, thấy chưa?” Anh ta rõ ràng rất hài lòng về bản thân và lắc đầu khi anh quay lại cái nôi của mình. “Thức ăn... nhàm chán ư?” Anh cười khế. “Hổng dám đâu.”

Lissianna nhìn anh với một nụ cười trên môi. “Anh sẽ không nói như thế nếu anh không ăn đi ăn lại mọi thứ ít nhất là cả trăm lần rồi. Nó trở thành một cái nhọt hơn là một niềm hứng thú cho xem.”

“Còn lâu.” Greg phản đối với vẻ chắc chắn rồi hỏi. “Này, thế các cô có phải lo lắng về chuyện thừa cân khi cô vẫn đang còn ăn đồ ăn bình thường không?”

“Không. Các nano sẽ phá hủy đồng mỡ thừa. Chúng giúp anh giữ một độ chắc khỏe tốt nhất.”

“Chết tiệt.” Greg lại lắc đầu. “Sống vĩnh hằng, luôn trẻ trung, và không bao giờ phải lo lắng về cân nặng?” Anh thốt lên. “Chết tiệt.”

“Hai người đây rồi.” Marguerite Argeneau phóng vào phòng như một luồng năng lượng cực mạnh, khiến cả hai giật bắn mình. Bà trông đã thoải mái hơn sau khi ngủ và rõ ràng là vừa mới ‘ăn’, da dẻ hồng hào hơn và thậm chí còn hơi ‘bốc khói’ khi bà liếc từ người nọ qua người kia. “Thế nào rồi, buổi trị liệu đầu tiên ra sao? Con đã khỏi bệnh chưa?”

Lissianna và Greg cùng ném cho nhau một cái liếc đầy vẻ tội lỗi.

hhhhhChapter 13

“Chúng ta sẽ thử phương pháp khử độ nhạy một cách hệ thống.” Greg thông báo.

“Hử?” Lissianna lịch sự nói, và anh không thể không để ý thấy cô trông lo lắng hơn là ấn tượng với thông tin này. Anh không ngạc nhiên lắm, nỗi sợ hãi là một điều khủng khiếp rất khó xử lý, và đó chính là điều họ sẽ làm, xử lý nỗi sợ hãi của Lissianna và hi vọng là có thể chữa được chứng bệnh của cô.

Có nhiều thứ khác Greg khoái làm với Lissianna hơn là xử lý nỗi sợ hãi của cô, nhưng Marguerite đã khá khó chịu khi biết họ chẳng thực hiện tí trị liệu nào trong lúc bà ngủ, nên anh đành phải hứa rằng họ sẽ làm điều đó ngay sau khi anh và hai cô bé sinh đôi ăn xong những thứ anh vừa nấu cho bữa tối. Vậy là giờ họ ở đây, trong phòng thư viện để làm thứ mà Lissianna đã nói tới như là buổi tra tấn đầu tiên của họ.

“Thế cái màn khử độ nhạy có hệ thống này có dùng được không?”

“Thường là có. Nó rất hiệu nghiệm với các chứng sợ hãi.” Anh bảo đảm với cô.

“Rồi,” Cô thối ra một hơi dài, thẳng vai lại và hỏi. “Tôi phải làm gì?”

“Ừm, tôi cần cô nghĩ về những tình huống gây ra sự hoảng sợ và...”

“Tôi không cảm thấy sợ hãi máu.” Lissianna ngắt lời anh. “Tôi chỉ ghét xỉu thôi.”

“Phải, nhưng...” Greg ngừng lại, nghiêng đầu qua một bên rồi hỏi. “Cô có biết tại sao cô phản ứng với máu như thế không? Tôi không nghĩ đây là một lời phàn nàn bình thường với tộc người của cô. Nó bắt đầu khi nào?”

Lissianna nhìn xuống và Greg nhìn theo ánh mắt cô, để ý thấy cô đang xoắn hai tay lại trên đùi mình. Máu có khi chỉ khiến cô ghét xỉu, nhưng rõ ràng là cô đang cảm thấy sợ hãi cái ý tưởng phải nói về lúc điều đó bắt đầu. Sau một hồi dài im lặng, cô liếc lên và miễn cưỡng thừa nhận. “Nó bắt đầu sau buổi đi săn đầu tiên của tôi.”

Vẻ mặt như bị tra tấn của cô thật khó mà chịu nổi. Anh đã từng thấy nó trên gương mặt các bệnh nhân khác, nhưng lần này không giống như thế. Greg chỉ muốn choàng tay ôm lấy Lissianna và nói cô không cần phải nghĩ đến điều đó nữa, rằng anh sẽ bảo vệ che chở cho cô. Anh không làm thế, tất nhiên rồi. Lissianna muốn có dụng cụ và cách thức để thoát khỏi chứng

sợ hãi của cô. Cô không phải là Meredith. Đây là điều anh thích nhất ở cô.

Anh hít một hơi dài rồi nói. “Kể cho tôi nghe lần đầu cô đi săn đi.”

“Tôi... ừm, năm đó tôi mười ba tuổi.” Cô chậm rãi nói và Greg phải cố gắng lắm mới không buột miệng hét. Mới mười ba tuổi. Chúa ơi! Cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhưng rồi anh tự nhủ rằng đó là một kỹ năng mà Lissianna sẽ phải cần, kỹ năng sẽ giúp cô sống sót nếu có điều gì xảy đến với cha mẹ mình, và cô cần có nó để tự lo liệu cho chính mình.

Nếu anh khó chịu khi nghe chuyện này, Greg biết với cô còn tệ hơn rất nhiều. Anh quyết định cho Lissianna một cơ hội để quen dần với việc nói về nó và thỏa mãn trí tò mò của chính anh cùng một lúc.

“Trước khi có ngân hàng máu, tôi từng có vài, ừm, vú em theo kiểu ma cà rồng nếu anh thích gọi thế. Chỉ có điều thay vì bú sữa của họ, tôi cắn vào cổ tay hoặc cổ họ.”

Khi Greg nhăn nhó, cô nói tiếp. “Giờ có ngân hàng máu rồi, vú em kiểu thế không còn cần tới nữa.”

Anh gật đầu, hài lòng khi nghe điều đó rồi hỏi tiếp. “Lúc còn bé cô đã điều khiển được suy nghĩ người khác được rồi ư?”

“Chỉ từ khi tôi tám chín tuổi gì đó thôi.” Lissianna thừa nhận với một cái nhún vai. “Trước đó, một phụ huynh hoặc người bảo trợ sẽ coi sóc tâm trí của người cho máu để họ không cảm thấy đau đớn.”

“Rồi rồi.” Greg xem xét vẻ mặt cô một lúc. Cô trông thoải mái hơn, nhưng anh biết điều này không tồn tại lâu khi anh hỏi tiếp. “Tôi đoán là cô không đi săn một mình vào lần săn đầu tiên phải không?”

“Không, một người bảo trợ luôn đi cùng vài lần đầu tiên. Điều đó là cần thiết. Có rất nhiều điều để chú ý cẩn trọng.” Cô giải thích, và hiển nhiên là cô chưa thật sự sẵn sàng để tiếp cận với lần đầu tiên của chính cô, và nói chung thì ai cũng thế. “Dù anh có thực hành việc điều khiển tâm trí người vú của mình bao nhiêu lần đi nữa, anh cũng làm điều đó trong nhà anh, an toàn và kín đáo. Khi anh ra ngoài đi săn, anh phải điều khiển người anh đang ‘xử lý’ và đồng thời phải để ý đến chung quanh để lỡ có ai đi ngang qua. Anh cũng phải chú ý đến việc anh có thể hút máu bao lâu để tránh việc lấy đi quá nhiều máu.” Cô ngừng lại rồi nói thêm. “Khi anh ở với vú em, anh có thể lấy nhiều máu hơn, và vú em có thể thoải mái cảm thấy yếu ớt hay thậm chí ngất xỉu, họ có thể nghỉ ngơi nếu cần; nhưng khi anh đi săn, anh chỉ được lấy ít thôi.”

Lissianna gặp ánh mắt anh và dường như cảm thấy thư giãn hơn, cô thừa nhận. “Chúng tôi thường săn nhiều hơn một người mỗi đêm, trải đều trên vài ba người để không ai bị ảnh

hưởng quá nhiều đến sức khỏe. Sẽ chẳng hay ho gì khi để lại sau lưng người hiến máu nằm chổng chơ yếu ớt trên đường. Họ phải có khả năng đi lại, mà vẫn cảm thấy ổn. Nên khi chúng tôi ra ngoài săn lần đầu tiên, chúng tôi phải học điều chỉnh thời gian sao cho có thể lấy máu một cách an toàn. Đây chính là lý do có người đi cùng họ, để đảm bảo rằng họ không quên bég mất mà săn lâu quá." Cô nhăn mặt. "Có quá nhiều thứ để phải chú ý. Cố gắng làm ba thứ một lúc ban đầu có thể trở nên quá nhiều."

"Tôi hiểu." Greg gật đầu. "Tôi có thể tưởng tượng ra việc cô cảm thấy căng thẳng trong vài lần đầu tiên, và nó sẽ khiến cô càng thêm stress."

"Phải." Lissianna gật đầu.

"Vậy là cha cô đưa cô đi lần đầu tiên đó hả?"

Cô ngẩng phắt đầu lên ngạc nhiên. "Sao anh biết?"

"Bởi tôi không nghĩ là mẹ cô sẽ lại có thể cho phép chuyện gì đó xảy ra." Greg trả lời đơn giản, và điều đó chắc chắn đúng. Anh chắc chắn Marguerite sẽ làm mọi điều bà có thể làm để khiến mọi thứ dễ dàng hơn cho Lissianna. Dù anh có ác cảm mấy với bà, anh phải thừa nhận bà yêu con gái mình rất nhiều.

"Đúng thế." Lissianna thở dài. "Mẹ tôi sẽ không để chuyện gì xảy ra trong khả năng của mình."

Greg gật đầu. "Vậy là cha cô đúng là đã đưa cô đi thật."

"Phải." Cô cay đắng nói. "Mẹ tôi không muốn thế nhưng ông ấy đã quá say và rất cứng đầu. Không may là tôi cũng thế. Tôi rất bướng và khăng khăng cho là tôi không cần ai đi cùng." Lissianna nhăn mặt với chính mình.

"Kể tôi nghe đi." Greg nhẹ nhàng nói.

Lissianna nhún vai. "Đầu tiên mọi chuyện khá ổn. Hay gần như thế. Tôi khá căng thẳng nhưng cũng rất hào hứng. Chúng tôi ra Hyde Park, và tôi chọn một anh chàng chỉ hơn tôi một vài tuổi và... đầu tiên mọi chuyện khá ổn." Cô nhắc lại, và rồi nhúu mày.

"Rồi có chuyện gì xảy ra?" Greg hỏi tới.

"Ừhm, như anh nói ấy, nó trở nên quá sức một chút. Tôi đang tập trung vào việc điều khiển tâm trí anh ta và cố gắng chú ý tới xung quanh để chắc rằng không ai xuất hiện khi tôi không để ý... và tôi quên mất thời gian. Thường thì người đi cùng sẽ đơn giản là nhắc anh biết đến lúc ngưng rồi, nhưng..."

“Nhưng cha cô thì đang xinбет nhè.”

Lissianna gật đầu. “Ông ấy không nói gì, không cảnh báo gì cả. Ông ta chỉ nắm vai tôi kéo tôi ra.” Mặt cô tái mét và nói thêm. “Răng tôi vẫn còn ngập trong cổ cậu bé đó.”

Greg nhăn mặt. Trước khi anh kịp bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng kinh khủng đó, Lissianna đã nói tiếp. “May thay mẹ tôi có đi theo. Bà không tin tưởng cha tôi lắm. Bà cố xoay sở kịp thời để cứu cậu ta, nhưng quả thật rất đáng sợ. Cậu ta gần như đã chết vì mất máu, máu vương vãi khắp nơi.” Cô xoa xoa mặt mình. “Tôi không bao giờ còn có thể chịu nổi khi nhìn thấy máu từ ngày đó.”

Cô nhìn xuống hai bàn tay bất động của mình rồi ngẩng lên nhìn anh, mặt cô cứng đờ như hóa đá. “Tôi gần như đã giết chết cậu bé đó.”

“Nhưng cô không giết cậu ta mà Lissianna. Cô không giết cậu ta.” Anh tiến lại gần hơn và thả mình theo sự thúc giục nãy giờ của bản thân, để kéo cô vào vòng tay mình. Anh ôm cô thật chặt, vuốt nhẹ dọc lưng cô để cố gắng xoa dịu cô. Anh ước gì Jean Claude có thể còn sống để anh có thể đâm thẳng vào mặt gã tồi tệ đó. Chỉ trong một khoảnh khắc vô tâm, say xỉn, lão già ngu ngốc đó đã khiến cho con gái mình phải chịu sự cắn rứt đau đớn trong gần hai thế kỷ.

Greg xoa lưng cô rồi kéo cô ra nhẹ nhàng. “Lissianna?”

Gương mặt cô vẫn còn trắng bệch khi cô ngược lên. Greg rất muốn hôn cô nhưng anh muốn trước hết có câu trả lời cho câu hỏi vừa bột phát trong anh. “Tôi đoán điều đó có nghĩa là cô chưa bao giờ giết ai mà cô từng mượn chút máu phải không? Cô không hút máu ai tới chết phải không?”

“Không, tất nhiên là không rồi.” Lissianna ngạc nhiên nói, như thể câu hỏi đó khiến cô kinh ngạc, và Greg mỉm cười, thở phào sau khi đã nín thở mà không biết mình nín thở khi chờ nghe cô trả lời. Anh vui với câu nói đó tới mức anh muốn hôn cô điên lên được. Suy nghĩ đó khiến anh liếc xuống nhìn môi cô, và đột nhiên anh thấy mình đang hạ xuống để thực hiện chính suy nghĩ đó.

Lissianna không tránh né, cũng không ngăn anh lại. Mắt cô chỉ mở to ngổ ngàng trong phút chốc rồi ngay lập tức nhắm nghiền chỉ trước khi môi anh chạm vào cô. Họ cùng thở một hơi dài, như một đập nước bị tràn đê, Greg để cho đam mê trào dâng trong anh, như một chiếc ấm đun nước sôi sùng sục muốn phun trào. Anh ép môi cô hé ra để cho lưỡi mình tung tăng ừa vào, rồi chợt đông cứng lại khi tiếng của Thomas bằng cách nào đó xâm nhập vào suy nghĩ của anh.

“Tôi không tin được là anh lại có thể nghĩ chúng tôi sẽ hút máu ai đó tới chết ấy. Điều đó

ngu gốc chả khác nào đi giết một con bò sữa cả. Anh làm sao vắt sữa từ một con bò sữa đã chết cơ chứ!”

Greg và Lissianna rời nhau ra và vội vã quay lại lờm gã đàn ông (vô duyên) khi anh ta bước ra từ sau tấm rèm cửa to lớn che đi những cánh cửa kiểu Pháp dọc theo bờ tường.

“Thomas, anh làm cái quái gì th...” Lissianna nín bật khi cô thấy tất cả các anh chị em họ còn lại lũ lượt bước ra từ sau những tấm rèm khác.

“Bọn chị muốn xem buổi trị liệu đầu tiên diễn tiến thế nào.” Mirabeau giải thích sự có mặt của họ với một cái nhún vai. “Bọn chị không biết là nó lại biến thành một màn hôn hít như thế này.”

Lissianna nhìn lảng đi chỗ khác và rõ ràng không biết nói gì. Greg thì khác. Anh đang cảm thấy bị xúc phạm nên quay sang lờm Thomas. “Anh vừa mới so sánh con người với bò đấy hả?”

“Ồ, không phải con người, chỉ người thường thôi. Chúng tôi cũng là con người chứ bộ.” Thomas thích thú nói rồi quay sang trêu em họ mình. “Thật xấu hổ quá đi Lissianna, em biết là không nên đùa giỡn với thức ăn của mình rồi mà.”

“Anh thôi đi Thomas.” Jeanne Louise nghiêm khắc nói rồi quay sang Greg giải thích. “Đừng lo, anh í chỉ đùa thôi, gần như thế.” Cô nhún vai nói thêm. “Chúng tôi xin lỗi là đã nhìn lén, và chúng tôi đáng ra nên tránh ra và không nên phá bĩnh khi mọi việc trở nên... ờ...” Cô phẩy tay về phía họ một cách đại khái, Greg liếc sang Lissianna và thấy cô nàng đang... đỏ mặt. Trời ạ, hai trăm linh hai tuổi và cô nàng vẫn có thể đỏ mặt khi bị bắt gặp đang hôn ai đó. Anh không kịp nghĩ thêm gì về cái điều thú vị đó vì Jeanne Louise đã nói tiếp. “Nhưng mà trễ rồi, và chúng tôi biết Lissianna phải làm việc đêm nay nên...”

“Ôi trời!”

Greg liếc thấy Lissianna đã đứng bật dậy. “Trời ơi em không biết là đã muộn thế này rồi. Em phải đi thôi.”

Greg sững người nhìn cô phóng ra cửa. Anh không thích cô bỏ đi thế này chút nào nhưng...

‘Anh còn chờ cái gì? Chạy theo đi chứ. Cho bạn gái anh một nụ hôn cho ra hôn để nàng nhớ về anh khi ở chỗ làm chứ.’

Greg quay phắt lại nhìn Thomas khi Lissianna chạy ra khỏi phòng, biết rằng chính anh ta đang ‘nghĩ’ điều đó. Và trong tất cả những gì anh nên nói, thì cái câu bật ra từ miệng anh lại là... “Cô ấy không phải bạn gái tôi!”

Thomas cười khẩy với sự chối bỏ đó. “Anh ngủ trên giường nó... đêm qua nó lên đó với anh (ack). Hai người cả ngày hôm nay cứ quẩn quít quanh quẩn với nhau và còn tách riêng ra một mình, và đây là lần thứ hai tôi bắt gặp hai người hôn nhau, chưa tính đến việc lần đầu tiên có vẻ hai người như thể đang làm nhiều thứ hơn là hôn hít nữa kìa. Thế đã đủ là bạn gái chưa?”

Greg sốc với những lời đó và rồi lắc đầu phóng ra ngoài chạy theo cô. Anh không có thời gian tranh luận về điều đó nếu anh muốn bắt kịp Lissianna trước khi cô biến mất vào phòng. Mà nói cho cùng, tranh luận cái gì chứ về việc mọi người cho cô ấy là bạn gái anh, Greg thấy mình không phiền lắm với suy nghĩ đó. Thật ra nói cho đúng thì anh còn khoái suy nghĩ đó là khác.

‘Hôn nhau xong anh nhớ bảo nó giải thích cho anh về cái gọi là bạn đời đích thực ấy nhé.’

Greg không dừng lại khi nghe thấy lời đề nghị đó mà phóng ra khỏi thư viện nhanh nhất có thể. Khi nào tò mò anh sẽ hỏi Lissianna về điều đó sau... sau khi hôn cô. Anh thật sự muốn có một nụ hôn tử tế, không bị trói chặt xuống giường và cũng không có ai phá rối họ.

Dù anh chạy khá nhanh, Greg chỉ bắt kịp Lissianna khi cô đã bước tới phòng anh. Ờ, phòng cô chứ, anh đoán thế và cho là từ giờ nó giống như phòng của CẢ HAI bọn họ hơn, khi mà anh từng ngủ trong đó, và quần áo của cô cũng ở trong đó. May thay việc này cũng giúp anh có một lý do chính đáng đi theo cô, anh đoán thế khi cô liếc qua vai khi đặt tay lên nắm nắm cửa và dừng lại khi thấy anh đi theo.

“Tôi chỉ đang nghĩ.” Greg nói khi anh bước lại gần cô. “Quần áo của cô vẫn còn trong đó, và có lẽ tôi nên chuyển sang phòng khác. Sẽ tiện cho cô hơn là việc cô phải ra phòng khác ngủ rồi phải quay lại đây để thay đồ.”

“Ồh.” Cô ngạc nhiên rồi gật đầu. “Ừh tôi đoán chúng ta có thể đổi phòng. Đáng ra tôi ngủ ở phòng màu hồng rồi nhưng...”

Greg chỉ cho cô nói tới vậy. Anh không thể ngăn mình được, anh phải hôn cô. Dù gì đấy cũng là lý do anh đuổi theo cô kia mà. Anh vươn tay ôm lấy khuôn mặt cô kéo về phía mình rồi cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô. Anh thở phào nhẹ nhõm khi ngay lập tức cô ngã vào lòng anh, môi mở ra chào đón anh vào.

Greg đoán đáng ra anh không nên ngạc nhiên nếu thấy cô hôn giỏi sau hai trăm năm tập luyện, nhưng quả thật cô khiến anh hơn cả kinh ngạc. Anh chỉ định hôn cô một cái phớt nhẹ, ừh thì nhiều hơn thế một chút là cùng, nhưng thế nào đó mà nụ hôn này vượt quá sự kiểm soát của anh và anh thấy mình đang ép cô vào cánh cửa, tay mơn man thân hình cô. Lissianna không phản đối anh chút nào. Cô uốn người về phía anh, tay cô vòng qua luồn chặt vào tóc anh và môi cô càng lúc càng trở nên đòi hỏi khi anh cạ mình vào cô.

Anh trêu chọc cô với lưỡi của mình, rồi luồn tay xuống dưới áo cô tìm đến miền da thịt tươi mát. Những ngón tay anh lùa nhẹ trên chiếc bụng thon phẳng của cô rồi tiến tới phần vải lụa của chiếc áo lót. Anh khum tay ôm bầu ngực cô qua làn áo mỏng, rồi càng lúc càng nắn bóp mạnh hơn.

Nếu không có một cánh cửa nào đó đóng sầm lại dưới sảnh khiến anh giật mình, Greg đoán mình sẽ làm tình với cô ở ngay hành lang, cạnh cửa phòng cô mất. Nhưng âm thanh đó giống như một xô nước lạnh khiến anh bừng tỉnh, dứt khỏi nụ hôn và lùi lại. “Tôi phải để em đi làm thôi.”

“Vâng.” Cô thì thầm.

Greg gật đầu và chờ cô vào phòng, nhưng cô vẫn đứng đó nhìn anh chăm chăm. Anh vừa mới tự hỏi tại sao thì cô hắng giọng rồi thì thầm. “Anh có thể bỏ tay ra khỏi...”

“Ồi!” Greg giật mình buông ngực cô ra và bỏ tay ra khỏi áo cô. Anh xấu hổ quay đi. “Tôi sẽ đi ngủ đây.”

Lissianna gật đầu và khẽ mỉm cười.

“Nhưng khi cô về thì tôi sẽ thức dậy rồi.”

Cô lại gật đầu.

“Có lẽ tôi sẽ chuẩn bị một thứ đặc biệt cho cô.”

“Okay,” Cô thì thầm. “Tôi sẽ rất trông chờ điều đó.” Greg tiếp tục quay đi xuống nhà và nói. “Chúc cô một tối vui vẻ.”

“Anh cũng vậy,” Cô vươn tay ra sau lưng và mở cửa phòng.

Anh gật đầu và mỉm cười quay đi, thở dài khi cuối cùng cô cũng biến mất vào phòng mình.

***

“Em đúng là cái phao cứu sinh của người sắp chết đuối!”

Lissianna mỉm cười khi Debbie cất tiếng chào cô vừa bước vào trại tế bần để bắt đầu trực đêm. “Chị chào hay thật đấy. Có gì mới không?”

“Chả có gì đâu.” Debbie bước theo cô dọc hành lang vào phòng làm việc của cô. “Vẫn như thường ấy mà. Già Bill vẫn cứng đầu như một con lừa và chỉ vừa mới chịu lên giường đi ngủ, hai trong đám trẻ nhóc vừa nhào vào đánh lộn và đập nhau chí chết vài phút trước khi bọn chị tách được chúng ra. Và Cha Joseph vẫn đang mất ngủ.”

Lissianna nhú mày. “Vẫn ư?”

“Ừh, và ông ấy đang bắt đầu lảm nhảm tự nói chuyện. Hay là ông đang cầu nguyện cho đám người trong này cũng nên.” Bà nhún vai. “Chị nghĩ chúng mất ngủ đang hành hạ ông ý.”

“Dễ thế lắm.” Lissianna đồng ý, cởi áo khoác ra và bước vào phòng.

“Dù sao cũng khá kỳ lạ khi có em ở đây vào một Chủ nhật.” Debbie nhận xét khi bà đi theo cô. “Kỳ lạ nhưng cũng tốt. Con nhỏ Claudia thường trực thay em đúng là một đứa vô dụng. Chị chả tiếc tí nào khi cho nó nghỉ tối nay khi mọi người đều rảnh.”

“Ừhm ừhm.” Lissianna nhìn người phụ nữ lớn tuổi một cách đồng cảm khi cô treo áo khoác lên móc nằm trong góc rồi tới bàn làm việc. Thật ra cô thấy cô gái đó nhàm chán là khác. Claudia trực thay Debbie hai tối một tuần và thay cô hai tối một tuần. Thế nên Debbie và cô làm cùng nhau ba tối một tuần nhưng bọn họ mỗi người phải làm cùng Claudia hai tối một tuần. Lissianna thích những tối làm cùng Debbie hơn. Claudia đôi khi khiến cô điên lên được.

“Thế cha Joseph còn ở đây hay đã đi...” Câu hỏi của Lissianna bị ngắt giữa chừng khi cô đang ngồi xuống và có cái gì đó chọc vào mũi cô.

“Cái gì thế?” Debbie bước tới khi Lissianna đứng dựng lên và quay xuống nhìn xem cô ngồi vào cái gì.

Họ cùng sững sờ nhìn cây thánh giá trên ghế ngồi của cô.

“Cái quái gì...”

“Hội bán thánh giá chẳng?” Debbie gợi ý và Lissianna ngược nhìn bà khó hiểu, để thấy bà không còn nhìn vào cây thánh giá trên ghế nữa. Mắt bà đang lướt qua cả căn phòng đầy kinh ngạc. Cô nhìn theo và sững người trước cả đồng thánh giá treo đầy phòng mình. Cây to, cây nhỏ, bằng gỗ, bằng kim loại; tất cả các kích cỡ và thể loại, chúng la liệt trong phòng cô, phủ đầy bàn làm việc, ghế ngồi, giá sách, tủ đựng tài liệu... tất cả mọi nơi...

“Cái quái gì...” Cô lặp lại sững sờ. Một chuyển động gần khóe mắt cô khiến cô chú ý và thấy cha Joseph đang đứng cạnh cửa căn môi bối rối.

“Cha Joseph ạ? Cái gì...?” Cô khoát tay chỉ quanh căn phòng về phía đám thánh giá.

“Ta đang sắp xếp lại thánh giá.” Ông giải thích đầy ngượng ngùng.

“Sắp xếp thánh giá?” Lissianna hỏi lại đầy kinh ngạc. “Trong phòng con sao?”

“Phải.” Cha Joseph gật đầu. “Đây là phòng duy nhất còn trống trong ngày.” Ông bước vào trong căn phòng một chút. “Ta định làm xong trước khi con tới. Ta xin lỗi.”

Ông liếc quanh phòng rồi chìa tay ra.

“Con đưa ta cái trên ghế được không? Ta sẽ bắt đầu cắt chúng là vừa.”

Lissianna nhặt cây thánh giá lên và đưa cho ông. Cha Joseph nhận lấy vật đó, im lặng nhìn nó và xoay xoay nó trong tay rồi đi ra cửa. “Ta sẽ lấy một cái hộp cho đồng còn lại. Con xếp chúng lại trong khi chờ được không?”

Khi ông đã đi khuất, Debbie nhướn mày nhìn cô. “Ông ấy trông kinh quá phải không?”

“Phải. Em hi vọng ông ấy sẽ vượt qua chúng mất ngủ nhanh thôi. Hẳn phải có điều gì đó khiến ông suy nghĩ tới mức mất ngủ như vậy.”

Debbie gật đầu, mặt bà đầy suy tư khi họ bắt đầu thu dọn đám thánh giá. Chỉ một lúc sau cha Joseph quay lại với một cái thùng và văn phòng của Lissianna lại vắng bóng thánh giá như lúc đầu. Cô nhìn ông ta mang cái thùng đi ra, để ý thấy đôi vai chùng xuống và bước đi nặng nề của ông. Rõ ràng ông đã kiệt sức rồi, cô nghĩ và lắc đầu nói. “Ông ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Phải.” Debbie thở dài đồng ý. “Chị sẽ nói chuyện với cha xem ông có thể làm vài viên thuốc ngủ hay gì đó không. Màn thức khuya mất ngủ này phải được chấm dứt thôi.”

Lissianna cũng cảm thấy như thế khi cô kết thúc phiên trực và lang thang trong trại tìm ai đó để có thể ‘ăn’ một chút trước khi về nhà, và lại thấy cha Joseph đang đi dọc hành lang. Cô có thể lén vào tâm trí ông và đẩy ông đi ra chỗ khác, nhưng Lissianna cố gắng tránh hết mức có thể việc xâm nhập vào tâm trí của những đồng nghiệp của mình. Cô chỉ được đối xử với họ trên nền tảng thường ngày và không muốn biết điều gì khiến cô sẽ khó xử khi đối diện họ sau này.

Quyết định rằng một ngày không ‘ăn’ cũng chẳng khiến cô chết đói ngay được – nhất là khi cô đã uống khá nhiều máu đêm qua nhờ có Thomas – Lissianna thậm chí còn để ông ta đưa cô ra tận xe hơi, chúc ông một ngày tốt lành và khởi động xe.

Khi cô đã trên đường, tâm trí Lissianna quay lại về Greg. Anh đã hứa sẽ thức giấc khi cô về. Anh hẳn đã ngủ khi cô còn trực, rồi chuẩn bị cà phê và một “thứ đặc biệt” sẵn sàng cho cô khi cô về tới nhà. Lissianna chịu không đoán được cái ‘thứ đặc biệt’ đó là gì. Cô đoán nó có thể là

một món ăn nào đó mà anh thích, dù rằng có vẻ Greg thích tất cả các loại thức ăn. Lissianna thật ra chẳng quan tâm đến việc thứ đó là gì. Cô chỉ háo hức với viễn ảnh được gặp lại anh thôi.

Cô thích anh, thích nói chuyện với anh, và anh ta hôn thì quả là tuyệt vời... như cô vừa phát hiện ra trước khi đi làm. Tất nhiên, họ đã từng hôn trước đó, nhưng lần này không ai cắt ngang họ, không có dây trói nào cản trở anh ta, và quả thật anh ta đã khiến cô hơn cả kinh ngạc. Cô đang trông chờ thêm vài nụ hôn như thế nữa.

Lissianna mỉm cười với suy nghĩ đó khi cô đậu xe trong garage. Chỉ tới khi cô ra khỏi xe và bước về phía cửa dẫn vào nhà bếp thì cô mới để ý tới chiếc xe Porsche đậu cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ của mẹ cô. Hình ảnh cái xe trước mắt khiến bước chân cô chậm lại và tim cô đập một nhịp đáng báo động trong ngực.

Bác Lucian đang ở đây.

Cô nuốt nước bọt và rảo chân bước vào nhà thẳng lên gác, nỗi sợ hãi về Greg khiến ngực cô thất lại.

Trong tâm trạng đó, Lissianna đã quên khuấy mất là Greg có nói anh sẽ chuyển sang phòng ngủ màu hồng đêm nay để cô có thể dùng lại phòng của mình. Cô phóng vào phòng mình, trông chờ thấy mẹ cô, bác Lucian và Greg ở đó, nhưng chỉ thấy phòng trống rỗng. Cô ném cái xách tay lên giường và quay ra cửa túm lấy nó khi nó sập lại. Cô đáng ra đã mở tung cửa và ào ra ngoài nếu không nghe thấy một tiếng cửa mở trong hành lang.

“Anh sẽ cần phải triệu tập Hội đồng, Marguerite ạ.” cô nghe thấy giọng trầm trầm của bác Lucian.

“Anh có thể dùng điện thoại trong phòng xép.” Mẹ cô trả lời với giọng cam chịu.

Lissianna sửng người khi tiếng bước chân xa dần về hướng cầu thang. Tâm trí cô quay cuồng với thảm họa này. Bác ấy phải triệu tập Hội đồng ư? Tại sao? Điều này không hay ho chút nào.

Cô bước ra hành lang và rảo chân về phía phòng ngủ màu hồng. Lissianna bước vào, gần như hoảng sợ với những gì chờ mình trong đó. Kể cả khi bác Lucian không thể xóa bỏ ký ức của Greg, bác ấy cũng có thể đã...

Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm khi cô thấy Greg đang nằm trên giường giương mắt nhìn cô. Họ đã trói anh lại trên giường... một lần nữa, và bác cô thì đang triệu tập hội đồng. Hai việc này đi với nhau sẽ không mang lại cái gì hay ho cả.

“Anh biết là em mà.” Thomas nói khiến Lissianna quay ra cửa nhìn anh và những thanh

niên còn lại vào phòng.

“Anh nghe thấy tiếng xe của em.” Anh giải thích.

Mirabeau thì nhăn trán nói. “Lissi, em đang tỏ ra toàn là sợ hãi và hoảng loạn. Em nên kiểm soát cảm xúc bản thân một chút nếu không muốn dì Marguerite và bác Lucian lên đây.

Lissianna cố nén nỗi sợ hãi đang trào dâng trong cô kể từ khi cô nhìn thấy Greg bị trói trên giường, rồi bắt mình thở sâu và tập trung vào việc kiểm soát suy nghĩ của mình. Những cảm xúc quá mạnh mẽ luôn rất dễ bị nhận diện. Chúng dường như tự mình phát ra để cho một người như cô thậm chí không cần cố gắng đọc tâm trí người khác cũng có thể nhận ra được. Và điều cuối cùng cô muốn trên đời là khiến mẹ cô, dì Martine hay bác Lucian bắt được những làn sóng cảm xúc đó và lên đây kiểm tra. Và một cách nào đó cô cũng phải đảm bảo sao cho Greg cũng không phát ra những suy nghĩ và cảm xúc của anh nếu cô muốn giúp anh thoát khỏi mớ bòng bong này.

hhhhhChapter 14

Greg nhẹ cả người khi thấy Lissianna... cho tới khi anh thấy mặt cô trắng bệch cả mặt khi thấy cảnh anh bị trói nghiêng lại lần nữa. Anh đã sợ là việc này chẳng hay ho gì nhưng phản ứng của cô còn hơn là khẳng định lại điều đó. Ánh mắt anh lướt qua những người còn lại trong phòng, họ đang nhìn anh với vẻ mặt không khác cô là mấy. Anh kéo khẽ mỗi dây trói và hỏi. “Điều này rất tồi tệ phải không?”

Không ai trả lời anh, nhưng sau một phút chần chừ, Lissianna tiến lại giường và bắt tay vào việc cởi trói cổ tay anh, vừa làm vừa nói. “Tôi cần anh KHÔNG suy nghĩ.”

“Không suy nghĩ?” Anh sững sốt hỏi lại. “Làm sao mà tôi không suy nghĩ được?”

“Tập đọc cái gì đó đi.”

Đầu óc Greg lập tức trống rỗng. “Mà đọc cái gì?”

“Tôi không quan tâm.” Cô nói vội vã, nhưng rồi nhận ra và nói tiếp giọng bình tĩnh hơn. “Một bài thơ, một điệu ru, hoặc bất cứ cái gì cũng được. Điều đó không quan trọng, chỉ cần anh đọc nhắm nó trong đầu một cách tập trung nhất có thể. Đó là cách duy nhất để anh không truyền những suy nghĩ về những gì sắp xảy ra tới mẹ tôi và bác Lucian và vô tình để họ phát hiện. Vì thế để có thể thoát ra khỏi đây, tôi cần anh nghe và làm theo đúng những gì tôi bảo, nhưng không được suy nghĩ về điều đó. Tôi cần anh hoàn toàn tập trung vào những gì anh đọc nhắm trong đầu. Anh hiểu rồi chứ?”

“Rồi.” Greg gật đầu và rồi thừa nhận. “Tôi chỉ không biết có làm được không thôi.”

“Anh phải làm được nếu anh muốn sống sót rời khỏi đây.” Cô rầu rĩ nói.

“Hát đếm bài ‘một trăm chai bia trên tường’ ấy.” (100 chai bia trên tường, lấy một chai và chuyền cho bạn, còn lại 99 chai. 99 chai bia trên tường, lấy một chai và chuyền cho bạn, còn lại 98 chai...) Thomas gợi ý và bước tới giúp cô cởi trói cho anh.

“Thomas.” Lissianna đứng thẳng người lên đối diện anh. “Anh không thể giúp bọn em được. Anh...” Cô ngừng lại và lần lượt nhìn từng người trong số sáu người còn lại. “Tất cả các anh chị xuống dưới nhà và tránh chuyện này ra giùm em đi.”

Mirabeau cười khẩy và tiến tới tháo dây ở cổ chân Greg. “Chị không nghĩ thế.”

“Mirabeau à, chuyện này nghiêm trọng đấy.” Cô cố thuyết phục. “Thật sự là rất nghiêm trọng. Giờ không còn là chuyện chống đối mẹ em nữa. Bác Lucian...”

“Em im miệng được rồi Lissi.” Elspeth quát cô và bước tới tháo dây ở cổ chân còn lại. “Sao chỉ có em mới được thả phanh một chút cơ chứ?”

“Hơn nữa,” Juli bước qua một bên và cúi xuống tháo dây ở cổ tay Greg mà Lissianna vừa ngừng tay. “Một người vì mọi người, mọi người vì một người mà, nhớ không?”

“Chúng em khoái anh Greg...” Vicki khẽ vỗ vai cô như an ủi. “Không ai trong chúng em lại muốn anh ấy phải chịu màn ‘tam nhân hội đồng’ cả.”

Đột nhiên không khí trong phòng quánh lại, và vẻ mặt mọi người chung quanh Greg còn hơn là hoảng hốt nữa, nhưng chính vẻ mặt Lissianna mới khiến anh lo lắng nhất. Cô đang sợ hãi, và anh ngờ là trên đời này không có nhiều thứ có thể khiến cô sợ hãi tới vậy. Và anh cũng ngờ rằng cô đang sợ hãi cho anh, chứ không phải cho cô.

“‘Tam nhân hội đồng’ là gì?” Greg hỏi với nỗi lo là anh sẽ không thích câu trả lời cho lắm.

“Ba người trong Hội đồng sẽ đồng thời xâm nhập vào tâm trí của một con người.” Vicki trả lời anh. “Chỉ vài người có thể chống lại việc một trong số chúng tôi thâm nhập vào tâm trí, nhưng chưa có ai có thể chống lại cả ba người một lúc cả.”

“Rồi sao...”

“Việc đó phá hủy vĩnh viễn ý thức của người đó. Họ sẽ trở thành Renfield.”

Greg đoán rằng Renfield là cách họ miêu tả những người bị tâm thần khi bị họ phá phách trong tâm trí. Tuy nhiên anh khó mà chắc chắn được vì khi anh định mở miệng hỏi lại, Mirabeau liền quát. “Đếm đi chứ.”

“Một trăm chai bia trên tường.” Greg bắt đầu, và tiếp tục đọc khi họ cố cời trói cho anh, nhưng cảm thấy việc đó thật khó khăn. Anh không quen với việc không suy nghĩ gì cả, và có cả mớ suy nghĩ và câu hỏi đang nhảy múa trong đầu anh. Phần lớn chúng liên quan tới việc anh hoàn toàn không có ước muốn trở thành Renfield.

Greg đếm ngược đến 92 chai bia trên tường thì cái dây trói cuối cùng được tháo.

“Ai đó phải xuống dưới nhà và xem chuyện gì đang diễn ra và biết chắc là họ chưa biết Lissianna đã về nhà.” Thomas nói trong lúc Greg ngồi thẳng lên.

“Chị sẽ đi.” Mirabeau nói. “Chị lớn nhất ở đây và có khả năng đọc tâm trí nhiều hơn đám bọn em.”

“Okay,” Thomas đồng ý. “Nhưng nhanh nhanh lên nhé.”

Cô gái gạt đầu và lùa tay vào mái tóc lả chĩa có ngọn màu hồng tím của mình, bước ra cửa.

“Đếm tiếp đi.” Thomas ra lệnh cho Greg khi Mirabeau ra khỏi phòng.

Nhận ra rằng mình đã dừng lại, Greg tiếp tục đếm, tiếng anh vang trong sự im lặng khi họ chờ Mirabeau quay lại. Cô không mất nhiều thời gian lắm, và vẻ mặt cô thật u ám khi cô xuất hiện.

“Họ biết con bé đã về và chúng ta đều có mặt trên này. Bác Lucian kêu dì Martine ra garage để trông chừng đám xe hơi trong khi dì Marguerite đã gọi đám Vittorio, Maria và Julius tới.”

Greg không thể ngăn mình dừng đếm để hỏi. “Ai vậy?”

“Maria là quản gia của mẹ thôi, Vittorio là chồng bà ấy và ông ấy chăm nom sân vườn. Họ đã nghỉ cả cuối tuần này, và vì thế anh chưa gặp họ.” Lissianna trả lời, vẻ hơi lơ đãng. “Họ sống ở một căn nhà nhỏ phía sau khu nhà này.”

“Và Julius là con chó của dì Marguerite.” Juli nói thêm, giọng nhỏ xiu.

“Juli rất sợ chó.” Vicki vỗ vai chị em sinh đôi của mình và giải thích với anh. “Do đó dì Marguerite nhờ Maria giữ nó khi chúng tôi tới thăm.”

“Tôi đoán nó không phải loại chó hiền lành dễ thương nhỉ?” Greg âu sầu nói.

“Đếm tiếp đi.” Mirabeau nghiêm khắc nói. Và Greg đếm tiếp.

“Okay.” Lissianna xoa trán và bước vài bước xa khỏi giường, rồi bất thần quay lại nhìn những người khác. “Lần này các anh chị không thể giúp được.”

Thomas mở miệng định phản đối, nhưng Lissianna giơ tay lên ngăn anh lại. “Mọi người có thể giúp em nhiều hơn bằng cách ở lại đây và tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đêm nay em sẽ gọi để xem mọi người đã tìm hiểu được gì.”

“Nếu bây giờ em đưa anh ta đi, em sẽ chỉ không nghe lời mẹ thôi. Nếu em nói chuyện với họ trước và biết rằng họ đúng là đang dự định thiết lập Tam nhân hội đồng hay cái gì đó RỒI mới đưa anh ta đi, khi đó rõ ràng em sẽ chống lại cả Hội đồng.” Lissianna lắc đầu.

“Làm sao em đưa anh ta ra ngoài được?” Thomas hỏi. “Họ đang ngó chừng đám xe hơi mà.”

Lissianna khẽ gõ ngón tay trên đùi rồi ngưng lại. “Cái xe hai bánh.”

Greg chớp mắt ngạc nhiên. Anh không để ý thấy cái xe mô tô nào trong garage nhưng có khi nó không phải trong garage, nơi đang bị dòm ngó.

“Còn bọn chị thì sao?” Elspeth hỏi.

“Các chị lần này sẽ phải ở lại đây. Tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra giúp em, em sẽ gọi lại sau. Thomas, anh có di động không?”

“Có.”

“Tốt, em sẽ gọi cho anh.” Lissianna cầm lấy tay Greg. Ngay khi tay cô chạm vào anh, công việc đếm chai bia của anh bị rối loạn một cách đáng ngại, khiến cô ném cho anh một cái liếc sắc như dao. Ngay lập tức anh cố gắng gấp đôi để tập trung tâm trí óc vào việc anh đếm tới đâu khi cô dẫn anh ngang qua phòng. Greg liếc lại sau lưng khi họ tới cửa, và nhanh chóng mong là anh đã không làm thế, vì sự quan tâm và lo sợ hiển hiện rõ ràng trên gương mặt những người họ đang bỏ lại sau lưng khiến anh rùng cả người.

“Đếm trong đầu thôi.” Lissianna nói khẽ khi cô mở cửa. “Chúng ta không thể gây ra tiếng động gì cả.”

Greg lập tức ngậm chặt miệng lại và chuyển sang đếm thầm trong đầu, nhưng rõ ràng việc đó khiến việc không được suy nghĩ trở nên khó hơn khi anh được cô dẫn ra phía sảnh và tới một cầu thang ở hướng ngược lại với cái cầu thang chính. Anh bắt đầu lẩm nhẩm trong miệng những câu đếm, hi vọng là nó giúp ích một chút, nhưng tâm trí anh vẫn đang quay cuồng với những suy nghĩ. Anh lo về những gì khiến họ sợ đến thế, anh lo không biết họ đang đi đâu, và anh lo việc làm sao tới đó mà không bị phát hiện. Hơn tất cả, anh lo về những gì sẽ xảy ra nếu họ không tới được nơi khí gió nào mà cô đang dẫn anh tới mà không bị phát hiện.

Những bậc thang kết thúc ở một cái hành lang tối thui. Greg chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng tin vào Lissianna và rón rén đi sau cô cho tới khi cô ngừng ở trước một cánh cửa. Khi cô khẽ mở, nó kêu cọt két, anh nhận ra họ đang ở trong bếp. Đầu tiên anh nghĩ căn phòng hoàn toàn trống, và tự hỏi tại sao Lissianna không đi tiếp, nhưng rồi một người đàn ông trung niên, thấp và lực lưỡng xuất hiện trong tầm nhìn, đang hướng về cánh cửa dẫn đến garage.

“Anh đi đâu thế?” Một tiếng phụ nữ mang chút trọng âm của Ý khẽ vẳng ra từ phía bên kia căn phòng.

“Ông Lucian muốn anh ngó chừng đám xe hơi với bà Martine.” Người đàn ông trả lời, dừng

lại để đi ủng và choàng tay vào cái áo khoác đang treo cạnh cửa. Greg đoán ông ta là Vittorio, chồng bà quản gia.

“Tại sao?”

“Anh không biết.” Ông ta nhún vai nói. “Ông ấy chỉ nói ‘Vittorio, giúp Martine ngó chừng đám xe hơi đi. Không ai được phép rời đi trước khi tôi cho phép.’ Thế nên anh ra trông đám xe đó.”

“Ừhm.” Maria nghe có vẻ lo lắng. “Em tự hỏi có vấn đề gì nhỉ. Họ sẽ không gọi chúng ta quay lại sớm như thế nếu không có vấn đề gì. Em hi vọng Cô chủ Lissi không...”

Greg không kịp nghe tiếp bà hi vọng cô chủ Lissi không làm gì, vì Lissianna đã chọn đúng lúc đó để đóng cửa bếp lại. Rồi cô dẫn anh đi xa hơn dọc hành lang tới một cánh cửa khác. Lần này cô không dừng lại mà đi xuyên thẳng qua đó, kéo anh đi cùng. Greg không biết họ đang đứng ở phòng nào cả. Chung quanh anh chỉ là bóng tối. Nó khiến anh ngần ngại và kéo tay Lissianna khi cô thành linh bước tới. Nhưng cô vẫn nắm chặt tay anh kéo đi một cách dứt khoát.

Chỉ cho tới khi cô rít khẽ câu hỏi “Anh đang đếm đấy chứ?” thì anh mới nhận ra mình đã ngưng đếm. Greg nghiêng rặng và lập tức tiếp tục đếm bài 100 chai bia trên tường, bắt đầu lại từ 100 vì anh không nhớ mình đã dừng ở chỗ nào.

Họ bước đi lâu như vô tận, cho tới lúc cô cũng dừng lại. Ngay sau đó một tiếng rít vang lên khi cô kéo màn cửa ra. Ngoài trời vẫn còn rạng đông mờ ảo, nhưng cũng đủ sáng để anh thấy cánh cửa kiểu Pháp (thường là cửa kính, dẫn ra vườn sau nhà - LV) hiện ra sau tấm màn.

Greg thấy Lissianna nắm lấy tay nắm cửa, nhưng họ đông cứng người khi nghe thấy một tiếng gầm gừ như bị nén lại phía bên kia. Phải một lúc anh mới nhìn rõ hình dáng to đùng của con chó đen trên bãi cỏ phía ngoài nhà. Anh đoán chính là Julius. Con của nợ này to khủng khiếp và rõ ràng là không phải loại hiền lành vẫy đuôi bình thường.

Greg nghe tiếng Lissianna thầm chửi thề, rồi cô im lặng. Cô cứ lặng lẽ đứng nguyên đó lâu tới nỗi anh giật bắn mình khi cô quay lại phía anh.

“Tôi muốn anh chờ tôi ở đây. Tôi sẽ tới bên kia phòng và mở một cánh cửa ở đó. Khi Julius phóng qua đó, tôi muốn anh lén ra khỏi cánh cửa này, được không?”

Greg gật đầu.

“Và nhớ tiếp tục đếm đấy.” Lissianna lướt đi, nhanh chóng biến mất vào bóng tối trước khi cô hiện ra khi tấm màn phía đối diện của căn phòng được mở tung. Greg đoán những cánh cửa

kiểu Pháp này chạy dọc căn phòng, điều đó có nghĩa là họ đang ở trong thư viện. Hôm qua anh có tới đây rồi. Ba mặt bức tường đều kín toàn sách, còn phần tường hướng ra ngoài toàn các cửa kính kiểu Pháp. Nếu anh nhớ không nhầm, căn phòng lúc ban chiều ấy còn mang vẻ rất ấm cúng và chào đón. Thật buồn cười là một chút bóng tối cũng có thể thay đổi ối chuyện.

“Chuẩn bị !”

Greg nghe thấy tiếng cô thì thầm và với lấy nắm cửa, ánh mắt anh dán chặt vào bóng hình tối thui của con Julius ngoài cửa. Anh nghe thấy một tiếng click và tiếng gió tạo ra khi cánh cửa bên kia mở, thấy cái đầu đen xì của con chó thò vào từ hướng đó, rồi con quái vật biến mất. Greg suýt nữa mở cửa và phóng ra khỏi phòng, nhưng lại cố kìm mình lại khi anh nhận ra là nếu anh mở cửa trước khi con chó vào phòng qua cánh cửa kia, biết đâu nó sẽ nghe thấy tiếng anh và đổi hướng.

“Ra thôi.” Lissianna rít lên, và chỉ một khắc sau, Greg mở cửa và trượt người ra ngoài. Anh liếc về phía cánh cửa bên kia và thấy con chó nhảy xổ vào trong, chạy qua người Lissianna và bổ về phía anh. Ngay khi anh bắt đầu đóng cửa lại, anh thấy Lissianna lên qua cánh cửa bên kia, đóng nó lại giống anh, và họ nhốt con chó ở bên trong.

Lissianna đến bên anh trong chớp mắt. Greg thậm chí còn không có thời gian tự hỏi làm sao cô chuyển động nhanh thế, vì chỉ một giây sau, cô cầm tay anh và bắt đầu kéo anh về phía sau nhà. Greg vừa chạy vừa vấp sau lưng cô, chỉ nhớ ra việc phải đếm trong đầu khi họ đi được nửa đường. Khi họ tới góc nhà, cô rẽ trái và vẫn kéo anh theo. Anh không biết họ đang đi đâu, cho tới lúc một ngôi nhà nhỏ bắt đầu hiện ra trong bóng tối trước mặt. Greg đoán đó là căn nhà mà Vittorio và Maria sống, và anh đinh ninh trong thoáng chốc là cô đưa anh tới đó. Nhưng rồi cô rẽ phải và kéo anh tới một cái kho gỗ nhỏ.

Cái kho bị khóa. Lissianna vươn tay tóm lấy cái khóa và giật mạnh. Một tiếng crack vang lên và Greg nhận ra đó là tiếng gỗ bị gãy, cái khóa sắt vẫn nguyên vẹn, nhưng cái vòng khóa đã bị đứt ra khỏi cánh cửa.

“Không cần chìa khóa nhĩ.” Greg khô khốc hỏi, vừa choáng vừa hơi ghen tị với sức mạnh của cô.

“Đếm tiếp đi.” Lissianna ra lệnh, cô vút đồng sắt vụn qua một bên rồi kéo cánh cửa gỗ rộng ra để lộ bên trong một cái máy cắt cỏ, một cái xe đạp và vài thứ linh tinh khác.

“Một trăm chai bia trên tường.” Greg nhăn nhó đếm, nhưng trong đầu nghĩ thầm, Chúng ta đang làm cái quái gì ở đây thế nhĩ?

Lissianna cho anh câu trả lời khi cô túm lấy tay lái của chiếc xe đạp và kéo nó ra ngoài.

“Cô định làm gì với nó?” Greg ngạc nhiên hỏi, vừa hỏi vừa đi theo cô vòng qua cái kho.

“Chạy trốn.”

“Bằng xe đạp á?” Anh hoảng hốt.

“Chỉ để ra đến đường lớn thôi mà.”

“Nhưng mà... xe đạp...?”

“Dì Martine và Vittorio đang canh chừng đám xe hơi.” Cô nhắc nhở anh. “Tôi có thể điều khiển Vittorio, nhưng không thể với dì Martine được.”

“Tôi biết, nhưng mà...” Khi cô nói đến xe hai bánh, anh đã nghĩ đến một cái xe máy kìa. Nhưng đằng này, nó màu hồng với một cái giỏ màu hồng và vàng, với những cái rua rủ xuống màu hồng và vàng ở tay cầm... Thậm chí nó còn có một cái chuông nữa. Không thể chấp nhận được việc họ đang chạy trốn một cách hoành tráng với một cái xe đạp, anh nói toẹt ra. “Nhưng mà đây là một cái xe đạp của bé gái mà.”

(các ss thử đoán xem anh Greg phải ngồi đâu?)

“Đúng, nó chính là xe đạp cho các bé gái.” Lissianna cúi kính đáp. “Nó là của cháu gái bà Maria. Tôi rất tiếc nếu anh không thích nó, và tôi sẽ rất rất vui lòng bỏ nó lại nếu anh cảm thấy mình chạy nhanh hơn được Julius.”

Greg trợn mắt rồi liếc một cách ngại ngùng về phía họ đã tới. “Julius bị nhốt trong nhà rồi mà.”

“Julius đang bị nhốt trong nhà, và sẽ ráng sức sửa ầm lên. Ai đó sẽ nghe thấy, nhận ra chúng

ta đã chuồn mất, và thả nó ra. Chúng ta có thể gặp may là họ không nghe thấy tiếng nó cho tới khi chúng ta ra tới đường lớn, nhưng nếu Maria vẫn còn trong bếp..." Cô ngưng lại khi một tiếng chó sủa phá tan sự im lặng trong đêm. Nó đến từ hướng thư viện, và chắc chắn là nó đang ở bên ngoài.

"Anh ngừng đếm được rồi đấy." Lissianna nghiêm giọng. "Lên xe đi."

Chạy trốn bằng xe đạp bỗng nhiên không còn là một ý tồi cho lắm. Rõ ràng thà thế còn hơn là bị chó đuổi và cắn vào mông chứ, anh nghĩ vậy khi cố leo lên cái xe đạp (không phải vì nó cao quá mà vì nó thấp quá). Greg vòng chân qua cái xe với nhiều sự phấn khích hơn là cản trở và càng lúc càng cảm nhận được một cách mạnh mẽ rằng đây là một cái xe cho bé gái. Anh chàng còn đang bận bịu chửi thầm lão khỉ gió nào đã thiết kế ra loại xe đạp cho trẻ con này và lại còn thêm cái thanh ngang phía trên nữa khi Lissianna trèo lên xe phía trước anh. (Dám hai người này cùng ngồi trên yên xe quá mấy ss ơi)

"Tôi sẽ đạp." Cô thông báo. "Vòng tay anh qua eo tôi đi."

Greg chỉ vừa chạm tay vào eo cô thì cô đã đạp mạnh vào pê đan đưa chiếc xe tiến về đường lớn.

"Lần cuối cô đi xe đạp là khi nào thế?" Greg nghi ngại hỏi khi họ vấp vấp đi về phía trước, đảo hết bên nọ sang bên kia. Lissianna không thèm trả lời.

Greg lo lắng liếc về phía tòa nhà lớn. Anh chỉ thấy vài ô cửa vuông vẫn đã được bật đèn, và cả một biển bóng tối ngăn giữa họ và tòa nhà, nhưng anh không cần phải nhìn mới đoán được con chó đang tới gần họ. Tiếng chó sủa càng lúc càng lớn hơn.

"Họ sẽ đuổi theo bằng ô tô chứ?"

"Phải."

"Phải." Greg lặp lại. Cứ như là chả vấn đề gì ấy. Họ đang ì ạch đi trên một cái xe đạp chết tiệt, và cô thì không thèm quan tâm tới việc cả một mớ ma cà rồng siêu cấp đang hè nhau đuổi hai người bằng ô tô. Ừh thì họ thật ra không ì ạch đi cho lắm, anh phải thừa nhận điều đó. Chân Lissianna rõ ràng cũng khỏe y như tay cô vậy, và cô thật sự là đang khiến cái xe đạp tiến lên phía trước... và anh không còn quá lo lắng về chuyện Julius có thể đuổi kịp họ nữa, vì thật ra tiếng chó sủa đang càng lúc càng xa. Nhưng thật tình, cô không phải thật tin là cô cũng có thể bỏ xa một cái xe hơi chứ?

"Chúng ta chỉ cần tới được đường lớn thôi." Lissianna nói, và Greg mang máng nhớ hình như cô cũng nói thế lúc vừa xong.

“Tới được đường lớn rồi sao?” Greg hỏi, nhưng cô không trả lời, và anh đành bỏ qua để cô còn tập trung đạp xe. Ánh mắt lo lắng của anh vô tình liếc lại phía tòa nhà đúng lúc thấy cửa garage mở ra.

“HỌ ĐANG TỚI KÌA !” Anh hét lên.

Lissianna thậm chí còn không thèm liếc mắt lại một lần. Cô đang cố hết sức đạp và anh có thể thấy họ gần tới đường lớn rồi. Greg bắt đầu cảm thấy mỗi cổ (cổ thành cục cao su), vì đầu anh hết quay ra sau ngó chừng cái xe thể thao đỏ chót của Marguerite đang bò ra khỏi garage lại nhóng về phía trước ngó đường lớn không biết bao nhiêu lần. Chiếc xe hơi đã đi được nửa đường phía sau họ và bắt đầu tăng tốc khi Lissianna cuối cùng cũng phóng cái xe đạp qua cổng. Trước khi Greg kịp hỏi “Làm gì tiếp bây giờ?” thì cô đã phóng thẳng ra giữa con đường rải nhựa, thẳng tới trước mũi một cái xe hơi đang chờ tới.

Anh thét lên một tiếng cảnh báo, và Lissianna bóp phanh thẳng gấp lại, Greg có thể nghe thấy tiếng các má phanh của chiếc xe kia rít lên khi chủ xe đánh tay lái để tránh họ, và tất cả bọn họ hãn hữu lắm mới có thể dừng lại mà không ai bị ném khỏi xe, bị chệt qua hay là bị đâm vào đầu đó cả.

“Đi nào !” Lissianna vút cái xe đạp lại và chạy về phía cái xe hơi.

Greg không chần chừ. Với tiếng rồ máy của Marguerite đằng sau họ, anh nhảy ra khỏi cái xe đạp, vút nó về phía đường đất dẫn vào ngôi nhà rồi chạy theo Lissianna, vòng vào băng ghế sau của chiếc xe vừa suýt nữa đâm phải họ.

“Hey ! Các người không được... !” Một gương mặt non choẹt bung ra sữa ngòl ghế lái xe chột ngưng bật không hét nữa và quay lại công việc lái xe của mình một cách nhẹ nhàng bình tĩnh.

“Ê cậu làm gì thế hả?” Bạn hãn ngòl ghế bên cạnh ngạc nhiên hỏi. Rồi hãn hét toáng lên khi bạn hãn dậm thẳng chân nhấn ga cực đại khiến chiếc xe vọt lên tăng tốc.

“Cậu ta đang giúp chúng tôi chạy trốn đám người xấu ấy mà.” Greg dịu dàng nói với thằng nhóc thứ hai, ánh mắt liếc về phía Lissianna. Cô đang tập trung nhìn đường phía trước, gương mặt căng thẳng như thể chính cô đang ở ghế lái xe, và anh đoán quả thật, cô đang lái xe. Greg không nghi ngờ gì là cô đang điều khiển thằng nhóc lái xe, cũng như mẹ cô đã điều khiển hành động của anh khi trước.

Greg quay lại nhìn về phía con đường đất khi xe của họ vượt qua nó. Vút cái xe đạp về phía con đường đất quả thật là một hành động thông minh (đột xuất) của anh. Cái xe thể thao đỏ đã phải dừng lại ở đó, vì chiếc xe đạp bị bẹp nhẵn nhúm nằm dưới gầm xe phía trước. Marguerite và Lucian vừa chạy ra khỏi xe để nhìn theo họ, hai cái bóng càng lúc càng mờ trong ánh sáng

chập choạng lúc bình minh.

***

Lissianna bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ và liếc về phía khu bán đồ ăn uống, nhưng không thấy Greg đâu cả.

Họ đã chuồn khỏi nhà cô mà không mang theo cả ví của cô lẫn anh, dù Lissianna hoàn toàn quên mất chuyện đó cho tới khi cô khiến hai thằng nhóc thả họ xuống trung tâm thương mại Eaton. Lúc đó cô chỉ nghĩ tới việc họ quên mang áo khoác và bên ngoài khá là lạnh, và trung tâm Eaton thì ngay dưới phố. Ở đây luôn đông đúc và bận rộn, lại còn nằm trên đường Path, một đường hầm đi bộ nổi liền gần 30km toàn cửa hàng dịch vụ trong nội thành Toronto. Áo khoác sẽ không cần lắm, và họ cũng có thể tránh ánh nắng mặt trời một cách dễ dàng nếu họ ở dưới tầng hầm. Đây là nơi hoàn toàn hợp lý cho một gã đàn ông không mặc áo khoác và một con ma cà rồng lượn lờ trong ngày trong lúc họ suy tính xem phải làm gì tiếp theo.

Thật ra, trung tâm Eaton và hầm ngầm Path là những nơi hoàn toàn hợp lý cho một con ma cà rồng lượn lờ. Và vấn đề chính nằm ở đó. Lissianna biết một vài người trong gia tộc cô làm việc ở đây, để có thể di chuyển trong ánh sáng ban ngày mà không cần phơi nắng quá nhiều.

Dù vậy, cô vẫn cảm thấy đặt cược vào đây là tốt nhất, một nơi trú ẩn hợp lý cho tới khi cô nghĩ ra phải làm gì tiếp theo. Sau khi bàn bạc, Lissianna và Greg đã lang thang trong hầm đi bộ cả buổi sáng, dừng lại ở một vài cửa hàng để ngắm nghía rồi lại tiếp tục cho tới khi Greg nhận xét một cách quan tâm rằng trông cô thật mệt mỏi. Năm phút sau đó anh lôi xềnh xệch cô tới khu bán đồ ăn và bắt cô ngồi nghỉ, nhưng Lissianna đã nhắc là cô cần vào nhà vệ sinh nữ rồi lên đi để vỗ nước lên mặt, hi vọng sẽ cảm thấy tốt hơn.

Làn nước mát không giúp cô cảm thấy tốt hơn hay tỉnh táo hơn chút nào. Lissianna thật sự đã mệt rũ người, và chỉ thế cũng đủ. Đã chiều rồi, và cả ngày cô có ngủ nghề gì đâu. Sau vài ngày chỉ ngủ toàn 4 tới 5 tiếng mỗi ngày, giờ không những không được ngủ mà lại còn lang thang lượn lờ ở trung tâm Eaton để giết thời gian, cô thật sự là oái. Và cô đã không có gì vào bụng từ sáng hôm qua. Dù Thomas đã giúp cô uống tới ba túi máu, chúng đã được tiêu hóa một cách tốt đẹp rồi, và cô bắt đầu chịu đựng cơn khát kéo tới. Cô cần máu và một giấc ngủ sâu và... cô có vẻ sẽ không có cả hai thứ đó trong một thời gian dài cho mà xem.

Lissianna không phải người duy nhất phải chịu đựng, tất nhiên rồi. Greg cũng đã ăn gì hôm nay đâu, nhưng anh không hề phàn nàn. Một tiếng huýt sáo vang lên khiến ánh mắt cô hướng về giữa khu bán đồ ăn và cô cảm thấy nhẹ cả người khi cô thấy Greg đang vẫy tay gọi cô ở một cái bàn gần đó.

“Tôi cứ sợ là lạc mất anh rồi.” Lissianna thú nhận khi cô thả mình ngồi xuống ghế đối diện anh, rồi ngưng bật nhìn đắm đắm vào cái khay đồ ăn giữa họ. “Anh lấy nó ở đâu ra thế? Tôi

tưởng anh không mang ví theo.

“Tôi không mang, nhưng văn phòng của tôi cách không xa đây lắm, và tôi là khách quen ở cái quán nhỏ ở kia kia.” Anh chỉ về phía một cái nhà hàng nhỏ, rồi nói tiếp. “Chủ quán đó là một cặp vợ chồng già nhỏ bé. Họ rất tốt bụng, và vì họ biết tôi nên họ cho tôi mua thiếu nợ. Họ sẽ gửi hóa đơn tới văn phòng tôi. Tôi có nói họ thêm vào đó khoản tiền giao hàng coi như tiền tôi bồi thường vụ thiếu nợ. Họ quả là một cặp vợ chồng tuyệt vời.”

“Ồh...” Lissianna nhìn anh mở hộp súp và bóc chiếc bánh sandwich cùng một cốc nước đặt trước mặt cô.

“Ăn đi.” Greg ra lệnh rồi kéo cái khay chứa hộp súp, cái bánh và cốc nước của chính anh về phía mình.

“Tôi không ăn mà.” Cô nói, giọng vô cảm.

“Lissianna, tôi không thể tìm ra máu cho cô, nhưng thức ăn thì có thể giúp cô tạo ra máu. Nó có thể giúp cô.”

Cô nhăn nhó cầm lấy cái thìa anh đưa và múc cái chất lỏng kì kì trước mặt lên một thìa để thử. Với ký ức về món súp của Cha Joseph (toàn tỏi) trong đầu, cô đã lén múc một thìa rất là ít, nhưng cô lại ngạc nhiên một cách thú vị khi thấy nó khá là ngon.

“Cái gì thế?” Cô hỏi.

“Súp kem hoa lơ với pho mát.” Greg nhướn mày. “Cô thấy sao?”

“Nó cũng ngon.” Cô thừa nhận. “Tôi không nghĩ là tôi đã ăn món này trước đây.”

Sau vài thìa súp, Lissianna cắn thử một miếng bánh sandwich và thấy nó cũng khá là ngon.

“Thịt bò Montréal hun khói và mù tạc trên bánh mì từ lúa mạch đen.” Greg cho cô biết trước khi cô kịp hỏi sandwich có gì.

“Nó cũng ngon nữa.” Cô lại thừa nhận, và họ tiếp tục ăn trong im lặng. Lissianna no nhanh hơn anh rất nhiều. Sau nhiều năm ăn ‘lỏng’, giờ đơn giản là dạ dày cô không còn nhiều chỗ chứa thức ăn nữa. Cô chỉ ăn hết được nửa bát súp và gần nửa cái sandwich. Phần còn lại Greg xử lý nốt giùm cô. Và cô rất ngạc nhiên khi thấy thức ăn giúp cô khá lên nhiều. Ít nhất là tỉnh ngủ hơn khi họ vứt rác từ cái khay vào thùng rác, rồi bỏ khay lên chồng khay trên nóc thùng. Họ đi dạo trong Path thêm một lúc nữa và cuối cùng dừng lại ở cửa hàng bán đồ nội thất trong gia đình.

“Đây là cái ghế salon xấu xí nhất tôi từng thấy !”

Lissianna bắt đầu khúc khích cười khi thấy vẻ mặt nhăn nhó của Greg, và khiến anh nhướn mày lên. “Cô không thấy thế à?”

“Ồh có chứ, nó đúng là xấu quá chừng.” Cô trấn an anh. “Tôi chỉ thấy thú vị là sở thích của chúng ta giống nhau thế thôi.

Anh cười nhăn nhó. “Tôi biết. Lúc đầu tôi cứ tưởng cô chỉ đồng ý để tỏ ra đáng yêu thôi.”

Lissianna nhúu mày và nói. “Tôi không phải Meredith.”

“Tôi biết.” Greg vẻ biết lỗi. “Tôi đã ngưng nhận xét các thứ trong một chốc để thử xem cô còn có ý kiến giống tôi không, nhưng cô vẫn thích và ghét những thứ giống như tôi. Tôi đoán là chúng ta có ý kiến sở thích giống nhau đấy.”

“Cổ điển.” Lissianna thì thầm, và khi anh nhúu mày không hiểu cô liền giải thích. “Tôi thích những thứ cổ điển không bị thời gian thay đổi. Những gam màu đơn độc, những kiểu cách đi cùng năm tháng chứ không phải sự trộn lẫn các màu sắc và những kiểu dáng sẽ nhanh chóng bị lỗi thời. Tôi cũng thích những đồ nội thất tiện lợi và ấm cúng.”

Greg cười toe gập đầu. “Cổ điển. Tôi vốn không biết phải gọi chúng như thế, nhưng tôi cũng thích như thế.” Ánh mắt anh trượt qua vai cô và anh nhăn mặt rồi nắm cánh tay cô kéo đi. “Lão bán hàng điên tới rồi.”

“Điên á?” Cô thú vị hỏi.

“Họ ai chả bị điên.” Anh nói thẳng thừng khi họ chạy nhanh tới thang cuốn. “Thằng cha này trông còn háo hức hơn những lão khác.”

Lissianna liếc lại phía sau khi cô bước lên thang cuốn và thấy cơ mặt mình cứng đờ khi cô thấy người đàn ông mặc vest tối màu chạy nhanh theo họ.

“Sao thế?” Greg cũng ngoái lại và hỏi.

“Đó không phải một người bán hàng.” Lissianna há hốc miệng rồi túm lấy tay anh và bắt đầu chạy cật lực xuống các bậc thang cuốn vốn đang đi xuống, xin lỗi liên tục khi cô đụng vào những người khác trên thang trong lúc vội vã.

Greg không thắc mắc hỏi han gì cả. Anh giữ chặt bàn tay cô và chạy theo cô, xin lỗi phụ với

cô khi họ chạy xuống cuối thang.

Một khi tới cuối thang cuốn, Lissianna không thèm dừng lại ngó về phía sau mà chạy thẳng ra lối ra.

“Hắn vẫn theo đuôi chúng ta.” Greg nói khi họ chạy xuyên qua đám đông đang ùa vào khu Path.

Lissianna bắt đầu chạy nhanh hơn và dùng suy nghĩ điều khiển những người phía trước họ tránh ra. Việc cô không làm thế ngay từ đầu cho thấy cô mệt mỗi tới mức nào.

“Chúng ta làm gì ở đây?” Greg hỏi một chốc sau khi Lissianna bất thần chạy vào rạp chiếu phim và kéo anh đi cùng.

Lissianna không phí hơi đâu mà giải thích, tâm trí cô đang bận điều khiển người bán và soát vé để hai người được vào. Vài bộ phim đang được chiếu và cô đọc cảm xúc của các khán giả khi cô đi qua mỗi cánh cửa, rồi bất thần dừng lại khi một làn sóng các cảm xúc lo lắng và sợ hãi ào vào đầu cô từ phòng chiếu số ba. Greg đi theo mà không ho he gì khi cô lên vào trong, chờ tới khi họ ngồi xuống mới dám mở miệng.

“Một bộ phim ư?” Anh thắc mắc khi họ ngồi xuống ghế.

“Một bộ phim kinh dị.” Lissianna giải thích và liếc về phía cửa. “Sự sợ hãi của bọn họ sẽ nguy trang được cho sự sợ hãi của chúng ta. Tôi đã nói với anh là nỗi sợ hãi truyền ra rất mạnh mẽ, và anh ta chỉ cần đi theo nỗi sợ hãi của chúng ta. Nhưng với mọi người ở đây cùng phản ứng sợ hãi với bộ phim, tôi hi vọng anh ta sẽ lạc dấu vết.”

“Ồ...” Anh cũng liếc theo về phía cửa rồi hỏi. “Ai thế?”

“Valerian, một người bắt tử.”

“Anh họ? Anh trai? anh ta có quan hệ gì với cô?” Greg hỏi. (nghe giống hỏi cung quá :lmao:)

Lissianna ngạc nhiên liếc sang anh. “Không quan hệ gì cả. Đâu phải chúng tôi ai cũng có quan hệ bà con đâu Greg.”

“Ồ...” Anh nhún vai. “Ừ thì tôi chỉ đoán là bất cứ con ma cà rồng nào ở Toronto đều có quan hệ với nhau hết.”

Lissianna lắc đầu. “Toronto là nơi ở của rất nhiều người như chúng tôi mà.”

Greg im lặng cố tiêu hóa cái tin tức đó, rồi nói. “Tôi đoán là vì khu Path này đúng không? Nó khiến Toronto trở nên hấp dẫn với ma cà rồng. Họ có thể đi lang thang trong ánh sáng ban ngày và...”

“Thế anh nghĩ ai đã kích lệ việc xây dựng khu Path hả?” Cô hỏi lại. “Họ cũng xây một cái tương tự ở Montréal thì phải, họ gọi nó là thành phố ngầm. Anh cũng sẽ thấy rất nhiều người như chúng tôi ở đó.”

“Ồ...” Greg ngồi dựa lưng vào ghế, vẻ giả vờ thản nhiên không quan tâm. “Thế có bao nhiêu người như các cô tất cả?”

Lissianna nhún vai và bỏ cuộc không nhìn ra cửa nữa, lòng chắc chắn là Valerian đã lạc dấu vết họ. “Tôi không biết nữa.”

“Nhiều hơn một nghìn người không?” Greg hỏi tiếp.

Lissianna mở miệng trả lời nhưng giật mình và liếc nhanh lên màn hình khi tất cả mọi người nhảy dựng lên và vài người hét toáng.

“Phim ma cà rồng đấy.” Greg thú vị nói. “Hai cô nhóc sinh đôi hẳn sẽ rất khó chịu với nó cho mà xem.”

“Đúng thế.” Lissianna đồng ý rồi nhúu mày khi anh đuổi người ngồi thoải mái hơn trong cái ghế đệm. “Anh không muốn đi khỏi đây sao?”

“Đi đâu?” Greg hỏi. “Chúng ta đâu có thể tới nhà bà bạn gì của cô...”

“Debbie...” Lissianna trả lời giúp anh. Debbie – bà đồng nghiệp của cô ở nhà tế bần – là người duy nhất cô có thể nghĩ tới ở nhờ, và dù cô rất miễn cưỡng khi phải nhờ tới bà ấy, cô không còn chỗ nào khác có thể đi. Greg đã đề nghị họ tới nhà chị gái anh nhưng cô phản đối ý tưởng đó ngay khi nó ra khỏi miệng anh. Mọi người trong gia đình anh đều không thể được, vì đó sẽ là nơi đầu tiên mẹ và bác cô tới tìm. Cũng như gia đình và bạn bè cô... ít nhất là đám bạn ma cà rồng của cô. Debbie có vẻ là sự lựa chọn duy nhất hợp lý. Bà chỉ là đồng nghiệp của cô, và họ khá thân, nhưng không thân tới mức họ tới nhà nhau chơi, hay tới nhà khi cần chỗ ở lại... hay kiểu kiểu thế. Tuy nhiên Debbie cũng trực đêm như cô, và Lissianna biết bà ngủ suốt ban ngày. Lissianna hi vọng bà sẽ thức giấc khoảng 4 giờ chiều.

“Chúng ta phải vài tiếng nữa mới có thể tới nhà Debbie.” Anh nhún vai. “Chúng ta có thể cứ ở lại đây và nghỉ ngơi một chút. Chúng ta cần giết thời gian thêm ít nhất 1 tiếng nữa. Và cô cần ngủ.”

Và nó cũng giúp họ tránh được những vị ma cà rồng khác trên đường, Lissianna nhận ra điều đó và cũng nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế. Cô không nghĩ cô sẽ ngủ được, nhưng có thể nghỉ ngơi một chút cũng là tốt lắm rồi.

*hhhhhChapter 15_*

Greg co chân lên và ngồi nghiêng người trên ghế, nhìn Lissianna ngủ cho tới khi mắt cô bừng mở. Cô chớp mắt về ngái ngủ nhìn anh, rồi nhìn chung quanh và thấy bộ phim đã hết, phần giới thiệu cuối phim đang chạy trên màn hình, và nửa rạp chiếu đã ra ngoài. Cô chậm chậm quay đầu về phía Greg và hỏi. “Sao anh không đánh thức tôi dậy?”

“Cô cần ngủ.” Anh nói đơn giản.

Cô nhú mày. “VẬY... đã sao? Anh cứ định để tôi ngủ thế à?”

Greg nhún vai. “Cho tới khi một trong mấy gã cầm đèn pin tới đuổi chúng ta ra ngoài.”

“Người chỉ chỗ ngồi.” Lissianna cho anh biết. “Mấy gã cầm đèn pin anh vừa nói được gọi như vậy.”

“Ồh.” Anh lại nhún vai, thật ra không thêm quan tâm xem họ được gọi ra sao. Greg quan tâm tới cô hơn nhiều. “Cô cảm thấy sao rồi?”

Lissianna ngồi thẳng lên và tránh ánh mắt anh khi cô trả lời. “Không tệ hơn.”

Câu trả lời khiến anh nhăn mặt. Anh không hề bị cách cô nói đánh lừa. “Không tệ hơn, nghĩa là cũng không tốt hơn phải không?”

Cô chỉ liếc chung quanh rạp chiếu bóng giờ vắng ngắt, không đồng tình cũng không phản đối.

“Cô cần máu.” Greg chỉ ra điều hiển nhiên. “Cô bắt đầu trông rất nhợt nhạt kể cả trong bóng tối rồi đấy.”

“Ừhm, thì anh không cần phải lo cho tới khi tôi phát sáng trong bóng tối đâu.” Cô nhẹ nhàng nói, rồi nhanh chóng bổ sung khi thấy anh trợn mắt kinh hoàng. “Tôi đùa thôi mà Greg.”

“Ồh...” Anh lăm bằm, rồi đứng lên khi cô đứng dậy và bắt đầu bước ra khỏi hàng ghế và ra phía hành lang.

Greg nắm lấy cánh tay cô, mắt liếc về phía cái đồng hồ ở quầy bán vé xem phim. Anh nhẹ cả

người khi thấy giờ. “4h15 rồi, chúng ta gọi cho bạn cô được chưa?”

“Rồi.”

“Cả hai chúng ta đều không mang di động hay tiền lẻ để gọi điện công cộng.” Anh nhớ ra. “Hay là cô nhảy vào đầu ai đó và bảo họ cho mình mượn điện thoại đi.”

“Được, nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ hỏi mượn họ trước.” Lissianna lăm bằm và bắt đầu bước ngang qua sảnh lớn của rạp chiếu.

Greg chạy theo cô, không biết cô định đi đâu cho tới khi Lissianna dừng lại cạnh một gã vừa mới tắt điện thoại và cất đi. Anh thấy mình tự dưng đứng thẳng vai và ưỡn ngực ra một chút khi nhận ra gã trai đó có dáng vóc của một người mẫu ảnh. Gã đó có mái tóc vàng óc, mắt xanh lơ và đầy cơ bắp như một người hay tập thể hình, nhưng không nhiều quá để trông như vận động viên thể hình.

Rất có thể hẳn bị đồng tính, Greg thầm nghĩ, và rồi nhún nhó khi thấy gã ta mỉm cười thân thiện với Lissianna khi cô dừng lại cạnh gã. (eo ơi ghen chưa)

Greg vẫn cách họ khá xa nên không nghe rõ cô nói gì để mượn điện thoại của gã đó, nhưng anh đã thấy cái vẻ ngại ngần lướt qua trên mặt gã người mẫu tóc vàng. Đồ keo kiệt, anh hả hê nghĩ trong đầu.

“Tôi chỉ gọi trong nước và nhanh thôi mà.” Anh nghe thấy tiếng Lissianna trấn an gã người mẫu khi tới gần hơn. “Tôi chỉ muốn gọi cho một người bạn tới đón thôi.”

“Rồi rồi, được.” Gã người mẫu có vẻ không hào hứng lắm, nhưng vẫn thò tay vào túi lấy điện thoại ra. Thậm chí gã còn ráng nở một nụ cười khi đưa nó cho cô.

“Cám ơn anh rất nhiều.” Lissianna cầm lấy cái di động. “Tôi thật sự rất biết ơn anh.”

“Không sao, tôi rất sẵn lòng giúp người đẹp mà.” Gã ta nói nhẹ nhàng, rõ ràng cố gắng tỏ ra tốt bụng vì đằng nào gã cũng đồng ý rồi.

Làm ơn đi. Greg cau kinh nghĩ. Anh dừng lại bên cạnh Lissianna và choàng tay qua vai cô một cách sở hữu tới mức chính anh cũng ngạc nhiên. Nhưng nổi ngượng ngùng khi thấy mình tỏ ra quá ghen tuông được thay thế bởi sự hả hê khi anh thấy gã người mẫu trước mặt tỏ ra thất vọng khi nhận ra Lissianna không phải chỉ có một mình.

Greg phớt lờ gã ta và quay sang nhìn khi Lissianna bắt đầu bấm số và đưa máy lên tai. Cô

đợi, đợi mãi, rồi cắn môi, nhíu mày vẻ đang nghe cái gì đó phía bên kia đầu dây. Greg đoán đó rất có thể là máy trả lời tự động khi cô nói. “Debbie, nếu chị có ở nhà làm ơn nhắc máy đi.”

Cô chờ một lát rồi nói tiếp. “Vây là chị không ở nhà. Em sẽ gọi sau vậy.”

“Không may mắn lắm nhỉ?” Gã người mẫu hỏi khi Lissianna tắt máy và trả di động cho gã.

“Không, cảm ơn anh.” Lissianna lẩm bẩm.

“Cảm ơn anh.” Greg nói thêm và nắm tay Lissianna kéo cô ra khỏi rạp chiếu. Anh đợi cho tới khi họ nhập vào một đám khách mua sắm trong khu Path mới lên tiếng. “Theo cô bạn cô vẫn đang ngủ và để chuông reo không hay là bà ấy đã ra ngoài?”

“Tôi không biết.” Lissianna thú nhận, với vẻ không tập trung lắm. Dường như tâm trí cô đang để hết vào việc kiểm tra những người xung quanh họ. Nó nhắc anh nhớ tới việc họ suýt dính phải gã ma cà rồng Valerian lúc nãy. Rõ ràng cô lo sẽ bị phát hiện lần nữa.

“Chúng ta phải nghĩ ra nơi nào đó để đợi một cách an toàn cho tới khi chúng ta gọi được Debbie.” Anh nói.

“Ừh.”

Nghe giọng cô thật mỏi mệt, và anh nhăn trán một cách lo lắng. Giờ họ đã ra khỏi cái rạp chiếu tối thui đó, anh có thể thấy mặt cô trắng bệch tới mức nào. Cô cũng bắt đầu trông hốc hác hơn, như thể đám Nano đó đã hết máu để tiêu thụ nên bắt đầu ăn tới các mô mỡ và cơ của cô, anh tự hỏi liệu chúng có làm thế được không. Nhưng anh quên phắt câu hỏi đó khi anh nhìn gần hơn vào mặt cô. Cô đang nghiêng răng, và có những nếp nhăn nhỏ quanh đuôi mắt cô, dấu hiệu của sự đau đớn. Cô đang khổ sở.

“Cô phải ăn đi thôi.” Anh thì thầm, và tiến lại gần cô hơn để họ không bị nghe thấy.

“Anh bảo tôi ăn gì bây giờ?” Giọng cô hoàn toàn vô cảm. Cô đang hỏi xem liệu anh sẵn lòng để cô làm gì, và chỉ tới lúc đó Greg mới nhận ra nếu anh không ở đó, cô đã ‘ăn’ vài tiếng trước rồi. Thật ra, nếu không phải vì anh, cô đã không ở trong tình trạng này, anh thừa nhận điều đó, nhưng giờ nó trở nên hiển nhiên trong mắt anh, rằng cô đã cố kiềm chế không chộp một vị khách mua hàng nào đó và chớp một phát để tránh làm anh phiền lòng.

“Ăn như bình thường ấy.” Greg nghiêm túc nói.

Cô ngừng bước và nhìn anh một cách ngại ngần. “Thật không?”

Greg gật đầu khi anh lôi cô sang một bên, tránh khỏi đường người ta đi. “Cô có nói rằng cô

không hút quá nhiều máu với mỗi người. Họ sẽ không cần nó, nhưng cô thì có, thế nên cứ tới nhà vệ sinh nữ và tìm một ai đó... không... tìm ba người ấy.” Anh nói thêm và nghĩ cô có thể cần tới sáu hay bảy người là khác, nhưng bản thân cô sẽ biết rõ điều đó. “Tôi sẽ đợi ở khu ăn uống.”

“Cám ơn anh.”

“Vì cái gì?”

“Vì đã hiểu.” Cô nói đơn giản.

Anh nhún vai. “Tôi bắt đầu nghĩ tới nó như là bệnh máu không đông rồi mà Lissianna. Cô chỉ là cần một cách truyền máu và dùng một ‘ngân hàng máu’ hơi bất thường thôi.”

Lissianna mỉm cười và Greg thấy mình sững người khi cô nhón chân lên đặt một nụ hôn tràn đầy biết ơn lên môi anh. Ít ra anh đoán nó là một nụ hôn biết ơn với cô, còn với anh, chỉ cần một cái chạm môi khe khẽ cũng đủ khiến anh muốn nhiều hơn, và anh choàng tay ôm cô lại khi cô định rời anh ra, để hôn cô say đắm hơn.

“Greg đấy à?”

Greg nhận ra tên anh, nhưng đang ‘bận bịu’ nên không thêm quan tâm.

“Đúng anh rồi ! Anh làm gì ở đây thế?”

Câu hỏi cứ như một con ruồi vo ve quấy nhiễu bên tai anh và Greg hoàn toàn mong muốn có thể phớt lờ nó, nhưng Lissianna đã rời môi anh để nhìn xem ai nói. Anh thở dài và quay lại, rồi nhìn sững vào cô gái tóc nâu đang nhìn họ. Anh choáng váng khi nhìn thấy cô em gái Anne của mình tới nỗi mất một lúc anh không trả lời gì được.

“Thế nào?” Cô sốt ruột hỏi.

“Thế em làm gì ở đây?” Anh hỏi ngược lại.

“Đi mua sắm.” Anne nhắc tầm nửa tá túi trong tay cô lên lắc lắc, rồi nhướn mày hỏi anh.

“Bọn anh cũng thế.” Anh nói nhanh để trả lời.

Em gái anh liếc nhìn bốn bàn tay trống rỗng của hai người rồi nhìn Lissianna cười. “Chào chị, em là Anne em gái anh ấy. Còn chị là...?”

“Lissianna.” Cô từ từ thốt, mắt không ngớt liếc từ chỗ Greg sang Anne.

“Ồh tên đẹp quá.” Em gái anh nói tiếp với giọng thẳng tưng thường ngày. “Nhưng lại quá dài. Em gọi chị là Lissi được không?”

“Nhiều người cũng gọi tôi thế.” Lissianna đồng ý, và nụ cười trên môi cô trở nên tự nhiên hơn.

“Tốt.” Anne quay lại phía Greg. “Thế nào? Hai người đang làm gì ở đây thế? Anh bảo anh sẽ đi Mexico tuần này kia mà?”

“Chuyến bay của anh bị hoãn.” Greg buột miệng. “Và khi anh cố đặt vé chuyến khác, các chuyến đều hết chỗ tới tận thứ Tư, nên anh đã hủy chuyến đi luôn.”

“À ra thế.” Anne nghe có vẻ không tin tưởng lắm. “Và anh không gọi em là vì...”

Khi Greg dờ ra nhìn cô nàng, Lissianna đành trả lời thay. “Là lỗi của tôi, Anne ạ. Tôi nghĩ là tôi đã trối anh ấy lại với một mớ chuyện linh tinh mấy ngày vừa qua.”

Greg tí thì sặc với cách cô nói. Anh đúng là đã bị trối lại theo nghĩa đen mà.

“Thật ư?” Anne toét miệng cười. Vốn là một bà mối bẩm sinh, rõ ràng cô đã ngửi thấy mùi lãng mạn đâu đây.

Lissianna chỉ mỉm cười rồi nói. “Tôi để hai người nói chuyện nhé, tôi phải vào nhà vệ sinh một chút. Xin phép đi trước.”

Greg nhìn cô bước đi và miễn cưỡng quay lại cô em gái của mình.

“Thế nào? Phun ra đi chứ?” Anne lập tức nói.

“Phun ra cái gì?” Greg hỏi, chợt cảm thấy mình như con thú bị dồn vào góc tường. Cô em gái của anh túm được anh mất rồi.

Cô khịt mũi khó chịu, rồi đập đồng túi vừa mua sắm vào người anh. “Nào, kiểm cái ghế ở khu ăn uống và để ý đồng này hộ em. Bỗng dưng em cũng cần vào nhà vệ sinh một chút.”

“Ôi không, Anne, thôi... Chết rồi.” Anh lăm bầm nói khi cô chạy theo Lissianna. Em gái anh sẽ tóm chặt lấy Lissianna không rời, hỏi han truy vấn và do đó sẽ ngăn cản cô ăn, trừ phi cô ‘làm thật’ Anne. Greg chớp mắt khi nghĩ đến khả năng đó. Anh nhận ra mình khá thích ý tưởng đó. Và anh cũng nhận ra mình thật là độc ác. Anh lắc đầu và bước về phía khu ăn uống tìm bàn ngồi xuống.

Khu ăn uống đang rất đông đúc, nhưng cuối cùng Greg cũng tìm được một bàn trống và đặt đồng túi của em mình xuống. Anh ngồi vào ghế và liếc về phía nhà vệ sinh vừa kịp lúc thấy Lissianna và em gái anh bước ra.

“Chúng ta uống cà phê nhé,” Anne hào hứng nói khi họ tới bàn anh ngồi.

“Ồ bọn anh không uống đâu, cảm ơn em.” Greg nhanh miệng nói.

“Đừng ngốc thế, dĩ nhiên là anh chị sẽ uống rồi. Em đã hỏi và Lissi nói hai người chưa có dự định gì tiếp.”

Anh liếc về phía Lissianna và thấy cô nhăn nhó cười, vẻ xin lỗi anh, nhưng anh quan tâm hơn tới gương mặt trắng bệch của cô. Rõ ràng, như anh đã lo ngại, cô đã không thể hút máu ai khi cô em của anh lột tốt theo sau. Greg quay lại phía cô em mình. “Ừh nhưng mà...”

“Em không chấp nhận lời từ chối đâu. Chị sẽ uống cà phê với em mà, phải không Lissi?”

Lissianna cố nở nụ cười.

“Thấy chưa?” Anne nói, tự hiểu đó là lời đồng ý. “Đi nào Greg, anh có thể giúp em bung cà phê ra trong khi chị Lissi trông đám túi và nghỉ ngơi một chút. Bà chị trông sắp quy tới nơi rồi.”

Greg liếc từ cô gái nọ sang cô gái kia. Khi Lissianna ném cho anh một cái nhìn thông cảm và vẫy tay đuổi anh đi, anh thở dài và đứng lên đi theo Anne.

“Chị ấy xinh đấy.” Anne vừa nói vừa lôi anh đến khu bán cà phê.

“Ừh.” Anh lẩm bẩm.

“Nhưng trông hơi nhợt nhạt. Chị ấy gần đây bị ốm à?”

“À... bị cúm ấy mà.”

“Rõ rồi.” Anne gật đầu nghiêm trang khi người đứng xếp hàng trước họ mua cà phê xong và bỏ đi. Cô bước tới quầy và gọi một cốc capuccino và một cái bánh ngọt sô cô la, rồi liếc về phía anh. “Chị Lissianna uống gì? Chị ấy có thích capuccino không?”

Greg nhìn sững cô rồi thừa nhận. “Anh không mang tiền theo.”

Anne trố mắt. “Cái gì?”

“Anh quên ví rồi.” Đó là sự thật, nhưng nó cũng khiến anh nảy ra một ý tưởng sáng láng, anh tươi mặt. “Thật ra, có khi anh gặp em lại là may ấy chứ. Em có thể cho anh mượn tiền vài ngày không?”

“Được thôi.” Cô mở ví. “Anh cần bao nhiêu?”

Greg ngập ngừng. Họ đã không thể vào khách sạn ngồi vì không mang tiền, nên đã dự định xin Debbie cho họ ở nhờ. Nhưng họ không gọi được Debbie... nhưng việc đó sẽ ổn thỏa nếu họ có thể trọ ở khách sạn. Anh hít một hơi và nói. “Em cho anh mượn khoảng vài trăm đô nhé?”

Anne rụt cả cổ lại vì ngạc nhiên, nhưng một lúc sau cô gật đầu. “Em sẽ phải ra máy rút tiền để đủ cho anh vay. Chúng ta sẽ kiếm một cái sau khi uống cà phê xong. Em sẽ trả tiền cà phê.”

Greg thở dài khi cô quay lại quầy bán và gọi thêm hai cốc capuccino và hai cái bánh ngọt sô cô la nữa. Cô trả tiền đồ uống rồi quay sang liếc anh khi họ cùng đợi người bán pha cà phê.

“Thế... anh quen Lissianna bao lâu rồi?”

“Chưa lâu lắm.” Greg nói mơ hồ.

“Em có hỏi chị ấy làm gì, và chị ấy nói làm ở nhà tế bần à?”

“Ừh, công việc xã hội.”

“Ừhm..” Anne cười. “Công việc xã hội, nhà tâm lý học, hai thứ đó cũng khá gần nhau đó chứ. Hai người hẳn phải có cả mớ thứ giống nhau nhỉ.”

“Àh... ừ...” Greg mơ hồ nói, rồi nhẹ cả người khi thấy đồ uống của họ đã xong và được đặt lên quầy. “Đây rồi.”

Anh vói qua cô lấy cái khay đồ uống rồi đi về bàn nơi Lissianna đang đợi. Họ im lặng khi anh chia đồ uống cho mỗi người rồi bỏ khay sang một bên.

“Măm, ngon thật.” Anne nói khi cô thử một miếng bánh ngọt rồi quay sang nhìn Greg và Lissianna. “Em quên không hỏi. Hai người quen nhau thế nào?”

“Qua công việc.” “Qua gia đình.” Greg và Lissianna đồng thời trả lời.

Anne cười phá lên. “Tức là sao?”

Greg và Lissianna nhìn nhau, rồi anh hắng giọng. “Thật ra là cả hai. Mẹ cô ấy tới gặp anh về

một chứng sợ hãi, và anh quen Lissianna qua bà ấy.”

“À, nghĩa là anh đã gặp mẹ chị ấy rồi.” Anne nói, vẻ như việc đó rất quan trọng.

Greg thầm thở dài, biết là họ đã lên thớt quay chín rồi. Anh không nghi ngờ gì việc con bé sẽ nướng chín họ một cách không thương tiếc. Và đúng như thế. Cả nửa tiếng tiếp theo anh phải cố gắng lảng đi khỏi một vài câu hỏi, và trả lời qua loa những câu hỏi khác mà anh không tránh được. Anh thật sự là nhẹ cả người khi cuối cùng cô nhìn đồng hồ và nói. “Ồi, muộn rồi. Chúng ta phải đi thôi.”

“Chúng ta ư?” Lissianna ngạc nhiên.

“Vâng.” Anne cười. “Em phải đi đón mẹ, chúng em sẽ gặp chồng em ở nhà hàng Casey để ăn tối. Nhưng trước hết em phải dừng ở một máy rút tiền để cho anh Greg... ờ... trả cho anh Greg tiền em nợ anh ấy.”

“Ồ.” Lissianna liếc nhìn Greg, anh nở một nụ cười gượng gạo mà sưng lại ngay lập tức khi Anne nói tiếp. “Anh Greg, thật tình nếu em dừng lại rút tiền em sẽ đón mẹ chậm mất. Hai người chưa có dự định gì, sao không đi ăn tối cùng chúng em luôn?”

Greg mở miệng định khéo léo từ chối ăn tối, nhưng Anne nói thêm. “Lâu rồi anh không ăn tối với mẹ, và em chắc chắn mẹ sẽ thích chị Lissianna. Tất nhiên em và John sẽ trả tiền ăn tối, rồi em sẽ đưa tiền cho anh sau đó. Như thế sẽ dễ dàng hơn cho em.”

Uh oh, anh nghĩ thầm. Bị đánh vào sự tội lỗi rồi. Anh liếc sang Lissianna vẻ xin lỗi rồi gật đầu với Anne.

“Tôi xin lỗi.” Anh thì thầm vài phút sau khi họ đã yên vị trên ghế sau xe em gái. Anh đã vào ghế sau cùng Lissianna, lấy lý do là khi gặp mẹ, họ sẽ không phải đổi chỗ, nhưng thật ra anh muốn nói chuyện với cô.

“Không sao.” Lissianna trấn an.

“Tôi đoán cô chưa kịp ăn gì với Anne lót lót sau lưng lúc ở trong nhà vệ sinh phải không?”

Cô thở dài và lắc đầu. “Đằng nào lúc đó cũng quá đông người, toàn bọn thiếu niên. Tôi cũng khó lòng điều khiển tâm trí bọn chúng khi hút máu một đĩa trong số đó.”

“Nếu thế, khi tới nhà hàng, cô cứ vào nhà vệ sinh và thử lần nữa xem. Và nếu Anne còn theo đuôi cô, cứ việc cắn nó ấy.”

Lissianna trợn mắt khi nghe thấy lời đề nghị đó, nhưng cô chưa kịp mở miệng thì Anne nói.

“Tới nơi rồi.”

Greg liếc qua và thấy họ đang đi chậm lại, Lissianna rít lên bên tai anh. “Nhỡ bọn họ theo dõi mẹ anh để tìm ra chúng ta thì sao?”

Greg tròn mắt sợ hãi. Anh chưa nghĩ đến chuyện đó. Anh hoảng hốt mất một lúc, không biết làm gì. Rồi bỗng dưng Lissianna tháo dây an toàn của anh và cô ra rồi kéo anh cúi xuống sàn băng ghế sau cùng cô.

Anh cảm thấy chiếc xe đang rẽ sang phải rồi Anne dừng xe lại ở nơi mà anh đoán là con đường mòn dẫn lên nhà mẹ anh.

“Anh chị đang làm cái quái gì thế?”

Greg và Lissianna liếc lên và thấy cô đang quay người lại chồm qua ghế trước và nhìn họ ngạc nhiên.

“Àh thì... làm mẹ ngạc nhiên chơi?” Anh nói thử và thấy em mình chớp mắt, rồi cô cười rạng rỡ.

“Ý tưởng tuyệt đấy ! Mẹ sẽ thích cho mà xem. Hai người cứ trốn đi, em sẽ đón mẹ ra.”

Greg thở ra nhẹ nhõm khi cô biến mất, rồi anh nghe tiếng cửa xe đóng lại. Anh liếc sang phía Lissianna đang quỳ dưới sàn khoảng trống giữa hai hàng ghế trước sau, đầu cô đặt trên ghế sau. Khi anh nhìn cô, cô chợt khúc khích cười.

Greg nở nụ cười lạ lùng. “Có gì buồn cười ư?”

Cô nhướn mắt. “Nhìn chúng ta xem. Anh có tưởng tượng nổi tình huống này trước khi tất cả những chuyện điên rồ này xảy ra thứ Sáu tuần trước không?”

Anh thoáng mỉm cười. Không, chắc chắn là anh đã không thể tưởng tượng nổi ra chuyện này. Trước giờ cuộc sống của anh hoàn toàn đều đều nhàm chán tới khó tin. Giờ anh không biết nó đang ở trạng thái nào nữa. Greg nhìn đắm đắm vào gương mặt mệt mỏi của cô và vẫn thấy cô thật xinh đẹp. Anh trượt người ngồi xuống sàn và vươn về phía cô, hôn cô nhẹ nhàng rồi thở dài trên môi cô khi Lissianna chỉnh tư thế đầu cô trên ghế để hôn anh dễ dàng hơn.

“Đây rồi.”

Greg nghe thấy tiếng nói và tiếng hai cánh cửa đóng lại, nhưng cũng nhận ra mình có khả năng tuyệt vời trong việc đóng kín tâm trí để tập trung vào việc khác. Anh đang làm như thế, đóng kín tâm trí, mặc kệ tiếng em gái mình và tập trung vào việc hôn Lissianna.

“Con có một sự bất ngờ cho mẹ trong... ối, ừm... có lẽ con sẽ cho mẹ xem khi chúng ta đến nhà hàng.” Anh nghe tiếng em gái nói đâu đó trên đầu họ và hiểu cô đã liếc qua băng ghế trước và nhìn lên họ. Và anh không thềm quan tâm.

Greg ngừng hôn Lissianna phải một lúc trước khi họ tới nhà hàng, một phần vì chỉ hôn cô mà không được làm gì khác thật sự rất là khó chịu, và phần khác vì anh bắt đầu bị chuột rút vì ở lâu trong tư thế khó chịu đó. Đó cũng là nguyên nhân khiến anh ngồi thẳng lại trên băng ghế sau và nói to. “Con chào mẹ.”

Thêm một lúc nữa với những tiếng la ó mừng rỡ khi Greg giải thích tại sao anh ở đó và giới thiệu Lissianna, và rồi họ tới nhà hàng. Như anh đã đoán trước, mẹ anh rất thích Lissianna ngay từ khi thấy cô và vui vẻ tán gẫu với cô luôn, chào đón cô như thể cô là thành viên trong gia đình. John đến một lúc sau họ, và Greg giới thiệu Lissianna lại một lần nữa. Họ gọi món, và lúc nước uống được mang ra, Lissianna đứng lên xin phép vào nhà vệ sinh nữ.

Greg nhẹ người khi lần này Anne không chạy theo cô nữa và thư giãn hơn một chút, lòng hi vọng cô sẽ có thể lót dạ một chút, thì mẹ anh quay sang nhìn anh một cách quan tâm. “Con à, con bé trông thật dễ thương, nhưng trông nó nhợt nhạt quá, con chắc là nó không bị ốm đấy chứ?”

“Cô ấy sẽ ổn thôi khi ăn xong.” Greg thật lòng trả lời mẹ rồi nói thêm. “Cô ấy bị tụt đường trong máu chút thôi mà.” Có vẻ anh nói sai thì phải.

Lissianna ríu cả chân lại khi vội vã đẩy cửa vào nhà vệ sinh, nhưng dừng chân đột ngột khi cô đối mặt với một dãy phòng trống tuênh và một dãy bồn rửa tay không có ai dùng. Nhà vệ sinh hoàn toàn trống rỗng.

“Không thể tin được.” Cô lầm bầm, rồi quay đầu bước ra, chỉ để dừng lại ở ngoài hành lang bên ngoài toilet. Lissianna đang rất đói, đau đơn vì đói, và cô không nghĩ là cô có thể cố tỏ ra vui vẻ trước mặt gia đình Greg được nữa nếu không lót dạ với một ai đó. Chết tiệt thật ! Tại sao Anne không đi theo cô cơ chứ, cô cúi kính nghĩ. Greg có nói cô có thể ‘xơi’ cô nàng. Dù rằng việc ‘lót dạ’ bằng em gái của người yêu mình ngay từ lần đầu tiên gặp không phải một ý tưởng hay ho lắm, nhưng mà...

Lissianna sững người với suy nghĩ của chính mình và yếu ớt dựa vào tường. Em gái của ‘người yêu’ mình ư? Greg đâu phải người yêu của cô. Cô ước gì đó là sự thật, nhưng đó không phải sự thật. Và không phải thú vị sao? Cô thật ước đó là sự thật sao? Nhưng đúng là như thế. Cô đúng là đang ước gì anh là người yêu của cô, rằng cô có thể thể hiện sự sở hữu đó với anh. Cô thật sự rất thích anh. Và cô cũng thích hôn anh nữa, và cô thấy mình đang tự hỏi nếu anh làm gì đó nhiều hơn là chỉ hôn cô thì sẽ thấy thế nào.

“Uh oh, nàng gặp rắc rối rồi nàng ạ.” Cô lăm bằm một mình và biết điều đó là sự thật. Đòi cô coi như tiêu rồi. Với chàng bác sĩ của cô cũng tệ chả kém, và anh ta cũng biết rõ điều đó. Mặt khác anh cũng có vẻ thích cô. Lissianna đã để ý thấy vẻ sở hữu của anh khi choàng tay qua vai cô khi cô nói chuyện với gã đàn ông cho cô mượn điện thoại. Rõ ràng lúc đó anh ta cố tỏ ra mình có ‘quyền’ với cô. Cô mỉm cười với chính mình, và nghĩ biết đâu mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Biết đâu anh chính là bạn đời đích thực của cô. Cô có thể tưởng tượng ra những tháng ngày tiếp theo ở bên anh. Họ quả là có rất nhiều điểm chung, thích chung nhiều thứ, và...

“Chào cô em xinh đẹp...”

Lissianna đứng thẳng lên, mạch suy nghĩ hoàn toàn bị cắt đứt ‘nhờ’ câu chào đầy vị ‘tán gái’ đó. Một gã đàn ông cao lớn, tóc sẫm màu, mặc quần bò với áo khoác da đang đứng trước mặt cô trong hành lang. Anh ta trông cũng điển trai và hiển nhiên là cũng tự biết điều đó, và anh ta đang nhìn cô từ trên xuống dưới rồi lại lên trên như thể cô là một món ăn khoái khẩu vậy.

“Cô em xinh tươi đang chờ ai ư? Nếu thế, anh tới rồi đây.”

Cô nhìn hắn ta ngớ ngàng, tự hỏi không lẽ hắn thường tiếp cận phụ nữ bên ngoài nhà vệ sinh như thế này, và nếu đúng thế, hắn ta có bao giờ thành công nổi chưa. Cô chuẩn bị bảo anh ta biến đi chỗ khác thì nhớ ra cơn ‘đói’ của mình và cái phòng vệ sinh nữ hoàn toàn trống rỗng.

“Anh ư, cũng được đấy.” Lissianna quyết định và kéo tay hắn ta dẫn vào phòng vệ sinh.

Gã đàn ông cười toe toét như một thằng ngố khi cô dẫn anh ta thẳng vào buồng vệ sinh ở xa cửa nhất rồi đóng và chốt cửa sau lưng họ.

“Àh há. Anh biết mà, ngay từ lúc gặp em là anh biết em nồng nàn tới mức nào rồi.” Hắn ta thốt lên ngay khi cô đóng và chốt cửa rồi quay lại nhìn hắn.

Lissianna mỉm cười và vươn tay lên lùa vào tóc hắn khi cô thâm nhập vào tâm trí để điều khiển suy nghĩ hắn. Ngay lập tức cái nụ cười ngây ngô ta-là-thần-quyển-rũ-và-sẽ-làm-thịt-ngươi tắt phụt trên mặt hắn, thật ra lại khiến hắn ta có vẻ dễ nhìn hơn, cô nghĩ thật xấu hổ khi mà tính cách hắn không được hấp dẫn như vẻ ngoài. Rồi cô cảm phập rảng vào cổ hắn. Cô chỉ mới hút được một chút thì nghe thấy tiếng phòng ngoài mở cửa. Cô nhanh chóng nhắc bữa tối của mình lên, dùng hai tay bế hắn lên và ngồi xuống nắp bồn cầu, đặt hắn ngồi trên đùi cô với hai bàn chân nâng cao để không lộ ra dưới cánh cửa toilet. Chỉ một giây sau cô thâm phục mình vì đã làm thế khi bà Hewitt (mẹ Greg) gọi vọng vào. “Lissianna”

Tim nháy dựng, cô vội thu lại hai chiếc răng nanh, dùng lại liếm nhẹ vào vết cắn để xóa đi bất kỳ vết máu nào có thể khiến cô ngất xỉu khi cô tiếp tục ‘lót dạ’ rồi mới trả lời. “Dạ?”

“Cháu không sao chứ? Trông cháu mệt mỏi quá, và cháu đi vào đây đã lâu, và Greg nói cháu

bị tụt đường trong máu. Bác lo quá nên vào xem cháu thế nào.”

Lissianna chán nản. Đúng là không phải ngày của cô mà.

“Cháu không sao.” Cô trấn an bà. “Nãy toalet đông quá nên cháu phải chờ lâu.”

“Thế ư?” Bà Hewitt hỏi và Lissianna không thể trách vẻ nghi ngờ trong giọng bà vì lúc này đây nhà vệ sinh hoàn toàn trống rỗng.

“Vâng, họ cùng rời đi một lúc.” Cô nói dối.

“À ra thế. Chỉ cần cháu không sao là ổn.”

Lissianna chờ tiếng cửa phòng ngoài mở rồi đóng lại lần nữa, nhưng thay vì thế cô nghe thấy tiếng buồng vệ sinh ngay cạnh cô mở ra rồi đóng lại và gần như là rên lên thành tiếng. Cô làm sao dám tiếp tục hút máu khi mà mẹ của Greg ngồi ngay bên kia bức vách cơ chứ. Nhưng hắn ta đang ở ngay trên tay cô. Hắn ta có thể làm dịu đi cơn khát của cô và giúp cô tái tạo năng lượng. Hơn nữa cô không thường gây ra tiếng động khi đang ‘xử lý’ cơn đói cho lắm. Lissianna lại cắn răng nanh vào cổ ‘bữa tối’ của mình.

“Nhà hàng này đẹp nhỉ?”

Lissianna thu răng lại. “Vâng.” Giọng cô hơi mang vẻ kìm nén.

Khi không thấy tiếng gì khác, cô lại tiếp tục ‘xử lý’, thở dài khi nỗi đau đớn trong cơ thể đang dịu dần đi.

“Cháu có đói không?” Bà Hewitt bất chợt hỏi.

Ôi trời, đói chết được. Lissianna nghĩ nhưng chỉ ậm ừ. “Ừm.”

“Bác cũng thế. Hi vọng khi chúng ta ra thì thức ăn cũng được mang ra rồi.”

Lissianna không buồn trả lời và một lúc sau rút răng lại, chỉ dám ‘lót dạ’ nhiều nhất có thể mà không gây hại gì cho gã đàn ông. Cô có thể dễ dàng dùng thêm vài ba người nữa, nhưng lúc này thế là tạm đủ. Sau khi họ thoát khỏi gia đình Greg, cô sẽ tìm thêm vài người nữa. Họ có thể đến hộp đêm hay cái gì đó.

Cô thở dài và gạt ý nghĩ đó sang một bên, tập trung vào việc xóa ký ức của ‘bữa tối’ và cấy vào vài ký ức giả về việc tại sao anh ta lại ở trong nhà vệ sinh nữ. Nóng lòng ra khỏi đây trước khi mẹ của Greg bước ra, Lissianna liền đứng dậy và đặt gã đàn ông đứng lên bồn cầu.

Cô giật nước, thềm ra lệnh cho gã đàn ông cúi người, ngồi yên trên nắp bồn cầu cho tới khi anh ta nghe tiếng nhà vệ sinh đóng cửa sau lưng họ, rồi lướt ra khỏi buồng toilet và ra lệnh cho anh chốt cửa sau lưng cô.

“Cháu à, trông cháu có vẻ hồng hào hơn rồi đấy.” Bà Hewitt nói khi bà đến đứng rửa tay cạnh Lissianna. Họ nói chuyện linh tinh rồi sấy khô tay và rời nhà vệ sinh cùng nhau, đi tránh sang một bên khi một người phụ nữ đứng tuổi đi ngược lại.

Cô đoán gã ‘bữa tối’ của cô hẳn đã bắt đầu ra khỏi buồng toilet, Lissianna nhắm mắt nhưng vẫn tiếp tục đi. Cô không thể làm gì khác hơn được. Ừ thì cô có thể, nhưng cô không định tốn sức và kiểm soát quay lại ngăn người phụ nữ đó gặp gã đàn ông trong nhà vệ sinh nữ chút nào. Dù sao hẳn cũng đáng bị thế khi muốn tán tỉnh phụ nữ bên ngoài nhà vệ sinh. Thật tình, một chút bối rối thì đã sao – cô đáng ra còn định giết hắn kìa.

Bữa tối đã được dọn ra khi họ về tới bàn, nhưng Greg không có ở đó. Cô chưa kịp thắc mắc, Anne đã giải thích rằng anh đi giải quyết nỗi buồn. Cô vừa nói xong thì Greg quay lại bàn.

“Xin lỗi con đi hơi lâu.” Anh giải thích. “Lúc con ra khỏi nhà vệ sinh thì có lộn xộn gần đó. Có một gã xông nhằm vào nhà vệ sinh nữ và một bà cầm túi đập vào đầu hắn và hét “Đồ dê xồm”. Phải hai nhân viên với bốn cô phục vụ bàn mới có thể làm bà ấy bình tĩnh lại cũng như kéo gã xấu số đó ra khỏi bà ấy.”

“Thế à?” Lissianna yếu ớt hỏi. Cô ăn và không nghĩ gì cả, chỉ thưởng thức hương vị món ăn trong miệng sau một thời gian dài ‘ăn lỏng’. Tuy nhiên cô vẫn không ăn được nhiều như mọi người và lượng thức ăn cô bỏ lại trong đĩa khiến mọi người chú ý cũng như bình luận rằng rõ ràng chả trách trông cô nhợt nhạt thế vì cô có ăn gì đâu, vân vân và vân vân.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt màn lo lắng quan tâm xung quanh cô, mọi người im lặng khi John rút điện thoại ra nghe. Anh nghe một lúc rồi bắt đầu nói, rõ ràng đang bàn chuyện công việc. Lissianna biết anh là kế toán và giờ này đang là lúc kiểm thuế ở những nơi anh làm. Và khi bàn bên có một đứa bé khóc thét lên, anh nhíu mày nói tiếp. “Chờ chút Jack, tôi không nghe rõ lắm, tôi sẽ ra ngoài kia.”

Anh đứng lên, dừng lại hôn vợ mình rồi bước về phía cửa nhà hàng.

Họ cùng im lặng trong một phút, rồi Anne bất thần nói. “John và em đã bàn với nhau khi anh chị vắng mặt. Anh ấy gợi ý là chúng em sẽ đưa anh chị về nhà khi rời khỏi đây, và như thế anh sẽ không phải mượn tiền em nữa, anh Greg thấy sao?”

Lissianna cảm thấy Greg đông cứng người cạnh cô và lập tức hiểu vấn đề của anh. Họ không thể tới căn hộ của anh được, nó hẳn đang bị theo dõi, và anh không thể giải thích cho em gái vì sao họ không thể về nhà. Cô thò tay sang vỗ nhẹ lên đùi anh để xoa dịu.

“Thật ra xe Greg đang để ở nhà chị.” Lissianna nói dối không chớp mắt. Cô có tới hai trăm năm để luyện tập nói dối, và mặc dù cô cố gắng không dùng tới ‘kỹ năng’ đó trừ phi thật cần thiết, cô cũng vẫn phải dùng nó nhiều lần hơn là cô có thể đếm, chỉ vì sự thật cô là ai, hay đúng hơn là cái giống gì. “Nãy bọn chị bắt tàu điện xuống phố.”

“Ồ, vậy chị sống ở đâu hả Lissi? Chúng em có thể thả hai người ở đó để Greg lấy xe.”

Lissianna đưa Anne địa chỉ của Debbie, thậm chí không thèm dừng lại suy nghĩ. Nếu Greg không thể vay tiền ai, họ không còn chỗ nào khác để đi cả.

hhhhhChapter 16_

“Cám ơn chị Debbie, em thật sự rất cám ơn chị.” Lissianna chân thành nói khi cô theo bà tới cửa trước.

“Không có gì mà Lissie, chị cũng đã từng trẻ như em thôi.”

Lissianna chớp mắt. Cô luôn thấy giật mình mỗi khi ai đó cho là họ lớn tuổi hơn cô... và tất nhiên Deb cũng vậy. Bà nghĩ Lissianna mới hai lăm tuổi, còn bà đã năm mươi. Người phụ nữ này hoàn toàn không ngờ rằng bà đang nói chuyện với một người đã sống lâu hơn bà tận một thế kỷ rưỡi lận.

Debbie cười khẽ. “Chị hiểu mà. Mẹ chị cũng từng không thích bất cứ người nào hẹn hò với chị vậy. Thậm chí cả chồng chị, một hoàng tử trong chốn phàm trần cho tới tận ngày anh ấy mất.” Bà dừng ở cửa và quay lại đứng đối diện Lissianna, mắt liếc về phía cửa bếp nơi Greg đứng đợi. Một nụ cười thoáng hiện trên môi. “Và chàng Greg của em cũng giống một vị hoàng tử vậy : đẹp trai, lịch thiệp, và lại còn là bác sĩ nữa. Còn chờ gì nữa mà không tiến tới hả cô bé?”

“Ừhm, nhà tâm lý học thì đúng hơn.” Lissianna khẽ mỉm cười, lòng thầm biết ơn – không phải lần đầu tiên – rằng Debbie đã có nhà khi em gái Greg đưa họ tới đây.

Debbie đã rất ngạc nhiên, một cách dễ hiểu, khi Lissianna hiện ra trên ngưỡng cửa nhà bà với Greg theo sau. Lissianna đã có thể điều khiển bà và khiến bà cho họ ở lại, nhưng cô không muốn. Thay vào đó, cô thử vận may của mình và nhờ bà giúp đỡ. Cô không giải thích nhiều, chỉ nói với Debbie là cô đang ở nhà mẹ vì căn hộ của cô cần sơn lại, nhưng họ có một sự cố nhỏ và cần một chỗ nghỉ qua đêm. Debbie liếc nhìn vẻ căng thẳng của cô và vẻ nghiêm trang của Greg rồi tự rút ra kết luận cho mình, rõ ràng đoán rằng cái ‘sự cố nhỏ’ của cô chính là mang tên Greg. Vốn tốt bụng, hiền lành và khoái những chuyện lãng mạn, bà đã dang tay đón chào họ vào nhà.

“Em thật là xấu tính đấy nhé?” Giờ Debbie đang nói. “Em chưa bao giờ nói tới việc căn hộ của em đang được sơn lại, chưa nói tới việc em đang yêu nữa.”

“Em không phải đang yêu.” Lissianna lập tức phản đối, lòng giật mình với những lời của bà, nhưng Debbie chỉ cười khúc khích.

“Lissi thân mến của chị, chị đã thấy cách hai người nhìn nhau. Đó cũng là cách chị và Jim của chị từng nhìn nhau mà.” Vẻ mặt bà trở nên buồn bã khi nghĩ tới người chồng quá cô, rồi bà lắc đầu như rũ nỗi buồn đi và mỉm cười. “Em không cách nào thuyết phục chị là em không yêu

người ta đâu.”

Lissianna ngập ngừng, cô chưa sẵn sàng để nói đến chữ yêu, nhưng cũng thú nhận. “Em thật sự là thích anh ấy, chị Deb ạ.”

“Nhưng?” Debbie hỏi. “Chị nghe loáng thoáng có chữ nhưng đâu đó thì phải.”

“Nhưng làm sao chị biết liệu đó có phải đúng người dành cho chị?” Lissianna hỏi lại. “Ý em là, mẹ em luôn nghĩ cha em là người trong mộng của bà khi bà lấy ông ấy, nhưng rồi họ đã có một cuộc sống không thua gì địa ngục trong vài... à... nhiều năm liền.”

Debbie suy nghĩ một lát rồi hỏi lại. “Có lần em có nói mẹ em đã lập gia đình khi còn rất trẻ phải không?”

“Mười lăm tuổi.” Cô gật đầu.

“Mười lăm tuổi ư!” Debbie lớn tiếng. “Thế không phải trẻ, mà là vi phạm pháp luật!”

“Bà ngoại em phải làm giấy phép đặc biệt.” Lissianna nói dối, thầm nhắc chính mình phải nói năng cẩn thận hơn. Biết đâu lần sau cô sẽ buột miệng nói mình là ma cà rồng cũng nên.

Debbie thở ra chậm rãi và lắc đầu. “Em thân mến, em không thể đổ sai lầm của mẹ em khiến em e ngại được. Bà ấy vẫn chỉ là đứa trẻ khi bà gặp và cưới cha em. Chúa ơi, mười lăm tuổi còn đang chịu ảnh hưởng của hormone, họ không thể đưa ra quyết định cả đời như kiểu nên cưới ai được.” Deb lắc đầu, rồi nói thêm. “Nhưng em lớn tuổi hơn thế, và em cũng khá trưởng thành so với tuổi của em. Chị nghĩ em nên tin tưởng vào bản thân. Em có thể biết được một người đàn ông liệu có đúng như những gì anh ta tỏ ra hay không.”

“Vâng.” Lissianna đồng ý, và biết cô có lợi thế hơn mẹ cô ở điểm đó. Những người phụ nữ khác phải đánh giá người chồng tương lai dựa trên những gì anh ta nói và làm trước khi cưới. Và dù Lissianna không thể đọc được suy nghĩ của Greg một cách bình thường, cô cũng đã xâm nhập được vào tâm trí anh trong một thoáng khi cô nếm qua anh, và biết anh là người ra sao. Cô biết anh là một người đàn ông tốt.

“Hãy nghe những gì lý trí bảo em, rồi đặt nó cạnh những gì trái tim em mách bảo rồi so sánh chúng. Và hãy nhớ rằng không có ai là hoàn hảo hết, kể cả em.” Bà nói thêm và mỉm cười. “Em sẽ làm được thôi. Và em thật may mắn đấy, nhà chị sẽ là của em cho tới sáng mai để ‘thực hành’ điều đó, vì chị đã hứa tối nay sẽ tới thăm Mẹ chị trước khi đi làm. Chị sẽ tới thẳng nhà tế bần thay vì tốn thời gian vòng qua đây.”

Lissianna gật đầu. “Em thật sự rất muốn cảm ơn chị, Deb. Em không biết chúng em sẽ đi đâu nếu chị không...”

“Chị rất vui khi giúp được em.” Debbie trấn an cô và thông báo. “Trong bếp có nhiều thức ăn lắm, và chị nghĩ em có thể tìm thấy một chai rượu vang đâu đó nữa. Cứ tự nhiên đi, mi casa es su casa, hãy coi đây là nhà mình. Giờ chị phải tới chỗ mẹ chị đây trước khi bà ấy mất kiên nhẫn và gọi tới.”

Debbie ôm khế Lissianna và rời khỏi đó.

“Bà ấy có vẻ tốt. Tôi thích bà ấy.” Greg nhận xét khi bước vào hành lang từ cửa bếp, vì chủ nhà đã đi.

“Chị ấy thật sự tốt.” Lissianna khóa cửa ra vào và nhìn Debbie vào xe ô tô. Người phụ nữ lớn tuổi khởi động máy, rồi liếc về phía căn nhà, và vẫy chào khi thấy cô nhìn theo. Lissianna vẫy chào lại và mỉm cười bảo anh. “Và chị ấy cũng thích anh lắm.”

“Tôi cũng đoán thế.” Anh thì thầm khi cô đi ngang qua anh vào phòng khách.

“Anh vừa nghe lén đấy à?” Lissianna thú vị hỏi khi cô thả mình xuống ghế. Cô kiệt sức rồi, và cô mới chỉ ngủ được có một chút xíu kể từ hôm qua, là lúc họ ở trong rạp phim.

“Trông cô thảm quá.” Greg ngồi xuống ghế cạnh cô.

“Tôi thảm thật mà, nhưng tôi cần gọi cho Thomas để xem chuyện gì đang diễn ra ở nhà.” Lissianna đứng lên nhưng Greg giữ tay cô ấn lại xuống ghế.

“Việc đó có thể chờ.” Greg trấn an cô. “Giờ chúng ta đang an toàn rồi.”

“Có thể vậy.” Lissianna đồng ý. “Nhưng chúng ta không thể ở đây mãi được, ngày mai chúng ta sẽ làm gì?”

“Chúng ta sẽ lo lắng chuyện đó vào sáng mai.” Anh cứng rắn. “Ít nhất từ giờ tới lúc đó chúng ta được an toàn.”

“Tôi không chắc lắm.” Cô buồn bã. “Nhỡ mẹ tôi tới nhà tế bần dò la thì sao?”

Greg im lặng và thở dài. “Cô lo bà ấy sẽ đọc suy nghĩ của Debbie và biết chúng ta ở đây ư?”

Lissianna gật đầu.

“Ừh thì điều đó có thể xảy ra, nhưng Lissianna, cô kiệt sức rồi. Tôi chưa thấy ai trông mệt mỏi như cô bây giờ. Cô cần nghỉ ngơi.”

“Nhưng...”

Greg giơ tay ngăn cô lại rồi nói. “Debbie sẽ phải vài tiếng nữa mới tới nhà tế bần cho họ dò la. Thế nên cô có thể tạm ngừng lo lắng và ngủ đến lúc đó đã.”

Lissianna cắn môi.

“Những điều tôi vừa nói vẫn không làm cô thôi lo lắng à?” Anh hỏi.

“Phải.” Cô bút rút thừa nhận.

“Thôi được, ít nhất cô cứ thư giãn mười phút đã. Hôm nay chúng ta đã quá căng thẳng với trung tâm thương mại và gia đình tôi rồi.”

“Tôi thích gia đình anh.” Lissianna mỉm cười.

Greg nhăn mặt nhưng cũng nói. “Họ cũng thích cô. Khi cô vào nhà vệ sinh, cả mẹ tôi và Anne đều nói cô có vẻ là một người tốt và tôi nên chộp lấy cô.”

Nụ cười của Lissianna héo đi. “Họ sẽ không nói thế nếu biết tôi là ai nhỉ.” Đó không phải là một câu hỏi, nhưng Greg vẫn coi như thế. Anh suy nghĩ một lát. Cô tò mò chờ anh trả lời.

“Tôi nghĩ họ vẫn sẽ nói thế.” Cuối cùng anh nói. “Nếu họ tin là cô sẽ khiến tôi hạnh phúc. Và tôi nghĩ... em có thể khiến tôi hạnh phúc.”

Lissianna nuốt khan khi nghe thấy những lời nói nghiêm trang đó. Cô vẫn đang cố tiêu hóa chúng để hiểu ý nghĩa ẩn sau đó thì anh nhú mày. “Trông cô nhợt nhạt quá. Một người không đủ cho cô phải không?”

“Không sao.” Lissianna nhún vai, không thoải mái với chủ đề này lắm. “Dù sao giờ tôi cũng có làm gì được đâu.” Cô giải thích.

Greg dùng một ngón tay khẽ nâng cằm cô quay lại nhìn về phía anh. “Có đấy.” Anh nghiêm trang nói. “Có tôi mà.”

Lissianna nuốt nước bọt. Anh đang tặng cô bản thân mình, và cô thật sự rất bị quyến rũ, nhưng...

“Không, tôi không nên, tôi không thể...” Cô ngừng lại và bối rối lắc đầu.

“Có đấy.” Anh nghiêm giọng rồi nói thêm. “Đâu phải em chưa từng làm thế.”

“Phải, nhưng lúc đó khác. Lúc đó tôi chưa biết anh.”

Một bên chân mày anh nhíu lên tận trán, Greg không tin nổi và hỏi lại. “Nghĩa là cô cứ thế tung tăng đi loanh quanh và hôn và cắn người lạ, nhưng không làm vậy với bạn bè ư?”

Lissianna nhăn trán. “Thường thì tôi không cần phải hôn ai để ‘dùng bữa’. Anh thì khác, tôi không đọc được suy nghĩ của anh.”

“Tốt, tôi thay đổi câu hỏi vậy. Tại sao em có thể hút máu tôi khi không quen tôi, nhưng giờ lại thấy không thể?”

Cô nhún vai một cách không thoải mái và cố sắp xếp suy nghĩ trong đầu, để có thể giải thích cho anh. Không phải cô không muốn cắn anh – Lissianna đã muốn làm như thế mỗi phút mỗi giây cô ở bên anh kể từ khi cô cắn anh lần đầu tiên – nhưng anh không còn là gã người lạ với cái nơ trên cổ nữa. Anh là Greg, là người cô thích, và muốn ở bên, và muốn giữ anh an toàn khỏi mẹ và bác cô một cách tuyệt vọng.

“Thế em có đổi ý không nếu tôi nói rằng lần trước tôi đã rất thích nó.”

Lissianna liếc nhanh về phía anh, rồi nuốt nước bọt và liếm môi, cô cứng người lại khi Greg chạm khẽ một ngón tay vào nơi ẩm ướt mà lưỡi cô vừa đi qua.

“Thế nào?” anh hỏi, giọng trở nên khàn khàn và trầm hơn. “Liệu tôi có nên hi vọng em sẽ thỏa mãn cả hai chúng ta và dùng bữa trên mình tôi không?” (Ôi chao... đen tối đen tối...)

Lissianna không tin vào giọng nói của mình nữa. Cô trả lời anh bằng cách hé môi ngậm lấy đầu ngón tay anh như anh đã làm với cô vào cái đêm đầu tiên ấy. Lưỡi cô tiến tới cọ nhẹ vào cái phần da thịt tròn tròn khi cô mút khẽ ngón tay anh. Mắt anh đột ngột lóe lên cho cô biết cô đã trả lời anh thật tốt. Anh rút ngón tay ra và thay vào đó là lưỡi mình khi miệng anh trùm lên môi cô.

Lissianna chào đón sự thâm nhập đó, cơ thể cô chìm trong lửa, như thể khoảng trống giữa nụ hôn đầu tiên của họ với lần này chưa hề tồn tại. Ôi, có chứ, cô thoáng nghĩ khi anh choàng tay ôm cô. Cô có muốn thỏa mãn cả hai bọn họ. Và rồi cô mất khả năng suy nghĩ khi cô cảm thấy bàn tay anh đang lướt qua bụng cô và tới gần hai bầu ngực.

Lần trước họ hôn nhau, Greg đã bị trói nghiêng xuống giường khiến anh không thể chạm vào cô. Giờ thì khác. Lissianna hỗn hển khi anh ôm lấy một bên ngực, rồi rên lên và cong người áp chặt vào tay anh khi anh khẽ bóp nhẹ nó. Rồi khi anh dùng ngón cái và một ngón khác khẽ bấu lấy cái núm ngực giờ bất thần đang cứng lên qua làn áo sơ mi của cô, cô chỉ có thể nghĩ thật may vì người đàn ông này đã bị trói chặt vào giường vào đêm sinh nhật của cô. Nếu không, khi mẹ cô và Thomas bước vào phòng, họ sẽ bắt gặp nhiều hơn là chỉ có hôn hít và cắn cổ hút máu.

Nỗi sợ hãi và lo lắng về sự an toàn của họ hoàn toàn biến mất trong đầu Lissianna khi anh âu yếm cô. Kể cả cơn mệt mỏi kiệt sức cũng thể khi Greg buông ngực cô và lướt ngón tay mình tới chỗ cúc áo. Cô đáng ra đã giục anh là cứ xé toạc nó ra cũng được, nhưng khó mà nói năng gì được với cái lưỡi của anh đang không ngừng khám phá trong miệng cô, thế nên Lissianna mặc kệ anh và dùng tay mình rút gấu áo phông của anh ra khỏi quần bò. (ham hố thấy ớn)

Cô mới chỉ kéo được tới nửa lưng anh thì ngưng lại để luồn tay mình vào trong, chạm vào phần da thịt nóng hổi vừa lộ ra.

Lưng anh thật mịn màng, rộng rãi, và cứng rắn, cảm giác thật là tuyệt khi cô lướt cả bàn tay trên đó, nhưng rồi cô vẫn cảm thấy không đủ và cô bắt đầu kéo áo anh lên tiếp tới khi không còn kéo cao hơn được. Trước khi cô kịp khó chịu vì cái áo không chịu nghe lời, Greg đã ngừng hôn cô và thẳng người lại. Lissianna buông tay và thay vào đó dùng ánh mắt mình âu yếm anh khi anh túm lấy áo mình kéo qua khỏi đầu.

Người đàn ông này có thể là một bác sĩ tâm lý chuyên ngồi văn phòng cả ngày, nhưng khó mà đoán được điều đó nếu chỉ nhìn vào bộ ngực cơ bắp của anh. Lissianna thở dài hài lòng và vươn tới vuốt ve cái mặt phẳng cơ bắp khi anh vứt cái áo qua một bên, nhưng màn đụng chạm của cô bị gián đoạn lập tức. Anh gạt tay cô ra, nắm lấy hai vạt áo sơ mi và Lissianna nhìn xuống để thấy anh đã cởi hết tất cả các nút áo trước khi ngừng lại. Giờ anh đang tuột nó ra khỏi mình cô, kéo dọc xuống hai cánh tay để cô ngồi đó trước mặt anh, chỉ mặc chiếc quần vải đen và một chiếc áo lót cotton màu trắng.

“Tuyệt đẹp.” Greg thì thầm, rồi đưa hai tay ra chạm vào hai bầu ngực ẩn dưới chiếc áo lót trước khi ôm cả bàn tay lên đó.

Lissianna hít một hơi sâu, thẳng lưng lên và ưỡn ngực vào tay anh khi anh cúi xuống hôn cô tiếp. Cô để tay mình trượt vòng qua vai anh khi cơ thể họ chạm vào nhau. Greg chỉ hôn cô một chút trước khi vờn môi sang bên cạnh, qua má và đến tai cô.

Cô rên khẽ khi anh nút khế ở đó, rồi anh cà răng và môi mình dọc theo chiếc cổ trắng ngần. Lissianna không nhận ra là anh đang đẩy cô nằm xuống cho tới khi lưng cô chạm vào mặt ghế. Greg cũng nằm xuống cùng cô, quay lại hôn lên môi cô để đánh lạc hướng khiến cô suýt nữa không để ý thấy anh đang tuột dây áo trong của cô xuống khỏi vai mình. Cô khẽ run lên khi không khí mát lạnh phả vào bên núm ngực đang căng cứng nóng rẫy, rồi anh ngắt ngang nụ hôn và cúi xuống ngực cô.

Một tiếng thở dài sung sướng thoát ra trên môi cô, các ngón tay lùa mạnh vào mái tóc sẫm màu của anh khi đôi môi anh khép lại quanh cái núm nhỏ. Lissianna đang vô cùng bị kích thích, hai ngôi nhà nhỏ trên đồi của cô căng cứng và nhạy cảm tới mức những cú nút nhẹ của anh trở nên không chịu đựng nổi, cô gặm gù và uốn éo dưới thân anh, cạ mình vào chân anh đang chặn

giữa hai chân cô. Greg đáp lại bằng cách trở mình khiến cái bằng chứng cho việc anh cũng bị kích thích thay chỗ cho chân mình, rồi anh lại nút nhẹ vào núm vú cô lần nữa, khiến cô rên lên và lại cạ mình vào anh. Lần này anh cũng rên rỉ cùng cô và cọ người lại, Lissianna dang rộng chân, choàng quanh eo lưng Greg để có thể cảm nhận rõ ràng hơn. Cô ấn gót chân vào sống lưng anh, kích thích anh khi anh chà xát giữa hai chân cô. Greg đáp lại lời hối thúc không lời đó và chà xát thêm một lúc nữa trước khi đột ngột ngưng lại và dứt môi ra khỏi ngực cô.

“Ôi Chúa ơi, Lissi,” Anh rên rỉ. “Chúng ta phải chậm lại thôi.”

“Không,” Cô mấp máy môi, cố kéo anh xuống cùng cô. “Đi mà, em cần anh.”

“Còn nữa mà.” Anh trấn an cô, rồi ngăn mọi câu phản đối của cô lại bằng cách hôn cô tiếp.

Cô cảm thấy tay anh đang lần mò giữa hai cơ thể, tìm đến khóa quần cô, và chỉ một lúc sau anh đã mở cả chiếc cúc lần khóa quần. Lissianna không biết mình đang chờ đợi chuyện gì xảy ra tiếp, nhưng rõ ràng không phải việc anh ngừng hôn cô rồi đứng dậy, kéo cô đứng lên cùng.

“Cái gì...” Cô ngáp ngừng hỏi rồi im lặng khi anh mỉm cười và kéo chiếc quần của cô trượt xuống khỏi hông. Khi lớp vải đó tới đầu gối cô, anh cũng quỳ xuống và kéo từng ống quần ra khỏi chân cô, tất nhiên là cô nhấc chân lên giúp anh.

Lissianna chờ đợi anh đứng lên sau đó, nhưng thay vào đó, Greg ngồi trên gót chân và liếc mắt nhìn lên dọc thân cô. Ánh mắt nóng bỏng của anh lướt qua chiếc quần lót màu trắng, tới chiếc áo lót cũng màu trắng giờ chỉ còn che một bên ngực. Ánh mắt anh dường như đang thiêu đốt da cô.

“Tháo áo lót của em ra đi.” Anh ra lệnh, giọng khàn đi vì ham muốn. Lissianna ngáp ngừng rồi với tay ra sau lưng tháo khóa áo lót, trượt nó khỏi cánh tay. Cô thả nó trên đồng quần áo và cố gắng đứng yên, cảm nhận một cách rõ ràng việc cô đang gần như nhộng trong khi anh vẫn đang còn mặc quần.

Greg dùng ánh mắt mình ‘thưởng thức’ bờ ngực trần của cô, rồi ánh mắt anh tụt xuống nơi mảnh vải màu trắng cuối cùng trên người cô trở lại. Cô đã mong anh ra lệnh cho cô cởi nốt nó ra, nhưng thay vào đó, bất thần anh ôm lấy hông cô, và cúi người về phía trước đặt lên cái tam giác màu trắng đó một nụ hôn.

Lissianna hít một hơi thật sâu rồi cắn môi và nhắm mắt lại khi anh thổi khế lên đó, hơi thở anh đầy nóng bỏng như muốn sưởi ấm nơi đó của cô. Cô cảm thấy tay anh di chuyển và liền mở choàng mắt, nhìn xuống và thấy anh đã móc ngón tay vào lưng quần nhỏ. Anh chậm chậm kéo nó xuống cho tới khi cô có thể bước chân ra khỏi hai lỗ quần.

Khi mảnh vải mong manh cũng đã gia nhập vị trí cùng đồng quần áo còn lại trên sàn, Greg

quay lại với nơi anh vừa để lộ ra, anh vươn quỳ thẳng người trên đầu gối, đủ cao để đặt vào đó thêm một nụ hôn, lần này không có vãi vốc gì giữa họ.

Lissianna nắm lấy đỉnh đầu anh, luồn ngón tay cô vào tóc để giữ cho mình thẳng bằng khi anh tách hai chân ra xa rồi nắm lấy một chân kéo lên vòng qua vai để cô gần như đang ngồi lên mặt anh.

Sau đó anh giữ cô thật chặt quanh hông để cô ở yên đó, và cô hỗn hển thở, thậm chí kéo tóc anh đây bất ngờ với cảm giác sung sướng chạy dọc người cô đây bất ngờ khi môi anh tìm đến trung tâm vũ trụ của cô và bắt đầu phủ lên đó những cú liếm dài, đầy yêu thương.

Lissianna không đứng thể được lâu. Cô càng bị kích thích, càng khó giữ thẳng bằng. Greg cảm thấy điều đó nên hạ dần cô ngồi xuống ghế salon. Cô cố kéo vai anh lên người cô, nhưng anh lẩn tránh cô và thay vào đó, quỳ gối xuống và kết thúc thứ anh vừa bắt đầu, tiếp tục làm cô sung sướng tới khi cô đạt cực khoái và gào tên anh.

Mê man trong cơn cực khoái, Lissianna nhắm hờ mắt và nhìn Greg cuối cùng cũng đứng lên, rồi nhìn tay anh lần xuống cởi chiếc quần bò đang mặc, và rồi cô cũng cố mở to mắt thêm một chút. Khi anh ngừng lại, cô cảm thấy cơn buồn ngủ của mình đang trôi đi mất và thay vào đó là sự tò mò về cái gì khiến anh ngưng lại. Một phút sau, anh bất thần cúi xuống bế cô lên khỏi ghế.

Lissianna thở dốc và choàng tay vòng quanh vai anh khi Greg mang cô khỏi phòng khách và dọc hành lang vào phòng ngủ chính. Mặt trời đã bắt đầu lặn và căn phòng đang chìm trong bóng tối, nhưng vẫn còn đủ ánh sáng từ những cây đèn đường hắt vào. Greg mang cô vào phòng tiến tới chiếc giường, nhưng không thả cô ngay xuống đó. Thay vì vậy, anh chồm tới hôn cô một cách dịu dàng, và chỉ buông hai chân cô, để chúng trước xuống sàn khi anh hôn cô lần nữa.

Lissianna cảm giác lại được hai chân, cô quay người lại cho tới khi họ đứng đối diện nhau và anh hôn cô nồng nàn hơn. Tay cô trườn quanh vai anh rồi dọc lên tóc. Cô xoắn những ngón tay mình vào đó một lúc rồi cào nhẹ móng tay vào da đầu anh, dọc xuống cổ, qua ngực và bụng. Tới khi chạm vào thắt lưng quần, cô dừng lại và móc ngón tay vào lưng quần, ngắt ngang nụ hôn rồi cúi xuống kéo nó xuống, quỳ lên gót chân như anh đã làm để nhắc hẳn nó ra.

Cũng như anh đã làm, cô quỳ ở đó, ngược lên nhìn những gì mình vừa để lộ. Lissianna không phải chuyên gia về cơ thể nam giới, nhưng cô chắc chắn rằng Greg dễ là một trong những mẫu vật hoàn hảo nhất trên đời. Cô không nghĩ anh sẽ phải cần nhét dưa chuột vào quần để gây ấn tượng cho ai đó. Khi cô vươn tay ra và trườn một bàn tay mình lên cậu bé của anh, Greg cứng người lại và thở rít lên một tiếng. Khi Lissianna chạy dọc những ngón tay mình theo chiều dài của nó, anh rên lên. Nhưng khi cô khép miệng quanh cái vật thể đang căng cứng, anh khẽ động đây hông rồi túm tay vào tóc cô kéo đầu cô ra.

“Không phải lần này.” Anh gầm gừ, và kéo cô đứng dậy.

Lissianna để anh ngăn cô lại, cô cũng hiểu như vậy tốt hơn. Ngay khi cô ngậm nó vào miệng, cô đã có thể cảm thấy máu rần rạt chảy ngay dưới làn da mịn ấm nóng, và cơn đói của cô đã trỗi lên, khiến cô bất thần muốn cắn một phát. (Eo ơi, ko dám tưởng tượng luôn :D) Tốt hơn là để cô ‘phục vụ’ anh lần khác, khi cơn đói không biến chuyện đó thành bữa tiệc, Lissianna thở dài nghĩ khi cô đứng lên và anh dùng bàn tay đang nắm tóc cô để kéo cô vào hôn. Lần này, nụ hôn của anh không hề dịu dàng. Có vẻ cô đã đánh thức một con mãnh thú rồi. (hic hic)

Môi Greg trùm hết lên miệng cô, nóng bỏng, khát khao và đòi hỏi, cũng như bàn tay anh bất thần trượt xuống giữa hai chân cô. Lissianna thở dốc, nhưng cô không hít vào không khí, chỉ có Greg. Lưỡi anh lùa trong miệng cô, cơ thể anh dán vào người cô, một tay anh giữ đầu cô nguyên đó, còn tay kia giữa hai chân cô, đầu tiên trượt một ngón tay qua lại nơi ẩm ướt đầy kích thích, rồi đâm thẳng vào trong cô, thúc đẩy sự kích thích lên cao hơn.

Cô rên lên một tiếng trầm đục trong cổ khi những ham muốn vừa được thỏa mãn lại trỗi dậy mạnh mẽ trong cô. Lissianna vớ tay xuống giữa họ, chộp lấy phần đàn ông của anh và khẽ bóp, khiến một tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng Greg. Cô biết cô đang đùa với lửa, nhưng cô vẫn đưa tay lên, rồi xuống dọc cậu bé của anh, mỉm cười trên môi anh một cách chiến thắng khi bất thần anh ngừng âu yếm cô ở đó, mà túm lấy eo cô nhắc cô lên.

Lissianna buông tay khỏi nơi căng cứng nhất người anh và lại choàng tay ôm vai anh ngay cả khi đôi chân cô tự nghe theo sự điều khiển nào đó mà vòng qua bụng anh thật chặt, rồi sau đó, anh để cô dần dần trượt xuống người mình, cô rên lên thỏa mãn khi anh lấp đầy cô.

Greg ngập ngừng, rồi bước một bước tới trước, đặt phần lớn trọng lượng cơ thể cô lên chiếc bàn phần cạnh giường.

Lissianna lại rên lên khi anh chỉnh lại tư thế của cô để anh có thể đâm vào sâu hơn nữa. Anh kéo hông cô về phía trước, gần mép bàn rồi nghiêng thân mình xuống cơ thể cô để cô gần như ngã lưng xuống bàn, chỉ níu vào vai anh được, mặt cô áp chặt vào một bên vai anh khi anh đâm vào cô liên tục.

Khi anh ngoắc tay dưới chân cô rồi khẽ nâng lên, Lissianna lại rên lên với góc va chạm mới và quay đầu lại áp vào cổ anh, cựa rãnh dọc theo da cổ. Cô cảm thấy Greg rung mình với sự đụng chạm đó, rồi anh thở ra. “Cứ tiếp tục đi. Còn chờ gì nữa?”

“Không.” Lissianna rên lên, cố chống chọi lại, nhưng trong cô đang tràn đầy ham muốn, cơn khát máu đang dần hòa cùng ham muốn của cô với anh, và cả hai đang thúc giục cô cắn răng vào cổ anh.

“Lissi, làm ơn vì Chúa, làm ơn đi mà.” Greg rên rỉ bên tai cô.

Và, Lissianna không dừng lại suy nghĩ nữa mà quay đầu lại cắn ngập răng mình vào cổ họng của anh.

Greg lật đầu ra sau vào gằm lên, cơ thể anh tiếp tục đâm sâu vào cô khi tâm trí họ nhập làm một, sự sung sướng của họ hòa vào nhau, vang vọng qua lại giữa hai cơ thể. Mỗi lần như thế nó lại trở nên mạnh mẽ hơn, cho tới khi Lissianna choáng váng vì sung sướng. Cô ôm anh thật chặt, tay và chân quấn quít lấy anh khi họ cùng nhau cưỡi mây lên đỉnh hạnh phúc. Cơ cực khoái dường như mãi không kết thúc, phập phồng bên trong các mạch máu, và một cảm giác tê dại lặp đi lặp lại liên tục đập trong cơ thể họ từ đầu tới tận các ngón chân.

Lissianna cảm thấy các ngón tay của anh bấu lấy cô như thể cô là phao cứu sinh, cũng như các móng tay cô đang cào mạnh trên lưng anh. Cô mới đang bắt đầu nghĩ rằng cái cảm giác sung sướng cực đỉnh này biết đâu sẽ không bao giờ kết thúc, thì Greg lả người yếu ớt lên người cô, và cô nhận ra mình vẫn đang cắn răng trong cổ anh và vẫn đang uống máu anh.

Lissianna buông ra ngay lập tức và nghe loáng thoáng tiếng Greg phản đối. Cô cảm thấy sự thất vọng của anh mơ hồ trong đầu mình khi sự kết nối tâm trí giữa họ dần mờ đi, rồi biến mất hoàn toàn, cơ cực khoái được kéo dài cuối cùng cũng chìm dần theo.

Họ dính chặt vào nhau, cùng thở hỗn hển, và rồi Greg thì thầm. “Anh chưa bao giờ cảm thấy gần gũi với ai nhưng vừa rồi, khi suy nghĩ của chúng ta hòa vào nhau. Như thể chúng ta cùng đứng đối diện, cả cơ thể và tâm hồn đều trần trụi. Anh cảm thấy như anh đã biết được tất cả những gì cần biết về em. Và em cũng vậy, phải không?”

“Vâng.” Lissianna thì thầm yếu ớt trên cổ anh rồi hỏi. “Anh có sao không? Anh đang run lên này.”

Anh gạt đầu và đứng lùi lại, cái vật thể nầy còn căng cứng giờ mềm oặt và trượt ra khỏi cô.

Lissianna để ý thấy vẻ trắng bệch của anh, và ngay lập tức cô rời khỏi cái bàn phấn, kéo chăn lên và bắt anh nằm xuống. Khi cô bắt đầu đứng thẳng lên, anh kéo cô xuống nằm cạnh anh, rõ ràng chưa sẵn sàng rời khỏi cô chút nào. Lissianna kéo chăn đắp lên mình họ, rồi để anh kéo cô vào ngực và choàng tay quanh cô. Cô rúc vào vòng tay ôm chặt của anh, nghĩ rằng cô sẽ rất vui lòng nếu được anh mãi mãi ôm thế này.

Họ cứ nằm như thế, vài phút sau Greg cúi xuống nhìn cô và hỏi. “Lissianna, người bạn đời đúng nghĩa là gì?”

Cô cứng người lại, choáng váng với câu hỏi. “Anh nghe thấy nó ở đâu?”

“Thomas nói anh nên hỏi em, nhưng lúc đó anh quên mất.”

Lissianna im lặng một phút rồi hắng giọng. “Mẹ em luôn nói mỗi người đều có một người bạn đời đúng nghĩa. Người ta cho rằng họ sinh ra là để cho nhau.”

“Mẹ em nghe có vẻ lãng mạn nhỉ.” Greg thú vị hỏi.

“Chắc vậy.” Lissianna đồng ý.

Lại một khoảng im lặng nữa, rồi anh hỏi tiếp. “Kể với anh về bác em đi.”

Cô choàng mắt ngạc nhiên với yêu cầu này, rồi ngẩng lên nhìn mặt anh. “Tại sao?”

“Vì dường như cả em lẫn tất cả các anh chị họ của em đều sợ ông ấy, và anh muốn biết tại sao.”

Tiếc nuối với việc quay lại thực tế, Lissianna thở dài và lại cúi xuống. Cô nghĩ một phút rồi nói. “Ông ấy lạnh lùng và già cỗi, như Thomas hay nói.”

“Lạnh lùng và già cỗi...” Greg lặp lại một cách khô khốc.

Cô gật đầu. “Không phải vì bác ấy tàn nhẫn hay gì đó, chỉ là...” Cô khẽ nhún vai. “Bác ấy đã sống lâu lắm rồi Greg à. Vài thiên niên kỷ. Bác đã từng là chiến binh La Mã, rồi thời Trung cổ ở Anh...” Cô lại nhún vai. “Bác ấy luôn là chiến binh. Bác đã từng chứng kiến vô số người sinh ra và chết đi, và cũng đã tự tay giết không ít trên chiến trường. Giờ bác là thành viên của Hội đồng và làm tất cả những gì có thể để giữ cho dân tộc chúng em an toàn.”

Greg im lặng rồi nói. “Anh không muốn thành Renfield.”

Lissianna vuốt nhẹ bàn tay trên ngực anh và hứa. “Em sẽ không để điều đó xảy ra đâu.”

“Anh biết em đang cố để điều đó không xảy ra.” Anh trả lời. “Nhưng nếu bác em đã thử cố tẩy trí nhớ của anh hồi sáng nay ở nhà mẹ em, và không thể làm được như là các em nghi ngờ, ông ấy hẳn sẽ muốn thực hiện cái gì Tam nhân hội đồng trong đầu anh, phải không?”

Lissianna im lặng, nhưng cô không cần trả lời anh. Cô đã giải thích đủ nhiều cho anh để anh tự biết câu trả lời. Và cô cũng không muốn điều đó xảy ra. Chỉ nghĩ đến việc họ thâm nhập vào đầu Greg đã khiến cô đau đớn không chịu nổi. Tâm trí anh là một trong những thứ khiến cô thích nhất ở anh. Dù vậy, cô tự thừa nhận, cơ thể anh cũng khiến cô thích chả kém.

“Anh có bao nhiêu cơ hội để thoát khỏi việc bị họ biến trí não anh thành cám?”

“Đừng nghĩ đến nó mà Greg.” Cô nài nỉ. “Em sẽ không để nó xảy ra.”

“Làm sao em ngăn chặn điều đó được? Hội đồng quản lý dân tộc em mà phải không? Họ cũng như cảnh sát với bọn anh vậy.”

“Vâng.” Cô thừa nhận.

“Và theo như anh đoán, vì em cố tình tránh trả lời anh, là anh có rất ít cơ hội thoát được Hội đồng.” Anh khẽ động đậy dưới thân cô một cách mất kiên nhẫn. “Ý anh là nếu họ có thể quản lý mọi người, họ sẽ có thể bước vào bất kỳ văn phòng, ngân hàng, công sở nào và tìm ra các thông tin họ cần biết để tìm ra anh.”

“Vâng.” Cô thở dài.

Họ cùng im lặng, rồi anh hỏi tiếp. “Thế họ sẽ làm gì để phạt em vì đã giúp anh?”

Lissianna nhún vai. “Họ chẳng thể làm gì cả. Mẹ có thể quát mắng em, nhưng Hội đồng không thể phạt em vì em không gặp bác Lucian, nên sẽ không biết họ sẽ...”

“Bình thường mà nói, điều đó chỉ đúng với tòa án của con người thôi, anh ngờ là với Hội đồng sẽ không dễ dàng thế. Nhất là nếu bác em có thể đọc tâm trí em và biết được em đã biết mọi chuyện họ sẽ làm.”

Lissianna không cãi được, nên đành im lặng.

“Bởi vậy, nếu chúng ta cố chạy trốn, họ sẽ có thể tìm ra chúng ta và biến anh thành Renfield, và làm gì Chúa mới biết với em.”

“Có thể lắm.” Cô thừa nhận, rồi lại dựa đầu vào vai anh tiếp. Họ cùng im lặng, rồi Lissianna nói. “Tuy nhiên có thể có một cách để bảo vệ anh.”

“Gì cơ? Cho anh phẫu thuật giới tính và chuyển tới Timbuktu ở chắc?” (Timbuktu: 1 thành phố ở Mali, thành ngữ chuyển tới Timbuktu để nói về việc tới vùng hẻo lánh xa xôi nào đó. Anh Greg lấy đầu ra ý tưởng này thế ko biết). Anh cúi kính hỏi rồi đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc cô.

“Không, em đoán là cách đấy không dùng được đâu. Họ vẫn sẽ tìm ra anh thôi.” Cô nói, miệng hơi nhếch lên thành nửa nụ cười.

“Thế thì làm thế nào...?”

“Em có thể biến đổi anh.” Lissianna nói nhanh.

Tay Greg khựng lại trên tóc cô. Cô có thể nghe tiếng tim anh đập, tiếng anh thở thật sâu và chậm, tiếng đồng hồ tích tắc cạnh giường ngủ. Cuối cùng, tay anh di chuyển trở lại. “Biến đổi anh? Biến anh thành như em ư?”

“Nếu anh thành một trong số chúng em, họ sẽ không bao giờ lo chuyện anh sẽ tiết lộ về chúng em hay nói về chúng em với ai đó. Sự an toàn của chúng em sẽ là của anh. Họ sẽ không cần đến Tam nhân Hội đồng nữa.”

“Em sẽ biến anh thành bạn đời của em để giữ anh an toàn sao?”

Câu nói được thốt ra nhẹ nhàng, hỏi han. Lissianna không thể biết liệu anh có hài lòng với ý tưởng đó hay không, nhưng cô không muốn đặt anh vào tình thế phải chọn hoặc là sống với tâm trí bị tổn thương hay là thành bạn đời của cô để tồn tại. Cô liếm môi. “Biến đổi anh không có nghĩa là biến anh thành bạn đời của em.”

Greg lại cứng người. “Thật à?”

“Không, tất nhiên. Đúng là phần lớn chúng em chỉ biến đổi bạn đời, nhưng không phải ai cũng vậy. Những người khác đã từng biến đổi con người vì nhiều lý do khác nhau.”

“Nhưng sau đó nếu em tìm thấy bạn đời của mình, em sẽ không thể biến đổi anh ta.” Anh chỉ ra.

Lissianna nhún vai, rồi đứng lên rời khỏi giường.

“Lissi?” Greg phân vân hỏi khi cô bước tới cửa phòng, mình trần như nhộng.

Cô quay lại và thấy anh đang ngồi trên giường, vẻ mặt đầy quan tâm. Cô cười nhẹ nhàng. “Em sẽ để anh suy nghĩ một mình về chuyện đó.” “Anh...”

Lissianna giơ tay lên ngăn anh nói tiếp. “Greg, em muốn anh quên em đi trong vấn đề này. Nó không phải về em, mà là về anh và lựa chọn của anh. Những gì em làm hay không làm không quan trọng. Quyết định của anh phải là thứ khiến anh cảm thấy hạnh phúc nhất.”

Cô hít một hơi thật sâu và nói. “Đây không phải giống như anh xỏ lỗ tai hay tham gia một câu lạc bộ nào đó. Nó sẽ tồn tại mãi mãi, hay ít nhất là mãi mãi với khái niệm của con người. Anh cần suy nghĩ một cách nghiêm túc về chuyện này. Liệu anh có thể bỏ đi việc tự do đi dạo hàng tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời và trở thành một sinh vật sống chủ yếu ban đêm hay

không? Liệu anh có thể uống máu không? Nếu có một tình huống khẩn cấp, liệu anh có sẵn lòng ‘dùng bữa’ trên người ai đó không? Và nhất là, liệu anh có thể từ bỏ gia đình mình không?”

Anh giật mình. “Gia đình anh ư?”

“Phải.” Cô buồn rầu nói. “Anh sẽ không thể nói với họ về thứ anh trở thành. Hội đồng sẽ không cho phép điều đó.”

“Không, tất nhiên rồi, nhưng...”

“Và khi anh không già đi như họ, làm sao anh giải thích điều đó đây?” Lissianna tự trả lời. “Anh không thể. Và do đó, anh có khoảng năm, hay là mười năm nếu anh may mắn, sau đó anh sẽ phải biến mất khỏi cuộc đời họ. Anh sẽ phải giả chết và không bao giờ được gặp họ nữa.”

Cô gật đầu buồn bã khi thấy vẻ choáng váng trên mặt anh. “Anh chưa nghĩ tới chuyện đó phải không? Anh mới chỉ nghĩ tới việc mãi mãi trẻ trung, mãi mãi thế nọ và mãi mãi thế kia...” Cô thở dài và lắc đầu. “Mọi thứ luôn có mặt trái của nó. Anh cần phải chắc chắn rằng anh có thể chấp nhận mặt trái của chuyện này, vì anh không quay lại được đâu. Một khi anh đã biến đổi, việc đó rất có thể là mãi mãi.”

Greg chỉ biết nhìn sững, tim anh chùng xuống với những sự phức tạp mà anh chưa nghĩ tới.

“Em sẽ ngủ trên ghế.” Lissianna quay đi. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau, sau khi ngủ dậy.”

***

Greg nhìn cô đóng cửa, rồi thả người lại xuống giường và thở dài. Từ bỏ gia đình anh. Anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ phải từ bỏ thứ gì đó để trở thành như cô. Anh đã nghĩ, như cô nói, anh đã chỉ nghĩ tới những mặt tốt của vấn đề: sống hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm, không hề lão hóa, khỏe hơn, nhanh hơn, có lẽ thông minh hơn... tận mắt chứng kiến lịch sử của hàng thế kỷ... Và, lúc đầu anh đã nghĩ, làm tất cả những điều đó với Lissianna là bạn đời của mình, nhưng cô có vẻ đã nói đó không phải là điều bắt buộc.

Có phải cô nói thế vì cô không muốn anh làm bạn đời của cô, hay bởi vì cô không muốn anh bị trói buộc vào việc thành bạn đời của cô? Anh không dám chắc.

Greg biết một điều rằng anh chưa gặp ai như cô, một người anh có thể ngưỡng mộ và thích nhiều như đối với Lissianna. Cô bảo vệ những người cô yêu mến, tốt bụng, thông minh, xinh đẹp, nhưng vẫn có chút trẻ thơ trong hình hài người phụ nữ. Cô đã hơn hai trăm tuổi, và thường có vẻ trưởng thành như số tuổi của mình, nhưng khi Lissianna thư giãn, khi cô quên đi việc phải là một người con ngoan, một người chị họ đầy trách nhiệm của hai cô bé sinh đôi, trong cô toát ra một sự tinh nghịch trẻ con, một ánh nghịch ngợm trong mắt. Tuy nhiên, chỉ

khi cô cần anh thì Greg mới biết chắc cô chính là người phụ nữ hoàn hảo... ít nhất trong mắt anh. Sự trải nghiệm đó không chỉ ở khía cạnh thể xác. Khi họ hòa vào nhau như thế, tâm trí anh tràn ngập những suy nghĩ của cô, và nó như thể anh đang nhìn vào tâm hồn cô qua một ô cửa sổ. Lissianna có một tâm hồn đẹp, dịu dàng nhưng mạnh mẽ, rộng lượng và không suy xét. Khi họ nhập vào nhau như thế, anh cảm thấy mình mạnh mẽ và được yêu thương. Anh cảm thấy mình trở nên toàn vẹn.

Greg biết chắc anh có thể đánh đổi hai mươi hay ba mươi năm với gia đình mình, những người đã yêu thương và ủng hộ anh cả cuộc đời, để được mãi mãi với Lissianna. Nhưng hình như điều đó không nằm trong những thứ cô định cho anh. Cô đã nói việc cô biến đổi anh không có nghĩa là biến anh thành bạn đời đúng nghĩa của cô. Nếu anh để cô biến đổi mình, liệu sau đó anh có thể thuyết phục cô chấp nhận anh như thế chẳng? Hay cô chỉ đề nghị anh điều đó để cứu anh và làm điều đó vì lương tâm cắn rứt chứ không hơn? Greg không nghĩ thế, anh đã nhìn vào tâm hồn cô và không thấy sự tội lỗi được phản chiếu ở đó.

Greg thở dài, bút rút vò tay lên tóc. Anh có nhiều thứ phải suy nghĩ lắm đây.

***

Cơn gió lạnh khiến Lissianna thức giấc. Cô lồm bồm một câu phàn nàn ngái ngủ rồi kéo cái chăn dạ lên cao hơn trên cổ và trở mình nằm nghiêng co quắp lại cho ấm, nhưng cái lạnh vẫn không chịu bỏ đi. Thở dài nhận ra mình phải trở dậy để bật lò sưởi, hay ít nhất là phải tìm thêm một cái chăn nữa trước khi có thể ngủ lại, Lissianna mở mắt và nằm ngửa ra, rồi cô sững người choáng váng khi thấy một bóng đen đang cúi xuống mình.

Cô cứng người trong một thoáng, chất adrenaline chạy rần rật trong cơ thể để cô giải quyết hẩn tan, nhưng rồi cô nhận ra hẩn Greg tới để nói chuyện, nên cô thư giãn trở lại. Lissianna chờ anh mở miệng, chỉ để nhận ra sai lầm của mình một cách muộn màng khi một cánh tay cô không để ý thấy giờ lên cao và bất thần chụp thẳng xuống, và cô cảm thấy chiếc cọc gỗ đâm thẳng vào ngực mình.

*hhhhh*Chapter 17

Đã nửa đêm, và Greg vẫn thức, trăn trở về sự quyết định mà anh sẽ phải chọn lựa. Anh đang nằm ngửa lưng trên giường, hai gót chân bắt chéo và hai bàn tay đan lại dưới đầu, thì một tiếng kính thủy tinh vỡ vang lên, cắt ngang luồng suy nghĩ về tương lai đang tra tấn anh. Mắt choàng mở, anh quay đầu về phía cửa phòng ngủ và lắng nghe một phút, nhưng không có tiếng động nào khác sau đó.

Cho rằng Lissianna hẳn vừa làm rơi cái gì đó, Greg suýt nữa bỏ mặc tiếng động đó và quay lại công cuộc suy nghĩ tiếp về tương lai, nhưng rồi anh nghĩ việc tốt hơn mình nên làm là gì. Ít ra anh cũng nên ra xem cô có bị cắt vào tay hay cần giúp đỡ hay không chứ, Greg tự nhủ, rồi ngồi dậy. Anh gạt chăn sang một bên và tung người đứng dậy bước ngang qua phòng.

Bóng tối im ắng đón chào anh ở ngoài phòng ngủ khiến anh dừng lại, nhưng luồng không khí lạnh giá thổi dọc hành lang mơn trớn trên làn da trần khiến tóc gáy anh dựng người lên. Có cái gì đó không ổn.

Greg gần như định quay về phòng ngủ để mặc quần bò vào, nhưng nỗi lo lắng cho Lissianna ngăn anh lại. Thay vào đó anh lặng lẽ đi dọc hành lang, tai vểnh lên, mắt chăm chú nhìn xuyên qua những cái bóng sẫm trên nền đèn mờ ảo của phòng khách trước mặt.

Anh chỉ mới bước vài bước thì nghe thấy tiếng cửa phòng ăn trượt khê. Âm thanh đó khi anh dừng lại lo lắng, và rồi làn hơi giá lạnh khiến anh cảnh giác mới lúc này thôi giờ ngưng hẳn khiến tim anh ngưng lại khi anh nhận ra ai đó vừa rời khỏi căn nhà.

“Lissianna?” Anh gọi khẽ, vội vã bước tới. “Lissi?”

Cơn sợ hãi bao trùm lấy anh khi không có tiếng trả lời. Greg dừng lại ở cửa phòng khách và lướt tay trên tường tìm cái công tắc đèn mà anh biết chắc nó ở đó. Anh tìm thấy và bật nó lên, một luồng sáng chói mắt lập tức tràn ngập căn phòng. Nó khiến Greg chớp mắt liên tục để thích nghi với sự thay đổi đột ngột từ tối sang sáng.

“Lissianna?” Dù vẫn nghi ngại việc bọn chúng đã rời đi, anh vẫn liếc nhìn quanh phòng và liếc mắt tìm một kẻ đột nhập. Khi ánh mắt anh chạm tới thân hình bất động của Lissianna trên ghế, tim Greg ngưng một nhịp, nhưng nó ngưng lại hoàn toàn khi anh nhìn thấy cái cọc gỗ nhô lên từ ngực cô.

“Ôi Chúa ơi.” Anh rít lên rồi chạy vội tới. Một cơn đau nhói chạy dọc bàn chân anh khi anh

tới chiếc bàn uống nước, nó gọi anh nhớ tới tiếng thủy tinh vỡ đã khiến anh chạy ra đây. Rõ ràng âm thanh đó không phải do kẻ đột nhập làm vỡ cửa kính để vào nhà. Anh nhảy lò cò bằng bàn chân không bị thương và liếc xuống chiếc cốc vỡ tan tành nằm chổng chơ trên sàn nhà, cạnh cái bàn nước giờ lệch qua một bên. Ai đó gây nên chuyện này hẳn đã va phải cái bàn khi chạy trốn, khiến chiếc cốc rơi xuống đất.

Greg nhặt các mảnh cốc vỡ ra khỏi bàn chân bị thương rồi vớt qua một bên và chạy đến bên ghế sofa, chỉ để dừng lại và không biết làm gì tiếp. Lissianna nằm im như đã chết, gương mặt lộ ra khỏi cái chăn đang phủ trên người cô hoàn toàn trắng bệch. Ánh mắt anh miễn cưỡng rời khỏi mặt cô và lướt đến phần ngực. Cái chăn len vốn có màu lục và lam nhạt, giờ nhuộm một mảng đỏ ối ở nơi cái cốc gỗ xuyên qua, cái mảng đỏ sẫm ấy dường như đang lan rộng hơn từng giây trôi qua.

“Ôi Chúa ơi.” Greg ngáp ngừng, rồi – không biết làm gì khác – cuối cùng nắm lấy cái cốc và rút nó ra khỏi người cô. Anh nhăn mặt khi cảm thấy nó chững lại, và khi nghe thấy âm thanh nhóp nhép lúc cái cốc hoàn toàn được rút ra. Greg ném cái cốc sang một bên lập tức, một cách dữ dội mà vẫn không đủ để khiến cơn giận dữ, cùng nỗi sợ hãi và đau đớn trong anh giảm bớt.

Lissianna vẫn nằm im và trông thật quá đổi nhợt nhạt. Greg sợ là cô đã chết, nhưng tim anh từ chối tiếp nhận khả năng đó. Cô không thể chết khi anh mới tìm thấy cô được. Anh đã chờ ba mươi lăm năm để gặp một người phụ nữ như cô, và anh sẽ không bao giờ tìm thấy ai khác như vậy. Anh phải tìm người giúp cô thôi, anh phải – Anh phải giúp cô... Nhưng trước hết anh phải mặc quần áo vào đã. (Đoạn này vừa muốn khóc vừa muốn cười)

Greg cúi xuống nhặt cái áo phong của mình lên, thứ đồ duy nhất ở quanh đó. Quần bò của anh (và cái ở trong đó) vẫn trong phòng ngủ, và rõ ràng Lissianna đã mặc lại toàn bộ quần áo trước khi nằm xuống khi này. Sau khi tròng áo vào người, Greg ôm cô lên cùng với cả cái chăn và quay lại nơi anh vừa rời khỏi.

Anh rảo bước dọc hành lang, không sẵn sàng để cô lại một mình trong tình trạng dễ bị tổn thương như vậy lần nữa. Greg đặt nhẹ nhàng cô lên giường trong phòng ngủ, ánh mắt anh hầu như không rời khỏi cô khi anh mặc quần vào. Anh sẽ đưa cô đến chỗ anh và gọi vài cú điện thoại, anh quyết định. Greg biết không ít người trong ngành y tế, anh có các mối quan hệ ở bệnh viện. Bằng cách nào đó, anh sẽ kiểm máu để truyền cho cô và các nanos sẽ chữa lành cô và mọi việc sẽ ổn.

Lissianna đã nhấn mạnh là họ cần tránh căn hộ của anh vì đó là nơi đầu tiên gia đình cô sẽ tìm kiếm họ, nhưng họ không thể ở tại nhà của Debbie nữa. Gia đình cô đã tìm thấy cô ở đây. Và chắc chắn họ đã tìm ở nhà anh, do đó ở đó sẽ an toàn hơn.

Greg không hoàn toàn chắc chắn về việc đó, nhưng anh không nghĩ là mình có sự lựa chọn nào khác trong lúc này. Cuốn danh bạ điện thoại của anh ở đó với số điện thoại của tất cả

những người anh biết, những người anh cần liên lạc nếu anh định cứu cô. Anh phải về đó, và anh cũng không định để Lissianna ở lại đây một mình, nên rõ ràng cô cũng sẽ phải đi cùng anh.

Mặc đồ xong, anh tiến đến bên cô và nhìn cô. Họ sẽ phải bắt taxi về nhà anh, nhưng anh không thể mang cô đi như vậy được. Gã tài xế nào cũng sẽ hoảng hồn với tình trạng cô lúc này và sẽ lập tức gọi cảnh sát và cấp cứu. Anh cần lau rửa sạch sẽ cho cô và cố băng bó vết thương lại, để rồi có thể giả như cô đang say rượu và ngất xỉu hay cái gì đó kiểu kiểu thế.

Greg để lại cô trên giường và chạy vội vào phòng tắm túm lấy vài chiếc khăn tắm bông trắng muốt của Debbie. Anh vớt nó trên giường cạnh Lissianna và tới tủ quần áo chọn một chiếc áo sạch sẽ để thay cho chiếc áo vấy máu của cô. Anh ngáp ngừng một lúc rồi chọn một chiếc áo sơ mi màu đen sẽ giúp anh che đi mầu máu nếu cô tiếp tục chảy máu, rồi anh quay lại giường và quỳ xuống cạnh cô.

Greg nhìn lướt gương mặt Lissianna trước khi bắt tay vào làm việc, cố tìm kiếm một dấu hiệu nào đó của sự sống, nhưng không thấy gì cả. Anh hít một hơi thật sâu và gạt chần sang một bên, nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi của cô, đồng thời cố không nhìn vào chỗ máu đang thấm ướt làn vải trắng muốt.

Cái lỗ sâu hoắm trên người cô cùng với dòng máu đỏ sẫm đang chậm rãi tuôn ra từ đó đập vào mắt anh khiến Greg buồn nôn. Cố không nghĩ đến việc không ai có thể sống sót sau một vết thương nặng như thế, anh nuốt ngược lại vào trong và nhanh chóng lau máu đi nhiều nhất có thể.

Vết thương nằm gần giữa ngực cô, chỉ ngay phía trên lằn áo lót ngực. Greg ấn một cái khăn mặt nhỏ lên nó, nhét nửa cái khăn vào trong áo lót cô để giữ nó ở vị trí đó, rồi anh dựng Lissianna ngồi dậy. Anh dùng một tay giữ cô, tay kia tháo cái áo sơ mi dẫm máu rồi ném cái áo xuống sàn nhà, túm lấy cái áo sạch anh lấy trong tủ rồi cố mặc nó vào cho cô.

Khi đã lau sạch phần thân trên của Lissianna và mặc áo sạch cho cô xong, anh đặt cô nằm lại xuống đệm. Rồi Greg đứng lên, bước nhanh tới bên kia giường, nơi một cái điện thoại đang nằm yên trên chiếc tủ nhỏ cạnh đó.

Là một gã thành thị, Greg luôn có một chiếc xe hơi cho các chuyến đi xa và để lái tới văn phòng nơi anh đã để xe lại hôm trước, nhưng thường thì anh cảm thấy tiện lợi hơn khi dùng taxi để đi những nơi khác anh cần đến. Như thế anh có thể tiết kiệm được ời thời gian thay vì phải đảo quanh tìm chỗ đỗ xe. Và do đó, anh thuộc nằm lòng một số điện thoại taxi trong thành phố và có thể bấm số mà không cần phải nghĩ nhiều.

Khi anh nhanh nhẩu đọc địa chỉ, Greg thấy mình thật may vì đã chú ý đến tên đường và số nhà lúc chiều khi họ tới đây. Anh cũng thấy mình may mắn khi nhân viên tổng đài trấn an anh rằng xe sẽ đến lập tức. Thứ cuối cùng anh muốn lúc này là có thời gian rảnh rỗi nghĩ đến những

gì đã xảy ra và lo ngại cho tình trạng của Lissianna.

Greg dập máy và đi vòng quanh giường. Anh nhắc Lissianna lên và đưa cô ra cửa, rồi chột ngừng lại, bất thần lo lắng liệu kẻ tấn công có quay lại hoàn thành nốt công việc của hắn hay không. Xét cho cùng, rõ ràng Greg cũng phải là một mục tiêu chứ? Vậy mà anh vẫn sống.

Suy nghĩ đó khiến anh nhúu mày và bứt rứt đổi chân liên tục. Anh định đặt Lissianna xuống và tìm kiếm trong căn nhà, nhưng lại không nghĩ mình đủ thời gian trước khi xe taxi đến. Anh cũng không muốn để Lissianna lại một mình.

Greg nghiêng rằng quyết định mình phải đi nhanh chóng và hi vọng vào trường hợp tốt nhất. Anh khẽ cúi xuống để với lấy tay nắm cửa bằng bàn tay đang nâng chân cô, vịn nắm cửa và kéo nó ra. Rồi Greg thẳng người và dùng bàn chân mở nốt phần còn lại.

Hành lang chính vẫn tối và yên lặng như lần cuối anh vào đó. Lần này không có luồng hơi lạnh giá nào hết. Anh rảo bước về phía cửa phóng khách, mọi giác quan căng lên phòng khi có người khác. Anh khẽ thở phào khi tới nơi các hành lang giao nhau ngay cạnh cửa vào phòng khách. Phần hành lang bên phải dẫn tới phòng ăn và kết thúc ở bếp. Greg rẽ sang trái và tiến tới cửa chính thay vào đó. Anh ngừng lại thoáng chốc, liếc về phía con đường tối và vắng tanh bên ngoài, rồi nhìn xuống Lissianna. Một bên miệng anh nhúu lại khi anh để ý thấy cái khăn màu trắng đang lộ ra một cách rõ rệt phía trên cổ áo sơ mi đen. Hai màu tương phản cùng với vết hằn, khiến nó càng trở nên rõ ràng.

Không muốn khiến gã tài xế chú ý đến việc cô bị thương, Greg đi ngược lại hành lang rồi dừng lại trước tủ áo khoác. Anh đặt khẽ Lissianna xuống một băng ghế cạnh cửa chính, chỉnh lại tư thế cho cô khỏi trượt xuống, rồi mở cửa tủ.

“Cám ơn chị Debbie,” Anh thì thầm khi kéo một cái áo khoác dày cộp mùa đông ra khỏi tủ. “Tôi sẽ trả ơn chị về mọi thứ.”

Greg cố trông chiếc áo lên người Lissianna và đưa cô ra đường trước khi xe tới. Anh đang đứng ở trên vỉa hè với Lissianna trông như đang đứng dựa vào anh khi một chiếc xe trò tới, nhưng rõ ràng là anh đang cố giữ cho cô đứng thẳng. Cô nặng chết được. Thậm chí cầu nguyện mọi thứ sẽ ổn thỏa, Greg bắt đầu đi tới trước khi chiếc taxi dừng lại trước mặt anh. Ngay lập tức cơ thể Lissianna đổ xuống.

Greg cố bật cười, bế cô lên và bước tới chiếc xe.

“Em yêu, anh sợ là em lỡ uống nhiều rượu quá rồi đấy.” Anh cười lớn khi anh ráng mở cửa và xoay sở để cả anh cả cô ngồi vào ghế sau.

“Cô ấy không sao chứ?” Người lái xe hỏi, quay hết người lại trên ghế và nhìn họ một cách

ngghi ngờ.

Greg nhắc Lissianna ngồi lên lòng anh để đầu cô ngả vào vai anh, rồi nói dối. “Không sao. Cô ấy chỉ uống hơi nhiều quá ở tiệc sinh nhật của mình thôi.”

“Thế à?” Người tài xế liếc về phía ngôi nhà, và Greg nhìn theo anh ta, thở phào khi thấy đèn phòng khách và phòng ngủ vẫn bật sáng, trông có vẻ căn nhà không hề trống trơn.

“Chúng tôi đáng ra định ngủ lại qua đêm cơ, nhưng chị cô ấy đặt một cái giường cứng không thể cứng hơn thế ở phòng dành cho khách.” Greg căng thẳng nói tiếp. “Và tôi thì phải ngủ một chút trước khi đi làm ngày mai. Em hiểu cho anh mà phải không em yêu?” Anh hỏi và liếc xuống đầu Lissianna nơi nó nằm trên ngực anh, trước khi nói tiếp. “Tôi đoán là cô ấy ngủ luôn rồi.”

“Tiệc sinh nhật á?” Gã tài xế nói khẽ, và rõ ràng trong giọng nói nhuốm đầy vẻ nghi ngờ.

Rất dễ hiểu, Greg nghĩ thầm, vì giờ là đêm thứ Hai, và phần lớn mọi người tránh tiệc tùng trong tuần, mà để đến cuối tuần.

“Phải, sinh nhật thứ ba mươi của cô ấy.” Anh nói dối tiếp. “Cô ấy không thích nó lắm. Dù vậy, tôi vẫn không hiểu nổi tại sao họ không chịu tổ chức tiệc vào cuối tuần thay vì ngày làm việc, nhưng hai chị em cô ấy nhất quyết phải tổ chức đúng ngày. Đúng là phụ nữ!” Greg nói thêm, vẻ chán nản, rồi lặng im và nín thở khi anh chờ xem liệu anh có đánh tan sự nghi ngờ của gã đàn ông đủ để hắn đưa họ về nhà anh không... hay hắn sẽ chụp lấy radio và gọi cảnh sát tới.

Gã tài xế lặng yên một lúc lâu, rồi quay lại phía trước, nhướn mày hỏi Greg. “Thế anh sẽ nói cho tôi biết hai người định đi đâu chứ, anh bạn?”

Greg thở ra một hơi dài nhẹ nhõm và ráng sức rặn ra một nụ cười, rồi đọc địa chỉ tòa nhà có căn hộ của mình. Rồi anh ngả người ra sau và nhìn xuống Lissianna.

Chuyến xe dường như kéo dài vô tận, dù anh biết đó là do anh quá lo lắng cho Lissianna, chứ không phải là cảm giác thật về thời gian. Chỉ đến khi gã tài xế dừng xe lại trước tòa nhà anh ở, Greg mới nhận ra anh không có tiền trả cho hắn. Anh có một bọc tiền giấy trong ngăn kéo bàn làm việc trong căn hộ của mình, nhưng anh sẽ phải nỗ lực phi thường may ra mới khiến gã tài xế đó đồng ý chờ anh lên nhà lấy.

Anh đang chuẩn bị giải thích mọi việc với hắn thì cửa xe bên phía anh bất thần bật mở.

Greg giật mình nhìn sang và thấy mình đang trợn mắt nhìn anh họ của Lissianna, Thomas Argeneau.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Thomas hỏi, ánh mắt quan tâm lướt về phía Lissianna.

“Tôi sẽ giải thích sau.” Greg nói khẽ khi anh cố thoát ra khỏi ghế sau. Thomas vươn tay định đỡ lấy Lissianna để giúp anh ra dễ hơn nhưng anh lắc đầu, không sẵn sàng buông cô ra. “Trả tiền cho tài xế hộ tôi, được chứ?”

Thomas mở cửa trước xe để hỏi xem chi phí hết bao nhiêu, còn Greg vật lộn để đứng thẳng lên với gánh nặng trên tay. Anh họ của Lissianna trả tiền xe, đóng cả hai cửa rồi chụp lấy cánh tay Greg khi anh định bước về phía cửa chính tòa nhà.

“Anh không vào đó được đâu. Có vài người đang chờ ở hành lang trên tầng nhà anh để đề phòng hai người quay về đây.” Anh ta nói tiếp. “Đi với tôi.”

Greg không ngần ngại đi theo Thomas. Anh biết rõ, và không có chút nghi ngờ nào, rằng người đàn ông này rất yêu mến Lissianna và sẽ giúp đỡ cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Thomas hỏi lại ngay khi Greg ngồi vào ghế trước trong chiếc xe Jeep của mình với Lissianna trong lòng.

“Họ đã tìm ra chúng tôi.” Greg sầm nã nói, rồi hỏi ngay câu hỏi vẫn đang khiến anh lo lắng kể từ lúc anh tìm thấy Lissianna nằm bất động trên ghế. “Mọi câu chuyện phim ảnh hay sách vở về tội và thánh giá đều sai, nhưng còn cọc gỗ thì sao?”

“Cái gì cơ?” Thomas liếc sang anh, vẻ khó hiểu.

“Liệu bị cọc gỗ đâm có thể giết các anh không?” Greg nói rõ hơn.

Thomas mở to mắt không tin nổi, rồi anh cúi về phía trước kéo áo khoác của Lissianna ra.

Greg ngồi im lặng, cả người căng lên khi anh ta mở những nút áo sơ mi trên cùng của cô, rồi gạt lớp vải sang hai bên. Anh thấy mắt mình lướt xuống vết thương của cô khi Thomas kéo cái khăn mặt ra đủ để nhìn thấy nó.

“Trông nó nhỏ hơn rồi.” Anh nhận xét, nhẹ cả người.

“Chúa ơi!” Thomas thốt lên, không tin nổi. “Thế là nhỏ hơn à? Chúng đâm con bé bằng gì thế? Cọc điện thoại công cộng chắc?”

“Một cái cọc gỗ vót nhọn.” Greg lặng lẽ nói.

“Ai đâm nó thế?” Thomas để cái khăn mặt về chỗ cũ rồi khép hai vạt áo lại, thậm chí không thềm cài cúc áo nữa.

“Một trong số các anh, tôi đoán vậy.” Greg nói khi Thomas kéo vạt áo choàng của cô kín lại để giữ cô ấm hơn.

Thomas lắc đầu, nhúu mày. “Không thể nào đâu.”

“Ai khác có thể theo đuôi cô ấy cơ chứ?” Anh biết anh ta không tin lời mình, nhưng không có thời gian để tranh luận xa hơn về việc đó. “Chúng ta có thể lo chuyện đó sau, giờ Lissianna cần máu.” Anh ngập ngừng rồi nói thêm. “Tôi sẽ rất biết ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng chỉ khi anh hứa anh sẽ không gọi hay đưa chúng tôi đến nơi nào gần bác anh hay Marguerite. Nếu anh không thể hứa, tôi sẽ đưa cô ấy đi ngay bây giờ và...”

“Được rồi, tôi hứa.” Thomas nói nhanh khi Greg túm lấy chốt cửa xe.

Anh ngập ngừng.

“Tôi hứa mà.” Anh ta lặp lại, rồi lấy chìa khóa xe ra khỏi túi và khởi động xe, rồi ngưng lại.

“Chuyện gì thế?” Greg hỏi.

“Tôi đang nghĩ xem đưa con bé đi đâu.”

“Không phải về nhà mẹ cô ấy.” Greg răn giọng. Anh sẽ không cho họ cơ hội hoàn thành việc họ đã bắt đầu đâu.

“Không, vì chẳng nào tôi cũng không thể đưa anh tới đó được. Lissianna sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu có chuyện gì xảy đến với anh.” Anh ta trả lời, rồi Thomas vào số cho chiếc Jeep và hòa mình vào dòng giao thông nhẹ nhàng trên đường phố Toronto mỗi buổi sáng sớm.

“Chúng ta đang đi đâu?” Greg hỏi lại.

“Đến nhà chị Mirabeau.” Anh ta trả lời. “Sau khi bác Lucian và dì Marguerite sặc cho tụi này một trận toi bời vì đã đứng yên thả cho hai người chạy trốn xong, Mira cho là chị ấy đã quá lạm dụng sự hiếu khách ở đó. Tôi vừa đưa chị ấy về nhà sáng sớm nay. Chị ấy sẽ giúp.”

Greg gật đầu và tạm thả mình thư giãn trên ghế trong suốt chuyến đi, biết rằng mọi thứ sẽ ổn thỏa. Mirabeau chắc chắn sẽ sẵn sàng giúp họ, và quan trọng nhất là, nhà cô ấy sẽ có máu.

***

“Nhà tôi không có máu!”

“Cái gì cơ?” Cả Thomas và Greg đồng thanh hỏi, cả hai người nhìn Mirabeau với cùng vẻ mặt sợ hãi và không tin, cùng thẳng người lên từ hai bên giường nơi cô bảo họ đặt Lissianna xuống.

Nhà của Mirabeau thật ra là một căn hộ khép kín rất rộng rãi, chỉ cách chỗ Greg có vài con phố. Họ chỉ mất vài phút để tới đó, nhưng khi tới nơi và nhận ra cũng như nhà anh, ở đây có một người gác cửa ở sảnh chính, Greg đã lo lắng về việc làm sao để vào nhà mà không bị gọi cảnh sát đến hỏi thăm. Vì trong khi chiếc áo đen anh mặc cho Lissianna đã che vết máu đang thấm qua khăn mặt của cô khá tốt, trên áo sơ mi trắng của anh có một vết đỏ sẫm khá lớn nơi anh áp cơ thể cô vào lòng để có thể ra khỏi xe. Anh đã chắc chắn là người gác cổng sẽ thấy nó, rồi nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Lissianna và gọi cảnh sát ngay lập tức. Tuy nhiên, Greg đã quên mất là mình đang đi cùng ai.

Thomas đã đẩy anh tới cửa, liếc một cái về phía người gác cửa đang tới gần, và người đàn ông đó quay người lại về phía ghế của mình mà không nói gì. Rõ ràng anh họ của Lissianna đã phủ ít “thuốc mê” vào tâm trí ông ta. Ông ta thậm chí không thèm liếc về phía họ sau đó. Greg ngờ là ông ta thậm chí sẽ chẳng có ký ức gì về việc họ đã đi vào nhà.

“Đáng ra đã có một chuyến giao hàng sáng thứ Bảy vừa rồi,” Mirabeau giải thích. “Nhưng lúc đó tôi không có nhà để nhận.”

Đúng thế, cô ta đã ở nhà Marguerite cả cuối tuần. Greg nhớ ra và nhìn xuống Lissianna khi cô chợt rên lên. Cô bắt đầu rên rỉ những hồi ngắn từ trước khi họ tới nhà Mirabeau, khiến Thomas lăm bầm cái gì đó không rõ về đám nanos.

Khi Greg hỏi lại anh ta chuyện gì, Thomas đã giải thích rằng nếu đám nanos không tìm thấy đủ máu trong hệ tuần hoàn, chúng sẽ bắt đầu tấn công vào các bộ phận nội tạng để có thứ chúng muốn. Lissianna sẽ phải chịu đau đớn cho tới khi họ tìm được máu cho cô. Đau tới nỗi có thể khiến một người gần như chết rồi bật tiếng rên.

“Chị không có tí nào sao?” Thomas hỏi lại.

Mirabeau lắc đầu, rồi thú nhận. “Chị còn hai túi lúc chị về tới nhà, nhưng...” Cô nhún vai bất lực. “Chị đói.”

“Chết tiệt thật.” Thomas vò tay lên tóc. “Con bé cần có máu.”

“Em đi lấy ở ngân hàng máu Argeneau đi.” Mirabeau đề nghị.

“Không, như thế không ổn.” Greg lập tức ngăn lại.

“Tại sao? Nó có chìa khóa vào đó mà.”

“Greg cho rằng bác Lucian nằm sau chuyện này.” Thomas giải thích.

Mirabeau tròn tròn mắt kinh ngạc rồi lắc đầu. “Không, tôi không nghĩ thế. Anh có nhìn thấy người gây ra chuyện này không?”

“Không.” Greg lắc đầu. “Họ đã bỏ đi lúc tôi vào tới phòng khách.”

“Thế thì không thể là một trong số chúng tôi được.” Mirabeau khẳng định. “Không thể thế được. Ý tôi là... vì cái gì cơ chứ? Dù có thế, tại sao họ không làm nốt công việc? Nếu là một trong số chúng ta, họ phải biết con bé có thể phục hồi sau khi bị đâm chứ. Và còn nữa, sao họ không chạm tới anh?” cô hỏi tiếp. “Anh mới là mối đe dọa chính kia mà.”

“Tôi không biết.” Greg thú nhận một cách bối rối. “Nhưng tôi cũng chả biết ai khác có thể muốn đả thương cô ấy.”

Cô lắc đầu mạnh mẽ. “Ừm, dù gì dì Marguerite cũng không thể nào cho phép ai làm hại đến con mình. Bà ấy...”

“Cũng vậy thôi, Mirabeau.” Thomas ngắt lời cô một cách khó chịu. “Tôi đã hứa với Greg rằng tôi sẽ không tới gần họ, và tôi sẽ giữ lời hứa. Chúng ta sẽ phải tìm máu ở nơi khác.”

“Chúng ta đang mất thời gian đấy.” Greg mất kiên nhẫn. “Lissianna cần máu. Nhà anh có máu không Thomas?”

“Có chứ.” Anh ta trả lời, rõ ràng ngạc nhiên là mình đã không nghĩ đến điều đó sớm hơn. “Không nhiều như chúng ta sẽ cần đến, nhưng ít nhất cũng có vài túi, và thế là đủ để con bé tỉnh lại, để chúng ta có thể tìm cho nó vài ‘người hiến máu’.”

“Người hiến máu ư?” Greg hỏi lại.

“Gã gác cửa, và có thể thêm vài người hàng xóm tốt bụng nữa.” Thomas nhún vai.

“Thế còn dụng cụ truyền máu thì sao?” Greg lại hỏi. “Tôi hiểu là lúc tỉnh lại cô ấy sẽ có thể lấy máu từ ‘người hiến máu’ như anh nói, nhưng anh sẽ phải cần dụng cụ truyền máu với mấy túi máu. Anh có thể lấy một bộ không?”

“Không, nhưng không thành vấn đề. Rằng nó sẽ vẫn hút máu lên dù nó có tỉnh hay thức.” Thomas nói, chân bước ra cửa. “Chỉ là sẽ dễ dàng hơn cho nó với vài người hiến máu một khi nó tỉnh lại vì như thế nó có thể điều khiển tâm trí họ thôi. Tôi sẽ quay lại ngay khi có thể.”

“Thomas?” Mirabeau đi theo anh ra ngoài. “Cậu có...”

Cánh cửa khép lại khiến Greg không nghe nốt được cô hỏi gì, dù sao anh cũng chẳng quan tâm lắm. Anh liếc xuống Lissianna khi cô lại rên lên. Âm thanh thật bất thường. Cô hoàn toàn nằm bất động, nhìn như chết rồi, nhưng một âm thanh gầm gừ khó nghe thấy được phát ra từ sâu trong cổ họng cô. Nỗi đau đón cô phải gánh chịu khiến âm thanh đó phát ra gần như đang xé nát trái tim anh, và họ dường như chúng đang có xu hướng cách quãng ít hơn. Anh chỉ có thể đoán điều đó nghĩa là cô càng đau hơn với mỗi phút trôi qua.

Greg mở vạt áo sơ mi của cô và nhấc cái khăn mặt lên khỏi ngực cô để nhìn vào vết thương. Nó gần như sắp kín lại. Một phần trong anh nhẹ nhõm hơn khi thấy cô đang lành lại, nhưng một phần khác đang nghĩ điều đó nghĩa là cô đang dùng hết máu trong cơ thể mình, và cô cần phải duy trì tình trạng cho tới khi Thomas trở lại. Cô càng mất máu, cơn đau sẽ càng tăng lên.

Một tiếng rên nữa thoát ra và khiến anh quay sự chú ý lại về gương mặt cô, Greg ngáp ngừng, rồi anh quyết định phải làm cái gì đó. Anh tới gần hơn, dùng hai tay ôm lấy mặt cô và dùng hai ngón cái kéo miệng cô mở ra.

“Anh đang làm gì thế hả?” Mirabeau hỏi khi bước vào phòng.

“Mở miệng cô ấy ra.”

“Để làm gì?”

“Làm thế nào để răng nanh cô ấy dài ra?” Greg hỏi lại thay vì trả lời;

“Tại sao anh muốn răng nó dài ra?” Mirabeau bước sang phía giường đối diện, gương mặt lo lắng của cô lướt từ mặt anh tới mặt Lissianna.

“Bởi vì tôi có thể cho cô ấy ít máu, và rồi chúng ta có thể lôi lão gác cổng và bất cứ ai khác chúng ta có thể tìm thấy, và rồi cô ấy có thể hoàn thành quá trình bằng mấy túi máu Thomas mang tới, thay vì nằm đây đau đớn trong suốt thời gian chờ anh ta quay lại.”

“Anh sẽ không muốn làm điều đó đâu, Greg.” Mirabeau nghiêm trang nói.

“Cô ấy đang đau đớn kia mà.” Anh rít lên.

“Phải, nhưng nó đang hôn mê.”

“Nhưng cô ấy vẫn cảm thấy điều đó kia mà. Cô ấy chỉ không thể vùng vẫy và hét lên vì quá yếu mà thôi, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy đau đớn, đúng không? Vì thế nên cô ấy mới rên rỉ, đúng không?” Anh buồn rầu hỏi.

“Đúng thế.” Cô thở dài và ngồi xuống mép giường, rồi ngáp ngừng. “Anh sẽ rất đau đấy.”

“Lần trước cô ấy có khiến tôi đau đâu.”

“Đúng, nhưng lần trước nó hôn anh và khiến anh thư giãn, không phòng ngự, rồi khi nó cắn cổ anh, nó có thể truyền cho anh sự sướng khoái nó đang cảm thấy. Lần này Lissi không thể làm bất cứ điều gì cả, Greg ạ, và sẽ rất đau. Tin tôi đi.”

“Thế thì tôi nghĩ là nó sẽ rất đau thôi.” Anh nói đơn giản.

Mirabeau nhìn sửng anh, rồi anh cảm thấy đầu mình rung lên một cách quen thuộc. Anh biết rằng cô đang cố xâm nhập vào suy nghĩ của anh. Greg cố hết sức để mở tâm trí mình ra. Anh cần cô giúp đỡ để cứu Lissianna, và nếu đó là cái giá phải trả, anh sẵn sàng nhận.

“Thôi vậy.” Cuối cùng cô nói và ra dấu bảo anh tránh ra.

Greg lo lắng nhìn khi cô vươn tới trước nhấc cái khăn mặt đầm máu lên khỏi vết thương trên ngực rồi để gần vào mũi Lissianna. Miệng cô đã ngậm chặt lại khi anh buông mặt cô ra lúc này, nhưng khi Mirabeau dí cái khăn vào mũi cô, Lissianna rùng mình và hít một hơi run rẩy, miệng cô tự mở ra và hai chiếc răng nanh của cô tự vươn dài, sẵn sàng để cắn phập vào đầu đó.

Lập tức Greg để cổ tay mình vào gần miệng cô.

“Anh cần phải biết chắc là răng nó cắn vào động mạch ở tay.” Mirabeau chỉ dẫn, rồi đề nghị. “Tôi giúp anh nhé?”

“Phiền cô.”

Cô lại vươn tới nắm lấy bàn tay anh xoay đúng vị trí cổ tay dưới răng Lissianna, rồi ngáp ngừng và liếc lên. “Anh chắc chắn vẫn muốn tiếp tục chứ?”

Anh gật đầu không ngần ngại và ngay sau đó, Mirabeau hất tay anh lên phía trước, ấn nó vào răng của Lissianna. Greg hít một hơi thật mạnh và choáng váng khi cơn đau bùng nổ trên tay anh. Lần này thật sự hoàn toàn khác với hai lần cô hút máu ở cổ anh. Và cũng không giống tí nào với việc đi hiến máu ở bệnh viện cả. Răng cô to hơn rất nhiều so với mấy cái kim tiêm

mong manh mà các y tá vẫn dùng.

Sau khi cơn sốc vì đau đớn đầu tiên qua đi, Greg bắt đầu cảm nhận thấy một cơn đau khác đang âm ỉ sâu hơn khi rằng cô bắt đầu hút máu với tốc độ nhanh hơn là động mạch của anh có thể cung cấp. Nó khiến tay anh như đang bị hút đi, đau đớn tận trong xương cốt và anh nghiêng rằng cam chịu, cố đứng yên.

“Tôi bảo rồi mà.” Mirabeau nói khẽ. “Anh có muốn ngưng không?”

Greg lặng lẽ lắc đầu.

Mirabeau cựa mình trên giường rồi bất thần nói. “Kể cho tôi chuyện đã xảy ra đi.”

Greg biết cô đang cố khiến anh quên đi cơn đau, và biết ơn cô vì điều đó. Anh nhanh chóng thuật lại mọi sự kiện kể từ khi anh nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ đêm qua.

“Tôi đoán là tôi đã để lại một đồng bừa bộn ở đó.” Anh nói thêm sau khi kết thúc. “Bạn của Lissianna sẽ sốc nặng khi bà ấy về nhà và thấy toàn máu me với kính vỡ. Rồi bà ấy sẽ gọi cảnh sát cho mà xem.”

“Đừng lo, chúng tôi sẽ lo chuyện đó.” Mirabeau trấn an anh.

Hai người cùng im lặng sau đó, và Greg cảm thấy thời gian đang trôi vô cùng là chậm, nhưng hẳn chỉ vì anh đang đau đớn thôi. Anh bắt đầu thấy chóng mặt khi Mirabeau nói. “Nó đang dần tỉnh. Tôi nghĩ... Greg!”

Cô kéo tay anh ra khỏi rằng Lissianna và chạy nhanh tới bên anh đứng để đỡ anh lại khi anh bắt đầu ngã khỏi giường.

“Lissianna đã dùng máu anh một lần đêm qua đúng không?” Mirabeau nghiêm khắc hỏi.

Greg gật đầu, và ước gì anh đã không làm thế vì nó khiến đầu anh còn quay cuồng hơn.

“Chết tiệt thật, sao anh không nói với tôi?” Cô quát to. “Anh đáng ra không được... Đây, nằm xuống.” Mirabeau đỡ anh nằm xuống giường cạnh Lissianna. “Cứ nằm xuống, tôi sẽ kiểm nước quả hay cái gì đó cho anh. Mà cũng không chắc nhà tôi có...” Cô lầm bầm tiếp. “Tôi sẽ phải đi hỏi xem bà hàng xóm có không. Và có thể tôi sẽ lôi bà ta về đây cho Lissianna cho tiện. Nó sẽ tỉnh lại và sẽ đau đớn lắm và sẽ rất cần thêm máu.”

Greg liếc về phía Lissianna khi Mirabeau rời phòng, nhẹ cả người khi thấy cô mở mắt.

“Greg?” Tên anh thoát ra trong một hơi thở từ môi cô và anh nâng người lên bằng khuỷu tay để có thể nhìn xuống cô.

“Anh đây Lissianna, em thế nào rồi?” Greg đoán câu hỏi này thật ngu ngốc (yeah yeah!!!), vì anh có thể thấy cô đang đau đớn vô cùng. “Mirabeau đang đi kiểm ai đó cho em hút máu, em yêu à. Sẽ không lâu nữa đâu.”

“Mirabeau ư?” Cô nhúu mày bối rối.

“Phải, chúng ta đang ở nhà chị ấy. Thomas đưa chúng ta tới đây.”

“Ồh.” Cô lại nhắm mắt và anh có thể thấy rằng cô đang nghiến chặt lại. Cô đang vô cùng đau đớn. “Ai đã làm chuyện này thế?”

Greg ngó ra một lúc, rồi anh nhận ra cô đang hỏi ai đã đâm cô. “Em không thấy chúng ư?”

Cô khẽ lắc đầu. “Lúc đó rất tối. Đó là một gã đàn ông. Em cứ nghĩ anh tới nói chuyện với em cho tới khi em nhìn thấy cái cọc gỗ.”

“Trông có giống bác em không?” Greg hỏi lại.

Cô trông bất ngờ. “Bác em ư? Không, bác ấy...” Cô ngừng bật, và một tiếng rên nữa thoát ra khỏi miệng cô khi cô quay sang một bên, co người lại như trái bóng.

“Mirabeau sẽ quay lại sớm thôi.” Greg khích lệ cô rồi im lặng, anh cảm thấy thật bất lực khi thấy cô vật lộn với cơn đau. Mắt cô nhắm nghiền, bàn tay và răng nghiến chặt. Hơi thở của cô ngắn và đứt quãng, hỗn hển, và hoàn toàn tất cả là lỗi của anh. Nếu cô không mang anh đi, cố cứu anh khỏi những gì cô sợ là họ định làm với anh...

Anh có thể đoán Lissianna không nghĩ bác mình gây ra vụ tấn công đó, và Mirabeau cũng thế, nhưng Lucian Argeneau là thành viên của hội đồng, cái hội đồng đã đâm chết và đốt chết một người trong số họ vì đã biến đổi nhiều hơn một người. Cái hội đồng cũng đã giết trẻ em trước khi luật phá thai được thông qua. Anh không khó khăn gì để tưởng tượng ra người đàn ông đó có thể trừng phạt cháu gái mình vì đã dám phản bội ông ta bằng việc cứu Greg đi, và vì việc bị đâm không thể khiến cô chết, vụ tấn công có thể chỉ là một kiểu trừng phạt thôi.

Greg không biết tại sao họ không đưa anh và Lissianna về nhà mẹ cô để đối mặt với bác cô, và anh cũng hiểu đó là lý do những người khác không tin đó là do Lucian, nhưng anh cũng không thể tưởng tượng ra ai khác có thể có lý do đâm cô như thế. Theo những gì anh biết, dường như cô không giao tiếp nhiều với người thường lắm. Cô chỉ làm việc ở nhà tế bần thôi.

“Greg?”

Anh cúi xuống gần hơn. “Sao em?”

“Anh đã quyết định gì chưa?”

Anh không cần hỏi lại ý cô là gì. Lissianna đang hỏi liệu anh có muốn bị biến đổi hay không. Greg vươn tay ra vuốt khẽ cánh tay cô.

Anh đã quyết định gì chưa à? Anh đã quyết định rằng cô thật xinh đẹp, thông minh và dũng cảm. Cô là người phụ nữ đã bỏ qua tất cả để cứu anh đi và giữ an toàn cho anh. Bao gồm cả gia đình cô, anh biết, vì dù cho họ chưa đứng về phía Lucian và hội đồng, anh ngờ rằng nếu phải quyết định, họ sẽ phải làm điều đó vì đó là việc sống chết. Anh cũng biết chắc rằng để bảo vệ họ, Lissianna sẽ bằng cách nào đó khiến họ làm như thế.

Cho tới giờ cô đã trả giá cho những cố gắng dũng cảm của mình bằng máu và đau đớn... và nếu anh từ chối được biến đổi, anh biết cô sẽ sẵn sàng trả giá nhiều hơn thế.

Anh đã quyết định rằng cô là người phụ nữ xứng đáng để anh bỏ lại gia đình mình để mãi mãi bên cô. Tất cả những gì anh phải làm là thuyết phục cô cũng nên làm như thế với anh, và anh hi vọng một khi anh biến đổi, anh sẽ có thể làm điều đó.

Greg liếc về phía Lissianna khi cô lại mở miệng.

“Cứ thế này, em sẽ không thể bảo vệ anh nếu họ quyết định vẫn thực hiện Tam nhân Hội đồng. Tối qua đã cho thấy thậm chí em còn không thể bảo vệ nổi bản thân. Em thậm chí còn không tỉnh lại cho tới khi anh ta đâm thẳng cái cọc gỗ vào ngực em.” Cô nói với vẻ ghê tởm bản thân.

“Lissianna...” Anh lên tiếng.

“Không, sự thật là thế mà. Nhưng có một cách em có thể bảo vệ anh” Cô nâng cổ tay mình lên miệng và cắn mạnh vào chính mạch máu của mình rồi nhắm mắt và rút răng lại, đưa tay thẳng ra khi máu sủi bọt trào lên trên tay cô. “Còn việc chọn nó hay không là của anh.”

hhhhhChapter 18

“Đấy, hồng hét rồi. Ở đây tôi không đủ máu cho một người chứ đừng nói là cả hai người bọn họ.”

Greg ngẩng đầu lên khỏi cổ tay Lissianna khi nghe tiếng Thomas nói, rồi liếc về phía cửa và thấy anh ta cùng Mirabeau đều đã quay lại. Tới khi ánh mắt anh chạm vào ba túi máu Thomas đang cầm trên tay, Greg quay sang định cảnh báo Lissianna đừng mở mắt nhưng đã quá muộn.

Với một tiếng lầm bầm “Chết tiệt!”, cô gục xuống đệm, bất tỉnh nhân sự.

Mirabeau bứt rứt đổi chân qua lại, liên tục chặt lưỡi bực mình rồi nói. “Sao cậu không báo trước cho tôi là định làm thế này? Để tôi khỏi phải đánh thức tới ba người hàng xóm tìm nước quả cho cậu.”

Mắt Greg lướt tới người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp đứng cạnh Mirabeau. Rõ ràng cô không chỉ mang về có mỗi nước cam. Anh đoán cô nàng tóc vàng là một trong những ‘người hàng xóm’ mà Mirabeau đã hứa sẽ mang về cho Lissianna ‘dùng’.

Mirabeau nhìn theo ánh mắt anh rồi thở dài náo nức. “Mary, ngồi xuống.” Cô ra lệnh, rồi đặt cốc nước quả cô đang cầm lên bàn cạnh giường ngủ và băng ngang qua căn phòng khi người hàng xóm của mình mặt trống rỗng ngồi lên chiếc ghế cạnh cửa phòng.

“Cậu uống bao nhiêu máu nó rồi?” Cô hỏi.

Greg lắc đầu và mở miệng định nói anh không chắc lắm, nhưng việc chuyển động đầu khiến căn phòng chao đảo xung quanh anh. Anh ngậm miệng lại và yếu ớt thả mình xuống giường cạnh Lissianna mà không nói gì.

“Rõ là đủ rồi.” Thomas trả lời thay anh. Anh ta tới cạnh giường cùng cô và nhìn xuống hai người bọn họ, rồi liếc sang Mirabeau hỏi. “Chị đã bao giờ chứng kiến một cuộc biến đổi chưa?”

“Chưa.” Cô nhướn mày. “Còn cậu?”

Anh lắc đầu.

“Kiểu này sẽ lùm xùm lắm đây.” Mirabeau nhận xét.

“Ừhm.” Thomas gật đầu. “Tôi nghĩ chị không đủ hàng xóm cho tình huống này đâu.”

Mirabeau thở một tiếng cười u ám rồi hai người nhìn nhau.

“Về nhà dì Marguerite chẳng?” Anh ta hỏi.

Mirabeau nghiêm nghị gật đầu. “Chả còn lý do nào tránh né nơi đó cả, Lissianna đã bảo đảm điều đó rồi.” Cô quay sang nhìn cô gái đang ngồi cạnh cửa. “Thế... chúng ta có cần tới Mary nữa không?”

“Để làm gì?” Thomas hỏi. “Cả hai bọn họ cần nhiều hơn là cô bé có thể cung cấp, và việc đó chỉ khiến chúng ta mất thêm thời gian thôi.”

“Ừh, tôi sẽ đưa cô ta về nhà vậy.” Mirabeau nói, rồi quay người bước về phía cô bé.

“Trong lúc chị làm việc đó, tôi sẽ gọi về nhà và báo trước với họ. Cũng nên cho dì Marguerite chút thời gian để gọi giao máu tới nhà chứ.” (hìc, như gọi giao cơm hộp hay pizza ấy...)

Greg nằm im lặng khi họ rời phòng, tim anh đập mạnh mẽ trong lồng ngực khi anh cố lờ cơn đau đón đang dâng lên trong dạ dày. Lissianna đã kể với anh họ gọi một cuộc biến đổi là ‘sự tái sinh’, bởi vì quá trình biến đổi cũng như một cơn vượt cạn đầy đau đón vậy. Anh ngờ là sự ‘khó chịu nhẹ nhàng’ anh đang trải qua chẳng thấm thía gì so với những gì đang chờ anh phía trước.

***

“Anh thế nào rồi?”

Greg nhăn nhó khi bị hỏi. Thomas đã hỏi cùng một câu đó ít nhất hai chục lần trong vòng hai chục phút từ khi họ lên xe về nhà mẹ Lissianna. Anh thầm hi vọng anh ta sẽ không hỏi nữa. Mỗi lần anh ta cất tiếng hỏi, dường như mọi suy nghĩ của Greg đều bị tập trung vào cơn đau đón đang dâng lên và trải rộng toàn thân anh. Đầu tiên là dạ dày, một cảm giác như bị axit ăn mòn lúc đầu còn nhẹ nhàng chịu đựng được, nhưng càng lúc nó càng kinh khủng hơn và đang dần dần lan rộng ra xung quanh, tràn lan như một con virus hay các tế bào ung thư, và đang gặm nhấm anh bằng hàm răng sắc nhọn của nó.

Chỉ trong khoảng nửa tiếng kể từ khi anh uống máu Lissianna, cơn đau trở nên tồi tệ đến mức trán anh ướt đầm mồ hôi, và Greg thấy mình đang nghiến chặt hàm răng và nắm chặt tay lại để vật lộn với nó. Anh trả lời những câu hỏi của bà Marguerite khi bà vào garage đón họ vài

phút trước một cách nhát gừng, đơn âm tiết. Anh cảm thấy thật khó để có thể suy nghĩ gì đó với cái cơn đau đang đốt cháy anh.

“Đưa bác sĩ Hewitt tới phòng ngủ màu hồng nhé Thomas.” Marguerite ra lệnh, mở cửa phòng ngủ của Lissianna để Lucian Argeneau có thể đưa cô vào. “Dì sẽ tới đó ngay, dì chỉ muốn chuẩn bị đồ truyền máu cho Lissianna thôi, rồi dì sẽ tới ngó Greg.”

“Cháu có thể cầm đồ truyền máu thay dì, dì Marguerite.” Jeanne Louise đề nghị.

Marguerite ngập ngừng, mắt liếc qua gương mặt trắng bệch của Greg khi Thomas nửa bế nửa đỡ anh đi ngang qua, rồi bà gật đầu. “Cám ơn cháu Jeanne Louise. Dì đã bảo Maria mang đồ truyền máu và một thùng máu lạnh lên ngay khi Thomas gọi điện. Nếu cháu có thể bắt đầu cắm kim truyền, dì sẽ chạy qua kiểm tra con bé ngay khi có thể.”

“Được mà dì Marguerite.”

Greg chỉ kịp nhìn thấy Jeanne Louise đi theo bác mình vào phòng ngủ của Lissianna, rồi Thomas kéo anh tới phòng ngủ bên cạnh đó.

“Đặt anh ta lên giường đi Thomas.” Marguerite chỉ dẫn, bà đi theo anh vào phòng.

Greg liếc thấy đồng dây thùng đã được buộc vào thành giường, anh quay phắt đầu sang dòm Marguerite khi bà đóng cửa không cho Mirabeau, Elspeth và hai cô bé sinh đôi chạy vào. Marguerite thấy vẻ mặt anh, bà nhăn nhó bước về phía giường, cạnh anh.

“Chúng chỉ để ngăn không cho anh tự làm mình bị thương trong quá trình biến đổi thôi, thưa bác sĩ Hewitt. Anh không phải tù nhân gì hết. Tôi đảm bảo với anh.”

Greg thả lỏng người để Thomas đỡ anh lên giường. Ngay khi anh nằm thẳng cẳng trên đó, Marguerite ngồi lên mép giường và cúi xuống xem xét mắt anh, dù anh không biết bà đang tìm cái gì.

“Lissi cho anh uống máu cách đây bao lâu?” Bà ngồi thẳng lại và hỏi.

“Khoảng nửa tiếng.” Thomas trả lời khi thấy Greg nhìn lại bà một cách trống rỗng, câu trả lời cứ trôi tuột trong não anh dù anh biết là mình biết nó.

Marguerite gật đầu và thở ra một hơi dài, rất có thể là nhẹ nhõm. “Nghĩa là nó vẫn chưa bắt đầu. Nó mới ở giai đoạn tiên khởi thôi.”

Tim Greg chùng xuống một nhịp khi nghe bà nói. Nó vẫn còn chưa bắt đầu ư? Cái cơn đau đón anh đang trải qua mới là giai đoạn tiên khởi ư? Lạy Chúa lòng lành.

“Thomas, dì có nhờ Bastien gọi cho phòng thí nghiệm và đặt họ mang đến ít thuốc an thần để giúp Greg vượt qua mọi chuyện.” Cánh cửa mở ra trong lúc bà nói, và bác Lucian cùng dì Martine bước vào. “Cháu xuống nhà chờ họ mang tới được không?”

“Thuốc an thần.” Lucian khinh bỉ thốt lên khi Thomas rời khỏi phòng. “Thời của ta không ai thèm dùng nó để làm dịu đi quá trình đó cả. Chúng ta coi nó như một nghi lễ bắt buộc, và chúng ta vượt qua nó bằng chí khí nam nhi... Nhưng ta đoán đàn ông thời nay yếu đuối hơn, họ sẽ không thể chịu nổi chút đau đón này đâu.”

“Tôi không cần dùng thuốc.” Greg nói, sự tự tôn khiến anh cắn vào cái lưỡi câu gã đàn ông kia treo trước mặt anh. Lucian Argeneau dường như ghét anh ngay từ phút đầu tiên trong cuộc ‘trò chuyện’ giữa họ vào buổi sáng ông ta tới dù Greg không hiểu tại sao. Lý do duy nhất anh có thể nghĩ ra là ông ta đã quét qua bộ não anh và tìm ra vài ý đồ không được trong sáng cho lắm với Lissianna. Greg đoán anh không nên ngạc nhiên khi ông ta không đối xử với anh ngoại lệ vì đã ham muốn cháu gái mình.

“Lucian, thôi đi.” Marguerite quát, rồi quay sang Greg. “Có đấy, anh thật sự cần nó đấy.”

“Không, tôi không cần.” Anh nhắc lại, càng lún sâu thêm khi thấy vẻ mặt tự cao tự đại của Lucian Argeneau.

“Có, anh có cần.” Mẹ của Lissianna nghiêm giọng bảo anh. “Anh sẽ dùng thuốc, và anh sẽ thoải mái hơn.”

“Tôi tưởng bà nói tôi không phải tù nhân ở đây.” Greg thử nói.

“Anh không phải tù nhân.” Lucian Argeneau thông báo. “Marguerite, anh ta là một người đàn ông. Nếu anh ta không muốn dùng thuốc, cô không nên ép anh ta.”

Bà liếc về phía bác của Lissianna với vẻ không chấp nhận được, rồi thở dài và quay sang Greg.

“Anh có chắc không?” Bà hỏi lần cuối. “Không có nó, sự biến đổi sẽ vô cùng đau đón và khổ sở đấy.”

Greg không chắc tí nào cả. Anh đã đủ đau để thấy có chút thuốc giảm đau sẽ tốt hơn, nhưng với cái nụ cười nửa miệng của Lucian hướng về anh từ phía cuối giường, anh thà cắn lưỡi tự

sát còn hơn thừa nhận điều đó. Anh gật đầu. “Tôi chịu được mà.” (LV : anh thật là đại mà... haizzz, đàn ông thích sĩ diện thế cơ chứ !)

Mẹ Lissianna mở miệng định nói thêm, nhưng Martine Argeneau đã tiến tới đặt tay lên vai bà ngăn lại. “Cứ kệ đi Marguerite. Nếu anh ta đổi ý, thuốc giảm đau sẽ vẫn sẵn sàng.”

“Phải rồi.” Lucian gật gù. “Để xem anh ta chịu được bao lâu trước khi rên khóc như trẻ con và van xin dùng thuốc giảm đau.”

“Ông sẽ phải chờ khá lâu đấy.” Greg đảm bảo với ông ta, và thầm hi vọng điều đó đúng.

***

“Sao, có tí hi vọng nào không?”

Lissianna nhận ra giọng Mirabeau khi cô dần dần hồi tỉnh lại, và sau đó là giọng Thomas trả lời. “Không. Họ lần này thậm chí còn không thèm mở cửa nữa. Dù vậy anh cũng vẫn đứng ngoài hành lang nghe ngóng một phút.”

“Rồi sao?” Lần này là giọng Jeanne Louise.

“Hầu như anh ta vẫn mê man, rên rĩ và thi thoảng thì...” Anh ta ngưng lại khi một tiếng hét đáng sợ vang lên từ đâu đó trong nhà, rồi nhún vai nói tiếp. “hét !”

“Tội nghiệp anh ta !” Cô nghe thấy Juli buồn bã nói.

“Em đang khoái chí vì mình sinh ra đã thế chứ không phải biến đổi ra thế phải không?”

Lissianna chớp mắt khẽ mở ra rồi chăm chăm nhìn vào Elspeth, người vừa phun ra câu nhận xét cuối cùng. Chị họ của cô đang đứng cuối giường, mắt nhìn phía cửa ra vào một cách bút rút, nhưng rồi quay lại phía giường và cứng người lại khi thấy mắt cô đã mở.

“Em tỉnh rồi.”

Các anh chị họ khác và Mirabeau lập tức chạy tới vòng quanh giường, và Lissianna liếc từ khuôn mặt quan tâm này tới vẻ mặt lo lắng khác đầy bối rối. “Chuyện gì thế? Ai đang hét cơ?”

Cả nhóm sững lại rồi trở nên rất ngượng ngập và liếc lẫn nhau, rồi Jeanne Louise lờ câu hỏi của cô đi mà hỏi lại. “Chị thế nào rồi?”

Cô suy nghĩ một chút, tự hỏi tại sao em họ cô lại lo lắng hỏi thế, và rồi ký ức ủa về và Lissianna nhớ rất rõ việc mình bị đâm. Cái ký ức đẹp đẽ ấy theo sau bằng một chuỗi ký ức khác đầy đau đớn (hìc, bị đâm là đẹp đẽ à? cũng đúng, bị đâm và sau khi bị đâm thì sau khi bị đâm vẫn rợn hơn !). Cô loáng thoáng nhớ là có tỉnh lại một lần trước đó. Lúc đó cô rất đau đớn và nhớ là Greg có nói gì đó về việc họ ở nhà chị Mirabeau. Lissianna chắc chắn có chuyện gì đó rất quan trọng đã xảy ra ở đó, nhưng không thể nhớ ra là gì, mọi thứ cứ mờ ảo thế nào ấy.

Bỏ qua chuyện đó, cô thử cựa mình trên giường, và nhẹ cả người khi không thấy chút đau đớn hay khó chịu nào nữa. Lissianna nhận ra mình đang nằm trong phòng ngủ cũ của mình ở nhà mẹ cô, và rằng đúng ra không phải CÔ nên nằm ở đây lúc này. Bất thần cô nhớ ra cuộc trò chuyện cuối cùng với Greg là về cái gì... rồi cô nhớ ra việc mình mời anh uống máu... và việc anh đồng ý.

Tí mệt mỏi buồn ngủ còn sót lại cũng bay đâu mất, Lissianna liền ngồi phắt dậy. “GREG ! Anh ấy sao rồi?”

“Anh ta vẫn ổn mà.” Jeanne Louise vội vã trấn an cô rồi bước tránh qua một bên khi Lissianna gạt chăn ra.

“Bọn anh đoán thế.” Thomas nói thêm khi cô cố đứng lên.

Một tiếng hét nữa khiến Lissianna ngừng lại, cô nhìn quanh mọi người với vẻ sợ hãi.

“Là anh ấy ư?” Cô yếu ớt hỏi.

Sáu cái đầu khề khề gật với vẻ bất đắc dĩ phải thừa nhận, Lissianna lại ngồi phịch xuống giường và run rẩy hỏi. “Em ngủ bao lâu rồi? Anh ấy như vậy đã bao lâu rồi?”

“Chúng ta về tới nhà khoảng ba tiếng trước.” Thomas trả lời cô. “và anh ta trở nên như thế khoảng... ừm, anh ta bắt đầu gào thét khoảng hai tiếng trước đây.”

Mắt Lissianna bắt đầu đảo quanh căn phòng, và dừng lại ở đồng túi rỗng nằm trên bàn cạnh giường. Cô quay sang nhìn Thomas đầy ngờ vực. “Làm sao em có thể xài hết từng đó túi trong vòng có ba tiếng?”

“Bọn chị đập nó vào răng em cùng lúc với truyền máu tĩnh mạch.” Mirabeau giải thích, rồi nhún vai. “Đằng nào em cũng đang bất tỉnh, nên bọn chị không phải lo em ngất khi nhìn thấy nữa.”

“Và răng chị hút máu nhanh hơn là tĩnh mạch nhận máu nhiều.” Jeanne Louise lặng lẽ nói.

“Lúc đó em rất đau đớn, nên bọn chị cố đưa máu vào cơ thể em nhanh nhất có thể.” Elspeth

nói thêm.

Lissianna gật đầu và thậm chí còn nặn được một nụ cười. Cô rất biết ơn sự chăm sóc của họ. “Ai đang coi Greg biến thân?”

“Mẹ chị, mẹ em và bác Lucian.” Elspeth trả lời.

Cô lại gật đầu. “Còn vụ đâm em thì sao? Chúng ta đã biết chuyện xảy ra thế nào hay chưa? Hay là ai gây ra không?”

Thomas khẽ nghiêng đầu. “Em có vẻ không tin là bác Lucian cử ai đó làm thế đúng không?”

“Cái gì?” Lissianna liếc anh đầy ngạc nhiên. “Tất nhiên là không rồi. Bác ấy biết đâm thế có giết được em đâu. Hơn nữa, nó có vẻ là một sự trừng phạt hơi thái quá với tội bỏ trốn với Greg phải không?” (hí hí, bỏ trốn với zai nè...)

“Greg lại nghĩ như vậy.” Mirabeau ‘mách’, và Lissianna nhú mày.

“Ừhm, chắc vì anh ấy đã nghe đồn quá nhiều về những gì Hội đồng làm, và có thể anh ấy có một cái nhìn không được hay ho lắm về bác Lucian và Hội đồng chẳng.”

Thomas gật đầu. “Dì Marguerite, dì Martine và bác Lucian đều khá là tức giận khi nghe tin em bị đâm khi anh gọi về. Anh chắc là họ sẽ lo chuyện đó. Hẳn bác Lucian đã nhờ ai đó kiểm tra giùm rồi cũng nên.”

Lissianna gật đầu, rồi đứng lên, hơi nhăn mặt khi cái áo sơ mi cô mặc cứng queo khi cô chuyển động. Cái mùi trên áo cho thấy vì nó dính đầy máu khô nên mới cứng lại như thế. May là áo màu đen nên không thấy màu máu, chứ không cô sẽ lại ngất xỉu lên giường mất.

“Có lẽ em nên tắm qua một chút.” Elspeth đề nghị.

Lissianna lắc đầu. “Em muốn ngó qua Greg trước đã.”

“Lissi, họ không cho em vào đâu.” Thomas lặng lẽ nói. “Bọn anh ai cũng cố thử vào đó xem anh ta thế nào, và giờ họ còn không thêm mở cửa ra nữa. Họ chỉ việc gào lên trong đó rằng anh ta ổn, và rằng anh biến đi chỗ khác là vừa.”

Lời của anh ta khiến cô ngập ngừng, nhưng rồi Lissianna bước một cách quyết tâm về phía cửa. “Em phải nhìn thấy anh ấy. Anh ấy đang nằm đâu?”

“Phòng bên.” Elspeth thì thầm.

Cô gật đầu và bước ra hành lang, cảm thấy mọi người đang đi theo mình. Sự có mặt của họ khiến cô can đảm hơn nhiều tới nỗi khi Lissianna bước tới cánh cửa phòng bên đang đóng kín, cô không thèm dừng lại và cũng chẳng bận tâm tới việc gõ cửa, cô chỉ đơn giản mở cửa ra và bước vào phòng.

Mắt Lissianna tròn tròn với vẻ sợ hãi khi cô nhìn thấy khung cảnh trong phòng. Greg thì nằm vùng vẫy trên giường, cổ tay và cổ chân bị trói chặt. Rõ ràng sợ rằng đồng dây thừng không đủ chắc để trói anh, dì Martine và bác Lucian đang đứng ở hai bên giường, dùng toàn bộ sức nặng của mình để đè nghiêng anh xuống trong khi mẹ cô cố gắng chọc kim truyền vào tay anh.

“Mọi thứ ổn chứ?” Lissianna lo lắng hỏi.

Cứ như thể những lời của cô đánh động điều gì đó, bất thần Greg lại hét lên và vùng vẫy dữ dội gấp đôi. Cô thú vị thấy anh gần như có thể vùng ra khỏi sức giữ lại của cả dì Martine lẫn bác Lucian.

“Đóng cửa lại ngay!” Bác Lucian của cô gầm lên.

Lập tức Lissianna quay đi thực hiện việc đó, cô ném cho các anh chị họ mình một ánh mắt xin lỗi trước khi đóng sập cửa trước mũi họ. Rồi cô quay lại với cuộc vật lộn để giữ cho Greg nằm yên trên giường.

“Các nanos đã khiến anh ấy khỏe tới vậy sao?” Cô ngạc nhiên hỏi khi tiến lại gần giường hơn.

“Không, là sự đau đớn và nỗi sợ hãi.” Marguerite thở dốc, bỏ cuộc ngang chừng những gì đang cố làm để cúi xuống giữ tay và vai anh lại khi anh tiếp tục quấy mình.

“Sợ hãi ư?” Lissianna bước vòng qua bác mình tới đầu giường và vươn tay chạm nhẹ vào trán anh, miệng thì thầm gọi tên anh.

Dường như anh dịu lại một chút khi nghe thấy tiếng cô. Ít nhất những cơn vùng vẫy cũng dịu lại. Lissianna thấy những giọt lệ nóng hổi đang trào lên khiến mắt cô nhức nhối khi cô nhìn thấy nỗi thống khổ tuyệt vọng ngập tràn trong mắt anh khi anh mở mắt và nhìn thấy cô.

Cô đã nghe nói nhiều lần rằng quá trình biến đổi rất đau đớn. Các nanos là một đạo quân xâm lược mạnh mẽ, ngẫu nhiên máu trong cơ thể với một tốc độ khó tin khi chúng tự nhân đôi nhân ba lên và tràn ngập khắp cơ thể, xâm nhập vào từng tế bào, từng cơ quan nội tạng. Lissianna đã nghe đồn rằng nó cảm thấy nhu thể máu trong người đều hóa thành axit, và thứ axit đó ăn mòn cơ thể người ta từng inch mỗi khoảnh khắc trôi qua. Cô cũng nghe rằng cơn đau đớn ấy vẫn chưa phải điều tồi tệ nhất, mà là những cơn ác mộng, cơn hoang tưởng đi kèm với

nó, những khung cảnh chết chóc và tra tấn, và thường là, cảm giác bị thiêu sống đầy khủng bố và ghê tởm.

Lissianna thường nghĩ đến những lời đồn đại đó như là những câu chuyện được phóng đại lên, nhưng giờ đây khi nhìn thấy Greg, cô thật sự tin vào tất cả những câu chuyện đó. Ánh mắt cô lướt về phía mẹ mình. “Không lẽ mẹ không thể cho anh ấy dùng thuốc gì đó để giảm đau sao?”

“Anh ta muốn chịu đựng chúng mà không dùng thuốc giảm đau.” Marguerite thở dài.

“Chỉ vì bác Lucian của cháu đã lừa anh ta vào tình thế đó với cái lý thuyết ngu xuẩn ‘một ma cà rồng chân chính thì phải chịu đựng nó như một người đàn ông chân chính’ thôi!” Martine ném về phía anh trai mình một ánh mắt đầy ghê tởm. “Thời trung cổ hay dân di cư, có thể họ không có những thứ thuốc giảm đau mạnh mẽ như hiện nay, nhưng anh không thể thuyết phục em rằng một xã hội đủ văn minh để sáng chế ra đồng nanos này lại không có kiến thức để sáng chế ra các loại thuốc để xóa sạch cơn đau để làm dịu đi quá trình đưa chúng vào trong cơ thể đâu. Hơn nữa,” bà chỉ ra một cách giận dữ. “Anh cũng được sinh ra là ma cà rồng sẵn, như chính em vậy!”

Lissianna thấy một nụ cười đang nhúc nhích ở khóe môi bác mình, và gần như là găm thét lên với cơn giận dữ bùng nổ khi cô quay sang mẹ mình. “Cho anh ấy dùng thuốc đi!”

“Anh ta nói anh ta có thể chịu đựng không cần nó.” Lucian nhận xét một cách nhớn nhọc. “Cháu không thể...”

“Đấy không phải việc của bác!” Lissianna nạt lớn. “Giờ anh ấy không phải mối nguy hại gì nữa. Còn cháu thì được phép biến đổi một người, cháu đã làm điều đó, và kể cả bác hay cái hội đồng chết dẫm của bác cũng không ai có thể làm tổn thương anh ấy được.” Cô ngừng lại để thở hổn hển, rồi nói tiếp một cách bình tĩnh hơn. “Anh ấy là của cháu (yeah!!). Cháu là người biến đổi anh ấy, vì thế cháu có quyền nói, cho anh ấy dùng thuốc ngay lập tức!”

Cả căn phòng lặng thinh trong một chốc. Kể cả các cơn vùng vẫy của Greg cũng giảm xuống gần như không còn mấy, như thể anh cũng cảm thấy sự căng thẳng trong không khí khi Lucian lạnh lùng nhìn Lissianna. Không ai có thể nói chuyện với Lucian Argeneau kiểu đó, hay ít nhất cô chưa từng nghe thấy chuyện đó xảy ra.

“Chà chà...” Cuối cùng bác cô nhẹ nhàng thốt. “Marguerite, có vẻ con mèo con nhỏ bé của chúng ta cũng đã xòe móng vuốt rồi đấy.”

“Lucian...” Mẹ cô nói, giọng không chắc chắn.

“Làm như con bé nói đi. Hẳn ta là của nó!” Ông ta ngắt lời bà một cách bình tĩnh.

Lissianna liếc về phía mẹ cô, rồi về phía tay Greg nơi bà đang cố chọc kim truyền máu vào đó. Chỉ tới khi cô nhìn thấy máu đang chảy tràn trên tay anh và đang ướm đầm trên ga trải giường quanh đó, cô mới nhận ra, một cách quá muộn, rằng mẹ cô không phải đang cố chọc kim truyền máu, bà đang cố chọc LẠI nó vào tay anh.

“Ôi quý thân ời.” Cô lồm bồm khi căn phòng bắt đầu quay cuồng chung quanh.

“Ôi quý thần ời...” Cô nghe thấy bác Lucian lặp lại khi ông bỏ tay ra khỏi người Greg và vươn tới đỡ cô khi cô ngất lịm.

***

Lissianna mở mắt và thấy mình lại đang nằm trên chiếc giường ngủ cũ của cô. Đầu tiên cô định ninh chỉ có mình trong phòng, nhưng rồi bác cô bước vào tầm nhìn và cúi xuống, nhìn vào mắt cô.

Lissianna lo lắng nhìn ông. Ông nhìn lại, vẻ mặt rất nghiêm chỉnh và hỏi. “Cháu thấy thế nào?”

“Ổn ạ.” Cô từ từ trả lời, rồi mở miệng định hỏi về Greg, nhưng ông đã đoán trước điều đó.

“Chàng Greg của cháu cũng ổn thôi. Marguerite đã cho anh ta dùng thuốc giảm đau và mê man để không còn phải chịu đựng nữa.”

“Cháu đoán điều đó khiến bác thất vọng chẳng?” Lissianna chưa chát hỏi, và ông nhún vai.

“Thật ra thì, không hề. Tiếng anh ta gào thét khiến bác nhức cả đầu, và việc phải dè nghiến anh ta xuống đã trở nên rất là nhàm chán.” Ông thú nhận với một nụ cười nhẹ nhàng. “Bác đã rất nhanh chóng hối hận việc đã đẩy anh ta vào việc chứng tỏ bản thân mình.”

“Cũng đáng cho bác thôi.” Lissianna cau có nói, rồi ngồi dậy trên giường. Cô co chân lên ngồi dựa vào tường.

“Ừh, bác cũng nghĩ thế.” Lucian nhảu nhó thừa nhận, rồi nói thêm. “Dù bà cũng mừng là bác đã làm điều đó. Chàng trai trẻ của cháu làm bác ngạc nhiên đấy. Rất nhiều người hẳn đã hét lên đòi dùng thuốc giảm đau ngay khi đám nanos đó tràn tới cực cùng của mình. Còn anh ta thì gào lên với giọng có thể so sánh với giọng nữ cao, nhưng không một lời nào cầu xin dùng thuốc. Anh ta khá xứng với cháu gái bác.”

Lissianna đang cố nghĩ xem mình nên phản ứng với điều đó ra sao thì ông nghiêng nghiêng đầu và nói. “Không phải như cháu nghĩ, bác không hề cho người đâm cháu. Bác luôn làm những

gì tốt nhất có thể để bảo vệ gia đình bác, và khi bác nói ‘gia đình’, nghĩa là trong đó bao gồm em trai bác, vợ chú ấy, và những đứa con của chú ấy. Bác không hề ra lệnh cho người đâm cháu để trừng phạt việc đã dám phản đối bác.”

“Cháu không hề nghĩ đó là bác. Greg là người duy nhất cho là thế.” Cô thừa nhận, rồi cũng nghiêng đầu và hỏi. “Tại sao bác lại làm thế?”

“Làm gì?” Ông hỏi lại.

“Bác vừa nói, ‘bác luôn làm những gì tốt nhất để bảo vệ gia đình bác, bao gồm cả em trai, vợ của chú ấy, và những đứa con của chú ấy.’ trong khi bác hoàn toàn có thể nói ‘em trai bác, Marguerite và các cháu.’”

“Thế thì có sao?” Ông miễn cưỡng hỏi.

“Cháu nghĩ là có sao đấy. Nó như thể bác không hề thừa nhận mẹ con cháu có quan hệ gì với bác cả, ngoài thông qua mối quan hệ với ông ấy. Nó như thể bác luôn giữ một khoảng cách về tình cảm bằng cách nói về mẹ con cháu như thể người ngoài cuộc. Như thể bác đứng ngoài cuộc.”

Ông có vẻ bối rối khi nghe cô nói, nhưng Lissianna vẫn chưa nói xong. Sự khó chịu chực bật ra khỏi đầu môi cô, và cô hỏi tiếp. “Tại sao bác không tái giá? Bác Luna và các con của bác đã ra đi cùng sự sụp đổ của Atlantis. Chắc hẳn từ đó bác đã phải gặp ai đó để yêu thương chứ? Hay bác chỉ quá hèn nhát để cho phép mình lại yêu lần nữa?”

“Cháu nghĩ bác sợ tình yêu ư?” Ông ngạc nhiên hỏi.

Cô gật đầu.

“Ừm... có lẽ thế...” Ông đồng ý, rồi nói thêm. “Và có lẽ đúng là đồng bệnh tương lân.”

Lissianna nhú mào. “Nghĩa là sao ạ?”

Lucian lắc đầu như muốn nói điều đó không quan trọng, rồi nhìn xuống cô một cách tò mò và hỏi. “Cháu không sợ bác chút nào phải không?”

Cô thở dài, cụp mắt nhìn xuống, rồi buồn bã nhún vai. “Cháu đã từng sợ bác.”

“Vậy cái gì đã thay đổi điều đó?”

“Cháu mệt mỏi với việc sợ hãi rồi. Không thể sống nổi.”

“Cha cháu ư?” Ông tiếc nuối hỏi.

“Bác trông giống ông ấy.” Lissianna lặng lẽ nói. Và nhận ra điều cô vừa nói thật ngu ngốc. Tất nhiên bác ấy trông giống cha cô. Họ từng là anh em sinh đôi mà, nhưng giờ cô nhận ra đó là một phần lý do vì sao cô luôn rúm cả người khi có mặt ông. Ông gọi cô nhớ tới cha mình, và Lissianna đã luôn luôn sợ hãi Jean Claude Argeneau, và do đó bản năng của cô khiến cô sợ hãi cả bác Lucian.

“Bác có thể trông giống chú ấy, Lissianna, nhưng bác không phải chú ấy.” Ông nhẹ nhàng nói khi ông ngồi xuống giường, nửa người quay về phía cô. Rồi ông thở dài. “Bác biết chú ấy rất khó chịu khi phải sống cùng, và chú ấy khiến cuộc sống trở nên tồi tệ với các cháu và mẹ các cháu, nhưng bác chưa bao giờ nhận ra nó tồi tệ tới mức nào. Bác xin lỗi.”

“Bác đâu có thể làm gì được.” Cô khẽ nhún vai.

“Có chứ.” Lucian nghiêm nghị. “Có nhiều là khác. Bác cho là bác đã bảo về chú ấy ngay cả khi bác không nên làm thế. Cha cháu đáng ra đã bị cấm lên cọc gỗ và nướng chín từ hàng thế kỷ trước vì những sai lầm của mình nếu bác không can thiệp vào.”

Mắt Lissianna mở to với sự thú nhận của ông, rồi cô thở dài. “Ông ấy là em trai của bác, giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã, chưa kể tình cảm luôn khiến chúng ta làm những việc đáng ra chúng ta không nên làm, những việc mà chúng ta sẽ hối hận.” Cô nhún vai. “Cứ nhìn những gì Thomas và những người khác làm cho cháu xem.”

“Và những gì cháu làm cho Greg nữa.”

“Điều đó khác.” Lissianna nói nhanh. “Cháu không yêu...” Cô ngưng bật và rồi đỏ bừng mặt khi thấy cái nhìn vẻ hiểu biết của ông.

“Ít nhất cháu không còn có thể tự lừa dối bản thân về tình cảm của cháu với cậu ta nữa. Giờ cháu chỉ cần gom góp đủ can đảm để thừa nhận điều đó với cậu ta thôi.” Bác cô nói với một vẻ thú vị khó giấu. Khi Lissianna để lộ vẻ bối rối trên mặt, ông nói tiếp. “Mẹ cháu nói cô ấy biết cậu ta là người dành cho cháu ngay từ khi bà nhìn thấy hai đứa với nhau. Những người khác cũng nghĩ thế, và khi họ biết Greg tìm ra chúng ta là ai, hay đúng hơn, có vẻ là ai với đồng phim ảnh sách báo nực cười viết về chúng ta, và vẫn không hề cảm thấy sợ hãi ghê tởm với điều đó, Martine và Marguerite đã quyết định họ không nên xóa đi ký ức về CHÁU trong đầu anh ta. Họ mang anh ta về nhà để cho hai đứa từ từ hiểu ra điều mà ai cũng hiểu từ trước đó.”

“Đó là lý do mẹ cháu gọi cho bác ư?”

Bác cô cười khẽ một tiếng. “Không ai gọi cho bác cả. Bác chỉ đơn giản là tình cờ đi ngang qua ghé vào chơi thôi. Lâu lắm rồi bác không gặp Martine và mấy đứa con gái mà.” Ông nhún vai nói tiếp. “Và khi Thomas lú hết cả lưi khi nhìn thấy bác, mấy người phụ nữ kia bắt buộc phải giải thích, và bọn họ đưa bác tới gặp Greg.”

“Rồi sao nữa ạ?” Lissianna tò mò hỏi.

“Rồi bác không chắc chắn về những gì họ nghĩ cho lắm.” Lucian thừa nhận và nói thêm. “Cho tới khi cháu về nhà sáng sớm hôm đó trong lúc chúng ta nói chuyện với Greg. Nỗi sợ hãi của cháu khi nhận ra bác đang ở đây tỏa ra rất mạnh mẽ và dồn dập, và mỗi phần năng lượng của cháu hầu như đều tập trung vào cậu ta.” Ông nhún vai.

“Thế tại sao bác lại trối anh ấy lại và quyết định gọi Hội đồng tới?” Lissianna bối rối hỏi.

“Mẹ cháu trối anh ta lại chứ không phải bác. Và bác lúc đó đang gọi cho Hội đồng để thông báo rằng anh ta sẽ gia nhập chúng ta sớm thôi. Cháu cũng biết Hội đồng cũng có trách nhiệm cập nhật và lưu giữ tin tức về mọi thành viên mà.”

“Sau khi cháu lòi anh ta chuồn mất, mẹ cháu đã thú nhận với bác cô ấy muốn cháu hiểu nhầm như thế. Cô ấy đã hi vọng nỗi sợ hãi việc cậu ta bị tuyên án Hội đồng tam nhân sẽ bắt cháu phải nhận ra tình cảm của cháu với cậu ta. Ấy vậy mà thay vào đó, cháu chỉ dám túm lấy cậu ta và chuồn như thỏ.”

Lissianna nhìn bác mình sững sờ. Tất cả vốn chỉ là một trò đùa thôi sao? Mẹ cô vốn chỉ muốn bẫy cô để cố bắt họ đến với nhau sao? Bà ấy vốn đang chơi trò bà mối sao?

“Nghĩa là Valerian vốn không hề đuổi theo chúng cháu ở trung tâm thương mại ư? Bác thậm chí không hề nhờ ai đó tìm chúng cháu ư?” Cô hỏi, vẻ không tin nổi.

Lucian nhăn mặt. “Ừh thì bác có nhờ vài thằng bé để ý đến hai đứa để biết chắc hai đứa không cầm tay nhau bỏ trốn tới lục địa khác chẳng hạn, nhưng bác không hề dùng bọn họ như chó săn để đuổi theo hai đứa.”

“Trừ Julius !” Cô lạnh lùng. (Hic, là con chó to dùng nhà bà Marguerite đấy ạ !)

Lucian cười phá lên. “Julius chẳng bao giờ dám làm gì cháu. Con chó đó luôn hiền ngoan như một con cừu với hai mẹ con cháu còn gì. Ừh thì nó đáng ra sẽ đuổi theo Greg, tất nhiên, nhưng chúng ta biết chắc là cháu sẽ tìm ra cách tránh được nó. Và sự thật đúng là thế còn gì.”

Lissianna thở ra một hơi dài khi cô suy xét lại mọi chuyện. Thật thoải mái khi biết bác cô không sai người đâm cô. Tuy nhiên điều đó có nghĩa là ai khác đã làm điều đó.

“Thế nào?” Lucian hỏi, đọc được mạch suy nghĩ của cô. “Cái bà Debbie mà cháu ở nhờ ấy, bà ấy là đồng nghiệp của cháu à?”

Lissianna gật đầu. “Và là một người bạn nữa.”

“Nghĩa là cháu không cho là bà ấy có thể đứng sau vụ đâm cháu?”

“Không.” Lissianna lắc đầu mạnh mẽ. “Chị ấy là một người bạn lớn của cháu, và đêm qua lúc chuyện đó xảy ra chị ấy đang làm việc ở nhà tế bần. Hơn nữa chị ấy hoàn toàn không biết cháu là ma cà rồng. Không ai ở nhà tế bần biết cả. Cháu dám cược điều đó bằng mạng sống của mình!”

“Thì cháu đang đánh cược với mạng sống của cháu còn gì!” Lucian Argeneau nói nhẹ nhàng. “Dùng cọc gỗ đâm ma cà rồng là trò của một con người, Lissi ạ. Những người khác trong số chúng ta biết là muốn giết cháu, họ phải chặt đầu cháu cơ!” (Hic, nói thản nhiên dễ sợ!)

“Vâng nhưng...” Cô nhăn trán. “Bác Lucian, ngoài ai đó trong số chúng ta, cháu không biết ai khác có thể biết cháu là ai. Cháu vốn rất cẩn thận mà.” (Còn lâu, nàng ngốc lảm nàng ạ!)

Ông nghĩ một chốc rồi lầm bầm. “Rồi, bác sẽ điều tra việc đó để xem bác tìm ra được gì, và bác sẽ ở lại đây tới khi xong việc.” Ông nhướn mày. “Bác đoán hử cháu muốn sang xem thằng bé thế nào đúng không?”

Lissianna không cần bác mình giải thích “thằng bé” đó là ai. Cô mỉm cười và gật đầu (khẩn trương). “Vâng, cho cháu đi nhé.”

Bác cô gật đầu và đứng lên. “Ừh, đi đi.”

Lissianna nhảy phắt xuống giường và đứng cạnh ông. Ngay khi cô đứng lên, ông đỡ lấy khuỷu tay cô theo cách các quý ông thời xưa và đưa cô bước ra cửa.

“À, nhân tiện, các anh chị em họ cùng cô bạn của cháu đã nghe thấy cháu hét vào mặt bác trong phòng Greg. Giờ cháu là nữ anh hùng sáng chói trong lòng họ đấy, vừa vì dám ‘bật’ lại bác, vừa vì dũng cảm mang Greg trốn đi, và vừa vì dám hét lên với bác.” Trông ông không vui vẻ cho lắm khi ông thốt ra những lời này, rồi ông nói tiếp. “Bác có lẽ đã cho chúng nó ấn tượng là bác vào đây để mắng cháu về chuyện đó và khiến cháu biết điều hơn.”

Lissianna trang trọng gật đầu, nhưng một nụ cười vẫn vờ trên môi cô khi cô trả lời. “Danh tiếng về bác vẫn sẽ được an toàn thôi. Cháu sẽ không hé môi về chuyện bác cháu mình vừa nói với nhau.”

Lucian Argeneau tươi cười và nựng khẽ cằm cô. “Bé ngoan!”

hhhhhChapter 19

Giấc ngủ của Greg ngập tràn ác mộng. Anh đang bơi trong biển máu, chung quanh là những xác chết nửa chìm nửa nổi. Một cái xác trôi qua cạnh anh với khuôn mặt hướng về phía anh, và anh run lên khi thấy cảnh tượng kinh hoàng đó. Máu đen lấp đầy hai lỗ vốn dành cho mắt, và lấp đầy cái miệng đang mở ra toang hoác, như đang hét lên một tiếng hét không lời vĩnh viễn, ngập tràn sự đau đớn và sợ hãi.

Trên bờ biển anh có thể thấy từng hàng thánh giá nối tiếp nhau thẳng hàng, với những thân hình bị đóng đinh trên đó. Tất cả bọn họ đều quay đầu nhìn theo khi anh trôi qua, mỉm cười một cách bệnh hoạn và dường như không để ý thấy những bóng đen đang ác độc quất những cú roi đâm máu xé nát thịt da của chính mình.

Một tiếng cười khiến anh quay đầu lại, và nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ đang bơi cạnh mình. Lucian Argeneau đứng ở mũi, tay cầm một ngọn đuốc sáng rực. Khi thấy Greg nhìn mình, gã ma cà rồng mỉm cười khiêu khích rồi ném ngọn đuốc đang cầm trong tay xuống. Nó đập vào mặt chất lỏng màu đỏ một tiếng tùm, rồi Lucian phá lên cười độc ác khi cái đại dương đâm máu bùng lên ngọn lửa.

Greg gào thét khi ngọn lửa háo hức tiến về phía anh, biết rằng nó sẽ thiêu trụi mình và biến anh thành một nhúm tro tàn vô nghĩa.

“Suyt suyt, ngoan nào. Anh an toàn rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lissianna kéo anh ra khỏi vòng tay của thần Giấc Ngủ, và Greg mở mắt để thấy mình vẫn đang chìm trong bóng tối. Trong một chốc anh hoảng hốt cho rằng mình đã bị mù, và cơn sợ hãi bao trùm lấy anh, nhưng rồi anh bắt đầu có thể nhìn rõ các hình khối và hình bóng chung quanh và anh nhận ra đơn giản là vì đèn đều đang tắt ngóm.

“Ngủ đi anh yêu.” Lissianna thì thầm vào tai anh, rồi anh cảm thấy chiếc giường lún xuống khi cô trườn vào nằm cạnh mình. Greg có thể cảm thấy hơi nóng trên người cô khi cơ thể cô vươn về phía anh, rồi những ngón tay cô nhanh chóng tìm thấy tay anh và lồng chặt vào đó. Anh níu lấy chúng, háo hức với việc được chạm vào cô.

“Ngủ đi.” Lissianna lặp lại. “Những gì tồi tệ nhất đã qua, nhưng giờ anh cần nghỉ ngơi và hồi sức. Lần sau tỉnh lại anh sẽ cảm thấy khá hơn. Và em sẽ ở đây khi anh tỉnh dậy.”

Greg muốn cưỡng lại giấc ngủ, anh muốn giữ mình tỉnh táo. Anh có cả ngàn câu hỏi muốn

hỏi cô, nhưng không thể chống lại được nhu cầu của cơ thể nữa, và nhanh chóng để thần Giấc Ngủ lại âu yếm ôm lấy anh. Tuy nhiên lần này anh không bị quấy nhiễu bởi ác mộng nữa. Thay vào đó, anh mơ thấy Lissianna. Anh đang đuổi cô xuyên quanh khu rừng Thời gian, cười phá lên phía sau cô dưới những tán cây xòa xuống thấp cũng như vòng quanh các gốc cây cổ thụ, rồi cuối cùng anh cũng tóm được eo cô và kéo cô nằm xuống một thảm lá dày.

Vừa khúc khích cười vừa thở hổn hển, cô ném một đồng lá khô vào người anh khi họ cùng lăn tròn trên cái thảm êm ái đó. Cuối cùng Greg nắm lấy tay cô, ngăn cô lại, và họ cùng nằm đó, thở dốc, tiếng cười yếu dần. Khi cuối cùng họ cũng hít thở lại được bình thường và nằm nhìn nhau âu yếm, anh nói nhẹ nhàng. “Anh yêu em.”

“Và em cũng yêu anh, Greg.” Lissianna trả lời. “Em tặng anh máu của em, cùng với nó là tương lai của em. Chúng ta đã uống lẫn nhau và giờ chúng ta bị trói buộc vào nhau vĩnh viễn. Nếu anh gặp chuyện gì, em sẽ biết. Khi anh cần em, em sẽ ở đó. Chúng ta đã nối kết.”

Những lời cô nói ủa vào tim anh, và Greg buông tay cô để ôm lấy gương mặt cô. Anh ôm mặt cô nhẹ nhàng và khẽ phủ môi lên môi cô, và anh hôn cô với tất cả tình yêu và sự đam mê anh đang cảm thấy.

Lissianna rên khẽ trên môi anh, và âm thanh đó khiến anh khao khát hơn nữa. Greg kéo sát cô vào lòng, khoan khoái khi cơ thể mềm mại của cô phủ lên cơ thể cương cứng của mình.

“Ừhm....”

Greg chớp chớp mắt ngái ngủ khi tiếng thì thầm thỏa mãn kéo anh ra khỏi giấc mơ. Anh mở mắt và lại thấy mình trong căn phòng ngủ tối om, một làn ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ đâu đó phía sau anh. Anh khẽ quay đầu và thấy đèn phòng tắm đang bật, với cánh cửa khẽ hé mở khiến một chùm sáng lọt vào phòng. Nó soi rọi đồng hồ truyền máu cạnh giường nối với một cái túi máu rỗng không nhưng không nối với tay anh nữa. Có vẻ quá trình biến đổi đã hoàn thành.

Thêm một âm thanh ngái ngủ nữa khiến anh chú ý về người phụ nữ trong vòng tay. Lissianna. Họ đang nằm úp thìa vào nhau, cặp mộng tròn lăn của cô áp vào cậu bé của anh, vai cô ngay sát môi anh. Greg có thể thấy một khoảng ẩm ướt trên vai áo phong của cô trong màn sáng mờ mờ và nhận ra hân anh vừa áp miệng vào đó cho tới khi tỉnh lại.

Cô thở dài trong giấc ngủ và khẽ cọ người, rất khẽ, nhưng cũng đủ để anh cảm thấy thứ căng cứng anh đang áp vào phía sau cô. Greg ngờ rằng trong khi anh đã cọ sát vào cô trong giấc mơ, và thật ra anh cũng đã cọ sát vào cô thật sự khi đang ngủ.

Anh nằm im một lúc để cố chờ cái lều của mình từ xẹp xuống, và trong lúc đó, Greg hít thật sâu mùi hương của cô và tận hưởng cảm giác cơ thể ấm áp mềm mại của cô trùm lên anh. Anh

có thể thấy Lissianna đang mặc một chiếc áo T shirt rộng, nhưng rồi anh nhanh chóng tự hỏi cô mặc quần thể nào. Anh ngáp ngừng một chút rồi trượt bàn tay đang vòng quanh eo cô xuống dưới, qua hông.

Lissianna khẽ rên và cọ vào người anh trong giấc ngủ khi tay anh lướt từ vải sang da thịt cô. Greg chớp mắt sững sờ và lướt ngược tay lên, luồn xuống dưới lần áo phông rộng rãi, và trong một phút, anh định ninh cô không mặc gì ngoài chiếc áo đó, nhưng rồi tay anh chạm vào làn lụa mỏng của cái quần lót. Greg để tay mình lướt qua nó, lên trên, hướng tới làn da mềm mại nơi bụng cô, rồi tách các ngón tay ra, lướt nhẹ bên sườn cô rồi quay lại bụng.

Khi những ngón tay anh chạm vào quả đồi nhỏ mềm mại, anh phát hiện cái núm nhỏ trên đó đã cứng lên từ lúc nào. Nó khẽ áp vào bàn tay anh khi Greg phủ tay lên đó, và Lissianna lại rên khẽ, lần này cô ưỡn người khiến hai quả mông khẽ cọ vào phần dưới của anh còn ngực thì đẩy tới trước áp chặt vào tay anh trong một sự đòi hỏi đầy nguyên thủy.

“Greg?” Lissianna thở dài, và anh có thể thấy cô vẫn đang còn ngái ngủ, dù đầu cô quay về phía anh trong một sự tìm kiếm bản năng.

Greg khẽ xoay người cho tới khi môi anh có thể chạm vào cô, rồi anh hôn cô và tiếp tục xoa bóp âu yếm bầu ngực tròn. Cô càng trở nên tỉnh ngủ và càng trở nên nồng nhiệt. Khi Lissianna định quay người lại để nằm đối diện anh, anh biết cuối cùng cô cũng hoàn toàn tỉnh, nhưng Greg không cho cô xoay người lại. Anh dùng cơ thể và môi mình giữ chặt cô như cũ, và lướt tay dọc xuống bụng cô lần nữa, nhưng lần này tay anh đi thẳng xuống dưới... dưới cả lần vải quần lót của cô.

Lissianna thở dốc trong miệng Greg khi những ngón tay anh chạm tới và phủ lên chỗ đó, rồi cô run lên mãnh liệt khi anh trượt một ngón tay vào cái rãnh nhỏ giữa hai múi đào tiên và khẽ vuốt ve cô. Anh cảm thấy tay cô nắm lấy cổ tay anh, nhưng cô không hề hối thúc anh, cũng không gạt tay anh ra, chỉ đơn giản là nắm lấy nó như thể cô cần chạm vào anh, nhưng tay anh là nơi duy nhất cô có thể chạm vào trong tư thế này.

Greg nhẹ nhàng di chuyển tay để anh có thể tiếp tục âu yếm cô bằng ngón cái và cùng lúc trượt một ngón tay vào trong cô, và đoán rằng Lissianna rất sung sướng với việc đó vì cô bắt đầu nút lười anh một cách hoang dại. Một lúc sau cô rút môi mình ra với một tiếng rít nhẹ và quay đầu áp mặt vào gối. Anh nghe tiếng vải bị xé rách và hiểu cô đang cắn vào gối để cổ không hét lên.

Khi cô tiếp tục cọ mông vào anh, tới lướt anh rên lên và ưỡn về phía trước, rồi trượt môi mình xuống vai cô nút nhẹ, một cử chỉ thể hiện cho cô ham muốn của anh. Anh muốn ở bên trong cô, muốn cảm thấy hơi nóng ẩm ướt của cô bao trùm quanh anh.

“Greg.”

Tên anh được thốt lên trong một tiếng gần như là van nài bị nén lại trong vải gối, và lời van nài đó Greg rất vui lòng thỏa mãn. Anh rút bàn tay đang ‘vùng vầy’ giữa hai chân cô và nắm lấy lưng quần nhỏ rồi dứt dứt nó với một cái giật nhẹ, rồi anh chỉnh cả hai người để có thể tiến vào cô từ phía sau. Greg nghe thấy Lissianna hét lên trong gối, và anh ngưng lại, lo rằng mình làm đau cô, nhưng khi cô vươn tay lên nắm lấy thành giường và dùng nó như điểm tựa để có thể ấn mình thêm về phía anh, anh tiếp tục di chuyển. Anh thúc vào cô liên tục, rồi vòng tay ra trước để xoa vuốt chỗ đó cùng lúc đó, và anh nghe thấy một tiếng rên sâu thẳm phát ra từ cổ họng cô.

Lissianna lại nắm lấy tay anh lần nữa, lần này cô bấu chặt lấy nó, các móng tay bấm chặt vào da anh, và anh biết cô đang gần tới đỉnh cực hạn. Cơn sướng khoái của cô khiến anh càng kính động hơn, và Greg quay mặt lại về phía cổ cô, ấn môi mình lên đó. Khi Lissianna lại hét lên lần nữa và run lấy bầy trong vòng tay anh, bất thần ngửa đầu về phía sau để lộ cổ mình hoàn toàn dưới mắt anh, Greg thậm chí không cần nghĩ ngợi, anh hít thật sâu mùi thơm từ cô, cảm thấy cái gì đó động đậy trong miệng mình và buông thả theo bản năng, cảm ngập rằng mình vào cổ cô.

Anh nghe thấy Lissianna hỗn hển nói gì đó, nhưng không hiểu rõ là gì, rồi họ cùng rên lên khi cơn cực khoái đổ ào xuống họ. Tâm trí Greg bất thần tràn ngập những điều về cô, suy nghĩ của cô, cảm xúc của cô, sự sung sướng của cô nổ tung trong đầu anh, và anh gầm gừ trên cổ cô.

Greg đã trải qua điều này khi ở nhà Debbie, nhưng lần này có cái gì đó hoàn toàn khác. Đầu tiên mọi thứ hoàn toàn quá đối chịu đựng, nhưng sau một chốc nó không còn là một đám cảm xúc hỗn loạn nữa. Anh bắt đầu có thể tách biệt mọi thứ ra, Greg có thể cảm thấy sự thỏa mãn của cô với việc anh đang làm, vừa tách ra vừa trộn lẫn với sự thỏa mãn của chính anh, và thấy mình thử nghiệm với nó, thay đổi nhịp điệu thúc đẩy cũng như chỉnh vị trí ngón tay khám phá của mình cho tới khi anh tìm ra cách vuốt ve hiệu quả nhất, nhịp di chuyển khiến họ cùng thỏa mãn nhất.

Lissianna rên lên và với tay cùng ưỡn người áp vào anh để có thể nắm lấy tóc anh, rồi cô luồn ngón tay mình vào đó, túm chặt và kéo mạnh tóc anh khi họ cùng đạt cực khoái. Greg dứt miệng khỏi cổ họng cô và hét lên khi anh thúc vào trong cô lần cuối cùng, cả cơ thể rung lên trong cơn cực khoái mãnh liệt. Anh có thể cảm thấy cơn cực khoái đó cũng đang tràn quét qua người cô, với các cơ bắp nơi đó quấn chặt và kéo mạnh và co bóp xung quanh anh, rồi cánh cửa bất thần mở ra.

“Lissianna, dì Marguerite đang chuẩn bị đi ngủ và muốn biết... Ôi trời... Ừm... À... E hèm...”

Greg và Lissianna cứng người lại khi nghe thấy tiếng cửa mở. Họ vẫn đang sững lại như thế khi Thomas tiến tới giường và cuối cùng bối rối dừng lại. Chỉ tới lúc đó Greg mới nhận ra cái chặn đã tuột xuống qua hông bọn họ, khiến họ gần như hoàn toàn lộ ra... và tất nhiên đó là lý

do Thomas nhận ra anh ta vừa cắt ngang chuyện gì.

Greg thở dài và rút bàn tay đang ở giữa hai chân của Lissianna lại và vói tay xuống dưới kéo chân lên phủ qua bọn họ. Anh nghe thấy Lissianna rên khẽ trong cổ họng khi anh làm thế và ngờ rằng cô cũng không nhận ra cái chân đã tuột xuống cho tới lúc đó. Greg choàng tay quanh người cô dưới lớp chăn và ôm chặt lấy cô, cố xoa dịu sự ngượng ngùng anh biết cô đang cảm thấy.

“Ừh thì, đúng là cũng đáng ngượng ngùng đấy chứ?”

Greg liếc về phía Thomas và thấy gã đàn ông vô duyên đã quay lại và đi về phía cửa phòng.

“Ừhm, anh đoán là việc này cũng giúp anh trả lời một câu hỏi.” Anh họ của Lissianna nhăn nhó nói. “Greg đã tỉnh lại.”

Lissianna nhắc đầu lên nhìn Thomas khi anh ta bước ngang qua căn phòng, và Greg cũng làm như thế từ sau lưng cô.

“Và anh sẽ nói với dì Marguerite là dì ấy không cần lên thăm anh ta trước khi đi ngủ đâu. Rõ ràng anh ta đã cảm thấy KHỎE hơn rất nhiều rồi !”

Lissianna rên lên, và Greg không cần nhìn cũng biết cô đang đỏ mặt.

“Và anh cũng sẽ nói với Mirabeau và những người khác biết họ không nên lên chúc hai người ngủ ngon trước khi họ đi ngủ. Anh sẽ giải thích với họ rằng anh ta đang... ờ... hồi sức.” Anh ta khẽ khúc khích cười khi bước ra khỏi cửa và kéo cánh cửa đóng chặt lại sau lưng.

Lissianna thả đầu xuống gối trước mặt anh với một tiếng rên rầm đầy chán nản. Greg nằm lại xuống sau lưng cô, hành động đó khiến anh nhận ra họ vẫn đang ‘gắn bó’ với nhau. Anh bắt đầu thư giãn trở lại, và vuốt nhẹ bàn tay trên vai cô, rồi ấn một nụ hôn lên đó trước khi nhắc đầu ra nhìn cổ cô rõ hơn. Greg nhẹ cả người khi anh thấy những dấu vết ‘đặc biệt’ anh để lại trên đó khá nhỏ và có vẻ ngày càng nhỏ hơn theo thời gian. Dù vậy anh vẫn hỏi. “Em ổn rồi chứ?”

“Vâng.” Lissianna lặng lẽ nói, rồi thở dài. “Đúng ra phải là em hỏi anh câu đó khi em tỉnh lại kìa, vậy mà em lại không hỏi.”

Greg khẽ mỉm cười. “Ừh, vì em hơi bị... mất tập trung mà.”

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng nói, rồi vói tay ra sau vuốt nhẹ hông anh và hỏi. “Vậy anh có ổn

không? Ý em là anh có cảm thấy thật sự ổn không ấy?”

Greg cười khùng khục trong cổ họng, ngực anh rung rung dọc lưng cô, rồi anh trấn an cô. “Anh khỏe mà.”

“Không đau chứ? Không bị...”

“Anh khỏe rồi.” Anh lặp lại mạnh giọng hơn, và kéo cô sát vào người anh hơn (Má ơi, còn sát hơn được nữa hả? Vừa nằm... dzậy vừa nói chuyện tỉnh bơ còn định kéo vào sát hơn.... Ừc' ____’) “Rất khỏe là khác. Bây giờ ấy.”

Họ im lặng thoáng chốc, rồi Lissianna thì thầm. “Nó rất tệ, phải không?”

Greg nhìn mặt trong tóc cô. ‘Rất tệ’ thậm chí còn chưa bén gót tới quá trình biến đổi ấy chứ. Những cơn đau hầu như không thể chịu đựng nổi, nhiều lúc anh đã nghĩ nó sẽ khiến anh chết mất. Nhưng ngay cả khi những cơn đau đã ngừng, những cơn ác mộng kéo đến cũng kinh khủng không kém.

“Đúng là tệ.” Anh thừa nhận, rồi nói thêm. “Nhưng đáng giá.”

“Anh không hối hận sao?”

“Không.” Greg lướt nhẹ tay trên cánh tay cô. “Chúng ta cùng sống sót, an toàn. Anh không còn phải lo lắng chuyện họ sẽ đuổi theo anh và cố khiến anh im lặng theo cách của họ và em không phải lo bị phạt vì đã cố giữ anh an toàn nữa.”

Họ lại im lặng, mỗi người miên man theo đuổi suy nghĩ của mình (hic, nằm vậy mà mỗi người nghĩ 1 nơi hử... ‘____’ Cái đôi này thiệt là... =.=), rồi Lissianna nói. “Greg?”

“Sao em?”

“Đêm qua, sau khi em để anh lại trong phòng ngủ của Debbie để nghĩ về việc liệu anh có thật sự muốn được biến đổi không ấy?”

“Ừh, sao em?” Anh hỏi tới khi thấy cô ngừng lại.

“Lúc đó anh đã quyết định gì chưa?”

“Anh vẫn chưa quyết định. Anh vẫn đang suy nghĩ.” Anh thật thà thú nhận, rồi nói thêm. “Nhưng anh đã khá là nghiêng về phía chấp nhận rồi.”

“Thật ư?” Lissianna hỏi, và có cái gì đó trong giọng nói của cô khiến anh biết điều đó rất quan trọng với cô.

“Thật.” Greg để sự tĩnh lặng bao trùm hai người thêm một chút, rồi anh nhớ ra giấc mơ vừa rồi của mình và nói. “Nãy anh vừa có một giấc mơ, ngay trước khi anh tỉnh lại.”

“Thế à?” Cô hỏi. “Anh mơ về cái gì?”

“Về em.”

“Em ư?” Anh có thể nghe thấy chút ý cười trong giọng cô. “Nghe như một cơn ác mộng ấy.”

Greg cười khẩy khi nghe thấy cô nói, và bắt đầu thọc lét cô để trừng phạt. (còn ‘gắn bó’ với nhau không ta? *tò mò, chỉ tò mò thôi*)

“Thôi mà thôi mà.” Cô hét lên, cố túm lấy tay anh để ngăn anh lại. “Thế anh mơ về gì thế?”

Greg để mặc cô túm lấy tay mình và dừng việc thọc lét cô lại, nhưng chờ tới khi cô lại nằm yên ở vị trí cũ một lần nữa rồi mới trả lời. “Chúng ta đang chơi đuổi bắt trong khu rừng Thời gian.”

“Khu rừng Thời gian.” Lissianna lẩm bẩm.

“Ừh, nó trông không khác gì những cánh rừng khác với anh, nhưng trong đầu anh biết đó là khu rừng Thời gian.”

“Ồh...” Cô rúc khế vào lòng anh với một tiếng thở dài.

“Và anh bắt được em, và chúng ta cùng lăn tròn trên đồng lá khô, còn em thì, tất nhiên, không quên ném một đồng lá khô lên đầu anh.”

“Ờ thì, tất nhiên là em không quên làm thế rồi.” Lissianna khúc khích cười.

Anh mỉm cười và đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu rồi ngáp ngừng.

“Rồi sao nữa?” Cô hỏi.

Greg nhìn đắm đắm vào gáy cô, và cuối cùng cũng thốt lên. “Anh đã nói rằng anh yêu em.”

Lissianna cứng người lại trong tay anh. Anh dám thề là cô thậm chí còn nín cả thở nữa, bầu

không khí quanh họ đặc quánh lại, rồi anh nói thêm. “Và em nói, em cũng yêu anh.”

Anh thật sự không tưởng tượng ra điều đó, Greg nhận ra. Rõ ràng cô đang nín thở, anh thú vị nhận ra.

“Và rồi em nói, cùng với máu em, em đã trao cho anh cả tương lai của em, và rằng chúng ta đã được kết nối vì chúng ta đã uống lẫn nhau. Rằng em sẽ biết nếu anh gặp chuyện chẳng lành, và rằng khi anh cần em, em sẽ luôn ở đó.”

Greg nhúu mày khi nói xong, anh ước gì mình có thể nhớ chính xác lời cô nói. Anh nghĩ anh đã ghi nhớ rõ ràng chúng, nhưng thế nào đó mà chúng nghe có vẻ nghiêm trang hơn khi cô nói với anh trong giấc mơ, gần như một lời hứa... không, một lời thề...

Nhận ra cô vẫn im lặng, anh lại vuốt nhẹ cánh tay cô và hỏi. “Liệu em có biết nếu anh gặp chuyện không may không?”

Lissianna hắng giọng rồi nói. “Người ta cho rằng có sự liên lạc giữa các nanos với nhau.”

“Cũng có lý.” Anh đồng ý. “Chúng hoạt động cùng nhau, ai cũng sẽ cho rằng chúng cần liên lạc với nhau bằng cách nào đó.”

“Ừm...” Cô khẽ gật đầu. “Người ta bảo những người mẹ luôn có mối liên kết đặc biệt với con mình nhờ sự liên lạc đó, và bởi vì họ truyền những nanos của mình cho chúng. Người ta cũng nói rằng điều đó cũng xảy ra khi một người truyền qua máu mình cho Bạn đời của họ.”

“Người ta nói ư?” Anh lặp lại. “Điều đó có đúng không?”

Lần này tới lượt Lissianna ngập ngừng, rồi cô thừa nhận. “Mẹ em luôn có cách cảm thấy khi em hay các anh trai của em gặp khó khăn hoặc buồn rầu.”

“Liệu bà ấy có biết em gặp chuyện chẳng lành khi bị đâm không?” Greg háo hức hỏi.

Lissianna gật đầu. “Thomas ở cạnh em một chốc khi em trực để trông coi anh để Mẹ em cùng mọi người có thể đi ngủ. Anh ấy nói bà ấy rất hoảng loạn khi anh ấy gọi về nhà để báo cho họ chuẩn bị máu cho chúng ta. Anh ấy nói...” Cô ngừng lại và hắng giọng. “Anh ấy nói khi mẹ em nhắc máy, câu đầu tiên bà thốt lên là Có chuyện gì đó không ổn và em cần sự giúp đỡ... ngay cả trước khi anh ấy nói đến việc em đang ở cùng anh ấy và bị thương.”

“Vậy là bà ấy biết.”

Lissianna gật đầu.

“Vậy là tương lai em có thể biết lúc nào anh gặp chuyện.” Greg chậm rãi nói.

Cô nhún vai, không thành công lắm trong tư thế hiện tại. “Có lẽ, hoặc cũng có lẽ đó chỉ là thêm một truyền thuyết không chuẩn xác, và Mẹ có thể biết lúc nào bọn em cần sự giúp đỡ vì bà là một người mẹ.”

“Em có biết khi bà ấy gặp chuyện không?” Greg hỏi.

“Ừhm...” Lissianna ngưng lại để nghĩ, rồi thở dài. “Em không biết nữa. Mẹ chưa bao giờ gặp chuyện. Ít nhất từ khi em ra đời.”

Greg chấp nhận lời giải thích đó rồi nói tiếp. “Lissianna, đêm qua em nói biến đổi anh không có nghĩa là bắt buộc anh sẽ thành bạn đời...”

“Greg.” Cô ngắt lời anh.

Greg ngưng lại và chờ, rồi anh nghe thấy cô hít một hơi thật sâu rồi nói. “Thôi, tối nay không nói chuyện nghiêm túc nữa. Mai nói tiếp sau...” Cô thở dài. “Tối nay, cứ để mọi chuyện như vậy đi. Chúng ta có cả đời này để lo về Mãi Mãi.”

Greg ngáp ngừng, rồi thoáng cười và thư giãn cạnh cô. Họ quả thật có cả đời này để lo về Mãi Mãi. Và trong lúc chờ đợi, anh có thể giúp cô tiêu thời gian một cách có hiệu quả một chút, anh quyết định thế, và lăn ra khỏi giường.

Lissianna giật mình và ngồi dậy nhìn anh. “Anh làm gì thế?”

“Không phải là ANH làm gì.” Anh bảo cô, vừa nói vừa đi về phía nhà tắm. “Mà là CHÚNG TA sẽ làm gì.”

Lissianna mỉm cười không chắc chắn lắm khi anh biến mất sau cánh cửa phòng tắm trong thoáng chốc. Cô chờ tới khi anh quay lại để hỏi. “Thế CHÚNG TA sẽ làm gì nào?”

“Em sẽ biết.” Greg bí ẩn nói khi anh ném cái áo choàng tắm trong phòng tắm cho cô, rồi với lấy quần mình.

Lissianna chỉ thoáng ngáp ngừng rồi mặc nó vào và trèo ra khỏi giường để thắt dây lưng lại.

Greg kéo khóa quần bò mình lên khi cô đứng dậy. Anh chờ cô mặc áo choàng chỉnh tề xong (hờ, có thiếu gì không nhỉ), rồi không thèm mặc áo và cứ thế kéo tay cô ra cửa.

“Chúng ta đi đâu thế?” Cô thì thầm hỏi khi anh mở cửa.

“Em sẽ thấy.” Anh trả lời rồi hỏi lại. “Mà tại sao chúng ta lại phải thì thầm? Ai cũng biết chúng ta đang ở đây mà?”

“Vâng, nhưng giờ là buổi sáng, và Thomas nói họ đều đi ngủ cả rồi.” Lissianna nhắc anh nhớ. “Em không muốn đánh thức họ.”

“À há.” Greg hiểu ra rồi toét miệng cười và nói thêm. “Quá tuyệt.”

“Tại sao?” Cô hỏi, nhưng lần này anh không trả lời, mà chỉ dẫn cô đi dọc hành lang tới cầu thang. Họ xuống được nửa chừng thì đột nhiên anh dừng lại và quay lại hỏi cô.

“Bà giúp việc?”

“Bà ấy thì sao?” Lissianna lẩm bẩm.

“Bà ấy đến chưa?” Greg nhăn trán hỏi, tự hỏi mấy giờ rồi. Có thể mới sau bình minh một chút, anh đoán, và rõ ràng là quá sớm để bà ấy làm việc nhà.

“Ồh.” Lissianna lắc đầu. “Mẹ cho bà ấy nghỉ hôm qua với hôm nay rồi. Mẹ không muốn Maria sợ... ừm... anh hét nhiều quá và mẹ thì không chắc là lúc nào anh ngừng.”

Lissianna bối rối khi thú nhận điều đó, nhưng lời cô lại khiến Greg toe toét cười và anh trấn an cô. “Càng tốt chứ sao.” (gian quá!)

“Càng tốt cái gì cơ?” Cô tò mò hỏi. “Chờ mà xem.” Greg chỉ nói có thế.

***

“Rồi, há ra.”

Lissianna ngoan ngoãn há miệng ra. Cô đang ngồi trên bàn bếp, được bao bọc bởi một cái áo choàng tắm bông xù màu trắng, chân đang đưa, và dây lưng của áo được buộc chặt quanh mắt cô để cô không thể thấy khi Greg đút một thìa đầy những thức ăn gì đó vào miệng cô. Lissianna ngậm miệng lại khi anh rút thìa ra, rồi dùng lưỡi đảo đồng thức ăn trong miệng lên. Kem tươi, anh đào, ít bánh ga tô...

“Mmmm.” Cô lầm bầm, gần như là rên lên vì thích thú. Lissianna nuốt cái chất kem kem mát lạnh vào bụng với một tiếng thở dài nhẹ nhõm rồi hỏi. “Là gì thế?”

“Bánh anh đào.” Câu trả lời của Greg ở đâu đó trước mặt cô, hơi chếch sang một bên, và cô nghe tiếng anh đóng cái hộp đựng bánh lại trước khi cất đi.

“Ồh...” Cô ngạc nhiên, rồi lắc đầu. “Không phải chứ, em nhớ món bánh anh đào trộn mà, nó có ngon thế đâu.”

Greg khúc khích cười và Lissianna nghe tiếng anh lục lọi gì đó trong tủ lạnh, và một thoáng sau anh nói. “Rồi, tiếp tục há ra.”

Cô ngoan ngoãn há to miệng, và lần này cô giật mình khi anh đập một túi máu vào răng cô.

“Em trông vẫn nhợt nhạt lắm.” Greg giải thích với một tiếng cười, và Lissianna chun mũi lại trên anh. Đây là túi thứ ba anh cho cô uống theo kiểu này. Chỉ tới lúc họ tới bếp, Greg mới tuyên bố hùng hồn rằng anh sắp chết vì đói và kéo cô xuống bếp để đánh chén. Lissianna đã giải thích rằng hẳn anh cần máu nhiều vì vừa mới hút máu cô.

Lúc đầu anh không tin cô, cho tới khi cô giải thích rằng khi anh hút máu cô, anh đã lấy thêm các nanos của cô, và trong lúc chờ chúng tự chết đi và cơ thể anh trở lại cân bằng, những nanos mới này sẽ tiêu thụ máu với một tốc độ cực lớn. Điều đó, cùng với việc cơ thể anh đang, và trong thời gian tới, sẽ tiêu thụ máu với tốc độ nhanh hơn người bình thường, ý là ma cà rồng bình thường, tất cả những điều đó khiến anh sẽ cần máu, rất nhiều máu.

Khi anh hỏi liệu cô có cần máu không vì anh vừa mới hút máu cô, Lissianna đã miễn cưỡng thú nhận rằng cô cũng đang cần máu. Cô đã sợ anh sẽ bắt cô nằm xuống và cắm đồng kim truyền vào tay cô như thường lệ, nhưng không hề. Greg không muốn cô cảm thấy bị ép buộc, hay bị miễn cưỡng dùng máu theo cách như trước đây. Anh nhắc cô ngồi lên bàn bếp và dùng dây lưng của cô bịt mắt cô lại, rồi ấn lần lượt hai túi máu vào răng cô. Cái túi đầu tiên vỡ tanh bành và khiến máu chảy be bét chung quanh, nhưng Greg đã lau dọn sạch sẽ, và túi thứ hai thì khá hơn nhiều. Anh cũng đã tự uống ba túi khi anh giúp cô ăn, vậy mà anh vẫn kêu đói khi xong xuôi, và tuyên bố anh muốn ăn cái gì đó có thể nhai nuốt như bình thường.

Thế là Lissianna đã định bỏ băng bịt mắt ra và trượt xuống khỏi bàn bếp, nhưng Greg vẫn bắt cô ngồi trên đó và bắt đầu trò chơi họ đang chơi. Anh ăn và đút cho cô ăn tất cả những thứ anh tìm thấy trong bếp, và Lissianna thú vị nhận ra cô rất thích ăn chúng. Cô thích món Chili con carne (cơm với thịt bò băm và đậu đỏ, ngô, ớt ngọt, 1 món Tây Ban Nha thì phải, LV cũng rất thích ăn) mà anh làm hôm trước, và đã nghĩ đó chỉ là một việc nhất thời vì chưa bao giờ cô ăn nó trước đây. Tuy nhiên sáng nay cô thích gần như tất cả những thứ cô đã thử qua và rất

nhiều trong số đó Lissianna đã từng ăn trước đây khi cô còn ăn thức ăn thường, nhưng cô không hề nhớ chúng lại ngon như thế. (vâng, chị có được người yêu đút cho ăn đâu mà chả không ngon :D)

“Tốt rồi.” Greg bỏ cái túi ra khỏi miệng cô, và cô nghe tiếng sột soạt khi anh vút nó đi. “Trông em khá hơn nhiều rồi đấy. Em thấy thế nào?”

“Khỏe mà... Nhưng trước khi dùng máu em vẫn khỏe đấy chứ.” Cô phá lên cười, nhưng rồi sững lại thoáng chốc vì ngạc nhiên khi tay anh luồn vào trong cái áo choàng tắm và vòng qua eo cô.

“Ừh, em rõ là rất KHỎE mà.” Anh thì thầm và hôn nhẹ lên cằm cô, để tay mình chạy dọc trên tấm lưng trần dưới lớp áo choàng tắm.

Cô cảm thấy hơi thở anh vờn trên môi cô, rồi môi anh trùm lên môi cô và Lissianna hé môi ra, thở dài từ sâu trong cổ họng khi anh bắt đầu nhen lên ngọn lửa đam mê trong cô một cách chậm rãi với môi và lưỡi mình.

Khi nụ hôn kết thúc, Greg hỏi. “Em biết gì không?”

“Sao cơ?” Lissianna thở dài. Cô nhắc tay lên ôm vai anh khi anh lướt nhẹ môi mình trên má cô, tới tai cô.

“Anh cảm thấy vô cùng tuyệt vời.”

Lissianna khẽ mỉm cười. “Thế ư?”

“Thật đấy.” Greg bước lại gần hơn, đứng vào giữa hai chân cô và kéo cô tới trước cho tới khi hai bầu ngực của cô chạm vào những sợi lông trên ngực anh. Cảm giác đó còn trở nên gọi cảm hơn rất nhiều với đôi mắt bị bịt kín, các đầu dây thần kinh xúc giác của cô dường như hoạt động mạnh mẽ hơn để bù cho thị giác bị mất.

“Anh nghĩ là anh đã có một thêm một chút sức mạnh và ‘máu’ mà bọn em có rồi đấy.” Anh bảo cô, và ôm cô chặt hơn.

“Để xem.” Lissianna lăm bắm và với tay lên định bỏ dây bịt mắt ra, nhưng Greg nhanh chóng giữ tay cô lại.

“Ngoan nào.” Anh trêu cô. “Chúng ta giao ước rồi. Anh cho em uống máu đóng túi bằng rằng để không phải mất thời gian với đồng kim truyền tĩnh mạch, nhưng bù lại, em phải chịu bịt mắt tới khi anh cho phép em bỏ ra.”

Lissianna ngáp ngừng, rồi thả tay xuống, môi bắt đầu cong lên thành một nụ cười. “Thế thì...” Cô thì thầm. “Em đoán là mình phải tự mò lấy một mình rồi...”

“Mò lấy cái gì cơ?” Greg thú vị hỏi.

Lissianna giữ nguyên nụ cười trên môi và đẩy anh bước lùi lại khi cô trượt xuống khỏi bàn bếp và vói tay ra tới khi chạm vào ngực trần của anh. Cô xòe các ngón tay mình trên làn da ấm áp của anh và lướt dọc xuống tới khi chạm vào mép quần bò.

“Ôi...” Greg ngừng thở, và Lissianna cởi khóa quần anh.

Cô cúi đầu xuống để dấu nụ cười khi cô trượt cái quần xuống khỏi hông anh. Như cô đã làm ở nhà Debbie, Lissianna quỳ xuống để bỏ hoàn toàn cái quần ra khỏi chân. Khi đã vút nó qua một bên, cô cảm thấy tay Greg túm lấy tay cô để kéo cô đứng lên, nhưng Lissianna trì người lại và giựt tay ra.

“Ngoan nào.” Cô nói, và vươn tay ra tới khi một tay chạm vào chân anh. “Nếu em phải để nguyên băng bịt mắt, vậy thì anh phải để tay qua một bên không được chạm vào em.” Cô tuyên bố, rồi bắt đầu lướt tay dọc chân anh cho tới khi chạm vào cây gậy đang đứng thẳng.

“Ôi nhưng thế không công...” Greg im bật với một tiếng rít nhẹ khi cô cúi mình tới trước và ngậm lấy đầu gậy...

hhhhhChapter 20

“Thế nào? Kể đi. Chị đoán là em và mẹ em đã thu xếp được với nhau rồi phải không? Bà ấy đã chấp nhận Greg chứ?”

“Vâng, mẹ đã đồng ý.” Lissianna khẽ mỉm cười. Tất cả mọi người đều đã chấp nhận Greg. Sau cả một ngày chỉ có làm tình và và ngủ, đôi bồ câu bé nhỏ thức dậy vào cuối buổi chiều và nhận thấy giường họ đang được tất cả các anh chị em họ cùng Mirabeau vây quanh.

“Vẫn nằm lười trên giường cơ à?” Thomas hỏi với vẻ trêu chọc khi Lissianna chớp mắt ngái ngủ nhìn họ. “Anh mừng là cuối cùng hai người cũng ngủ được một chút. Anh đã lo là em sẽ khiến Greg kiệt sức mà chết trong khi bọn anh cố gắng dỗ mình ngủ.”

“Cố gắng ngủ ư?” Greg hỏi lại và cố nén một cái ngáp khi anh chuyển từ tư thế nằm úp thìa với cô sang tư thế nằm ngửa duỗi thẳng ra trong chăn.

“Ừh, khó mà ngủ được.” Thomas thông báo. “Tôi không ngừng nghe thấy những tiếng hét và rên rỉ phát ra từ căn phòng này mà.”

Anh ngưng lại và nhìn với vẻ thích thú khi Lissianna đỏ bừng mặt trước khi nói tiếp. “Tôi đoán hẳn đó là do các cơn ác mộng kinh khủng mà họ bảo thường đi kèm với quá trình biến đổi.”

“Vâng đúng thế, Greg đã gặp rất nhiều ác mộng.” Lissianna nói nhanh, chụp lấy lý do đó một cách nhanh chóng.

“Ừhm, anh cũng nghĩ thế.” Thomas lầm bầm.

“Và rồi anh nhận ra là em cũng hét cùng, Lissi ạ.” Anh nhướn mắt lên và khuôn mặt bừng lên trong một nụ cười phớt lờ khi anh ‘than thở’. “Hai đứa thật là quá... ầm ĩ trên giường. Mấy con mèo động đực anh thấy còn gào thét ít hơn.”

Lissianna rên lên ngượng ngùng khi tất cả anh chị em họ của cô cùng cười phá lên, cô vùi đầu vào gối khi Greg cố gắng phá vỡ tình huống ngại ngùng này bằng cách thông báo anh chuẩn bị dậy, và trù phi họ muốn nhìn anh tồng ngồng, họ nên rời đi thì hơn.

Jeanne Louise, Mirabeau và Elspeth cùng hai cô bé sinh đôi không có vẻ gì là ngại ngần với cái ý tưởng có một buổi trình diễn miễn phí, nhưng Marguerite đã vào phòng để kiểm tra Greg.

Sau khi liếc anh từ trên xuống dưới, bà tuyên bố anh đã hoàn toàn khỏe mạnh và bình phục, rồi lừa hết mọi người ra khỏi phòng để anh và Lissianna có thể ‘đàng hoàng’ rời khỏi giường.

Phần còn lại của buổi tối được diễn ra trong không khí nặng nề và ngột ngạt của gia đình, với mọi người đều vui vẻ và luôn mồm nói chuyện và không ngớt bom Greg về những thứ họ cho là anh nên biết, khi mà giờ đây anh đã là một trong số họ.

Lissianna đã rất nuối tiếc khi cô nhận ra đến giờ cô phải đi làm rồi, và đã ghen tị một thoáng với các hai anh em Thomas và Jeanne Louise vì không phải đi làm tuần đó. Cả hai đều làm cho anh trai cô ở Tập đoàn Argeneau, nhưng đều đã xin nghỉ tuần này theo lời đề nghị của bà Marguerite, để có thể chơi cùng Elspeth cùng hai chị em sinh đôi khi họ tới thăm. Công việc của Lissianna không cho phép cô xin nghỉ hẳn một tuần mà không báo trước. Mọi người ở nhà tế bần rất cần có cô.

Greg dường như thất vọng không kém cô về việc cô phải đi làm, và đã tò tò đi theo cô lên phòng để ‘giúp’ cô tắm và thay đồ (Ừc ^o^). Những nỗ lực của anh trong việc ‘giúp’ cô đã làm cô mất không ít thời gian, và cô suýt nữa đi làm muộn nếu Thomas không tới gõ cửa phòng để nhắc cô đã tới giờ và đề nghị lái xe đưa cô đi làm.

Lồm cồm bò ra khỏi giường với bộ tóc vẫn ướt sũng, Lissianna cuống quýt trùm quần áo lên người và chạy nhanh xuống nhà với Greg bám sát ngay đằng sau. Anh đi cùng họ vào phố, hôn tạm biệt cô trước khi cô nhảy ra khỏi chiếc xe Jeep, và rồi hai chàng trai rời khỏi đó để vòng qua nhà Greg lấy thêm ít quần áo và đồ đạc về nhà mẹ cô. Mọi người đều đã đồng ý rằng anh nên ở đó cho tới khi hoàn toàn quen thuộc với những biến đổi anh sẽ trải qua, và Lissianna đoán hẳn giờ này anh đang ngồi há hốc miệng với những ‘bài học’ vỡ lòng về việc trở thành một ma cà rồng.

“Thả hồn lên mây xong chưa Lissi?” Debbie gọi lần thứ hai và Lissianna chớp mắt bừng tỉnh khi tay bà quơ quơ trước mắt cô.

“Em xin lỗi.” Cô lúng búng khi cố dứt ra khỏi luồng suy nghĩ. “Em đang suy nghĩ mấy thứ.”

“Suy nghĩ ư?” Debbie nhướn mắt. “Em thân mến, thử chia sẻ vài suy nghĩ của em với chị đi, vì chị rất là muốn biết suy nghĩ gì khiến em mỉm cười dịu dàng như thế.”

Lissianna đỏ mặt với câu trêu đùa của bà và nhăn mũi. “Em rất xin lỗi vì đã không để lại lời nhắn cho chị. Chị đã rất tốt bụng khi đồng ý giúp em.”

“Không vấn đề gì.” Bà dễ dãi trả lời. “Chị thậm chí sẽ hoàn toàn tha thứ cho em nếu em kể cho chị chuyện gì đã diễn ra.”

Lissianna ngập ngừng và nói. “Ừm, Greg khá thân với anh họ Thomas của em, và anh ấy

cùng một người bạn tên là Mirabeau đã giúp bọn em dọn dẹp mọi thứ.” Điều này gần với sự thật nhất mà cô có thể kể, cô quyết định. “Mẹ em đã vui hơn, em cũng vui vẻ...” Lissianna nhún vai. “Mọi thứ đều tuyệt vời.”

Debbie nhìn chăm chăm vào mặt cô, nghiên cứu nó một cách cẩn thận từ đầu chí cuối, rồi nói. “Nghe em có vẻ không chắc chắn về điều đó lắm.”

Lissianna cúi đầu nhìn xuống nhưng không biết nói gì. Quả thật cô không hoàn toàn chắc chắn như những gì cô thể hiện. Cô hầu như là rất hạnh phúc, nhưng...

“Có phải em sợ không?” Debbie hỏi. “Bàn chân em lạnh hử? (Bàn chân lạnh là hội chứng lo lắng bản khoăn bút rút trước đám cưới – LV) Giờ không còn sự phản đối của mẹ em nữa, nên em rảnh đầu hơn để nghi ngờ lo lắng chứ gì?”

Lissianna định mở miệng phản đối, rồi nhận ra nếu thế cô sẽ là nói dối. Cô quả thật đang sợ hãi.

Debbie không bắt cô phải trả lời. Thay vào đó bà nói đơn giản. “Chị sẽ không ngạc nhiên nếu điều đó là sự thật. Chị cũng đã cảm thấy như thế trước khi Jim và chị kết hôn. Là nỗi sợ hãi ấy, đơn giản và thuần túy sợ hãi. Chị đã sợ anh ấy không thể nào tuyệt vời như anh ấy tỏ ra, rằng điều gì đó sẽ đến và phá hủy tất cả, rằng trái tim chị sẽ tan nát...” Bà thở dài nặng nề. “Và chị đã đúng.”

Lissianna ngẩng phắt đầu lên ngạc nhiên.

Debbie mỉm cười đầy ‘gian ác’ khi thấy vẻ mặt choáng váng của cô rồi nói tiếp. “Ngày anh ấy mất, trái tim chị đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.” Bà ngưng lại để khiến cô thấm ý nghĩa của nó rồi nói. “Cuộc sống không bao giờ dễ dàng cả Lissianna. Nó đầy những quyết định khó khăn và những nỗi đau đớn, và không phải lúc nào mọi thứ cũng diễn ra như chúng ta mong muốn. Cuộc sống không bao giờ đi kèm với một sự bảo đảm chắc chắn. Và dù quả thật đôi khi chúng ta có thể né tránh nỗi đau bằng cách né tránh cơ hội với ai đó, nhưng như vậy chúng ta có thể cũng sẽ bỏ lỡ một quãng thời gian đẹp nhất của đời người. Đừng bao giờ sợ yêu em ạ!”

Lissianna thả người dựa vào lưng ghế khi Debbie rời khỏi phòng cô. Những lời của bà vẫn vang vọng bên tai. “Đừng sợ yêu.” Nó khiến cô nhớ tới cuộc trò chuyện với bác Lucian.

“Cháu nghĩ bác sợ tình yêu ư?” Ông hỏi và cô đã gật đầu, rồi ông nói tiếp. “Ừh, có lẽ thế, và có lẽ đúng là đồng bệnh tương lân.”

Lissianna thở một hơi dài và thừa nhận, quả thật cô rất sợ. Nỗi sợ hãi đã khiến cô không dám bàn về ‘mãi mãi’ cùng với Greg khi anh đề cập đến chuyện đó khi tỉnh dậy sau quá trình biến đổi, cũng như hai lần tiếp theo khi anh nhắc đến nó sau đó. Cô sợ bị tổn thương. Không

phải sợ bị từ chối, cố đã hiểu Greg sẵn sàng thành bạn đời vĩnh viễn của cô, và cô cũng hiểu không phải anh đồng ý vì cô đã biến đổi anh. Greg yêu cô. Cô cảm nhận rõ điều đó mỗi lần tâm trí họ nhập vào nhau. Thứ làm cô sợ hãi là tương lai và ảnh hưởng của nó tới tình yêu của họ.

“Cuộc sống không đi kèm với sự bảo đảm chắc chắn.” Debbie đã nói, nhưng tình yêu cũng thế. Không ai biết tương lai sẽ ra sao, nhưng Lissianna biết rõ một điều, quãng thời gian cô ở bên Greg là quãng thời gian đẹp nhất kể từ hơn hai trăm năm qua. Cô cũng biết rằng nếu cô để cho nỗi sợ hãi khiến cô ngại ngần không bắt lấy cơ hội về một tương lai cùng Greg, cái giá phải trả sẽ là việc bỏ qua cơ hội có những kỷ niệm còn tốt đẹp hơn thế. Cơ bản mà nói, cái giá đó quá đắt để bỏ qua tình yêu này, cô nghĩ, và quyết định tối nay họ sẽ nói chuyện, với nhau, về tương lai, và về mãi mãi. Cô đã sẵn sàng nắm lấy cơ hội của mình.

“Lissianna?”

Cô giật mình ngẩng đầu lên khi nghe thấy ai đó gọi mình và thấy Cha Joseph đang đứng ở cửa. “Vâng, cha gọi con?”

“Có một quý ông muốn gặp con đấy.” Ông thông báo và quay lại vẫy ai đó tới trước.

Chưa bao giờ có ai tới tìm cô ở nhà tế bần, và Lissianna vừa kịp nhú mào suy nghĩ thì thấy Greg bước vào.

“Greg !” Cô đứng phắt dậy, đập cái ghế qua một bên, nhưng rồi cố kìm lại cái bản năng nhìn thấy anh là chạy ào tới nhào vào lòng. Cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị nhất có thể trước mặt cha Joseph, Lissianna ráng giữ giọng mình cũng bình tĩnh như thế. “Anh làm gì ở đây thế?”

“Anh tới đón em về nhà.” Anh trả lời. “Em chuẩn bị về chưa?”

“Ôi.” Lissianna liếc xuống đồng hồ đeo tay và nhăn nhó khi nhận ra đã quá giờ phải về. Như thường lệ, cô lại quên mất thời gian. Cô lướt mắt qua bàn làm việc rồi càng nhăn nhó. “Em cần sắp xếp đồng giấy tờ và để lại lời nhắn cho cô bé sẽ làm thay em vào ban ngày, để cô ấy biết phải gọi điện cho ai và...”

“Cứ làm đi.” Greg ngắt lời cô. “Anh chờ được mà.”

Lissianna mỉm cười rồi quay sang cha Joseph.

“Con cảm ơn Cha.” Cô nói khẽ và vòng qua bàn bước tới cửa. “Cảm ơn cha vì đã đưa anh ấy tới.”

“Không sao chứ?”

“Vâng thưa cha, anh ấy là bạn con.” Cô trấn an ông.

“Ồ thế à.” Cha Joseph gật đầu. “Tốt.” Ông ngáp ngừng rồi bước ra cửa khi Greg bước vào phòng. “Cha sẽ...” Người tu sĩ khẽ vẩy tay rồi quay đi và rời khỏi hành lang.

Lissianna quan tâm nhìn theo ông. Cha Joseph có vẻ vẫn không ngủ được, và điều đó khiến cô lo lắng. Mắt ông đầy quầng thâm như con gấu trúc, và tóc thì bắt đầu chuyển sang màu muối tiêu và bù rối. Cô thở dài khi ông đi khuất rồi đóng cửa lại và quay sang Greg, chỉ để thốt lên ngạc nhiên khi thấy mình bất thần bị kéo vào vòng tay anh và môi anh lập tức phủ lên môi cô.

“Ừm...” Anh thì thầm khi hôn xong. “Chào em.”

“Chào anh.” Cô thì thầm với giọng khàn khàn. “Anh chờ lâu chưa?”

“Ba mươi lăm năm, nhưng em đáng để anh chờ mà.” Greg trấn an cô.

Lissianna cười khẽ và hôn nhẹ lên mũi anh rồi nói. “Ý em là tối nay ấy.”

“Hẳn ý em là sáng nay.” Anh chỉnh lại. “Dù đúng là nhìn giống buổi tối vì mặt trời chưa lên.”

“Quả thật khó mà không nhầm khi có giờ giấc trái hẳn với mọi người.” Cô thừa nhận.

“Ừh.” Greg gật đầu. “Và để trả lời cho câu hỏi lúc nãy của em, anh chờ nửa tiếng rồi. Anh tới đây sớm 5 phút. Thật ra anh xuống phố sớm hơn cả nửa tiếng nhưng đã dừng lại ở một cửa hàng bánh ngọt để trông không quá ngu ngốc khi háo hức đứng chờ ở bãi đỗ xe.”

“Ngu ngốc háo hức đứng chờ ư?” Lissianna thú vị hỏi, thư giãn trong vòng tay anh, và đưa tay nghịch nghịch mấy cái cúc áo. “Có khi là may vì anh đã tới cửa hàng bánh ngọt đấy, vì em ngờ là anh sẽ không vui vẻ đến thế nếu em bắt anh chờ em cả tiếng đồng hồ đâu.”

Anh khẽ nhún vai. “Em có biết anh ở đây đâu.”

Lissianna lơ đãng gật đầu, mắt vẫn nhìn cái cúc áo cô đang nghịch trong tay cho tới khi Greg khẽ xiết cô và nói. “Anh nhận ra vẻ mặt này nhé, nó là vẻ mặt ‘em đang lo lắng đấy’. Có chuyện gì sao?”

“Em chỉ đang tự hỏi...”

“Sai rồi, em chỉ đang lo lắng...” Greg sửa lại.

“... liệu anh có nghĩ về việc điều này sẽ ảnh hưởng ra sao tới công việc khám bệnh của anh.” Cô nói tiếp, phớt lờ việc anh ngắt lời cô.

“À...” Anh nghiêm túc trả lời. “Ý em là em đang lo rằng việc này sẽ ảnh hưởng tới việc khám bệnh của anh và anh sẽ hối hận vì đã làm như thế và cuối cùng là trách móc em vì đã biến đổi anh chứ gì.”

Lissianna nhăn nhó cười, anh đọc cô dễ dàng như một cuốn sách vậy. “Anh thông minh đấy chứ, nhỉ?”

“Đương nhiên, đủ thông minh để nhận ra một người phụ nữ tốt khi gặp được.” Greg đơn giản nói, rồi đặt một nụ hôn lên trán cô. “Thật ra, anh đã nghĩ tới chuyện đó rồi, và đó không phải mối lo đâu. Phần lớn các khách hàng của anh đều đi làm và thường đặt hẹn buổi tối để không ảnh hưởng tới công việc của họ. Cho tới giờ, cả ngày anh thường chỉ ngồi viết sách và bổ sung vào hồ sơ bệnh nhân thôi, chỉ có cuối giờ chiều và buổi tối là thăm khám bệnh.” Anh nhún vai. “Giờ anh sẽ chỉ nhận bệnh nhân từ sau 5 giờ chiều và viết sách khi em đi làm, rồi ngủ cả ngày.”

Lissianna nhăn trán. “Nghĩa là anh sẽ làm việc khi em được nghỉ và viết lách khi em làm việc?”

Greg chớp mắt. “Ừh đúng thế.” Rồi anh chậm rãi nói khi nhận ra ý cô. “Em bắt đầu làm việc lúc 11 giờ còn anh phải tiếp bệnh nhân tới 10 giờ. Chúng ta sẽ gần như không bao giờ gặp nhau.” Giờ anh cũng nhăn nhó như cô. “Có lẽ anh nên...”

“Không, chờ đã.” Lissianna nói nhanh, đầu óc chạy hết tốc độ. “Anh sẽ không thăm bệnh vào thứ bảy và chủ nhật, thế nên nếu em chuyển hai ngày nghỉ của mình sang thứ hai và thứ ba, chúng ta chỉ chỉ ít gặp nhau vào thứ tư, thứ năm và thứ sáu thôi.”

“Nghĩa là anh chỉ được nhìn thấy em có nửa tuần thôi sao? Anh không nghĩ thế.” Anh cau có nói, rồi bất chợt chớp mắt và một nụ cười chậm rãi nở trên môi.

“Sao thế?” Lissianna hỏi.

“Anh chỉ khoái khi biết được em vẫn muốn tiếp tục gặp anh thôi.” Anh lặng lẽ trả lời. “Anh vẫn không chắc chắn vị trí của mình cho lắm. Em có vẻ không muốn bàn đến tương lai với anh.”

Lissianna thở dài và tựa trán vào căn anh. “Em xin lỗi, em chỉ hơi...”

“Sợ hãi sao?” Anh gợi ý khi thấy cô ngập ngừng.

“Vâng, có lẽ vậy. Và hơi quá sức tưởng tượng nữa, em đoán thế. Mọi thứ diễn ra nhanh quá.” Cô nhắc đầu và trấn an anh. “Chúng ta sẽ nói những chuyện đó khi về tới nhà ; về chúng ta, về giờ giấc sắp xếp, về tương lai, mọi thứ. Chúng ta sẽ tìm ra cách để ổn thỏa mọi chuyện.”

“Được.” Greg ôm cô thêm một lần, rồi thò tay xuống vỗ mông cô một cái. “Thôi đi viết nốt cái lời nhắn của em đi để mình còn về. Mặt trời sắp lên rồi và anh lại đói rồi đấy. Sao lại thế nhỉ, anh đã uống một túi trước khi rời nhà kia mà.

“Anh sẽ còn đói dài dài trong thời gian tới.” Lissianna thông cảm nói khi cô trượt khỏi vòng tay anh.

“Ừh, gia đình em đã cảnh báo anh về tất cả những thứ sẽ xảy ra rồi còn gì.” Anh lăm bằm và nhìn cô ngồi vào ghế và rút cuốn sổ ra viết. “Thomas còn hứa tối nào đó khi em đi làm, anh ta sẽ chỉ cho anh cách săn để anh sẽ không quá bỡ ngỡ nếu có tình huống khẩn cấp và anh cần phải ăn bằng cách ma cà rồng vẫn ăn.”

Lissianna cứng người lại và liếc mắt lên hỏi anh bằng giọng đanh lại. “Anh ấy đã nói thế ư?”

“Sao thế Lissianna, tình yêu của anh. Sao anh thấy có tí mùi dấm chua loét trong giọng em thế nhỉ? Anh tưởng nó vốn chỉ có mùi ngọt ngào kia mà.” (nguyên bản là sao anh thấy màu xanh lá trong mắt em, mắt em vốn màu xanh lơ kia mà ; màu xanh lá ề ghen)

Lissianna cau có với câu đùa giỡn của anh. “Em tưởng anh biết cách ‘săn vượt rào’ đó rồi. Anh chẳng thực tập liên tục với em còn gì.”

“Em viết lời nhắn xong chưa?” Anh hỏi với một nụ cười.

Cô bặm môi và quay lại với công việc viết lời nhắn của mình.

“Anh sẽ làm một thỏa thuận với em.” Greg nói khi nhìn cô viết.

“Gì cơ?” Cô lơ đãng hỏi.

“Em hứa là em sẽ chỉ cần phụ nữ từ giờ trở đi, và anh sẽ hứa là khi Thomas đưa anh đi để dạy anh cách săn môi, anh sẽ chỉ cần đàn ông thôi.”

Cô ngược lên, ngạc nhiên với đề nghị của anh và rồi thấy anh nhăn nhó với chính đề nghị của mình.

“Hai là anh sẽ thay vào đó bằng việc hứa sẽ chỉ tập phủ mê được lên các phụ nữ khác và

không thật sự cần họ như với em.” Greg quyết định. “Như em nói đấy, anh có thể thực tập việc cần và hút với em, và anh không sẵn sàng tới gần gã đàn ông nào tới mức đó cả.”

Lissianna thú vị mỉm cười khi cô hoàn thành lá thư của mình rồi đứng dậy. “Nhưng anh không ngại việc em tới gần những phụ nữ khác như thế sao?”

“Ừhm...” Anh suy nghĩ về nó thoáng chốc, vẽ bút rút rồi thở dài. “Thôi thì biện pháp số hai, anh sẽ chữa khỏi bệnh cho em để em không phải cần ai nữa hết và anh...”

“Greg?” Cô ngắt lời anh một cách nhẹ nhàng và anh nhìn cô vẻ không hiểu. Lissianna bước tới lấy áo và ví rồi nói. “Chúng ta cũng sẽ bàn về việc này khi về nhà, nhưng giờ chúng ta phải đi thôi. Mặt trời sắp lên rồi.”

“Ừh.” Một nụ cười mê hồn cong lên trên môi anh. Anh nắm lấy tay cô và bước ra cửa.

Cha Joseph đang đứng ở cuối hành lang khi họ ra khỏi phòng làm việc của cô, và Lissianna bất giác buông tay Greg ra khi nhìn thấy ông. Cô chỉ vừa kịp làm vậy thì ông tu sĩ liếc về phía họ.

“Xong cả rồi chứ?” Ông hỏi khi họ tới gần.

“Vâng.” Lissianna mỉm cười khi họ bước ra cửa chính rồi nhận xét. “Con đang thấy lạ, sao Kelly vẫn chưa đến nhỉ, cô bé ốm ư?”. Ngoài Claudia làm thay vị trí của cô các buổi tối Lissianna nghỉ, Kelly là cô gái ở vị trí của cô ở ca ngày. Thường cô ta luôn tới trước khi Lissianna về.

“Không.” Cha Joseph lắc đầu. “Cha bảo cô ấy con có khách trong phòng, nên cô bé vào bếp lấy một cốc cà phê. Cô bé sẽ tới mau thôi.”

“À ra thế.” Lissianna mỉm cười. “Vậy tối nay con gặp cha nhé.”

“Ừh, chúc con một ngày tốt lành.” Cha Joseph nói rồi liếc sang Greg nhã nhặn chào. “Rất vui được làm quen với cậu.”

“Con cũng hân hạnh được gặp cha, thưa Cha.” Greg trả lời rồi mở cửa cho Lissianna.

“Anh đỗ cái xe Jeep ở đâu?” Lissianna hỏi khi họ băng qua chỗ đỗ xe.

“Ý em là xe của Thomas à?” Greg ngạc nhiên.

“Tất nhiên, chứ không phải anh mượn xe của anh ấy tới đón em à?”

“Không, anh dùng xe của anh.” Anh trả lời rồi giải thích. “Bọn anh đã lấy nó khi Thomas đưa anh về nhà lấy đồ đạc. Anh họ em lái xe Jeep còn anh lái xe của anh đi theo. Việc đó giúp anh ít cảm thấy ...”

“... như tù nhân sao?” Lissianna nhẹ nhàng hỏi khi anh ngưng bật.

Greg nhăn mặt nhưng gật đầu khi anh dẫn cô đến cạnh một chiếc BMW sẫm màu. (^.^ xe xịn xe xịn). Anh mở khóa cửa rồi mở rộng cửa ghế trước cho cô vào rồi đóng lại và đi vòng qua bên kia để vào ghế lái xe. Lissianna nghiêng người qua mở cửa cho anh, rồi ngồi thẳng lên khi anh vào xe. Cô cài dây an toàn khi anh nhét khóa vào ổ cắm rồi vặn chìa, cô nhướn mày khi máy không nổ. Greg nhíu trán thử lại lần nữa, nhưng thậm chí còn không có tí phản ứng nào xảy ra.

“Cái gì thế...” Anh đạp thử vài cái lên chân ga rồi vặn chìa lần nữa rồi cúi gắt chửi thề khi vẫn không có gì hết.

Lissianna cắn môi khi anh thử lần nữa. “Có lẽ chúng ta nên gọi taxi.”

“Nó vẫn chạy ổn khi anh tới mà.” Greg làm bầm, thử lại lần nữa rồi một tiếng gõ cửa khiến cả hai người giật mình liếc ra ngoài, và họ thấy cha Joseph. Ông đứng trên vỉa hè phía bên ngoài cửa dành cho khách.

Greg kéo kính cửa sổ xuống khi ông ra hiệu, rồi ông hỏi. “Có chuyện gì à?”

“Máy không nổ ạ.” Greg nói khẽ và cố thử lại.

Cha Joseph nhìn anh vặn chìa rồi cũng nhíu mày khi không có gì hết. “Hẳn là bộ khởi động rồi. Nó thậm chí còn không có tín hiệu.”

“Không, chả có tí tín hiệu nào cả.” Greg đồng ý và thở dài ngả người ra sau.

Người đàn ông đứng tuổi hơi ngập ngừng rồi nói. “Cha đang định đi mua vài thứ, hay là cha cho bọn con đi nhờ nhé. Các con đi đâu thế?”

“Ôi thế thì tốt qua thưa cha, nhưng con sợ là không thuận đường.” Lissianna nói, rồi nhắc đến khu có nhà của mẹ cô.

“Ồi.” Cha Joseph vui vẻ thốt lên. “Chỗ đó không xa nơi cha đến lắm. Hẳn là ý Chúa rồi. Đi nào, cha sẽ đưa bọn con về nhanh thôi.”

Ông quay phắt đi không chờ họ trả lời, bước tới một cái xe tải với biểu trưng của nhà tế bần bên cạnh, và Greg liếc sang cô ý hỏi.

“Cũng muộn rồi.” Anh nói. “Và anh có thể gọi cho ga ra sửa xe tới lấy xe về sửa trong khi chúng ta ngủ.”

Lissianna thở dài và gật đầu, rồi tháo dây an toàn.

***

“Hi vọng các con không phiền, nhưng vì tiện trên đường nên cha sẽ ghé vào chỗ mua đồ trước nhé.”

Lissianna liếc về phía trước xe khi cha Joseph thốt ra, rồi liếc sang cửa sổ khi ông rẽ vào đường nhánh của đường cao tốc. Cô đoán họ chỉ cách nhà mẹ cô chừng năm phút đi xe nữa thôi.

“Cha đã nghĩ là sẽ ghé qua đó nhanh thôi sau khi đưa các con về, nhưng cha lại cần có người giúp bê đồ lên xe, và trên đường từ nhà con về thì các con lại không đi cùng nữa...” Ông liếc sang Greg vẻ xin lỗi. “Các con không phiền chứ? Cha có thể quay lại nếu các con...”

“Không sao đâu thưa Cha.” Greg trấn an ông. “Chúng con đi nhờ xe cha mà. Thế nên hẳn là sẽ công bằng nếu chúng con giúp cha bê đồ.”

Lissianna sẽ sàng mỉm cười với những lời nhã nhặn của anh. Cô hiểu Greg đủ để biết dù anh rất thất vọng vì bị giữ lại nhưng anh sẽ cảm thấy bất lịch sự nếu từ chối giúp khi mà ông đã giúp cô tiết kiệm khoản tiền xe về nhà mẹ cô.

“Tới rồi.”

Lissianna liếc ra ngoài cửa sổ, cô nhú mày khi ông cho xe đi vào một con đường đất dài dẫn đến một căn nhà trắng muốt. Không có dấu hiệu gì cho thấy có một cửa hàng kinh doanh ở đây. Thậm chí nó còn ở giữa đồng không mông quạnh theo những gì cô thấy khi cô nhìn chung quanh. Không có hàng xóm. Lissianna bất thành linh cảm thấy một chút bất an.

“Đây là nhà người phụ nữ cung cấp các mẫu thêu biểu trưng của chúng ta trên khăn tắm, ga trải giường và vỏ gối đấy Lissianna.” Cha Joseph giải thích khi họ đỗ lại trước tòa nhà. “Bà ấy là một trong các nhà hảo tâm, một bà đáng mến.”

“Ồ.” Lissianna thì thầm và cảm thấy thoải mái hơn.

“Đúng là sẽ lâu hơn một cửa hàng kinh doanh bình thường.” Ông vui vẻ nói tiếp khi tắt máy xe và tháo dây an toàn. “Nhưng bà ấy góa chồng và cần có tiền. Thế nên ta mang tất cả đồng ga giường và khăn tắm tới cho bà ấy mỗi khi có lô mới về.”

“Cha thật tốt bụng.” Greg thì thầm và cũng tháo dây an toàn.

“Thật ra, cha mừng là có hai con đi cùng.” Ông tiếp tục lan man. “Bà ấy thường giữ cha ở lại uống trà, nhưng lần này cha sẽ có lý do đưa hai con về để khỏi phải ở lại.”

Lissianna làm bầm vài lời cho lịch sự (>_<), rồi cũng tháo dây an toàn khi cha Joseph mở cửa và bước ra.

“Ông ấy có vẻ tốt, nhưng nhiều chuyện ra phết, nhỉ?” Greg thì thầm với cô khi cửa xe đóng lại và chỉ còn họ với nhau.

“Cả tuần vừa rồi ông ấy bị mất ngủ hay sao ấy.” Lissianna giải thích thay ông, nhưng không chắc là ông ta ‘nhiều chuyện’ chỉ vì bị mất ngủ hay không. Ông thường làm việc ban ngày, còn cô làm ca đêm. Cô chẳng biết nhiều về ông lắm.

“Ừhm, chúng ta càng dọn xong đồng vải thêu đó nhanh, sẽ càng nhanh về tới nhà thôi.” Greg nắm lấy cửa xe bên anh rồi ngưng lại hỏi cô. “Anh có thể chịu được chừng nào ánh nắng trong tình trạng này?”

Lissianna liếc về phía chân trời và nhận ra những tia sáng đầu tiên của ngày mới đã dần xuất hiện. Cô lắc đầu. “Em không chắc, nhưng mọi việc sẽ nhanh thôi và chúng ta chỉ cách nhà khoảng vài phút đi xe. Anh sẽ ổn mà.”

Greg gật đầu và mở cửa bước ra trước khi giữ cửa rồi đưa tay đỡ cô trèo xuống khỏi cái băng ghế sau xe, chặt vật qua khỏi ghế phụ lái để ra ngoài.

Rõ ràng bà góa đáng mến hay thêu thùa đang chờ họ, cửa nhà đang mở và cha Joseph đang bước vào nhà khi Greg đóng cửa xe, rồi ông ngưng bước, quay lại phía họ khi họ bước lên bậc tam cấp.

“Bà ấy nói mọi thứ xong rồi, và đang xếp chúng lại.” Ông thông báo khi họ bước tới cửa chính. “Bà ấy đang vào lấy nốt những thứ còn lại cho vào thùng. Đi lối này.”

Lissianna đóng cửa chính để không khí ấm trong nhà không thóa ra ngoài, rồi bước theo hai người đàn ông vào sảnh chính. Ở cuối hành lang, cha Joseph dừng lại mở cửa và tránh qua một bên giữ cửa lùa họ vào. Lissianna lẩm bẩm hai tiếng Cám ơn cha khi cô bước cùng Greg bước vào một căn phòng nhỏ rất tối, chỉ được thắp sáng mờ mờ bằng một ngọn đèn dầu nhỏ

trên bàn cạnh cửa. Cô suýt nữa dẫm vào gót chân Greg khi anh bất thần ngưng phất lại.

“Đi tiếp đi.” Cha Joseph nói và Lissianna quay lại, cứng người khi thấy một khẩu súng trong tay ông. Cô sững sờ nhìn ông một phút, đầu óc hoàn toàn trống rỗng vì bối rối rồi quay lại bước tới cạnh Greg để nhìn ra phía trước anh. Cô không ngạc nhiên khi không có bà già bé nhỏ nào ngồi trên ren quanh đây. Thay vào đó, cô ngạc nhiên, rất ngạc nhiên khi nhận ra gã đàn ông đang đứng trước mặt họ, tay chĩa khẩu súng thứ hai thẳng vào ngực Greg.

hhhhhChapter 21

“Bob?” Lissianna nhìn sững vào người đàn ông trước mắt đầy ngạc nhiên.

“Là Dwayne.” Anh ta cau có sửa lại, và cô nhớ ra cô cũng từng khoái gọi anh ta là Bob lúc ở bãi đỗ xe đêm đó, và anh ta cũng đã sửa lại cho cô.

“Em biết thằng cha này à?” Greg hỏi và khẽ kéo cô bước sang một bên để họ có thể đối mặt với cả hai người đàn ông, thay vì có một khẩu súng chĩa vào ngực và một khẩu khác chĩa vào lưng như hiện tại. (LV thề là đã nghĩ tới việc dịch thành ‘một khẩu chĩa vào ngực và một khẩu khác chĩa vào hông’)

“Vâng.” Lissianna lơ đãng trả lời, cố tập trung truy nhập vào suy nghĩ của Dwayne trong lúc nhìn anh ta bước lại đứng cạnh cha Joseph để chặn cửa ra vào. Cô không thể vượt qua lớp vỏ bọc cảm xúc cảnh giác cao độ của anh. Thở dài một cái, cô nhận ra Greg vừa hỏi gì và cô vừa trả lời ra sao rồi nhăn mặt. “Ừhm, không hẳn thế.”

“Nghĩa là sao?” Anh cộc lốc hỏi lại. “Có, mà không, không hẳn lắm...” Lissianna bất lực nhún vai. “Tức là?” Anh đảo mắt và liếc về phía Dwayne khi anh ta trả lời thay cô. “Tôi là bữa tối của thứ Sáu vừa rồi.”

Greg nhướng mắt ngạc nhiên quay sang Lissianna và thì thầm. “Anh tưởng anh mới là bữa tối thứ Sáu vừa rồi chứ, cả bữa đêm nữa?” (Thua anh, anh đang bị hai khẩu súng chĩa vào đấy, giờ nào còn ghen với chả tuông =.=)

Hết chịu nổi việc anh thậm chí còn đủ đầu óc tranh cãi trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, cô thì thầm cáu kỉnh. “Thứ Sáu vừa rồi em ‘ăn’ đồ Tàu! Anh là món khai vị bất ngờ thôi, còn Bob chỉ là một gã thiếu máu vớ vẩn!”

“Là Dwayne.” Greg sửa lại, thậm chí chẳng thèm nói nhỏ nữa.

Cô nhún vai. “Với em anh ta trông giống một gã Bob hơn.”

“Thế sao?” Anh hỏi lại. “Vui nhỉ, anh thì lại cho rằng anh ta trông giống một gã Dick hơn.” (Dick = 1 tên riêng nhưng cũng là 1 lời chửi khá tục tĩu)

Mặc cho nguy hiểm kề bên, Lissianna vẫn mỉm cười với cách anh chơi chữ. Dù vậy, Dwayne có vẻ không thấy lời xúc phạm đó có gì hài hước cả.

“Này!” Hân ta nạt lớn. “Tôi đang cầm súng đấy nhé.”

“Không sao Dwayne.” Cha Joseph khẽ vỗ vai anh ta rồi quay sang giải thích với Greg. “Tối thứ Sáu tuần trước ta gặp Dwayne bên ngoài một quán bar trong phố. Một khách trọ đã thông báo với ta rằng có một cậu nhóc lang thang mới trong phố và rằng cậu ta đang tìm đồ ăn ở phía thùng rác phía sau quán bar. Ta tới đó tìm cậu bé để xem có thể giúp gì không, nhưng khi tới gần đồng thùng rác, Lissianna lại bước từ đó ra. Ta đã bất ngờ khi thấy con bé nện gọi con bé lại. Chúng ta trò chuyện với nhau và con bé bảo nó đang tổ chức sinh nhật với các anh chị em họ ở đó. Khi ta giải thích lý do có mặt của tôi, Lissianna muốn giúp nhưng ta đã đuổi nó về vì trời khá lạnh. Và khi ta kiểm tra gần thùng rác để tìm cậu bé lang thang, thay vào đó ta tìm thấy Dwayne.”

Greg quay sang cô, lông mày nhíu chặt lại như muốn trách cứ ‘em vào quán bar tìm bữa tối?’

“Em biết em biết!” Cô thở dài và khẽ tự bào chữa. “Là ý của Mirabeau đấy chứ!”

Ánh mắt cô quay lại phía Dwayne và cha Joseph, và Lissianna thầm trách bản thân vì đã thật ngu xuẩn. Không phải vì cô đã chọn nhầm gã trong quán bar, dù cô thừa nhận việc vào quán bar chọn đồ ăn nghe thật nhảm nhí và rẻ tiền, nhưng rõ ràng cô đã làm mọi việc rồi tung lên vào tối đó. Lissianna đã hoàn toàn quên mất việc Dwayne còn ở sau đồng thùng rác khi cô vội vã quay lại quầy bar để tránh những câu hỏi khó chịu của cha Joseph. Cô đoán chính nhờ ông ta mà gã đàn thiếu máu này có thể hồi phục và rời khỏi bãi đỗ xe khi cô và mọi người rời khỏi đó vài phút sau. Lissianna đã thắc mắc việc này từ lúc đó, nhưng đã không đủ thông minh để ghép hai việc cha Joseph có mặt và gã đàn ông nhanh chóng phục hồi lại với nhau.

Lissianna lắc đầu, cô nhận ra thật phi thường là cô đã sống sót được sau hai trăm năm với những lỗi lầm ngu xuẩn như thế những năm qua. Có lẽ cô chỉ nên trung thành với việc truyền máu tĩnh mạch thôi vậy, ít nhất cho tới khi Greg chữa khỏi bệnh cho cô.

“Dwayne lúc đó trông rất kinh khủng.” Cha Joseph nói tiếp và khiến cô quay lại với câu chuyện. “Anh ta rất yếu ớt vì thiếu máu và lạc lối. Ta đã giúp anh ta vào xe tải, nghĩ rằng anh ta chỉ bị say và cần được giúp đỡ thôi. Ta chuẩn bị đưa anh ta tới nhà tế bần nằm nghỉ và uống chút cà phê, nhưng ngay khi đèn trong xe bật sáng chiếu rõ dấu vết trên cổ anh ta, ta đã mang anh ta tới nhà thờ thay vào đó.”

Ông tu sĩ lờm Lissianna. “Ta đã thấy những dấu vết tương tự như thế trước đây... trên cổ một số những linh hồn tội nghiệp ở nhà tế bần. Khi ta hỏi thăm họ về chúng, họ luôn đưa ra những câu trả lời vô cùng nực cười ; nào là vô tình họ tự đâm mình bằng một cái nĩa xiên thịt nướng, hay là vô tình ngã lên một cái bút chì... hai lần liên tiếp.” (Em thua chị rồi Lissi ơi, lý do thế này cũng nghĩ ra được ! = =)

Greg tròn mắt quay sang Lissianna, cô chỉ thở dài.

“Anh thử cố nghĩ ra một lý do nào khác giải thích chuyện đó xem, nếu anh tự nhận thông minh hơn em.” Cô khẽ rít lên rất nhỏ, không muốn hai người đàn ông kia nghe thấy.

“Lý do của Dwayne...” Cha Joseph nói tiếp một cách lạnh lùng. “... là anh ta đã cố rút đầu cắm điện sạc pin của máy tăng kích cỡ CỬA QUÝ ra khỏi ổ cắm và nó bật vào cổ anh ta.” (Hic, lăn đùng ra đất giãy đành đạch !)

Hàm dưới của Greg rớt ra rơi bịch xuống đất, còn Lissianna nhăn mặt.

“Ừh thì ai bảo hần ta nhét dưa chuột vào quần giả làm cái đó và bôi kem làm da có màu rám nắng giả lên người cơ.” Cô cau có nói, lần này quên bém không thấp giọng.

“Tôi không có !” Dwayne gào lên, mặt đỏ bầm lên như quả cà chua nẫu (vàng, em thêm thất tí teo cho máu :D), nhưng rồi tự phá hỏng câu chối bỏ vừa xong vì tội tò mò. “Hơn nữa, làm sao cô biết tôi bỏ dưa chuột vào quần? Chúng ta rút cục cũng đã làm... đó đó ở cạnh thùng rác à?” (Lăn xuống đất lần 2, anh tưởng bỏ vừa thôi anh = =)

“Không có!” Lissianna gắt gỏng, cô trả lời cho Greg chứ không phải cho Dwayne. Rồi cô nghiêng sang Greg thì thầm. “Em biết điều đó và việc anh ta bị thiếu máu bằng cùng một phương pháp thôi mà.”

“Bằng việc cắn anh ta ư?” Greg nhăn nhó. “Rút cục em cắn anh ta ở đâu thế hả?” (Lăn xuống đất lần 3, Greg ơ trí tưởng tượng của anh... híc... dã man quá !)

“Bằng việc đọc tâm trí anh ta, trời ạ !” Cô rít vào tai anh.

“Ừh há !” Greg ngượng ngập nói, rõ ràng vừa nhớ ra việc cô không đọc được tâm trí anh không có nghĩa là không đọc được tâm trí người khác. Thậm chí việc cô đọc không nổi suy nghĩ của anh còn được coi là bất thường nữa.

“Ta bắt đầu ghép các mảnh sự kiện lại với nhau trong lúc Dwayne ăn bánh quy và uống nước quả ta mang ra.” Cha Joseph nói tiếp. “Các dấu răng trên cổ những khách trọ ở nhà tế bần, dấu răng trên cổ anh ta và sự có mặt của con ở cả hai nơi, nhà tế bần lẫn bãi đỗ xe đêm đó. Ta đã xếp chúng lại với nhau.”

Lissianna thở dài náo nức, tự hỏi tại sao cô không để ý tới việc cha Joseph là một người cố chấp thông minh và dai dẳng, rồi nhận ra hẳn là vì cô ít khi gặp ông trước đây. Tuần vừa rồi số lần cô gặp ông ta còn nhiều hơn cả tổng số lần kể từ khi cô bắt đầu làm việc ở nhà tế bần tới trước đó, và lý do, giờ cô nhận ra, là ông ta đang cố điều tra bắt qua tang việc cô là ma cà rồng.

“Ta đã xếp chúng lại với nhau.” Ông cha cô lặp lại. “Và nguyên nhân khả dĩ chấp nhận được duy nhất là người chính là một...” ông dừng lại và gằn từng tiếng. “con ma cà rồng !”

Lissianna phải cố lắm mới không phì cười trước vẻ nghiêm trọng đầy chất kịch của ông.

“Và thế là ta đã hiểu rằng người đã được Chúa gửi đến cho ta. Rằng ta là người duy nhất có thể bảo vệ những đồng loại của mình khỏi tên quỷ dữ không có linh hồn là người.” Ông nhìn chăm chăm vào cô, gương mặt nghiêm trang. “Nhưng ta không biết nhiều về người lắm. Người làm việc vào các ca trực đêm, ta thậm chí còn rất ít khi gặp người, nhưng người trông rất... hiền lành tốt bụng” Ông ta thốt lên những từ này một cách sợ sệt, rõ ràng là không vui với việc cô trông không giống một tên ma cà rồng hút máu ác độc gì cả. “Chưa kể ý tưởng về ma cà rồng tồn tại thật khó mà tin nổi. Thậm chí không có khả năng. Nhưng còn cách giải thích nào khác đâu? Nhưng trước hết ta vẫn phải kiểm tra đã. Ta phải biết chắc chắn về người trước khi dùng biện pháp mạnh.”

“Thế nên cha đã nghiền tỏi ra mang tới nhà tế bần cho con ăn, ban phép cho cái máy lọc nước để chúng chứa nước thánh, và bày hết đồng thánh giá lên bàn làm việc của con...” Lissianna nhận ra. (muộn rồi cưng ơi !)

“Ông ta đã làm thế ư?” Greg ngạc nhiên hỏi. “Em chưa bao giờ nhắc tới chuyện này cả.”

Lissianna nhún vai và thầm ước gì cô đã làm điều đó. Có lẽ anh đã có thể giúp cô hiểu ra cha Joseph đang nghi ngờ cô là ma cà rồng. Thậm chí giờ nghĩ lại, Lissianna ngờ là đáng ra cô cũng phải nhận ra điều gì đó, nhưng thật tình, lúc đó ông ta đưa ra những lý do đầy thuyết phục. Hơn nữa, như ông ta đã nói, cho tới tuần trước, cô hầu như không biết gì về ông cũng như chả nói chuyện gì mấy ngoài những câu chào khi gặp. Dù cô có nghe khá nhiều về ông, nhưng phần lớn những câu chuyện đó là về việc ông có một niềm tin mù quáng và một lòng cố gắng hiến cho Chúa Trời.

Một trong những điều Lissianna học được sau hai thế kỷ, là không gì nguy hiểm hơn một niềm tin mù quáng. Không nghi ngờ gì cả, với cha Joseph, việc cô là ma cà rồng cũng tương đương với việc hiến thân của quỷ dữ. Thuyết phục ông cô là một ma cà rồng ‘thiện’ là một việc không tưởng, nhưng cô có thể thuyết phục ông cô không phải là ma cà rồng. Xét cho cùng những cú kiểm tra của ông cũng thất bại còn gì.

Ông nói tiếp như đọc được suy nghĩ của cô. “Đúng, ta đã làm tất cả những việc đó. Người có thể tưởng tượng ra sự ngạc nhiên của ta khi chúng không có tác dụng lên người không?”

“Chúng không có tác dụng vì con không phải như cha nghĩ !” Lissianna chậm rãi nói.

“Người đã cản cổ anh ta.” cha Joseph trả lời. “Dwayne gần như ngất xỉu vì mất máu. Anh ta

thật may mắn vì còn sống. Nếu ta không tới gần hẳn người đã hút cạn máu anh ta rồi. Người hẳn đã nghe thấy tiếng ta đến.”

“Không phải đâu Cha.” Cô thốt lên bực mình. “Anh ta ngất xỉu vì bị bệnh thiếu máu thì có !”

Vị cha cố liếc sang phía Dwayne, trông rất là bút rút nhưng cũng gật đầu. “Vâng, đúng là con bị thiếu máu.”

Cha Joseph nhăn trán rồi quay lại phía Lissianna. “Người đã hút máu những người trong trại tế bần, đã lợi dụng những linh hồn yếu ớt không có khả năng tự bảo vệ tội nghiệp.”

Lissianna khẽ ngọ nguậy đầy bút rút, đúng là nhìn theo cách đó thì cô có lỗi thật. Việc cô hi vọng có thể giúp họ kể cả khi họ ‘bị’ giúp cô một cách không tình nguyện, không hề làm nhẹ đi điều đó chút nào.

“Nghe này thưa Cha.” Greg bước tới trước, chỉ để ngừng lại khi vị cha cố giương súng lên chĩa thẳng vào ngực anh.

“Ta đoán là súng đạn có thể không gây hại nhiều lắm cho các người.” Ông nói. “Nhưng dù gì vẫn là có gây tổn hại, và hai khẩu súng này được nạp đầy đạn bạc trong trường hợp chúng có tác dụng.”

Lissianna đảo mắt. “Dĩ nhiên là có rồi nếu con là người sói chẳng hạn !”

“Hai người lấy đạn bạc ở đâu ra?” Greg sững sờ hỏi.

“Tôi mua trên mạng Internet.” Dwayne trả lời. “Trên mạng cái quái gì chả có !”

“Ừhm, đạn bạc có tác dụng hay không đi nữa, chúng cũng sẽ khiến các người bị thương đủ để chúng ta có thời gian dùng cọc gỗ đâm các người.” Cha Joseph kéo cuộc hội thoại lại mạch truyện lúc này. “Và cọc gỗ, như chúng ta đã thử vào đêm hôm nọ, khá là có tác dụng, dù rõ ràng không khiến các người chết !”

“Là cha làm ư?” Lissianna giật mình lạnh toát người. “Cha vừa nói phải kiểm tra trước khi thử dùng biện pháp mạnh kia mà.”

Cha Joseph bút rút động đậy. “Ta nghe lỏm thấy...” Ông ngừng lại nhú mày rồi hỏi. “Tên cô bé trực đêm thay cho mỗi khi người nghỉ làm là gì ấy nhỉ?”

“Claudia.” Cô trả lời.

“Ừh đúng. Claudia. Ta nghe lỏm thấy cô bé nói với Debbie rằng nó cần hỏingười xem liệu người có cần đổi trực đêm nào tuần này với nó hay không, nhưng nó không liên lạc được với căn hộ nơi người ở. Debbie nói cuối tuần này người ở nhà mẹ đẻ, nhưng đêm đó tới nhà bà ấy, và bà ấy sẽ nói người gọi lại cho con bé vào sáng hôm sau khi con bé về.”

Lissianna thở hắt ra. Rất nhiều việc đã xảy ra từ khi cô bị đâm, và phần lớn thời gian cô đã bị sao lãng nghiêm trọng, nhưng vụ tấn công vẫn luồn khiến cô lo lắng. Cô chắc chắn Debbie không thể đứng sau màn diễn được, nhưng việc đó đã khiến cô quên một việc. Cô đã không nghĩ ra rằng Debbie có thể kể với mọi người rằng đêm đó cô ở nhờ nhà bà.

“Ta đã gọi Dwayne.” Cha Joseph nói tiếp. “Anh ta đáng ra sẽ tạt qua đó và điều tra xem có gì khả nghi hay không. Anh ta đáng ra chỉ tới đó theo dõi người thôi.”

Dwayne đổi chân dưới cái nhìn đầy ý nghĩa của cha Joseph, rồi nói tiếp mạch giải thích của ông. “Tôi đúng là chỉ định làm thế thôi, tôi chỉ mang cái cốc đi đề phòng gặp may.”

Khi thấy Lissianna nghi ngờ nhìn mình, anh ta lặp lại. “Thật mà. Ma cà rồng thường hoạt động ban đêm, và tôi đoán tôi phải chờ tới bình minh khi hai người ngủ. Tôi đã nghĩ tôi chỉ tới đó để thăm dò chung quanh, tìm hiểu về căn nhà của Debbie gì đó, tìm ra phòng của hai người cũng như phòng của bà ta khi hai người đi ngủ.” Anh ta đột ngột toét miệng cười. “Nhưng khi tôi tới đó, rèm cửa phòng khách mở toang và tôi có thể thấy hai người làm gì trên ghế xa lông, rồi tôi chuyển sang cửa sổ phòng ngủ khi hai người diễn phim ở đó.” (Biến thái, biến thái quá mà !)

Lissianna thấy mình đang đỏ bừng từ đầu ngón chân tới tận chân tóc. Rồi sau cơn xấu hổ là nổi tức giận với việc Dwayne đã nhìn trộm qua cửa sổ lần đầu tiên bọn họ... với nhau. (chứ không phải lần đầu tiên thì chị ok à = =). Nhưng cô quên bém những suy nghĩ đó khi anh ta nói tiếp.

“Tôi đã thấy cô căn anh ta, và đó là tất cả những bằng chứng chúng tôi cần.” Anh ta mỉm cười gian tà như một con mèo thấy cá trước mặt. “Tôi đã tưởng phải đứng ngoài cửa sổ dưới trời lạnh cho tới khi Debbie về nhà và hai người đi ngủ. Tôi đã không tin nổi vào mắt mình khi cô bỏ anh ta lại trong phòng ngủ và ra phòng khách nằm. Và khi tôi thử mở cánh cửa bằng kính dẫn vào phòng ăn và thấy nó không quá... Mọi việc diễn ra quá tốt đẹp tới mức không tin nổi.” Anh ta liếc sang phía ông cha cố và cười toe toét. “Như một phép màu của Chúa vậy.”

“Nhưng con có sao đâu.” Lissianna quay lại phía cha Joseph. “Nếu quả thật là ý Chúa muốn cha giết con...”

“Là lỗi của ta khiến người không chết.” Ông ngắt lời cô. “Đáng ra ta không nên bảo anh ta đến, đáng ra ta phải tự mình tới đó. Đáng ra ta cũng phải nghiên cứu nhiều hơn ngay từ đầu. Khi đó, chúng ta đã có thể chuẩn bị tốt hơn để sẵn sàng nhận lấy cơ hội mà Chúa đã ban cho.

Thay vào đó chúng ta vẫn cứ ngu ngốc dựa vào những bộ phim và cuốn sách nhằm nhí kia. Ta vẫn chưa nhận ra bài học cho mình.”

Vị cha cổ trông trắng bệch và rất mệt mỏi vì thiếu ngủ. Rõ ràng ông ta đã không nghỉ ngơi nhiều lắm tuần vừa rồi, với việc vừa công tác ở nhà tế bần vào ban ngày vừa canh chừng cô hút máu người khác vào ban đêm. Lissianna biết việc thiếu ngủ có thể dẫn tới tình trạng căng thẳng cũng như ảo giác. Greg là mới là bác sĩ tâm lý, nhưng cô cũng có khả năng hiểu, với cha Joseph, việc thiếu ngủ đã khiến ông bị tách khỏi thực tế. Hẳn nó phải khiến ông trở nên loạn trí nếu ông ta thực sự nghĩ Chúa đã dẫn cô tới để ông ta giết.

“Thế nên, như tôi đã nói.” Dwayne nói tiếp để khiến mọi người quay lại tập trung vào anh ta. “Tôi lên vào nhà, vào phòng khách, bước tới chỗ cô ngủ mà thậm chí cô còn không thềm cựa mình. Nhưng lúc tôi tới, cô đang nằm nghiêng. Tôi đang nghĩ làm sao để cô nằm thẳng ra thì đột nhiên, cô làm đúng như thế. Cô nằm ngửa ra.”

“Thêm một phép lành nữa của Chúa.” Cha Joseph thì thầm.

“Là vì tôi bị lạnh!” Lissianna mất kiên nhẫn quát lên. “Anh ta để mở cửa vào phòng ăn và gió lùa vào. Nó khiến tôi tỉnh dậy. Tôi nằm ngửa ra để chuẩn bị ngồi dậy tìm chăn đắp !”

“Đó chính là một phép màu.” Cha Joseph vẫn khẳng khẳng. “Nó khiến anh ta có thể đâm người.”

“Để trừ mối hại lớn !” Dwayne lẩm bẩm.

“Đúng thế.” Cha Joseph nhú trán. “Ta đã rất tức giận với Dwayne vì đã đâm người cho tới khi anh ta kể về việc người cắn anh bạn của mình.” Ánh mắt ông lướt về phía Greg rồi ông lắc đầu. “Một khi anh ta kể ra điều đó, ta đã hiểu đó chính là ý Chúa và mọi việc đã xong. Ta đã không tin vào tai mình khi mẹ người gọi điện tới nhà tế bần hôm sau và nói người không thể đi làm vì bị ỐM !” Một số cảm xúc khi đó của ông ta lúc này lại hiện rõ trên mặt. “Ta đã không thể tin được. Đáng ra người phải chết mới đúng ! Thậm chí ta đã nghĩ đó chỉ là một lời nói dối, và thật sự người đã chết, nhưng...” Ông ngẩng đầu lên nhìn cô. “Đó cũng là lúc ta tìm ra thông tin mà đáng ra ta đã phải nghiên cứu ngay từ đầu.”

“Tôi mới là người tìm ra.” Dwayne cau có. “Ông thậm chí còn không biết cách vào mạng kia !”

“Ta đã sử dụng mọi nguồn lực mà Chúa đang mang đến cho ta, và do đó gọi anh bạn tin học đây tới giúp.” Cha Joseph nhăn nhó sửa lại, rồi thông báo. “Anh ta rất giỏi dùng máy tính, anh ta là một nhà lập trình.”

Lissianna nhướn mày cảm thán về phía Dwayne. Có vẻ ngoài làn da rám nắng, mớ độn vai

và quả dưa chuột, đêm đó anh ta còn làm giả những thứ khác nữa. Anh ta đã bảo cô mình đang học nội trú y khoa năm cuối và một khi có bằng Bác sĩ, anh ta định sẽ mở phòng mạch tư nhân của chính mình. Cô đoán là để cố khoe mẽ với cô. Đồ ngốc ! Anh ta định làm gì nếu mọi chuyện không xảy ra và anh ta định nghiêm túc theo đuổi cô? Anh ta sẽ giải thích chuyện mình không phải bác sĩ nội trú thế nào?

“Dwayne đã tìm ra mọi thông tin trên Internet.” Cha Joseph nói tiếp. “Tất nhiên có những mẩu chuyện thường thấy về cây thánh giá, nước thánh và tội, và chúng ta đã thấy chúng hoàn toàn vô dụng, nhưng cũng có những thông tin khác về cách tiêu diệt các người. Vài trang web nói chỉ cần đâm cọc gỗ thẳng vào tim, nhưng những trang khác lại bảo rút cọc gỗ ra là các người có thể hồi sinh... như người đã trải qua vậy. Những trang đó nói phải chặt đầu ma cà rồng mới có thể hoàn toàn xong việc được.”

“Chúa ơi.” Greg lẩm bẩm. “Các ông yêu Internet thế cơ à?”

Lissianna nhăn nhó cùng anh nhưng rồi quay lại phía cha Joseph khi ông nói tiếp.

“Ta biết ta không thể tự làm điều đó. Thế nên ta lại nhờ tới sự giúp đỡ của Dwayne và chúng ta đã chuẩn bị căn nhà này, rồi lên kế hoạch lừa các người tới đây vào sáng nay. Tất nhiên lúc đó ta đã hi vọng người sẽ lái xe đi làm như thường lệ. Khi người đi nhờ xe người khác đi làm vào đêm qua, ta đã sợ phải dời kế hoạch lại hôm khác, nhưng rồi bạn người xuất hiện. Bằng chứng cho thấy Chúa lại giúp đỡ ta.” Ông ta thở dài nhẹ nhõm. “Khi anh ta vào phòng với người, ta đã gọi Dwayne, và anh ta chỉ ta cách rút điện để xe không khởi động được rồi tới đây trước chờ chúng ta tới... Và giờ chúng ta ở đây...”

“Vâng, giờ chúng ta ở đây.” Greg lạnh lùng nói, kéo cha Joseph quay lại chú ý đến anh.

“Tất nhiên khi chúng ta lên kế hoạch, vốn chỉ tính tới việc đối phó với Lissianna thôi.” ông cha cố nói tiếp. “Thế nên ta rất tiếc là chỉ mang theo mỗi một cái cọc gỗ.” (nghe như kiểu, xin lỗi bé, ta chỉ mang 1 cái kẹo thôi hai đứa chia nhau đi ấy !)

“Tiếc ghê cơ !” Greg mỉa mai nói. “Thế nên tôi đoán chúng ta đành phải chờ dịp khác thuận tiện hơn thôi nhỉ?” (hìc, còn dịp khác hử?)

“Không cần thiết !” Cha Joseph trấn an anh nhanh chóng. “Ta có mang theo ít gỗ sau xe tải. Ta chắc chắn là vót cọc gỗ sẽ không mất nhiều thời gian lắm. Hoặc chúng ta có thể xử cả hai người cùng một lúc. Chắc là Lissianna trước, nhỉ?” ông quyết định. “Chúng ta có thể đâm nó rồi chặt đầu nó trước, rồi dùng cùng một cái cọc gỗ đó đâm người.” (Haizzz, hai người này nói chuyện như kiểu chả liên quan gì đến chết chóc ấy, tỉnh bơ !)

“Ưu tiên phái đẹp ghê cơ !” Lissianna không thèm che dấu vẻ châm biếm của cô.

“Ta sẽ cố làm mọi việc nhanh gọn và ít đau đớn nhất có thể.” Cha Joseph trấn an cô (ack), rồi ông ngập ngừng và nói. “Sẽ dễ dàng hơn nếu hai người đừng chống lại và để yên cho ta làm chuyện này.” (nghe như là nhõ rằng chứ ko phải giết người nữa ==)

Dĩ nhiên là dễ hơn rồi, cô bực bội nghĩ.

“Và rồi các người sẽ tìm lại được sự yên bình trong tâm hồn.” Ông nói thêm, cố dụ dỗ cô. Rồi ông nhăn mặt. “Như thế sẽ đơn giản nhẹ nhàng hơn là bắn tầm nửa tá viên đạn vào các người rồi mới đâm cọc gỗ vào tim khi các người trở nên yếu ớt.”

“Cha thân mến, cha không nghĩ là chúng con sẽ ngoan ngoãn đứng yên mỉm cười nhìn cha đâm rồi giết chúng con chứ?” Lissianna cố kiên nhẫn hỏi.

“Ta biết là các người sẽ bắt ta phải dùng biện pháp mạnh mà.” Cha Joseph thở dài. “Đừng sợ, chúng ta đã chuẩn bị sẵn rồi. Dwayne, đến lúc rồi.”

“Anh ta đã sắp đặt sẵn sàng cho hôm nay.” Cha Joseph hào hứng cho họ biết khi gã đàn ông trẻ tuổi rút một cái điều khiển từ xa từ trong túi quần ra. “Anh ta rất thông minh.”

Lissianna cứng người lại, căng thẳng chờ đón những gì sắp tới. Dwayne bấm một nút trên cái điều khiển và một tiếng động lớn trên trần khiến cô chú ý nhìn lên, và thấy trần nhà đang tách ra trên đầu họ. Cô ngạc nhiên một cách thú vị khi cái trần nhà trượt sang hai bên và vòng xuống dựa vào tường.

Cuối cùng cô nhận ra đó không phải trần nhà mà chỉ là một tấm vải lớn màu đen được treo lên che trần nhà và hai bên tường và cái nút được buộc để có thể tự buông ra nó rơi xuống khi Dwayne ấn nút điều khiển. Tấm vải nặng nề dần tách ra để lộ ra sự thật rằng cái căn phòng tối tăm họ đang đứng thật ra là một phòng sưởi nắng có ba mặt là kính và mặt trời đã lên khi họ đứng nói chuyện lúc nãy. Ánh sáng mặt trời chói lọi chiếu thẳng vào họ từ mọi hướng, trừ bức tường mà cha Joseph và Dwayne đang đứng cạnh.

“Họ không bị sao cả kìa.” Dwayne căng thẳng nói khi tấm màn lớn rơi xuống đất bên ngoài bức tường kính thành một đồng ở đó.

Cha Joseph chắc lưỡi khó chịu, rồi nhăn trán và bắt đầu lục lọi túi quần tìm chiếc điện thoại di động vừa reo loạn lên. Ông liếc ra nhìn màn hình một lát rồi nhú mày và quát Dwayne. “Trông chừng bọn chúng đi !” rồi bước tới gần cửa ra vào, quay lưng lại và trả lời điện thoại.

Dwayne khẽ liếm môi đầy căng thẳng và chĩa súng vào bọn họ. Lissianna để ý thấy nòng súng hơi run run và hi vọng anh ta không căng thẳng tới nỗi chạm tay vào cò súng một cách vô tình và bắn nhầm họ. (Dễ lắm ! ==)

“Rồi, Lissianna, tới lúc rồi đấy.” Greg thì thầm.

Cô ngạc nhiên liếc sang anh. “Tới lúc làm gì cơ?”

“Em biết mà.” Anh làm mặt xấu rồi hất đầu về phía Dwayne. “Làm cái em hay làm ấy, phủ màn sương vào tâm trí bọn họ ấy. Anh muốn thử lắm nhưng bọn em chưa dạy anh tới bài đó.”

“À.” Cô thở dài. “Anh nghĩ em chưa thử chắc?”

“Cái gì?” Anh nhú mày.

“Em không làm được.” Lissianna bảo anh. “Họ biết chúng ta là ai.”

“Thế thì sao? Mẹ em vẫn điều khiển được anh khi anh biết em là ai mà.”

“Không, đó là dì Martine. Bác ấy lớn hơn và mạnh hơn mẹ em nhiều, và dù vậy bác ấy vẫn phải thâm nhập được vào đầu anh để làm điều đó. Thường thì chúng em có thể điều khiển hành vi bằng một gợi ý nhỏ cấy vào đầu ; nhưng hai người này biết chúng ta là ai và điều đó tạo nên một bức màn bảo vệ trong đầu họ. Em phải xâm nhập được vào suy nghĩ của họ để điều khiển và em không thể nào điều khiển cả hai bọn họ cùng một lúc được.”

“Thế thì sao?”

“Greg,” Cô khẽ nói. “Nếu em điều khiển một trong hai bọn họ, người còn lại bắn hoặc em hoặc anh, và máu sẽ chảy ra như suối ấy !”

Anh thở dài náo nức khi nhận ra ý cô. Nhờ vào bệnh sợ máu của cô – mà anh chưa kịp chữa xong – cô sẽ ngất xỉu nếu điều đó xảy ra, và không điều khiển được ai nữa, và hai bọn họ sẽ cùng chết, hoặc biết đâu đấy...

“Anh khỏe và nhanh hơn bọn họ đúng không?” Anh hỏi.

“Chưa nhiều lắm.” Cô khẽ khàng. “Đến hết tháng này anh sẽ khỏe hơn nhanh hơn người thường khoảng chục lần, và sau đó sẽ còn khỏe và nhanh hơn nữa theo thời gian, nhưng giờ đây anh vẫn còn quá trẻ và các khả năng cũng như sức khỏe của anh vẫn đang tự hoàn thiện.” Lissianna nói với vẻ xin lỗi rồi tiếp. “Và Greg à, em không muốn làm hại bọn họ... ừm, ít nhất là cha Joseph.”

“Em đùa à, ông ta định giết chúng ta đấy Lissianna !” Greg tròn mắt.

“Ừ nhưng không phải vì ông ấy độc ác hay tàn bạo gì cả, ông ấy chỉ nghĩ mình đang làm theo ý của Chúa và giúp chúng ta ‘yên nghỉ vĩnh hằng’ thôi.” Cô giải thích. “Niềm tin của cha Joe rất mạnh mẽ.”

“Thế chúng ta làm gì bây giờ?” Anh hỏi tiếp.

“Em không biết.” Cô thú nhận với một tiếng thở dài. “Em vẫn hi vọng chúng ta có thể thuyết phục ông ấy không giết chúng ta. Kiểu như thuyết phục ông ấy rằng mình đã nhầm. Rằng chúng ta không phải ma cà rồng ấy.”

Greg trông không vui vẻ lắm. Một lúc sau anh thở dài. “Ừhm, em nên thử nhanh lên, vì anh nghĩ là ánh nắng bắt đầu tác động tới anh rồi đấy.”

Lissianna quan tâm chăm chú nhìn anh. Cô để ý thấy anh đang trở nên nhợt nhạt và thậm tự đá mình một cái vì đã không nhận ra nó tác động tới anh nhanh biết chừng nào. Ánh nắng chưa làm gì được cô, nhưng các nano trong máu anh đang hoạt động gấp đôi bình thường để thay đổi một chút cấu trúc cơ thể anh, và giờ đây chúng lại còn phải chạy chữa các tác động của ánh nắng mặt trời gây ra. Không có nắng anh cũng đã phải tiêu thụ máu nhiều hơn cô trong vòng vài tháng tới, chưa kể giờ đây anh đang chịu ánh nắng thiêu đốt...

Họ không trò chuyện được gì thêm vì cha Joseph đã gác máy với một tiếng lăm bầm và quay lại đứng cạnh Dwayne.

“Có một ca cấp cứu ở nhà tế bần.” Ông nói. “Ta phải về ngay, nên tốt nhất chúng ta nên giải quyết việc này cho nhanh.” Người tu sĩ ngập ngừng một chút, dường như không biết bắt đầu thế nào, rồi ông thở dài và giương súng lên.

“Khoan đã.” Greg nói khi cha Joseph chĩa súng vào cô. “Thưa Cha, nhớ cha nhầm thì sao?”

“Nhầm cái gì nào?” Ông cau có hỏi. “Cô ta chính là ma cà rồng mà.”

“Thật không?” Anh hỏi lại. “Cha chắc chắn chứ?”

Ông gật đầu không chút ngập ngừng.

“Thế còn tôi, thánh giá, nước thánh và ánh nắng? Cha từng rất chắc chắn về chúng kia mà? Chúng không tác dụng lên cô ấy, cha không nhận ra điều đó nghĩa là gì sao?”

Cha Joseph nhăn trán, và trong một lúc Lissianna đã ngỡ Greg đã thành công khi cô nhận thấy một nét lưỡng lự trên mặt ông, nhưng rồi ông lắc đầu. “Tất nhiên rồi, điều đó nghĩa là các câu chuyện sách báo phim ảnh đều sai lầm về cách giải quyết ma cà rồng.”

“Nhớ ra chúng không sai lầm thì sao? Nhớ ra cha mới là người sai lầm thì sao?” Anh cấp tốc hỏi.

Người tu sĩ nghiêm trang lắc đầu. “Dwayne đâm cô ta mà cô ta vẫn sống. Điều đó cho thấy cô ta phải là một ma cà rồng.”

“Đúng là Dwayne đã thử đâm cô ấy.” Greg kiên nhẫn nói. “Nhưng thưa Cha, một người phải có sức đâm thật mạnh mới có thể xuyên qua các cơ và xương ở ngực và, thật may thay, anh ta đâm cô ấy không đủ mạnh để gây quá nhiều nguy hại. Cái cọc đó chỉ đâm vào xương quai xanh của cô ấy rồi ngừng lại.”

“Xương quai xanh thôi sao?” Dwayne hét lên vẻ không tin nổi.

Lissianna cố gắng giữ vẻ mặt bình thường dù cô rất ngạc nhiên về những điều Greg nói. Cái cọc thậm chí còn không nằm trong bán kính chục cm quanh xương quai xanh của cô nữa là, Dwayne đã nhắm rất chuẩn xác, anh ta suýt nữa đã đâm vào tim cô.

“Lúc đó rất tối.” Greg giải thích với gã đàn ông trẻ. “Và do đó anh đã nhắm trượt. Như tôi nói, anh đã đâm sượt qua da cô ấy và chạm vào xương quai xanh. Máu chảy rất nhiều nhưng không có nguy hiểm gì lớn cả.”

“Thật ư?” Ông cha cố tròn mắt nhìn Dwayne nhưng anh ta chỉ biết đứng đó sững sờ, rồi ông ta quay sang Lissianna và hỏi. “Có thật như thế không?”

“Đúng thế.” Lissianna bầu víu vào câu chuyện viễn tưởng của Greg và phát triển nó thêm. “Con đã phải nằm cấp cứu cả đêm đó, nhưng họ cho con uống ít thuốc giảm đau, khâu hai mũi rồi cho con về nhà. Con đáng ra đã đi làm từ tối qua nhưng khi tỉnh dậy con phải tới cảnh sát để khai báo bị tấn công, và việc đó mất thời gian y như là lúc vào cấp cứu vậy.”

“Nhưng rõ ràng tôi đã đâm trúng mà, tôi cảm thấy nó xuyên thẳng vào mà.” Dwayne lắp bắp cãi.

“Tôi đập tới vài cái chần mà.” Lissianna nói, biết rằng lúc đó đủ tối để anh ta không nhận ra cô chỉ đập một cái chần dạ mỏng. “Chúng đã giữ và làm chệch hướng mũi cọc. Nó xuyên qua hết các lớp chần nhưng chỉ làm tôi rách da một chút thôi.”

Dwayne lắc đầu, vẻ bối rối không biết tin điều gì.

“Cô ấy không phải ma cà rồng đâu thưa Cha.” Greg cứng rắn nói. “Con cũng thế. Con là bác sĩ tâm lý.”

“Anh là bác sĩ tâm lý của nó ư?” Cha Joseph không tin cho lắm.

Lissianna thấy Greg mỉm cười và hiểu anh đang có kế hoạch nào đó. Cô chỉ biết hi vọng nó thành công. Trông anh bắt đầu khá là tệ hại rồi.

“Đúng thế. Con là bác sĩ tâm lý của cô ấy. Cha có thể kiểm tra thẻ căn cước của con nếu muốn.” Anh rút ví ra khỏi túi quần và ném nó xuống trước mặt hai người đàn ông.

Dwayne cúi xuống nhặt ví lên, vẫn giữ cho nòng súng hướng về phía họ, rồi hơi rung nó khi lật xem những thứ có trong ví. Lissianna nín thở chờ đợi, biết rằng gã đàn ông đó rất có thể sẽ bắn nhằm vào họ trước khi xong xuôi. Cô thật sự hi vọng hẳn ta sẽ bắn vào cô, vì nếu Greg bị bắn, cô cũng sẽ ngất xỉu khi thấy máu. Nhưng rút cục cô nghĩ chả có gì khác nhau cả. Cha Joseph vẫn nhắm vào họ đấy thôi.

“Bác sĩ Gregory Hewitt.” Dwayne đọc to tên trên thẻ rồi nhú mày. “Tên này nghe quen quen.”

“Có một bài báo về anh ta vài tuần trước thì phải.” Cha Joseph nhớ ra.

“Đúng thế.” Greg nghiêm trang gật đầu.

“À tôi có đọc nó.” Dwayne cũng gật gù. “Anh ta chuyên chữa các bệnh sợ hãi.”

“Chuyên môn của tôi là các bệnh sợ hãi.” Anh thừa nhận. “Nhưng tôi cũng làm việc về các chứng bệnh tâm lý khác nữa, và mẹ của Lissianna liên hệ với tôi để nhờ tôi chữa cho cô ấy. Lissianna bị mắc chứng...” Anh ngập ngừng rồi hỏi. “Hai người đã nghe về chứng hoang tưởng hóa sói chưa?”

“Ồ có chứ.” Dwayne thốt lên, cha Joseph chỉ biết giương mắt nhìn. “Nó là chứng bệnh mà bệnh nhân nghĩ rằng họ là người sói phải không?”

“Đúng thế.” Greg gật đầu. “Ừm, Lissianna cũng tương tự như thế. Chỉ có điều cô ấy tưởng mình là ma cà rồng thôi.”

Cả hai người đàn ông quay sang nhìn Lissianna, và cô hi vọng mặt mình không phản bội cô mà trưng ra sự ngạc nhiên cô đang cảm thấy. Cô đã không ngờ tới cách nói này của Greg, nhưng hi vọng bọn họ có thể tin vào anh.

“Nhưng cô ta là ma cà rồng mà.” Cha Joseph phản đối. “Cô ta cần Dwayne và những người khác ở nhà tế bần.”

“Mở miệng ra Lissianna.” Greg ra lệnh.

“Gì cơ?” Cô sững người không hiểu và nhìn sang anh.

“Cho họ xem răng em đi.” Greg giải thích, rồi bước tới cạnh cô và túm lấy mặt cô, đồng thời giải thích thêm. “Cô ấy không muốn vì cô ấy chưa kịp đeo răng giả.”

Nhận ra anh muốn làm gì, Lissianna thả lỏng người để anh nhắc môi cô lên cho họ xem răng cô.

“Thấy chưa? Không có răng nanh dài nhé!” Greg nhẹ nhàng dùng một ngón tay nhắc một bên môi trên của cô lên, rồi bên kia. Anh làm rất nhanh, chỉ đủ cho họ thấy hai răng nanh của cô chỉ dài như các răng khác, nhưng không đủ để họ thấy chúng nhọn hoắt ở đầu.

Cha Joseph và Dwayne bước tới một bước rồi dừng lại. Cả hai đều nhăn trán.

Greg thả Lissianna ra và quay sang nhìn họ khi anh nói tiếp. “Cô ấy đã đặt làm răng nanh bằng sứ và dán lên trên răng của mình khi tới các quán bar tìm ai đó để cắn. Lissianna làm việc ban đêm vì, tất nhiên, ma cà rồng không thể ra ngoài ban ngày. Cô ấy tuân thủ tất cả các luật lệ của ma cà rồng, tránh tỏi và các biểu tượng tôn giáo khác chẳng hạn.”

“Nhưng cô ta ăn tỏi xay mà ta đưa hôm ở nhà tế bần.” Cha Joseph nhớ lại. “Và cô ta cũng không phản ứng với đồng thánh giá trong phòng làm việc. Nếu cô ta tin là mình là ma cà rồng, ít nhất cô ta phải có phản ứng với chúng chứ?”

Lissianna liếc sang Greg để xem anh giải thích ra sao.

Anh ngập ngừng rồi nói. “Lúc đó cô ấy đang không ở trong ‘nhân cách’ ma cà rồng của mình.”

“ ‘Nhân cách’ ma cà rồng là sao?” Dwayne hỏi lại. “Ý anh là cô ta là ‘đa nhân cách’ hay kiểu kiểu thế á?”

Greg lại ngập ngừng rồi liếc sang Lissianna vẻ xin lỗi trước khi nói tiếp. “Đúng thế. Cô ấy có hai nhân cách hoàn toàn khác biệt. Một chỉ là...” Anh nhún vai. “Lissianna. Nhân cách kia cho rằng mình là một ma cà rồng đã sống hai trăm năm và chuyên đi dạo ban đêm.”

“Nhưng...” Cha Joseph ngừng lời và khẽ chửi thề (ack) khi điện thoại lại reo lần nữa. Ông rút mạnh nó ra khỏi túi rồi gần như quất vào máy. “Cái gì?”

Lissianna liếc sang Greg và để ý thấy ngoài màu da đang trở nên trắng bệch, những giọt mồ hôi lớn đang bắt đầu xuất hiện trên trán anh. Anh thật sự đang phải chịu đau đớn. Cô quay lại

hai người đang định tấn công họ và tập trung vào Dwayne. Trong hai người, cô đoán với anh ta, niềm tin rằng họ là ma cà rồng bị lung lay bởi câu chuyện nhảm nhí của Greg nhiều hơn cả. Cha Joseph ngập ngừng vì nếu quả thật họ không phải ma cà rồng, điều đó nghĩa là ông ấy đang định đâm hai người vô tội. Ông ta thà nghĩ mình đang làm nhiệm vụ của Chúa còn hơn.

Cố gắng thâm nhập vào suy nghĩ của Dwayne của cô bị đột ngột ngưng lại khi cha Joseph bất thần nói. “Việc ta đang ở đây không quan trọng, ta đang trên đường về đây. Khoảng 20 phút nữa ta sẽ về tới.”

Ông tắt máy với một vẻ mặt khó chịu rồi quay lại bọn họ. “Chúng ta phải làm xong việc thôi. Ta phải về đó bây giờ. Không còn thời gian giải thích nữa rồi.”

“Vậy thả chúng tôi đi.” Greg bước tới một bước, rồi anh sững lại khi một tiếng súng chát chúa vang lên trong phòng.

“Ôi Chúa ơi !” Dwayne thở hắt ra. “Tôi không định làm thế. Sao anh ta lại di chuyển kia chứ? Tôi không định...”

Lissianna quay sang bối rối nhìn Greg.

“Chuyện gì...” Cô bắt đầu nói, rồi ngưng lại khi Greg chậm chậm quay sang phía cô, và rồi cô thấy máu đang trào ra trên ngực anh.

Lissianna bắt đầu cảm thấy tai ù đặc, mắt cô dán vào cái vết đỏ tươi đó và nhận ra cô càng nhìn, nó càng trở nên rõ ràng và to hơn. Thị giác của cô nhanh chóng chìm ngập trong màu đỏ, và rồi cô cảm thấy như đang rơi xuống và nhận ra, mình đang ngất xỉu.

hhhhhChapter 22

“Đừng mở mắt, em sẽ lại ngất tiếp đây.”

Đó là những lời đầu tiên Lissianna nghe thấy. Mắt cô đang chớp chớp chuẩn bị mở ra khi cô bắt đầu tỉnh lại, nhưng rồi cô nhắm chặt chúng lại và thở ra chậm chạp. “Greg?”

“Anh đây.”

“Anh ở bên phải em đúng không?” Lissianna hỏi, dù cô thừa biết tiếng anh phát ra từ bên nào. Cô hỏi chỉ để nghe thấy tiếng anh lần nữa. Cô chưa hoàn toàn tỉnh lắm khi anh nói chuyện lúc này, và tiếng anh vừa trả lời quá ngắn để nói lên điều gì, nhưng Lissianna vẫn nhận ra nó hơi là lạ.

“Ừh, thế nên anh đoán điều đó nghĩa là anh đang là cánh tay phải của em.” Những lời này thốt ra kèm với một tiếng cười nhẹ vẻ miễn cưỡng. Cô đoán anh đang nói qua kẽ răng và cười cũng như thế. Anh ấy hẳn đang nghiến chặt răng lại, nghĩa là anh đang đau đớn.

Cô quay đầu sang trái, mở mắt và thấy mình đang nhìn ra một cái sân sau đầy nắng. Không có tí dấu vết nào của cha Joseph hay Dwayne, và Lissianna chắc chắn chỉ có cô và Greg trong căn phòng kính đầy nắng này.

Khi cô quay đầu lại một chút, Lissianna có thể nhận ra cô đang ngồi dựa vào bức tường không phải kính duy nhất trong phòng. Tay cô bị giữ trên đầu bằng những sợi xích buộc vào cổ tay. Cô bị xích vào tường.

“Hơi có không khí Trung cổ ở Anh nhỉ.” Cô lẩm bẩm rồi hỏi Greg. “Anh cũng bị xích vào tường sao?”

“Ừh.”

Lissianna gật đầu. “Chuyện gì vậy? Sao họ chưa giết chúng ta?”

“Ừhm, việc em té xỉu khi thấy máu khiến họ hoang mang vì nó không giống chút nào cái hình ảnh một con ma cà rồng hung ác dữ tợn cả.” Anh khó nhọc nói. “Giờ họ không biết phải làm gì. Cha Joseph cuống cả lên. Ông ta không biết làm gì cả, nhưng ông ta có việc phải đi và

không thể đoán việc đó khiến ông ta mất bao nhiêu thời gian, thế nên họ quyết định xích chúng ta lại cho tới khi giải quyết xong vụ cấp cứu ở nhà tế bần.”

“Ý anh là họ không tin chúng ta là ma cà rồng nhưng vẫn bỏ đi và mặc kệ anh bị thương chảy máu tới chết sao?” Lissianna ngạc nhiên thốt lên.

“Ừh, có vẻ thế.” Greg trả lời, và Lissianna giờ có thể chắc chắn anh đang vừa nói vừa nghiên rằng. “Ông cha cố Joe thân mến của em chạy tới giúp anh sau khi em ngất xỉu. Ông ta mở áo sơ mi của anh và bắt đầu thấm máu, rồi ông ta và Dwayne cãi nhau xem nên gọi cấp cứu hay không. Cha Joseph cho rằng họ nên làm thế, anh nghĩ ông ta đã bắt đầu hơi tin vào câu chuyện anh kể. Dwayne không muốn thế, anh ta sợ sẽ phải vào tù vì đã bắn anh. Cha Joseph cuối cùng cũng thuyết phục được anh ta gọi điện, rồi quay lại định giúp anh cầm máu và nhận ra vết thương đang nhỏ lại. Ông ta lập tức bảo Dwayne dập máu.”

“Ôi thôi xong.” Lissianna thì thầm.

“Ừh.” Greg thở dài náo nức. “Ông ta rất tiếc là viên đạn bạc không làm gì được anh cả... mà nhắc tới nó, viên đạn trôi ra ngoài trong lúc họ cãi nhau. Làm thế nào mà...”

“Các Nano sẽ coi viên đạn là một vật thể lạ và sẽ tổng nó ra ngoài.”

“Khó tin thật.” Anh lại thở dài.

“Không hẳn thế, cơ thể thường cũng phản ứng như thế khi anh ghép nội tạng chẳng hạn.” Cô liếc lên đồng dây xích lần nữa. “Và thế là họ định xử lý chúng ta khi cha Joseph quay lại sao?”

“Ừh.” Anh cười một tiếng uể oải. “Tin tốt là cha Joseph đã mang đồng gỗ ông ta nhắc đến vào đây và Dwayne đang ngồi gọt một cái cốc gỗ trong lúc chúng ta đang nói chuyện hiện tại, do đó chúng ta sẽ không phải chờ lẫn nhau mà sẽ được hóa kiếp cùng một lúc nếu rút cục họ quyết định như thế.”

“Chết tiệt thật.” Lissianna thở hắt ra.

“Anh cũng cảm thấy y chang em.” Greg đồng ý. Anh lặng im và cô cảm thấy mình vừa nghe thấy một tiếng rên khẽ trước khi anh kịp nén nó lại. Nỗi lo lắng bắt đầu gặm nhấm cô, cô nhắm mắt lại và quay đầu sang phải, ngửa đầu ra và khẽ hé mắt. Cô thở dài nhẹ nhõm khi thấy mình đang nhìn vào tường và cái trần nhà bằng kính bên trên họ. Cô hít một hơi sâu rồi chậm chậm hạ đầu xuống cho tới khi nhìn thấy đỉnh đầu anh... rồi trán, mắt, mũi miệng anh. Lissianna dừng lại khi đã có thể nhìn toàn bộ gương mặt anh, biết rằng chỉ cần cô nhìn thấy một giọt máu thôi cô sẽ lại ngất xỉu.

Giờ khi đã có thể nhìn thấy anh, cô lại tiếc là mình đã nhìn. Kẹt giữa việc bị thương và bị

ánh nắng thiêu đốt, Greg trông còn hơn cả tồ tẹt. Anh ngồi dựa vào tường như cô, nhưng đầu anh ngã hẳn ra sau như thể nó quá nặng với anh để giữ cho nó thẳng. Anh nhắm mắt và gương mặt anh nhợt nhạt tới nỗi nó gần như chuyển sang màu xám. Các cơ mặt cũng đang căng lên vì đau đớn. Greg cần được tiếp máu khẩn cấp và anh đang đau đớn kinh khủng khiếp.

Không biết Lissianna đang nhìn mình, anh hít một hơi sâu và cố giữ cho giọng bình thản. “Có thể là không đâu. Họ có thể sẽ chỉ đâm anh thôi. Khi ông ta rời khỏi, Cha Joseph không biết phải nghĩ sao. Họ cho rằng anh là một ma cà rồng nhưng không biết phải làm gì với em. Họ cho rằng em có thể là một ma cà rồng mới, do đó mới ngắt xỉu khi thấy máu. Cha Joe nghĩ nếu đúng là như thế, em có thể trở lại bình thường nếu anh bị tiêu diệt.”

“Ồ.” Lissianna thấy tim mình thắt lại khi anh im lặng và cắn chặt môi để khỏi kêu lên vì đau đớn. Gã đàn ông ngốc nghếch này đang cố tỏ ra dũng cảm và không để cô biết anh ta đang khổ sở. Nếu là cô cô đã gào toáng lên và rên rỉ ầm ĩ rồi. Lissianna không giỏi chịu đau cho lắm.

Quyết định cô phải cứu anh ra khỏi đây, cô ngược lên và khẽ kéo thử sợi dây xích đang nối cánh tay cô với tường nhà và mở miệng. “Em ngạc nhiên là Dwayne không ở đây canh gác.”

“Có chứ, hẳn ta có ở lại một lúc.” Greg trả lời. “Hẳn ta ngồi đó, cười toe toét và đéo gọt cái cọc gỗ chết tiệt đó khoảng nửa tiếng, nhưng rồi hẳn ta sợ chết khiếp và chuồn mất. Anh đoán hẳn ta đang ở trước thềm nhà ngồi đéo cọc chờ cha Joseph quay lại.”

“Anh ta sợ chết khiếp ư?” Lissianna ngạc nhiên hỏi.

Greg khẽ cười khô khốc. “Rất có thể là do anh đã dọa sẽ moi tim hẳn ta ra ăn tươi chẳng?”

“Cái gì?” Cô thốt lên với một tiếng cười sừng sốt.

“Ừh, anh thì đau chết được và cáu gắt và điên ruột vì hẳn ta không chịu gọi xe cấp cứu khi họ nhận ra vết thương đang tự lành.” Greg giải thích. “Và thằng đàn đó thì cứ luôn miệng hỏi những câu hỏi ngu ngốc không chịu được.”

“Hỏi gì cơ?” Lissianna thắc mắc, cố làm anh quên đi đau đớn.

“Những câu kiểu như, làm tình với một con ma cà rồng có thích không? Hay là trở thành ma cà rồng có khiến ‘nó’ hoạt động tốt và lâu và mạnh mẽ hơn không ấy.” Greg lắc đầu về hết chịu nổi. “Thằng cha đó đúng là một kẻ thất bại đáng nản hết thuốc chữa. Anh không thể tin là em lại thích cắn hẳn ta cơ đấy.”

Trước khi Lissianna kịp trả lời, anh hỏi tiếp. “Khi đó, nó không như khi chúng ta... ừhm, ý

anh là em không thật sự cảm thấy thích...” Anh im bật và khẽ nhúc nhích, để rồi rên lên vì đau đớn.

“Lúc đó không giống như lúc em cắn anh đâu.” Cô nhẹ nhàng nói, nhận ra anh đang ghen. Cô thật ra không thể trách anh được. Tất cả những lần họ cắn nhau đều có dính vài vụ hôn hít và thường là trên cả hôn hít nữa, cô không ngạc nhiên khi anh có thể tự hỏi mỗi lần cô đi săn đều như vậy hay không.

“Em chưa bao giờ hôn Dwayne. Thật ra hiếm khi nào em phải hôn để có thể săn mỗi lần Greg ạ. Anh là trường hợp đặc biệt.” Cô báo với anh, rồi nhớ lại rằng hẳn ta thật ra đã cố hôn cô. Lissianna chỉ không đáp lại thôi. Cố lắc đầu nghĩ điều đó không quan trọng, cô nói tiếp. “Và về việc hẳn ta là một kẻ thất bại đáng ghét, việc đó chỉ khiến em đỡ cảm thấy có lỗi khi cắn hẳn ta thôi.”

Greg cười thêm một tiếng mệt mỏi nữa, rồi nhăn nhó đau đớn và phải im lặng cả phút nữa mới có thể nói tiếp. “Anh có thể hiểu được. Anh cũng sẽ không thấy hối hận tí nào nếu phải cắn hẳn ta đâu.”

“Có khi anh có cơ hội làm điều đó đấy.” Lissianna lẩm bẩm rồi quay lại nhìn sợi dây xích, nghĩ nếu mình có thể dứt đứt nó ra, Dwayne có thể làm bữa trưa cho Greg. Dù có thiếu máu hay không, cô hi vọng ít nhất hẳn ta có thể giúp Greg đỡ đau đớn và giúp anh có thêm chút sức lực để họ có thể thoát nạn. Lissianna sẽ có thể phải về nhà và đưa mẹ cô và mọi người tới đâu. Họ có thể xóa trí nhớ của Dwayne, rồi chờ cha Joseph quay lại và xử lý cả ông ta nữa. Với việc họ biết cô là ai, cô không thể làm điều đó, nhưng họ sẽ không nhận ra mẹ cô, dì cô, bác cô và những người lớn đó có thể làm được việc cô không làm được.

“Em đoán điều này nghĩa là em phải bỏ việc làm ở nhà tế bần thôi. Em thất nghiệp rồi.” Lissianna nói để khiến Greg tiếp tục trò chuyện. “Em nghĩ điều đó cũng giải quyết việc giờ giấc chúng ta làm việc trái ngược nhau nữa.”

“Ừh đúng vậy.” Greg cười khẽ rồi ho sù sụ.

“Anh có sao không?” Cô lo lắng hỏi khi anh ho xong.

“Ừh anh hơi ngứa họng. Anh cần uống cái gì đó. Anh khô họng quá.” Anh cúi kính phàn nàn.

Lissianna mím môi lại. Cô biết đó là do các nanos. Chúng đang tiêu thụ máu nhanh một cách kinh khủng, và nước trong cơ thể anh sẽ bị hút cạn một cách kinh khủng để có thể tạo ra máu để làm dịu chúng. Cô không nói với Greg điều đó mà thay vào đó quay sang nghiên cứu mỗi nốt của sợi dây xích trên tường.

Cô thấy chỉ có một mối xích nối dài nhất. Nó nối giữa hai cổ thay cô và được ròng tới một cái vòng dính vào tường. Lissianna chăm chú nhìn cái vòng đó, mừng rỡ nhận ra rằng nó chỉ là một sợi kim loại mảnh được uốn cong thành một cái vòng, nhưng hai đầu của nó không được hàn chặt vào nhau. Nếu cô kéo đủ mảnh, có thể cô sẽ đủ khả năng kéo rộng khoảng cách giữa hai đầu dây, thậm chí đủ rộng để rút sợi xích của cô ra. Hai cổ tay cô vẫn sẽ bị trói vào nhau, nhưng cô sẽ có thể đứng dậy và giải thoát bọn họ.

“Thế nên.” Greg nói tiếp, kéo ánh mắt cô quay lại phía anh một cách thận trọng. “Như trong các bộ phim nhảm nhí về ma cà rồng ấy, chúng ta sẽ kết thúc ở đây, một cặp ma cà rồng bị đâm cọc gỗ vào tim và phơi ra dưới ánh nắng... hay đúng hơn là được phơi ra trong phòng tắm nắng.”

Lissianna khẽ cười, cô khó kìm được mình khi giọng của anh thật châm biếm và chua chát. “Đồng phim tệ hại đó.” Cô đồng ý. “Hollywood có biết quái gì về ma cà rồng chúng ta đâu.”

“Anh nghị họ ghen tị đấy.” Greg hùng hồn. “Tiền bạc, danh vọng như nước mà cuối cùng họ vẫn già đi và chết.”

“Vâng.” Lissianna đồng ý, nhưng cô không còn thấy nó đáng cười nữa. Cô đã sống hai trăm năm, Greg mới chỉ 35 tuổi và thậm chí còn chưa cần ai, ừh thì có cần cô nhưng điều đó không tính, và giờ anh phải chết chỉ vì đã gia nhập vào hàng ngũ của họ... và cô còn chưa bao giờ nói cô yêu anh chừng nào. Sao cô lại chưa nói với anh điều đó nhỉ? Có lẽ vì sợ hãi, sợ mắc sai lầm, sợ bị tổn thương chẳng. Ừm, vài giờ trước cô đã quyết định sẽ không sợ hãi nữa, nên đã tới lúc nói với anh rồi. Hoặc bây giờ hoặc không bao giờ.

“Greg.” Cô khẽ thốt.

“Sao em?” Giọng anh rất mệt mỏi và cam chịu.

“Anh có nhớ khi anh hỏi em về bạn đời vĩnh cửu không?”

“Có, em nói mẹ em cho rằng mỗi người chúng ta luôn có một bạn đời vĩnh cửu tồn tại.”

“Nhưng em chưa nói với anh cách chúng em nhận ra bọn họ.” Cô nghiêm giọng. Không chờ anh trả lời, cô hít một hơi sâu và nói tiếp. “Chúng em nhận ra bạn đời của mình bằng hai dấu hiệu: chúng em không đọc được tâm trí họ, và không thể điều khiển họ. Như em không điều khiển và đọc được tâm trí anh vậy.”

“Anh biết.” Anh dịu dàng nói khiến cô quay lại nhìn anh. Môi anh đang mỉm cười dù cô biết

anh đang đau đớn và nói tiếp. “Thomas đã kể với anh.”

“Khi nào cơ?” Cô ngạc nhiên.

“Đêm qua.” Anh thừa nhận và bổ sung. “Nó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Thật ư? Vì sao?”

“Vì nó khiến anh nhận ra cảm xúc trong lòng anh hẳn là được tiền định như thế.”

Lissianna thở dài náo nức. “Cả chuyện này cũng đáng xảy ra sao?”

“Lissianna.” Anh chậm rãi quay sang nhìn cô. Mắt anh trợn lên khi thấy cô đang nhìn anh, nhưng anh vẫn nói. “Anh không có gì hối tiếc cả. Kể cả nếu hôm nay anh phải chết, anh cũng sẽ không hối hận tại dù có cho anh cả thế giới đi nữa.”

Mặt cô trắng bệch khi cô nhìn thẳng vào anh. Greg mỉm cười và nhắm mắt lại. “Lissianna, em có bao giờ nhận ra khi em hạnh phúc, thời gian trôi thật quá nhanh, còn khi em đau khổ thời gian trôi vô cùng chậm chạp?”

“Vâng.”

Greg mở mắt. “Cuộc sống sẽ chỉ là một chớp mắt khi anh ở bên em, kể cả khi nó dài hàng thiên niên kỷ hay chỉ là một tháng. Khi anh ở bên em, anh hạnh phúc như thế đấy.” (ôi ôi...)

Anh đang nói anh yêu cô, và Lissianna hít một hơi sâu, giữ lại và thở ra một cách thật chậm rãi. “Em cũng hạnh phúc khi bên anh. Em yêu anh, Greg, và nếu việc em biến đổi anh không tự động biến anh thành bạn đời của em, em muốn anh trở thành bạn đời của em.” (anh tỏ tình còn chị cầu hôn... wow)

Vẻ mặt Greg cứng lại, rồi chậm chạp giãn ra khi anh mỉm cười khiến mắt sáng lên. “Anh cũng yêu em, và anh cũng muốn như thế.” Anh nghiêm trang nói. “Anh đã chờ 35 năm để gặp em và yêu em chỉ trong vài ngày.” Anh ngừng lại rồi buồn bã. “Anh đã ước được trở thành bạn đời của em. Thậm chí mãi mãi với anh vẫn chưa đủ dài để ở bên em, nhưng điều đó chẳng còn ý nghĩa khi chúng ta chỉ còn khoảng vài giờ bên nhau.” Greg lắc đầu. “Anh vẫn không thể tin anh sẽ mất em khi chỉ vừa tìm thấy em.”

“Anh sẽ không mất em đâu.” Cô nghiêm giọng.

“Thật ư?” Anh không tin lắm.

“Không.” Cô cứng rắn. “Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

“Và bằng phép thần nào thế?”

Giọng anh thốt ra một cách nhọc nhằn và trông anh bắt đầu nhợt nhạt như một xác chết. Lissianna biết anh sẽ bất tỉnh rất nhanh. Cô cảm thấy một nỗi giận dữ trào lên trong lòng và cho phép nó phát triển mà không kiềm chế, thậm chí thăm tiếp thêm cho nó bằng những suy nghĩ về sự bất công của tình huống này, cố khiến ngọn lửa giận dữ bùng lên thêm để cô thêm sức mạnh.

Anh đã chờ 35 năm sao? Câu hỏi đó vang vang trong đầu cô. Cô đã chờ hai trăm năm cơ, và cô sẽ không cho phép kẻ nào dứt anh ra khỏi cô, đặc biệt là một lão cha cố cứng đầu mù quáng và một thằng đàn đi kèm ông ta.

Cô liếc lên trên, tóm lấy sợi dây xích trên cổ tay cô, dậm chân vào tường để có điểm tựa và nói. “Như thế này này.” Rồi cô bắt thần giật mình tới trước, kéo sợi dây xích bằng cả sức lực của mình.

“Chúng ta mạnh hơn bọn họ, Greg à.” Cô nói và thẳng người lên kiểm tra cái vòng trên tường gắn với sợi dây xích của cô. Một nụ cười nhè nhẹ nở trên môi cô khi Lissianna nhận thấy có một kẽ hở nhỏ giữa hai đầu sợi dây kim loại. Nhưng nó chưa đủ rộng để cô có thể gỡ sợi dây xích ra.

“Em nghĩ chúng ta cũng thông minh hơn bọn họ, ít nhất em biết chúng ta thông minh hơn Dwayne.” Cô lại quăng mình tới trước với một cái giật mạnh nữa, rồi thẳng người lên để thấy cái kẽ hở đó đang rộng hơn một chút nữa.

“Và em sẽ không cho phép ai trong số chúng ta bị giết bởi một thằng đàn chạy lăng quăng với một làn da rám nắng giả tạo và một quả dưa chuột trong đũng quần hết!” Lissianna lại giật thêm một lần nữa và lần này kẽ hở đã đủ lớn để sợi xích luồn qua và rơi xuống đầu cô.

“Em có sao không?” Greg hỏi. Giọng anh nghe có sức sống hơn, cô để ý và gật đầu thẳng người lên. Hi vọng dường như đang trào lên trong anh. Lissianna thoát khỏi bức tường và định chạy tới chỗ anh nhưng rồi dừng lại, nhớ ra cô không được nhìn anh. Nếu không sẽ rất gay go.

“Tệ nhỉ.” Greg nói, và cô biết anh đang nhìn cô khi cô đứng dậy và quay mặt khỏi anh để nhìn vào tường.

“Cái gì tệ cơ?” Cô hỏi và bước tới bên cạnh cho tới khi chạm vào tay anh và có thể nhìn thấy sợi xích trói anh vào tường. Sợi xích trói anh dài hơn, khiến tay anh có thể thông xuống. Lissianna chụp lấy cái vòng nối sợi xích vào tường và kiểm tra nó.

“Chuyện này này.” Greg nói. “Được con gái cứu ấy. Nó sẽ rất tệ với sự tự tôn của anh. Đàn ông đâu phải để cho phụ nữ cứu đâu.”

Lissianna khẽ mỉm cười, nhẹ nhõm một chút bởi giọng nói dễ chịu của anh. Giọng anh có vẻ khỏe hơn trước, khi mà anh chấp nhận thất bại. “Lòng tự tôn của anh sẽ vẫn ổn thôi.” Cô trấn an anh. “Và lần sau anh có thể cứu chúng mình nếu nó khiến anh cảm thấy tốt hơn.”

“Ack, ý em là mấy chuyện như vậy hay xảy ra lắm sao?” Anh hỏi khi cô buông cái vòng ra và túm lấy sợi xích bằng cả hai tay.

Lissianna khúc khích cười và nói tiếp. “Không, ít lắm.” Rồi cô dậm một chân vào tường và kéo thật mạnh.

“Khái niệm ‘ít lắm’ của em là bao nhiêu?” Anh nghe có vẻ lo lắng khi cô dừng lại kiểm tra thành quả của mình. “Anh phải coi chừng những vụ thế này khoảng, để xem, năm mươi năm một lần hay sao?”

“Không, khoảng một trăm năm một lần.” Cô trả lời rồi lại kéo mạnh cái xích lần nữa, khe hở lại được rộng ra thêm.

“Hơn nữa,” Lissianna nói khi cô chuẩn bị kéo lần nữa. “Anh đã cứu em một lần khi em bị đâm còn gì. Lần này tới lượt em.”

Cô kéo mạnh sợi xích lần nữa và mất thăng bằng lùi lại phía sau khi cái vòng lỏng ra khiến sợi xích rơi xuống. Lissianna đứng thẳng lại, buông sợi xích ra và chống tay vào tường nghỉ một phút. Giải thoát cả hai sợi xích đã khiến cô mất quá nhiều năng lượng. Và dù cô bất tỉnh không lâu lắm nhưng cô đoán họ đã bị phơi nắng tầm một tiếng rồi. Cô cũng đang cảm thấy tác động của nắng.

“Em không sao chứ?” Greg lo lắng.

“Em không sao.” Lissianna nói, đầu không ngừng nghĩ xem làm cách nào để đưa anh ra khỏi đây mà không nhìn vào vết máu trên ngực anh và ngất xỉu. Một tiếng sột soạt vang lên và cô biết Greg đang cố đứng dậy. Cô cũng biết với tình hình hiện tại điều đó là không tưởng với sức của anh. Cô đẩy mình khỏi bức tường và quỳ xuống cạnh anh, mò mẫm cho tới khi chạm vào cánh tay anh, rồi cô luồn tay xuống dưới nó và giữ chặt để kéo anh đứng lên.

“Anh sẽ phải nhìn đường thay cho em.” Cô nói với anh khi họ đã đứng thẳng rồi nhắm mắt lại. Lissianna xoay người để cô có thể để tay anh choàng qua vai mình để giữ anh đứng.

Greg thở dài. “Chúng ta phải nhanh chóng chữa bệnh cho em thôi.”

“Để mai.” Lissianna nhắc anh và nghe thấy một tiếng cười khẽ buột ra từ môi anh. “Sao thế?”

“Không có gì.” Anh nói và cô có thể tưởng tượng ra anh đang mỉm cười. “Anh chỉ vừa phát hiện ra rút cuộc mình có thể có ngày mai.”

“Ồ có chứ, rất nhiều là khác.” Cô trấn an anh và bắt đầu lôi anh tới trước. “Cửa ra vào ở hướng này phải không?”

“Ừh.”

Lissianna cảm thấy họ đã bước ra khỏi vùng có nắng ngay cả trước khi Greg thốt lên. “Chúng ta ở trong nhà rồi. Ở đây rất tối, em có thể mở mắt đấy.”

Cô ngẩng đầu lên để chắc chắn mình chỉ nhìn tới trước và không nhìn vào Greg rồi mới mở mắt. Họ đang ở trong hành lang nối giữa phòng nắng và cửa chính. Lissianna ngập ngừng, cô nghĩ có lẽ cô nên để Greg lại đây và đi xử lý Dwayne, nhưng cô không muốn để anh lại một mình. Cô không biết Dwayne ở đâu và không muốn hấn ta tìm thấy Greg khi cô đang lòng vòng tìm hấn. Nhưng cô không thể mang anh đi cùng cô được.

Lissianna thở dài rồi bước tới cánh cửa gần nhất, kéo Greg theo cùng. Cánh cửa dẫn vào một căn bếp. Không có đèn và cửa sổ đều đóng rèm kín, nhưng một chút ánh sáng vẫn lọt qua các khe hở trên rèm khiến phòng đủ sáng để nhìn. Cô giúp Greg vào phòng và ngồi xuống một trong mấy cái ghế quanh bàn ăn, mắt liếc thấy một bó thư để trên đó. Cái trên cùng đề gửi cho Dwayne Chisholm, nhưng cái ở dưới đề gửi cho Ông bà Jack Chisholm.

“Hắn đây là nhà bố mẹ hắn ta.” Greg lẩm bẩm, anh cũng nhìn thấy chúng. “Hắn vẫn sống cùng bố mẹ.”

“Vâng.” Lissianna đồng ý.

“Nhìn độ dày của đồng thư này, hắn họ đang đi vắng khá lâu đấy.” Greg thở dài.

“Vâng.” Lissianna lặp lại, rồi liếc ra cửa bếp khi một tiếng động cơ xe tiến lại gần ngôi nhà lọt vào tai cô.

“Cha Joseph quay lại rồi.” Greg nhả mặt.

“Anh ở yên đây nhé.” Lissianna quay lưng bước ra cửa và khẽ rón rén bước vào hành lang. Cô nghe thấy như một cánh cửa xe sập lại khi đi dọc hành lang, rồi một tiếng sập cửa nữa, và cuối cùng là một tiếng mở cửa trượt của xe tải. Hình như cha Joseph mang ai đó đi cùng, Lissianna lo lắng nghĩ.

Cô lên tới cạnh cánh cửa sổ cạnh cửa chính và liếc qua khe hở giữa hai cánh rèm, sẵn sàng bỏ chạy vào căn phòng gần nhất ngay khi ai đó tới gần căn nhà, nhưng cô chắc chắn mình có đủ thời gian vì cô không nghe thấy tiếng cánh cửa trượt đóng lại. Hẳn là họ đang lôi cái gì đó ra khỏi phía sau xe tải.

“Có khi là một thanh gươm để chặt đầu bọn mình sau khi đã đâm cọc vào tim cũng nên.” Lissianna cau có tự nhủ, rồi sững lại khi thấy ai đang đứng ở sân trước cạnh Dwayne.

“Greg, mọi chuyện ổn rồi.” Cô hét vọng vào hành lang, rồi kéo cửa mở toang và bước ra ngoài thềm.

“Lissianna !” Juli thấy cô trước và chạy lên thềm nhà. Vicki, Elspeth và bà Marguerite chạy ngay sau gót cô. Chỉ có dì Martine ở lại phía sau và Lissianna biết hẳn bác ấy đang thâm nhập vào suy nghĩ của Dwayne, điều khiển hẳn ta và xóa sạch trí nhớ của hẳn. Dù hẳn ta đã thấy cô với Thomas, Jeanne Louise và Mirabeau ở quán bar, hẳn lại chưa gặp những người còn lại trong gia đình cô, do đó không hề cảm thấy họ xâm nhập vào tâm trí, và do đó dễ bị điều khiển hơn. Tuy vậy Lissianna vẫn tự hỏi anh ta đã nghĩ gì khi cái xe tải tiến đến và một loạt các ‘cô gái’ nhảy ra.

“Cháu ra được chưa?” Thomas gào lên từ trong xe tải.

“Ra đi.” Marguerite gọi vọng lại. “Martine điều khiển được anh ta rồi.”

Mirabeau, Jeanne Louise và Thomas lần lượt nhảy ra khỏi cái xe tải.

“Mang theo máu nếu trên xe có mang nhé ! Greg không ổn lắm.” Lissianna hét và suýt nữa ngã lặn ra khi hai cô bé sinh đôi chạy tới và ôm choàng lấy cô cùng một lúc.

“Con không sao chứ?” Marguerite hỏi khi bà bước tới thềm nhà.

Lissianna gạt đầu và mỉm cười với bà khi hai cô em họ buông cô ra. “Làm thế nào mà mẹ tìm được chúng con?”

“Khi hai đứa không về nhà, mọi người đã rất lo lắng. Vẫn còn vụ con bị đâm chưa được giải quyết và dù mẹ biết con không nghĩ là cô bạn Debbie của con làm nhưng mẹ vẫn nghi ngờ. Do đó khi hai đứa không về, mẹ đã gọi tới nhà tế bần. Một cô bé tên là Kelly đã trả lời điện thoại của con. Cô ấy nói con và ‘một anh chàng khá bảnh’ đã rời đó cùng cha Joseph.”

Lissianna gật đầu. Văn phòng của cô và Kelly có cửa sổ nhìn ra khu đỗ xe. Cô bé hẳn đã vào phòng và nhìn ra cửa sổ khi Greg và cô bước ra khỏi xe anh đi tới xe tải của cha cố.

“Mẹ không biết phải làm gì nên mọi người nhảy vào xe tải ở nhà và chạy tới nhà tế bần.” Mẹ cô nói tiếp. “Cô bạn Debbie của con chuẩn bị rời đi.”

Lissianna nhăn mặt. Debbie còn tệ hơn cô về chuyện làm việc muộn. Kể từ khi chồng chị ấy mất, chị ấy dường như cố tránh ở nhà một mình.

“Và do bà ta còn ở đó và chúng ta vẫn chưa xử lý xong vụ đâm con, mẹ đã đọc tâm trí bà ta và tìm ra bà ấy đã nói với mẹ mình và ai đó tên là Claudia rằng con ở nhà bà ấy đêm đó, nhưng cha Joseph cũng ở đó khi bà ấy kể với cô bé.”

“Thế nên bọn anh nghi ngờ cha Joseph là thủ phạm.” Thomas nói tiếp, chân bước lên các bậc dẫn tới thềm nhà với một cái thùng xốp trữ lạnh trong tay. Máu cho Greg, Lissianna đoán thế.

“Dì Marguerite bắt bọn anh mang ở nhà đi để nhớ có cần.” Thomas giải thích khi thấy cô nhìn sững vào cái thùng xốp. “Greg đâu?”

“Cuối hành lang, cánh cửa bên trái.” Lissianna trả lời và ước gì mình có thể đi cùng, nhưng sẽ chả để làm gì. Ngay khi cô nhìn thấy ngực anh, cô sẽ ngất xỉu. Ý nghĩ đó khiến cô thốt lên. “Em đoán anh không mang theo cái áo nào để Greg mượn phải không?”

“Anh sẽ kiểm cái gì đó.” Thomas nói nhanh và bước vào nhà.

Lissianna quay sang mẹ mình. “Té ra mọi người chính là ‘vụ cấp cứu’ ở nhà tế bần ư?”

Jeanne Louise cười. “Vâng, bọn em biết là phải tìm cha Joseph. Bọn em khiến Kelly gọi ông ta nhưng ông ta không chịu nói đang ở đâu nên bọn em chế ra một ‘vụ cấp cứu’ để ông ta về lại nhà tế bần để có thể đọc suy nghĩ và tìm ra hai người ở đâu.

“Và suốt thời gian đó bọn chị chỉ lo sẽ quá trễ.” Elspeth lặng lẽ nói.

“Nhưng không trễ mà.” Lissianna vươn tay bóp nhẹ vai chị họ mình. “Thế mọi người xử lý cha Joseph sao rồi?”

“Bác Lucian của con đã giải quyết ông ta.” Marguerite thông báo. “Ông ấy sẽ xóa trí nhớ của ông ta và gập lại chúng ta ở nhà ;”

“Còn dì Martine thì đang giải quyết Dwayne.” Lissianna nói và liếc về phía sân trước nhưng hai người đó đã biến mất.

“Martine mang anh ta tới sau nhà.” Marguerite giải thích. “Chị ấy cần yên tĩnh để làm việc đó. Thật khó hơn khi họ biết chúng ta là ai.”

Lissianna gật đầu.

“Tới đây.” Marguerite kéo cô tới trước. “Trông con nhợt nhạt quá. Con cần uống máu gấp. Chúng ta còn một thùng máu lạnh nữa trong xe.”

“Chúng ta không có bộ truyền tĩnh mạch ở đây.” Jeanne Louise cảnh báo. “Nhưng Thomas nói nếu chị nhắm mắt lại, chúng em có thể ấn các túi máu vào răng chị và nó cũng có tác dụng.”

“Ừh.” Marguerite lắc đầu. “Mẹ ước gì đã nghĩ ra chuyện đó trước đây. Chuyện đó sẽ nhanh hơn là truyền tĩnh mạch nhiều.”

“Còn Greg thì sao?” Lissianna hỏi, lo lắng liếc về phía cái hành lang tối sau lưng cô.

“Thomas sẽ chăm sóc anh ta.” Marguerite trấn an cô. “Họ sẽ tới nhanh thôi.”

Lissianna gật đầu và để mẹ dẫn mình xuống bậc thềm nhà.

“Thế nào?” Mẹ cô hỏi khi họ cùng bước tới cái xe tải. “Con và Greg đã giải quyết xong chưa?”

“Rồi ạ.” Lissianna thì thầm và một nụ cười nở trên môi cô. “Rút cục chúng con đã nói chuyện rõ ràng và đồng ý thành bạn đời của nhau.”

Marguerite cười khẩy. “Mẹ có bao giờ nghi ngờ việc hai đứa là bạn đời vĩnh cửu của nhau đâu. Chỉ còn chờ con nhận ra điều đó thôi mà... và con mất hơi nhiều thời gian để làm việc đó đấy.”

hhhhhPhần kết

“Họ đây rồi.”

Lissianna liếc ra ngoài cửa sổ xe khi nghe thấy Juli thốt lên. Thomas và Greg đang bước

xuống bậc tam cấp. Anh họ cô hẳn đã chôm một cái áo phong của Dwayne, cái áo đầm máu của Greg đã biến mất, thay vào đó là một cái áo in chữ Metallica.

“Anh ấy trông nhợt nhạt quá.” Vicki lo lắng nói.

Lissianna không nói gì cả. Họ đều đã biết Greg bị bắn. Mẹ cô đã bắt cô nhắm mắt lại rồi cho cô uống vài túi máu khi họ ngồi vào xe. Rồi Lissianna đã kể cho họ những gì đã xảy ra kể từ khi rời khỏi nhà tế bần trong lúc họ chờ dì Martine và hai người đàn ông xong việc.

“Mẹ cũng tới rồi kìa.” Elspeth nói khi Martine bước ra từ bên cạnh nhà.

“Tốt, chúng ta có thể đi thôi.” Marguerite nhận xét rồi liếc về phía sau xe. “Mirabeau, cháu xem hộ ta xem còn túi máu nào trong thùng sau xe không? Trông Greg có vẻ cần thêm vài túi nữa đó.”

“Còn vài túi nữa.” Người phụ nữ còn lại trả lời. “Cháu chuyển lên đó nhé.”

“Ừh cảm ơn cháu.” Marguerite nói. “Lissianna, nhắm mắt lại.”

Cô thở dài nhắm mắt lại và nghe thấy một tiếng sột xoạt xung quanh, rồi cánh cửa trượt cạnh xe mở ra.

“Chúng ta hơi bị đông trong xe đấy Greg.” Lissianna nghe tiếng mẹ mình nói. “Nhưng ở đây cũng khá gần nhà.”

“Lissianna có thể ngồi trong lòng tôi.” Giọng Greg nghe khá hơn lúc nãy nhưng vẫn có vẻ mệt mỏi và yếu ớt, cô để ý.

“Lissianna, con có thể mở mắt.” Mẹ cô nói. “Mẹ giấu đồng máu đi rồi.”

Cô nhẹ nhõm mở mắt và nhìn thấy trước hết là gương mặt Greg khi anh nhìn xuống từ ghế phụ lái phía trước. Anh ưỡn áp nhìn cô mỉm cười và giơ tay ra.

Lissianna nắm lấy những ngón tay anh và cúi người vươn tới trước để ngồi gọn trong lòng anh, bỏ lại ghế đang ngồi giữa mẹ cô và Jeanne Louise cho dì Martine. Mirabeau, Elspeth và hai cô gái xinh đôi chen chúc nhau ở hàng ghế dưới cùng. (Đây là loại xe 8 chỗ, 2 ghế trước trong đó có 1 ghế tài xế, 3 ghế giữa và 3 ghế sau).

“Chúng tôi vẫn còn máu cho anh đây Greg.” Mẹ cô thông báo rồi ra lệnh. “Nhắm mắt lại đi Lissianna.”

Cô thở dài và lại nhắm mắt. Lissianna ngửa người dựa vào cửa xe để chỗ cho anh cử động khi anh uống máu. Cô nghe tiếng cửa sau của xe sập lại khi Thomas bỏ cái thùng xốp trống vào phía sau xe, rồi một lúc sau tiếng cửa xe phía bên tài xế mở ra, cái xe hơi rung một chút khi Thomas ngồi vào chỗ lái.

Greg nhận túi máu từ tay Marguerite chuyển từ phía sau rồi đập vào răng một cách thành thạo. Anh đã uống sáu túi trong nhà và cảm thấy khá hơn nhiều, nhưng anh biết mình có thể uống thêm vài túi nữa.

Ánh mắt anh liếc về phía Thomas khi anh ta đóng cửa xe và cài dây an toàn. Anh họ của Lissianna toét miệng cười khi thấy bọn họ ngồi rúc vào nhau ở ghế phụ lái. Anh ta lắc đầu.

“Hai người thật là... Cứ để hai người tự do một phút là lại gặp rắc rối.” Thomas chòng ghẹo, rồi nghiêm túc nói. “Lissianna, em hẳn nhận ra là em sẽ phải bỏ việc làm ở đó chứ?”

“Vâng, em biết.” Lissianna lặng lẽ nói, nhưng cô nghĩ như thế cũng tốt. Cha Joseph đã nói đúng về việc cô lợi dụng sự bất hạnh của những người ở đó. Cô sẽ không bao giờ còn có thể nghĩ tới việc cần ai đó ở nhà tể bần mà không nghĩ tới những lời của ông. Cô nhún vai. “Em nghĩ em sẽ phải tìm việc khác thôi, việc gì đó mà không ảnh hưởng tới giờ làm việc của Greg chẳng hạn.”

Greg dùng bàn tay không cầm túi máu khế xiết chặt vai cô.

“Thế, bao giờ đám cưới được tổ chức thế?” Marguerite hỏi đột ngột.

Câu hỏi khiến Greg bất ngờ, nhưng Lissianna thì choáng tới nỗi mở bừng mắt ra. Tất nhiên, tầm nhìn của cô đập ngay vào túi máu anh đang giữ trên miệng. Anh thấy đồng tử của cô giãn ra, rồi cô chỉ kịp rên một tiếng. “Ôi trời!” trước khi gục xuống ngực anh.

Greg thở dài và điều chỉnh lại vòng tay mình để cô không trượt xuống sàn xe.

“Con trai ta.” Marguerite nói từ ghế sau, rồi ngừng lại hỏi. “Ta có thể gọi cậu là con trai không?”

“Ừhm, vâng thưa bà.” Anh lẩm bẩm.

“Cám ơn, con trai !” (hic, nhắc lại là trông bà í trẻ hơn anh Greg nhiều =)

Greg liếc ra sau và thấy bà mỉm cười, bà nói tiếp. “Con sẽ phải tập trung chữa Lissianna khỏi chứng bệnh khó chịu này thôi.”

“Vâng.” Anh nghiêm trang gật đầu. “Việc đó đứng đầu danh sách việc cần làm của con đấy.

Nó sẽ được ưu tiên vào sáng mai... ừm, tối mai sau khi bọn con ngủ dậy.” Greg nói tiếp. “Còn về đám cưới, nó sẽ được tổ chức ngay khi con sắp xếp được.”

“Cậu bé ngoan !” Marguerite vươn tay vỗ nhẹ vào má anh rồi thì thầm với giọng chỉ có anh và Thomas nghe thấy. “Ta bảo con rồi mà, con gái ta sẽ rất thích con, con quả là món quà sinh nhật tốt nhất của ta cho nó từ trước tới giờ.”

Hàm dưới của Greg lại rút bịch một cái khi anh nhớ lại lần đầu tiên anh bị bắt cóc. Sau khi trói anh vào giường, Marguerite cũng đã vỗ nhẹ vào má anh và nói. “Con gái ta sẽ rất thích cậu. Cậu là món quà sinh nhật tốt nhất của ta từ trước tới giờ.” Hẳn ý bà không phải là bà đã chủ định như thế này từ trước chứ? Rằng bà ấy...

Ánh mắt anh rút xuống gương mặt Lissianna đang ngủ trong vòng tay, rồi ngược lên nhìn khắp những gương mặt tươi cười trong cái xe. Gia đình của anh kể từ phút này, anh nhận ra điều đó. Cảm thấy choáng váng, Greg quay sang phía Thomas khi anh ta thốt lên.

“Chào mừng anh gia nhập gia đình chúng tôi, Greg ạ.” Gã ma cà rồng vui vẻ nói.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>